„Un roman care confirmă că Iain M. Banks a impus un standard în literatura SF."

The Guardian

IAIN M. BANKS

JUCĂTORUL TOTAL

Al doilea volum din seria Cultura

NAUTILUS

Iain Menzies Banks (1954–2013) s-a născut în Scoția și a studiat literatura engleză, psihologia și filosofia la Universitatea Stirling, pe care a absolvit-o în 1975. După terminarea studiilor, a călătorit în Europa și Africa, apoi a avut diverse ocupații, de la tehnician pe o platformă petrolieră la funcționar într-o firmă londoneză de avocatură. A debutat în 1984 cu romanul *The Wasp Factory*, care i-a adus notorietatea. Imediat după aceea, s-a dedicat exclusiv scrisului, producând atât literatură mainstream, cât și science fiction sub pseudonimul Iain M. Banks. *Consider Phlebas* (*Spectrul lui Phlebas*) a apărut în 1987 și a fost primul lui roman SF, a cărui acțiune se petrece într-o uriașă civilizație interstelară, Cultura, care există în paralel cu societatea umană de pe Pământ. În general, Iain Banks scrie o carte în trei luni, lucrând susținut, apoi intră în vacanță pentru restul anului, dedicându-se numeroaselor sale hobby-uri, cum ar fi automobilele, muzica și pilotarea avioanelor. Seria *Cultura* cuprinde romanele: *Consider Phlebas* (1987; *Spectrul lui Phlebas*, Ed. Nemira, 2007), *The Player of Games* (1988), *Use of Weapons* (1990), *Excession* (1996), *Inversions* (1998), *Look to Windward* (2000), *Matter* (2008), *Surface Detail* (2010) și *The Hydrogen Sonata* (2012). Alte romane SF publicate: *Against a Dark Background* (1993), *Feersum Endjinn* (1994), *The Algebraist* (2004).

Iain M. Banks

Jucătorul total

Pentru James S Brown, care a spus cândva „Azshashoshz”

1 Placa

Aceasta este povestea unui om care a plecat departe vreme îndelungată, doar pentru a participa la un joc. Omul este un jucător pe nume „Gurgeh”. Povestea începe cu o bătălie care nu este de fapt o bătălie, și se încheie cu un joc care nu este un joc.

Cât despre mine? Vă voi spune câte ceva despre mine ceva mai târziu.

Iată cum începe povestea.

Praful se ridica după fiecare pas. Traversa șchiopătând deșertul, urmând silueta care purta costum de protecție. Arma tăcea în mâinile lui. Aproape sigur ajunseseră la destinație; trecând prin câmpul sonor ale căștii, vuietul îndepărtat al valurilor îi răsuna în urechi. Se apropiau de o dună înaltă, de pe care aveau să vadă țărmul. Reușise să supraviețuiască; nu se așteptase la asta.

Aerul era uscat și arzător în lumina orbitoare, însă în interiorul costumului se simțea protejat de soare și de arșiță; răsfățat și confortabil. O margine a vizierei căștii era întunecată din cauza unei lovituri, iar piciorul drept, de asemenea atins, i se îndoia greoi, făcându-l să șchiopăteze, însă în rest avusese noroc. Ultimul atac se petrecuse în urmă cu un kilometru, iar acum se aflau aproape în afara razei de acțiune a oricărui atacator.

Roiul de proiectile a trecut ca un arc sclipitor peste culmea cea mai apropiată. Le-a văzut târziu din cauza vizierei avariate. A crezut că proiectilele începuseră deja să tragă, însă era vorba doar de razele soarelui, reflectate de formele lor zvelte. Roiul a coborât și s-a legănat la unison, ca un stol de păsări.

Când proiectilele au început să atace, acest lucru a fost anunțat de pulsații stroboscopice de culoare roșie. Și-a ridicat arma pentru a riposta; celelalte siluete în costume deschiseseră deja focul. Unii au plonjat pe solul prăfos al deșertului, iar alții s-au lăsat într-un genunchi. El era singurul care rămăsese în picioare.

Proiectilele au virat din nou, întorcându-se toate în același timp, apoi dispersându-se pentru a porni fiecare în altă direcție.

Norișori de praf s-au ridicat în jurul picioarelor lui când loviturile au nimerit aproape. A încercat să ţintească una dintre mașinăriile minuscule, dar acestea se deplasau uimitor de iute, iar arma părea mare și greoaie în mâinile lui. Costumul a scos sunete care au acoperit zgomotul îndepărtat de tragere și strigătele celorlalți oameni; în interiorul căștii au licărit câteva lumini, prezentând amănunte privind avariile. Costumul s-a cutremurat, iar piciorul stâng i-a amorţit brusc.

— Trezește-te, Gurgeh!

Aflată alături de el, Yay a izbucnit în râs. S-a răsucit pe un genunchi în clipa în care două dintre proiectilele mici, simţind că acolo se afla punctul slab, s-au îndreptat brusc spre partea lor de grup. Gurgeh a văzut mașinile venind, dar arma vibra nebunește în mâinile lui și părea să ţintească spre locurile în care proiectilele fuseseră deja. Cele două vehicule au ţâșnit spre spaţiul dintre el și Yay. Unul dintre ele a scos o lumină orbitoare și s-a dezintegrat; cuprinsă de exaltare, Yay a scos un strigăt. Celălalt proiectil s-a legănat între ei; ea a întins fulgerător un picior, încercând să îl lovească. Gurgeh s-a întors cu stângăcie pentru a trage în proiectil, nimerind-o pe Yay, al cărei costum a făcut gloanțele să ricoșeze. A auzit-o ţipând și blestemând. Apoi, Yay s-a împleticit, dar a reușit să întoarcă arma; în jurul celui de-al doilea proiectil au izbucnit arteziene de praf în momentul în care s-a întors cu botul spre ei, după care pulsaţiile lui roșietice au iluminat costumul lui Gurgeh, umplându-i viziera de întuneric. S-a simţit amorţit de la gât în jos și s-a năruit la pământ. Totul a devenit întunecat și tăcut.

— Ești mort, i-a spus o voce pe un ton concis și rece.

A rămas întins pe solul deșertului. A auzit zgomote îndepărtate, înăbușite, apoi a simţit vibraţii ale solului. Și-a auzit inima bătând, dar și creșterea și descreșterea ritmului respiraţiei. A încercat să își ţină respiraţia și să-și încetinească bătăile inimii, dar era paralizat, întemniţat, lipsit de orice control.

Îl mânca nasul. Și îi era imposibil să se scarpine. *Ce caut aici?* s-a întrebat el.

Senzaţia a revenit. Oamenii vorbeau în jur, iar el se holba prin vizieră spre praful deșertului aflat la un centimetru de nasul său. Înainte de a se putea mișca, cineva l-a tras de un braţ. Și-a desfăcut bareta căștii. Yay Meristinoux, fără cască, stătea în

picioare și se uita la el clătinând din cap. Își ținea mâinile în șolduri, iar arma, prinsă de încheietura mâinii, se legăna.

— Ai fost groaznic, a spus ea, deși nu fără o urmă de bunătate în glas.

Avea chipul unui copil frumos, însă vocea profundă și rostirea rară trădau o anumită pricepere și sălbăticie; un glas controlat.

Ceilalți stăteau pe pietre, în praf, și discutau. Câțiva se îndreptau spre clădirea clubului. Yay a ridicat arma și i-a întins-o lui Gurgeh. El s-a scărpinat la nas, apoi a scuturat din cap și a refuzat-o.

— Yay, jocul ăsta e pentru copii, a spus el.

Ea s-a oprit o clipă, și-a atârnat propria armă pe umăr și a făcut un gest de nedumerire (iar țevile ambelor arme s-au răsucit în soare, sclipind pentru un moment, și Gurgeh a văzut din nou șirul de proiectile în viteză, astfel că a amețit).

— Așadar? a făcut ea. Nu e plictisitor. Ai spus că te plictisești, m-am gândit că ți-ar plăcea să ieși la o vânătoare.

Gurgeh s-a scuturat de praf și a pornit spre club. Yay a pășit alături de el. Prin dreptul lor au trecut câteva drone recuperatoare, care adunau componentele mașinilor distruse.

— E un joc infantil, Yay. Îți omori timpul cu asemenea prostii?

S-au oprit pe culmea dunei. Clădirea scundă a clubului se afla la o sută de metri depărtare, între ei și nisipul auriu și valurile înspumate și albe. Marea era sclipitoare în soarele după-amiezii.

— Nu mai fi chiar așa de scorțos, i-a spus ea.

Părul ei castaniu flutura în vântul care spulbera coamele valurilor ce se rostogoleau și purta jerbele de stropi înapoi spre largul mării. Văzând câteva fragmente dintr-un proiectil, pe jumătate îngropate în nisip, Yay s-a aplecat și le-a cules, a suflat pentru a îndepărta firele de nisip de pe suprafețele lor strălucitoare și le-a trecut dintr-o palmă în alta.

— Mie îmi place, a spus ea. Apreciez și genul de jocuri la care ții atât de mult, dar… îmi place și asta. A părut nedumerită. Ăsta e un joc. Nu găsești *nicio* plăcere în așa ceva?

— Nu. Și, după o vreme, nici tu nu vei mai găsi vreo plăcere în asta.

Ea a ridicat nepăsătoare din umeri.

— Să așteptăm până atunci.

I-a întins componentele unei mașini dezintegrate. El le-a examinat în timp ce un grup de tineri, îndreptându-se către

poligoane, a trecut pe lângă ei.

— Domnul Gurgeh?

Unul dintre tineri s-a oprit și s-a uitat întrebător spre Gurgeh. Pe chipul bărbatului mai în vârstă s-a ivit o expresie trecătoare de iritare, care a fost imediat înlocuită de una de toleranță amuzată, pe care Yay o mai văzuse în astfel de situații.

— Jernau *Morat* Gurgeh? a repetat tânărul, pentru că încă nu era sigur.

— Recunosc totul.

Gurgeh a zâmbit elegant și, din câte a văzut Yay, s-a îndreptat ușor de spate, părând ceva mai înalt. Chipul tânărului s-a luminat. Imediat după aceea a făcut o plecăciune ceremonioasă. Gurgeh și Yay au schimbat priviri semnificative.

— Sunt *onorat* să vă cunosc, domnule Gurgeh, a spus tânărul, zâmbind cu gura până la urechi. Mă numesc Shuro... Și sunt... a spus el râzând. Vă urmăresc toate jocurile, dețin un set complet al lucrărilor teoretice pe care le-ați scris și...

Gurgeh a dat aprobator din cap.

— Foarte precaut din partea ta.

— Adevărat. Aș fi onorat dacă, atunci când vă aflați aici, ați accepta să jucați cu mine... în fine, orice. Cel mai bine mă pricep la Desfășurare, am depășit nivelul trei, dar...

— Numai că, din păcate, handicapul meu este lipsa de timp, a spus Gurgeh. Sigur, dacă apare ocazia, voi fi încântat să joc cu tine.

A schițat o mișcare din cap către tânăr.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Zâmbind, tânărul a roșit și s-a retras.

— Plăcerea este de partea mea, domnule Gurgeh... La revedere... la revedere.

A zâmbit încurcat și s-a grăbit să se alăture prietenilor lui.

Yay l-a urmărit îndepărtându-se.

— Îți plac asemenea lucruri, nu-i așa, Gurgeh?

— Nicidecum, a spus el tăios. E supărător.

Yay a continuat să-l urmărească pe tânăr, măsurându-l din cap până în picioare cum călca prin nisip. A oftat.

— Tu ce părere ai? a spus Gurgeh, privind cu dezgust la fragmentele de proiectile pe care le avea în mâini. Îți place toată... toată distrugerea asta?

— Nu prea înseamnă distrugere, a răspuns ea cu glas

tărăgănat. Proiectilele se destramă exploziv, nu se distrug. Pot asambla la loc unul dintre ele în jumătate de oră.

— Dar va fi fals.

— Ce nu e fals pe lumea asta?

— Realizările intelectuale. Exercitarea abilităților. Sentimentele umane.

Yay a strâmbat ironic din buze, apoi a spus:

— Constat că va dura ceva până ne vom înțelege unul pe celălalt, Gurgeh.

— Atunci, permite-mi să te ajut.

— Adică să fiu protejata ta?

— Da.

Yay a privit în depărtare, spre locul în care valurile se rostogoleau pe plaja aurie, apoi din nou spre el. În timp ce vântul bătea, iar valurile se zbuciumau, ea a dus o mână spre ceafă și a făcut casca să se închidă cu un clic. Gurgeh a rămas privindu-și reflectarea feței în viziera ei. Și-a trecut mâna prin buclele părului negru.

Yay a ridicat o clipă viziera.

— Pe curând, Gurgeh. Eu și Chamlis vom veni la tine poimâine, da?

— Dacă doriți.

— Eu vreau.

I-a făcut un semn din ochi și a coborât panta nisipoasă. Gurgeh a urmărit-o plecând. Yay a înmânat arma lui, plină de resturi metalice sclipitoare, unei drone recuperatoare care a trecut pe lângă ea.

Ținând în mână bucățile rămase din mașina distrusă, Gurgeh a rămas locului un moment. Apoi le-a dat drumul să cadă pe nisipul lipsit de viață.

Simțea mirosul pământului și al copacilor din jurul lacului cu ape puțin adânci de sub balcon. În noaptea înnorată și foarte întunecată se vedea doar o idee de lumină direct deasupra capului, acolo unde norii erau luminați de Plăcile strălucitoare ale părții îndepărtate a Orbitalului, unde era zi. Valurile clipoceau în beznă, lovindu-se de cocile unor ambarcațiuni nevăzute. În jurul marginii lacului licăreau lumini, acolo unde, printre copaci, se găseau clădirile scunde ale colegiului. Petrecerea era o prezență în spatele lui, ceva nevăzut, pulsând

precum zgomotul și mirosul tunetului dinspre clădirea facultății; muzica, râsetele, parfumurile, aromele, mirosul de mâncare și vapori exotici, imposibil de identificat.

Valul de *Albastru Intens* îl înconjura, îl invada. Miresmele din aerul cald, pornind dinspre șirul de uși deschise în spatele lui, purtate de valul de zgomot pe care îl făceau oamenii, au devenit ceva asemănător unor fâșii separate de aer, fibre care se destrămau dintr-o frânghie, fiecare dintre ele având propria sa culoare și prezență distinctă. Fibrele deveneau precum bulgării de pământ, ceva ce trebuia frământat între degete, absorbit, identificat.

Acolo: aroma neagră-roșcată a cărnii fripte; care făcea sângele să alerge mai repede și stârnea salivația, ispititoare și în același timp oarecum dezagreabilă când părți separate ale creierului său au evaluat mirosul. Partea animalică simțea miros de combustibil, hrană bogată în proteine; trunchiul mezencefalului percepea celule moarte, incinerate... în vreme ce coronamentul creierului anterior ignora ambele semnale, deoarece știa că avea burta plină, iar carnea friptă era de cultură.

Simțea și marea; un miros sărat venind de la peste zece kilometri, peste câmpie și văile superficiale, o altă legătură înțesată de fire, ca rețeaua și încrengătura de râuri și canale care legau lacul cu ape întunecate de oceanul neliniștit aflat dincolo de terenurile înierbate și pădurile parfumate.

Albastru Intens era o secreție a unui jucător, un produs al glandelor geno-fixate, standard pentru Cultură, aflate în partea inferioară a craniului lui Gurgeh, sub porțiunile inferioare, antice, rezultate din evoluția animală a creierului. Panoplia de stimulente produse intern pe care majoritatea indivizilor din Cultură o puteau alege cuprindea până la trei sute de compuși diferiți care aveau grade variate de apreciere și sofisticare; *Albastru Intens* era unul dintre cel mai puțin folosite stimulente, deoarece nu aducea nicio plăcere directă și necesita o concentrare considerabilă pentru a fi produs. Însă era bun pentru jocuri. Ceea ce părea complicat devenea simplu; ceea ce părea de nesoluționat devenea rezolvabil; ceea ce fusese de necunoscut devenea evident. Un stimulent utilitar, un modificator al capacității de abstractizare; nu un facilitant senzorial, niciun stimulent sexual și niciun amplificator fiziologic.

Și nu avea nevoie de el.

Acest lucru i s-a revelat imediat ce primul val s-a stins și a fost înlocuit de faza de stabilizare. Tânărul cu care trebuia să joace, a cărui partidă anterioară de Patru-Culori o urmărise, avea un stil înșelător, dar unul ușor de stăpânit. Părea impresionant, dar era mai curând bravadă; la modă, complicat, dar și gol și delicat, în cele din urmă, vulnerabil. Gurgeh a ascultat zgomotele petrecerii și sunetele venind dinspre apele lacului, dar și pe cele care răzbăteau dinspre clădirile universității aflate pe malul celălalt. Stilul de joc al tânărului îi rămăsese limpede în minte.

Lipsește-te de asta, a hotărât el în acea clipă. Lasă vraja să se risipească.

Ceva lăuntric s-a relaxat, ca o un membru-fantomă detensionat, un truc al minții. Fiind pentru creier echivalentul unui subprogram minuscul, brut, în buclă, vraja s-a stins, a încetat pur și simplu să mai fie rostită.

A mai rămas o vreme pe terasa de lângă lac, apoi s-a întors și a revenit la petrecere.

— Jernau Gurgeh. Credeam că ai fugit.

S-a întors cu fața spre drona care a plutit înspre el când a intrat în sala bogat mobilată. Oamenii stăteau în picioare și discutau sau erau strânși în jurul tablelor și al meselor de joc aflate sub tapiserii vechi. În încăpere erau și zeci de drone, unele jucând, altele urmărind, vorbind cu oamenii, câteva dintre ele prezentând aranjamente ca niște zăbrele, ceea ce însemna că ele comunicau prin emisie-recepție. Mawhrin-Skel, drona care i se adresase, era de departe cea mai mică dintre mașinile prezente; ar fi putut încăpea cu ușurință în căușul a două palme împreunate. Câmpul ei de aură prezenta nuanțe schimbătoare de cenușiu și cafeniu în interiorul benzii de albastru. Arăta ca o machetă de navă spațială demodată și extrem de complicată.

Gurgeh s-a încruntat către mașina care l-a urmat prin mulțimea de oameni până la masa de Patru-Culori.

— Credeam că țâncul acela te-a băgat în sperieți, a spus drona când Gurgeh a ajuns la masa de joc a tânărului și s-a așezat pe scaunul înalt și bogat ornamentat, care fusese eliberat în grabă de predecesorul său învins.

Drona vorbise îndeajuns de tare ca „țâncul” cu pricina – un

bărbat cu părul vâlvoi, în vârstă de aproximativ treizeci de ani – să audă. Pe fața lui a apărut o expresie care i-a trădat sentimentele rănite.

Gurgeh a simțit că oamenii din jur vorbeau mai încet. Câmpurile de aură ale dronei Mawhrin-Skel au devenit un amestec de roșu și cafeniu; plăcere amuzată și neplăcere deopotrivă; un semnal care era aproape o insultă directă.

— Nu lua în seamă mașina asta, i-a spus Gurgeh tânărului, după ce a răspuns la salutul acestuia. Îi place să îi sâcâie pe oameni. Și-a tras scaunul mai aproape de masă și și-a aranjat sacoul vechi, demodat și lălâu, cu mâneci largi. Mă numesc Jernau Gurgeh. Tu?

— Stemli Fors, i-a răspuns tânărul, înghițindu-și nodul din gât.

— Sunt încântat să te cunosc. Bun, ce culoare alegi?

— Ăăă... verde.

— Bine, s-a rezemat Gurgeh de spătarul scaunului. Păi, după tine.

Tânărul pe nume Stemli Fors a făcut prima mișcare. Gurgeh s-a aplecat în față pentru a face mutarea sa, iar drona Mawhrin-Skel s-a așezat pe umărul lui, îngânând un cântec pentru sine. Gurgeh a lovit ușor în carcasa mașinii, iar aceasta s-a îndepărtat puțin. Cât a durat partida, a mimat sunetul pe care îl făceau piramidele cu vârf articulat când erau închise.

Gurgeh l-a învins cu ușurință pe tânăr. Chiar a dat o notă de finețe sfârșitului de joc, profitând de deruta lui Fors, realizând un tipar frumos, mutând o piesă în jurul a patru diagonale cu un clănțănit ca de mitralieră al piramidelor rotative, desenând conturul unui pătrat pe tablă, în roșu, ca o rană. Câțiva privitori l-au aplaudat, alții au scos murmure de apreciere. Gurgeh i-a mulțumit tânărului și s-a ridicat de la masă.

— Un truc ieftin, a spus Mawhrin-Skel cu voce tare, ca să audă toată lumea. Puștiul a fost o pradă ușoară. Ți-ai pierdut flerul.

Câmpul dronei a căpătat o culoare roșie aprinsă, mașina a sărit prin aer și a dispărut trecând peste capetele spectatorilor.

Gurgeh a clătinat din cap și s-a îndepărtat.

Micuța dronă îl irita și îl amuza în aceeași măsură. Era nepoliticoasă, insultătoare și deseori enervantă, dar reprezenta o schimbare înviorătoare față de politețea nesuferită a celor mai mulți oameni. Fără îndoială că în acele clipe se apucase să sâcâie pe altcineva. În timp ce se deplasa prin aglomerație,

Gurgeh a salutat din cap câțiva oameni. A văzut drona Chamlis Amalk-ney în apropierea unei mese lungi și scunde, discutând cu una dintre profesoarele mai puțin nesuferite. Gurgeh s-a apropiat de ei și, în trecere, a luat un pahar cu băutură de pe o tavă care plutea în apropierea lui.

— A, prietene… a spus Chamlis Amalk-ney. Drona vârstnică avea un metru și jumătate înălțime și peste un metru lățime și adâncime, iar carcasa ei simplă era mată din cauza uzurii îndurate vreme de milenii. Și-a întors benzile senzoriale spre el. Eu și profesoara tocmai vorbeam despre tine.

Expresia de severitate de pe fața profesoarei Boruelal s-a transformat într-un zâmbet ironic.

— Vii după o nouă victorie, Jernau Gurgeh?

— Se cunoaște? a spus el ducând paharul la buze.

— Am învățat să recunosc semnele, a spus profesoara. Era de două ori mai bătrână decât Gurgeh, trecând deja în cel de-al doilea secol de viață. Dar rămăsese înaltă, atrăgătoare și impresionantă. Avea pielea palidă și părul alb, așa cum îl avusese întotdeauna, tuns scurt. Mi-ai umilit încă un student?

Gurgeh a ridicat din umeri. Și-a golit paharul și a căutat din ochi în jur o tavă pe care să-l pună.

— Dă-mi voie, a murmurat Chamlis Amalk-ney și i-a luat cu delicatețe paharul din mână, apoi l-a așezat pe o tavă care trecea la trei metri depărtare de ei.

Câmpul ei cu nuanțe gălbui a adus înapoi un pahar plin cu același vin aromat. Gurgeh l-a acceptat.

Boruelal purta un taior dintr-un material moale de culoare închisă, decorat la gât și genunchi cu lanțuri delicate din argint. Era desculță, ceea ce, s-a gândit Gurgeh, nu scotea în evidență îmbrăcămintea așa cum ar fi făcut-o o pereche de pantofi cu toc. Însă, în comparație cu excentricitățile altor oameni din corpul profesoral, aceasta era cea mai neînsemnată. Privindu-i degetele bronzate ale picioarelor, Gurgeh a zâmbit.

— Gurgeh, ești extrem de distructiv, i-a spus Boruelal. De ce nu ne ajuți? De ce nu vrei să devii profesor în loc să rămâi lector itinerant?

— Profesore, ți-am mai spus, sunt prea ocupat. Am de jucat mult prea multe jocuri, de scris lucrări, de răspuns la scrisori, de călătorit ca oaspete… și pe de altă parte… m-aș plictisi. Mă plictisesc una-două, doar știi, a spus Gurgeh și și-a mutat

privirea de la ea.

— Jernau Gurgeh ar fi un profesor foarte prost, a explicat Chamlis Amalk-ney. Dacă un student nu ar înțelege ceva imediat, indiferent cât ar fi de complicat și încâlcit, Gurgeh și-ar pierde numaidecât răbdarea și probabil că i-ar turna băutura în… dacă nu ar face ceva mai rău.

— Așa am auzit și eu, a spus profesoara dând cap cu un aer grav.

— Asta a fost acum un an, a spus Gurgeh încruntându-se. Și Yay o merita.

S-a strâmbat către dronă.

— Ei bine, a spus profesoara aruncându-i o privire dronei, poate că ți-am găsit ceva pe potrivă, Jernau Gurgeh. Există un tânăr…

S-a auzit un bubuit, venind de departe, iar zgomotul de fond din sală a sporit. S-au întors să se uite la oamenii care strigau.

— A, nu vrem altă altercație, a spus cu glas obosit profesoara.

În acea seară, unul dintre lectorii mai tineri scăpase de sub control o pasăre de companie, care ajunsese țipând în sală și se încurcase în părul câtorva oameni, după care drona Mawhrin-Skel o prinsese și o lovise, astfel că, spre regretul celor mai mulți petrecăreți, ea își pierduse cunoștința.

— Acum ce-o mai fi? a spus oftând Boruelal. Iertați-mă o clipă.

Cu un aer absent, și-a lăsat paharul și aperitivul pe partea superioară, lată și netedă a corpului dronei Chamlis Amalk-ney și și-a făcut loc prin mulțime, îndreptându-se spre sursa agitației. Aura lui Chamlis a licărit în cenușiu-alb, semn de neplăcere. A așezat cu zgomot paharul pe masă și a aruncat aperitivul într-un coș de gunoi aflat departe.

— E mașina aceea îngrozitoare, Mawhrin-Skel, a spus pe un ton iritat.

Gurgeh s-a uitat spre mulțimea gălăgioasă.

— Serios? a întrebat el. Ce a provocat toată agitația aceea?

— Chiar nu înțeleg de ce găsești totul atât de interesant, a spus bătrâna dronă.

A ridicat din nou paharul lăsat de Boruelal și a turnat vinul de culoare aurie într-un câmp întins, astfel încât lichidul a rămas în aer, ca și cum s-ar fi aflat într-un pahar invizibil.

— Mă distrează, i-a răspuns Gurgeh. A privit spre Chamlis. Boruelal a spus că mi-a găsit pe cineva pe măsură. Despre ce

discutați mai devreme?

— Da. O nouă studentă pe care au descoperit-o, o persoană care a călătorit cu un Sistem General de Vehicule (SGV) și e înzestrată pentru Atacat.

Gurgeh a ridicat o sprânceană. Atacat era unul dintre cele mai complexe jocuri din repertoriul lui. Și îl stăpânea foarte bine. În Cultură existau oameni care îl puteau învinge – deși erau cu toți specialiști în acel joc, nu jucători totali, așa cum era el –, dar niciunul dintre ei nu putea garanta că va învinge, iar aceștia erau foarte puțini, probabil doar zece în întreaga populație.

— Așa, și cine este copilul ăsta talentat?

Zgomotul care venea din latura cealaltă a sălii se mai domolise.

— O tânără, a spus Chamlis, agitând lichidul reținut de câmp și lăsându-l să se scurgă prin șuvițe subțiri de forță goală, invizibilă. Abia a sosit, a coborât de pe *Cultul Încărcăturii* și abia s-a instalat.

Cultul Încărcăturii, un Sistem General de Vehicule, oprise la Orbitalul Chiark în urmă cu zece zile și plecase de doar două zile. Gurgeh jucase câteva meciuri simultane demonstrative pe acea navă (și fusese încântat în sinea lui că înregistrase numai succese; nu fusese învins în niciunul dintre jocurile diferite), dar nu jucase deloc Atacat. Câțiva dintre adversari aduseseră vorba despre o persoană de pe Vehicul, sugerând că era sclipitoare (deși sfioasă), dar, din câte știa Gurgeh, aceasta, el sau ea, nu apăruse și de aceea presupusese că relatările privind puterile acelui geniu erau exagerate. Oamenii de pe Vehicul erau înclinați să se mândrească în mod ciudat cu nava lor; le plăcea să creadă că, deși fuseseră învinși de marele jucător, la bordul ei se găsea totuși cineva capabil să se măsoare cu el (desigur, *nava* în sine era egalul lui, dar asta nu conta; se refereau la oameni, ființe umane ori drone de valoarea 1).

— Ești un dispozitiv îndărătnic și pus pe rele, i-a spus Boruelal dronei Mawhrin-Skel, care plutea în aer lângă umărul ei, având un câmp de aură de culoare oranj, semn de bună dispoziție, dar înconjurată de mici puncte violacee de remușcare neconvingătoare.

— A, a spus vesel Mawhrin-Skel, chiar așa crezi?

— Jernau Gurgeh, te rog să vorbești cu mașinăria asta îngrozitoare, a spus profesoara încruntându-se preț de un

moment spre partea superioară a carcasei lui Chamlis Amalk-ney, după care și-a luat un pahar curat. (Chamlis a turnat lichidul cu care se jucase până atunci în paharul original și l-a pus pe masă.)

— Acum ce-ai mai făcut? a întrebat-o Gurgeh pe drona Mawhrin-Skel, care plutea aproape de fața lui.

— O lecție de anatomie, a spus ea, iar câmpurile ei s-au prăbușit într-un amestec de albastru oficial și umoare bolnăvicioasă, cafenie.

— Cineva a găsit un chirlip pe terasă, a explicat Boruelal, uitându-se acuzator la mica dronă. Era rănit. L-au adus înăuntru, iar Mawhrin-Skel s-a oferit să îl trateze.

— Nu aveam nimic de făcut, a intervenit Mawhrin-Skel pe un ton împăciuitor.

— L-a omorât și l-a disecat în fața tuturor, a spus oftând Boruelal. Au fost foarte tulburați.

— Oricum ar fi murit din cauza șocului, a spus Mawhrin-Skel. Chirlipii ăștia sunt creaturi fascinante. Pliurile acelea simpatice din blană ascund oase parțial în consolă, iar sistemul digestiv în buclă e absolut fascinant.

— Dar nu când oamenii mănâncă, a spus Boruelal alegând un alt aperitiv de pe o tavă. Încă mișca, a adăugat ea pe un ton sumbru.

Apoi a mâncat aperitivul.

— Capacitanță sinaptică reziduală, a explicat Mawhrin-Skel.

— Ori „prost gust”, după cum numim asta noi, mașinile, a spus Chamlis Amalk-ney.

— Ești expertă la asta, nu-i așa, Amalk-ney? a întrebat Mawhrin-Skel.

— Mă plec în fața talentului tău superior în acest domeniu, i-a răspuns tăios Chamlis.

Gurgeh a zâmbit. Chamlis Amalk-ney era un prieten vechi – și antic –, drona fusese construită în urmă cu mai bine de patru mii de ani (ea susținea că uitase data exactă, și nimeni nu fusese chiar atât de nepoliticos să încerce să afle adevărul). Gurgeh cunoștea drona de o viață; fusese prieten al familiei lui vreme de secole.

Mawhrin-Skel era o cunoștință mai recentă. Micuța mașină irascibilă și lipsită de maniere sosise pe Orbitalul Chiark în urmă cu doar două sute de zile; un alt personaj atipic atras acolo de

reputația exagerată a lumii pentru excentricitate.

Mawhrin-Skel fusese proiectată ca dronă de Circumstanțe Speciale pentru secția de Contact a Culturii; practic, o mașină militară cu o diversitate de senzori durificați și sofisticați și sisteme de arme care ar fi fost inutile la majoritatea dronelor. Așa cum stăteau lucrurile în privința tuturor constructelor înzestrate cu conștiință din Cultură, caracterul său precis nu fusese conceput înainte de construcția dronei, ci i se permisese să se dezvolte pe măsură ce mintea ei fusese asamblată. Cultura considera acest factor imprevizibil din producția sa de mașini conștiente drept prețul ce trebuia plătit pentru individualitate, dar rezultatul era că nu fiecare dronă adusă la viață era potrivită sarcinilor pentru care fusese gândită inițial.

Mawhrin-Skel era o astfel de dronă-haimana. Personalitatea ei – așa se stabilise – nu era adecvată pentru Contact, nici măcar pentru Circumstanțe Speciale. Era instabilă, belicoasă și insensibilă. (Și acelea erau doar motivele pentru care ea preferase să le spună oamenilor că eșuase.) I se oferise posibilitatea de a i se modifica radical personalitatea, caz în care nu ar fi avut niciun cuvânt de spus în privința caracterului său, ori o viață în afara Contactului, cu personalitatea intactă, dar lipsită de arme și de sistemele sale mai complexe senzoriale și de comunicații, pentru a o reduce la ceva mai apropiat de nivelul unei drone standard.

Cu amărăciune, alesese cea de-a doua soluție. Și își croise drum spre Orbitalul Chiark, unde spera să se adapteze.

— Ești idioată, i-a spus Mawhrin-Skel lui Chamlis Amalk-ney, apoi a țâșnit spre șirul de ferestre deschise. Câmpul de aură al dronei bătrâne a fulgerat alb de furie, și un punct strălucitor și unduitor de lumină de curcubeu a dat de înțeles că își folosea emițătorul cu fascicul îngust pentru comunicarea cu mașina care plecase. Mawhrin-Skel s-a oprit în aer, apoi s-a răsucit. Știind că nu se va deranja să-și păstreze remarcile secrete, precum Chamlis, Gurgeh și-a reținut răsuflarea, întrebându-se în același timp ce spusese Chamlis și ce replicase drona mai mică.

— Detest nu ceea ce am pierdut, a spus rar drona aflată la doi metri depărtare, ci ceea ce am câștigat ajungând –, chiar și vag, să semăn cu boșorogi uzați și obosiți ca tine, pentru că nici măcar nu ai decența umană de a muri când ești depășită. Amalk-ney, ești o risipă de materie.

Mawhrin-Skel a devenit o sferă de oglinzi și în acest mod de necomunicare ostentativă a ieșit din sală dispărând în întuneric.
— Plod cretin, a spus Chamlis, iar câmpurile lui au căpătat o culoare albastră ca de gheață.
Boruelal a ridicat din umeri.
— O compătimesc.
— Eu nu, a spus Gurgeh. Cred că se distrează de minune. S-a întors spre profesoară. Când o voi întâlni pe tânăra genială la Atacat? Nu cumva o ții ascunsă pentru a o instrui?
— Nu, o lăsăm să se adapteze. Boruelal s-a scobit între dinți cu capătul ascuțit al bățului în care era înfipt aperitivul. Din câte am înțeles, fata a avut o copilărie foarte bine protejată. Se pare că a părăsit foarte puțin SGV-ul; cred că se simte foarte ciudat aici. Pe de altă parte, s-ar cuveni să te anunț că nu se află aici pentru a face teoria jocului. Vrea să studieze filosofia.
Cum era de așteptat, Gurgeh s-a arătat surprins.
— O copilărie protejată?
Chamlis Amalk-ney a întrebat:
— Pe un SGV?
Aura lui de culoarea metalului trăda uimirea.
— E sfioasă.
— Așa s-ar cuveni.
— Vreau să o cunosc, a zis Gurgeh.
— Bineînțeles, a spus Boruelal. Curând probabil; a spus că s-ar putea să vină cu mine la Tronze, la următorul concert. Hafflis are piese pentru joc, nu-i așa?
— De obicei, a încuviințat Gurgeh.
— Poate va juca acolo cu tine. Dar să nu te surprindă dacă o vei intimida.
— Voi fi un model de amabilitate, a asigurat-o Gurgeh.
Cu un aer gânditor, Boruelal a dat din cap. S-a uitat spre petrecăreți și a părut distrasă o clipă când, din centrul sălii, s-au auzit urale puternice.
— Scuză-mă, a spus ea. Cred că simt în aer încă o agitație.
S-a îndepărtat. Chamlis Amalk-ney s-a tras deoparte pentru a evita să fie folosită din nou drept masă; profesoara și-a luat paharul cu ea.
— Ai întâlnit-o pe Yay în dimineața asta? l-a întrebat Chamlis pe Gurgeh.
El a confirmat cu o mișcare din cap.

— M-a pus să îmbrac un costum, să iau o pușcă și să trag în niște proiectile care se „dezintegrau exploziv”.

— Și nu ți-a plăcut.

— Deloc. Îmi pusesem mari speranțe în faţa asta, dar dacă mai continuă cu asemenea prostii, cred că inteligența ei se va dezintegra exploziv.

— Mda, astfel de distracții nu sunt pentru oricine. A încercat să-ți facă o plăcere. Singur ai spus că te simți neliniștit și că ai dori să cauți ceva nou.

— Ei bine, nu asta căutam, a spus Gurgeh și, brusc și inexplicabil, s-a simțit întristat.

El și Chamlis au urmărit oamenii care începuseră să treacă prin dreptul lor în drum spre un șir lung de ferestre ce dădeau spre terasă. A avut o senzație surdă, de vâjâială în cap; uitase cu desăvârșire că, atunci când efectul *Albastru Intens* trecea, era nevoie de un anumit grad de monitorizare internă dacă voia să evite o stare grea de mahmureală. Cu o ușoară greață, s-a uitat la oamenii care se perindau.

— Cred că e vremea focurilor de artificii, a spus Chamlis.

— Da, să luăm o gură de aer proaspăt, de acord?

— Exact de asta aveam nevoie, a spus Chamlis, având o aură roșie, lipsită de strălucire.

Gurgeh și-a lăsat paharul pe masă și, împreună cu bătrâna dronă, s-au alăturat celor care se revărsau din sala strălucitoare și plină de tapiserii spre terasa inundată de lumină care dădea spre lacul întunecat.

Picăturile de ploaie loveau în fereastră cu un zgomot care amintea de pocnetele buștenilor aflați în foc. Priveliștea din casa de la Ikron spre panta abruptă și împădurită, până spre fiord și dincolo de el, spre munții aflați pe celălalt mal, era diformă și distorsionată de apa care se scurgea pe geam, iar când și când, norii coborâți spre sol se strecurau pe după foișoarele și cupolele casei lui Gurgeh precum un fum umed.

Yay Meristinoux a luat un vătrai mare, din fier forjat, din vatră și, punându-și piciorul încălțat în gheată pe piatra atent sculptată a șemineului și o mână palidă pe marginea ca o frânghie a poliței de deasupra căminului, l-a împuns într-unul dintre buștenii care sfârâiau și ardeau în vatră. Scânteile au zburat pe hornul înalt pentru a întâlni ploaia care cădea.

Chamlis Amalk-ney plutea în apropierea ferestrei și urmărea norii cenușii. Ușa din lemn, plasată într-un colț al încăperii, s-a deschis și Gurgeh a intrat aducând o tavă cu băuturi calde. Purta un halat ușor și larg peste pantalonii bufanți; papucii au scos plescăituri slabe când a traversat camera. A lăsat tava jos și s-a uitat la Yay.

— Te-ai gândit la vreo mutare?

Yay a ajuns la tabla de joc și a privit-o cu o expresie morocănoasă, apoi a clătinat din cap.

— Nu, a zis ea. Cred că ai câștigat.

— Uite, a spus Gurgeh, aranjând câteva piese. Mâinile i s-au mișcat rapid peste tablă, ca ale unui magician, dar Yay a reușit să urmărească fiecare mutare. A dat aprobator din cap.

— Da, am înțeles. Dar – și a atins cu degetul un hexagon pe care Gurgeh a repoziționat una dintre piesele ei, oferindu-i astfel o formație potențial victorioasă – numai dacă aș asigura piesa aceea de blocare pe care am plasat-o acolo cu două mutări în urmă.

Luându-și paharul, s-a așezat pe canapea. Ridicându-l spre bărbatul care zâmbea tăcut stând pe canapeaua din fața ei, a spus:

— Noroc. Pentru învingător.

— Era cât pe ce să câștigi, i-a spus Gurgeh. Patruzeci și patru de mutări; ai devenit foarte bună.

— Într-un fel, a spus Yay, în timp ce bea din pahar. Doar relativ.

S-a întins din nou pe canapeaua groasă, în timp ce Gurgeh a pus piesele la loc pe pozițiile inițiale, iar Chamlis Amalk-ney s-a apropiat și a plutit oarecum între ei.

— Știi ceva? a spus Yay, privind spre tavanul ornamentat. Gurgeh, îmi place cum *miroase* casa asta. S-a întors și s-a uitat la dronă. Ție nu-ți place, Chamlis?

Aura mașinii a coborât pe o latură a ei; pentru o dronă, asta însemna o ridicare din umeri.

— Da. Poate pentru că lemnul pe care îl arde gazda noastră este *bonise*; a fost creat în urmă cu milenii de vechea civilizație waveriană, special pentru aroma pe care o degajă când este aprins.

— Da, în fine, e un miros frumos, a spus Yay ridicându-se și îndreptându-se spre ferestre. A clătinat din cap. Gurgeh, un

lucru e cât se poate de sigur; aici plouă mult.

— Din cauza munților, a explicat el.

Ridicând o sprânceană, Yay a aruncat o privire în jur.

— Nu mai spune!

Gurgeh a zâmbit și și-a plimbat o palmă peste barba tunsă atent.

— Yay, cum îți merge cu peisagistica?

— Nu vreau să discutăm despre asta. A scuturat din cap spre ploaia torențială. Ce vreme… A dat paharul peste cap. Nici nu mă mir că locuiești singur, Gurgeh.

— A, ploaia nu are nicio legătură cu asta, Yay, a spus Gurgeh. Așa sunt eu. Nimeni nu poate rezista mult alături de mine.

— Vrea să spună că el nu ar suporta să stea mult alături de cineva, a intervenit Chamlis.

— Cred ambele variante, a zis Yay, revenind lângă canapea. S-a așezat cu picioarele încrucișate pe ea și s-a jucat cu una dintre piesele de pe tablă. Cum ți s-a părut jocul, Chamlis?

— Ai atins limitele maxime ale priceperii tale tehnice, dar flerul tău continuă să evolueze. Cu toate astea, mă îndoiesc că îl vei învinge vreodată pe Gurgeh.

— Hei, a spus Yay, prefăcându-se că mândria i-a fost jignită. Sunt doar junioară; îmi voi îmbunătăți jocul. Și-a lovit unghiile ambelor mâini și a scos un sunet de nemulțumire. Așa cum mi se spune în legătură cu priceperea mea la peisagistică.

— Întâmpini probleme? a spus Chamlis.

Pentru o secundă, Yay a arătat ca și cum nu ar fi auzit, apoi a oftat și s-a întins din nou pe canapea.

— Da… prostul acela de Elrstrid și nenorocita aceea de mașină, Preashipleyl. Sunt atât de… lipsiți de dorința de aventură… Nici nu vor să mă asculte.

— Ce nu vor să audă?

— Idei! a strigat Yay către tavan. Ceva diferit, ceva nu atât de conservator, la naiba. Nu mă bagă în seamă doar pentru că sunt tânără.

— Credeam că ești încântată de activitatea ta, a spus Chamlis.

Gurgeh s-a rezemat de spătarul canapelei, făcându-și băutura să se rotească în pahar și mulțumindu-se să o urmărească pe Yay.

— A, ar dori să fac toate lucrurile ușoare, a spus Yay, părând

brusc obosită. Să creionez un șir de munți acolo sau să creez două lacuri… dar eu vorbesc de un plan general, lucruri cu adevărat radicale. Nu facem decât să construim o Placă în apropiere. Ar putea fi una dintr-un milion în galaxia asta. Ce rost ar avea?

— Ca oamenii să poată trăi pe ea? a sugerat Chamlis, al cărei câmp a devenit roșu.

— Oamenii pot trăi oriunde! a spus Yay ridicându-se de pe canapea ca să se uite la dronă cu ochii ei verzi, scânteietori. Nu ducem lipsă de Plăci, eu vorbesc despre artă!

— Și ce gânduri ai? a întrebat-o Gurgeh.

— Ce ai zice despre câmpuri magnetice sub materialul de bază și insule magnetizate, care să plutească pe oceane? a spus Yay. Nu uscat *obișnuit*, ci uriașe porțiuni de rocă, având pâraie, lacuri și vegetație, plus oameni întreprinzători; asta nu pare mai interesant?

— Mai interesant decât ce? a întrebat Gurgeh.

— Mai interesant decât asta! Meristinoux a sărit în picioare și s-a apropiat de fereastră. A lovit cu palma în geamul antic. Uitați-vă, ați putea la fel de bine să vă aflați pe o planetă. Mări, dealuri și ploaie. Nu ați prefera să locuiți pe o insulă plutitoare, să navigați prin aer *pe deasupra* apei?

— Dar dacă insulele s-ar ciocni? a întrebat Chamlis.

— Și ce dacă? Yay s-a întors spre Gurgeh și mașină. Afară se întuneca, iar luminile din încăpere au sporit în intensitate. A ridicat din umeri. În orice caz, poți face lucrurile în așa fel încât ele să nu se ciocnească… dar nu credeți că ideea e minunată? De ce să mă oprească o femeie bătrână și o mașină?

— Păi, a spus Chamlis, cunosc mașina Preashipleyl, iar dacă ea ar considera că ideea ta este bună, nu ar ignora-o, are multă experiență și…

— Da, a intervenit Yay, prea multă experiență.

— Tânără doamnă, *acest* lucru nu este posibil, a spus drona.

Yay Meristinoux a inspirat adânc și a lăsat impresia că voia să se certe, apoi s-a mulțumit să își desfacă brațele și să își dea ochii peste cap, după care a revenit la fereastră.

— Vom vedea, a spus ea.

După-amiaza, din ce în ce mai întunecoasă, a fost iluminată brusc în partea îndepărtată a fiordului de izbucnirea unor raze de soare care se strecuraseră prin nori și prin ploaia care se

domolea. Încetul cu încetul, încăperea s-a umplut cu o sclipire apoasă, iar luminile casei au scăzut din nou. Vântul a clătinat coroanele șiroind de apă ale copacilor.

— În fine, a spus Yay, îndreptându-și spinarea și făcând mișcări de relaxare din brațe. Nu trebuie să vă faceți griji. A examinat peisajul cu ochi critici. La naiba, o să mă duc să alerg, i-a anunțat ea. Trăgându-și un pantof, apoi celălalt, a pornit spre ușa din colțul camerei, aruncând vesta pe spătarul unui scaun și desfăcându-și nasturii bluzei. Veți vedea. I-a amenințat cu arătătorul pe Gurgeh și pe Chamlis. Insule zburătoare; a sosit vremea lor.

Drona Chamlis a rămas tăcută. Gurgeh părea sceptic. Yay a ieșit din încăpere.

Chamlis s-a apropiat de fereastră. A urmărit-o pe tânără – purtând acum doar un șort – care alerga de-a lungul potecii ce pornea de la casă și mergea printre peluze și pădure. Fără să se întoarcă, a făcut un semn cu mâna, apoi a dispărut în pădure. Drept răspuns, Chamlis și–a făcut câmpurile să licărească, deși Yay nu le putea vedea.

— E simpatică, a spus drona.

Gurgeh s-a lăsat pe spătarul canapelei.

— Mă face să mă simt bătrân.

— Ei, nu începe să-ți plângi de milă, a spus Chamlis revenind în plutire dinspre fereastră.

Gurgeh s-a uitat la pietrele vetrei.

— Totul mi se pare cenușiu în momentele astea, Chamlis. Câteodată încep să cred că mă repet, că până și noile jocuri sunt vechi, dar în straie noi, și că nimic nu mai merită jucat.

— Gurgeh, a spus Chamlis pe un ton neutru, făcând apoi ceva ce rareori făcea, practic așezându-se fizic pe canapea, permițându-i acesteia să îi preia greutatea. Aşează-te la casa ta; vorbim despre jocuri sau despre viață?

Gurgeh și-a lăsat pe spate capul cu păr ondulat și a izbucnit în râs.

— Jocurile au fost viața ta, a continuat Chamlis. Dacă încep să nu mai prezinte importanță, înțeleg că probabil nimic altceva nu te va face fericit.

— Poate mă deziluzionează jocurile, a spus Gurgeh, răsucind o carte de joc sculptată între mâini. Credeam că nu are nicio importanță contextul în care joci; un joc bun era un joc bun și

exista o puritate în ceea ce privea manipularea regulilor care se transferau perfect de la o societate la alta... dar acum am îndoieli. Să vorbim despre Desfășurare. A făcut un semn către tabla din fața lui. Acest joc e străin. Provine de pe o planetă izolată, descoperită în urmă cu doar câteva decenii. Oamenii de acolo joacă asta și pariază pe el; îl consideră important. Dar noi cu ce să pariem? Ce rost ar avea să pariez pe Ikroh, de exemplu?

— Yay nu ar accepta un asemenea rămășag, asta e sigur, a spus Chamlis pe un ton amuzat. Crede că aici plouă prea mult.

— Bine, dar înțelegi? Dacă cineva și-ar dori o casă ca asta, ar pune să se construiască una; dacă ar dori ceva din casa asta – ar putea să comande; ar avea acel lucru. Fără bani, fără proprietăți, o mare parte a distracției pe care oamenii care au inventat acest joc au trăit-o când au jucat-o, pur și simplu dispare.

— Numești distracție să-ți pierzi casa, titlurile, proprietățile, poate chiar copiii, să ieși pe balcon cu o armă și să-ți zbori creierii? Asta e distracție? Am scăpat de asta. Gurgeh, tu vrei ceva ce nu poți obține. Te bucuri de viață în Cultură, dar ea nu-ți poate asigura suficiente amenințări; adevăratul jucător are nevoie de emoția posibilei pierderi, chiar a ruinei, pentru a se simți pe deplin viu. În lumina focului și în strălucirea slabă a sistemelor de iluminare din cameră, Gurgeh a rămas tăcut. Ți-ai luat numele de „Morat” când ți l-ai completat, dar probabil că totuși nu ești jucătorul perfect; poate trebuia să alegi alt nume, „shequi”, jucător de noroc.

— Știi ceva? a spus Gurgeh rar, cu un glas care a depășit cu puțin pocnetele scoase de bușteni din foc, practic mă tem puțin să joc împotriva acestei tinere. A aruncat o privire spre dronă. Serios. Pentru că îmi place să câștig, pentru că dețin ceva ce nu poate copia nimeni, ceva ce nimeni altcineva nu poate avea; așa sunt eu, unul dintre cei mai buni. A ridicat scurt ochii spre mașină, ca și cum ar fi fost rușinat. Dar câteodată mă tem că voi pierde; mă gândesc: ce s-ar întâmpla dacă ar exista vreun țânc – mai ales un țânc, cineva mai tânăr și mai talentat prin natura lui – care să-mi răpească victoria. Asta mă îngrijorează. Cu cât joc mai bine, cu atât se înrăutățesc lucrurile, pentru că am din ce în ce mai mult de pierdut.

— Acesta este un atavism, i-a spus Chamlis. Totul este jocul.

Asta este ideea convențională, nu-i așa? Tot ce contează este distracția, nu victoria. Să te bucuri când învingi pe cineva, să ai nevoie de acea mândrie înseamnă că demonstrezi în primul rând că ești nedesăvârșit și inadecvat.

Gurgeh a dat rar din cap.

— Așa se zice. Așa cred toți ceilalți.

— Dar nu și tu?

— Eu… Gurgeh a părut să întâmpine dificultăți în a găsi vorbele potrivite. Eu… *exult* când câștig. E ceva mai mult decât iubirea, mai bun decât sexul sau orice altă secreție a glandelor; e doar clipa în care mă simt… a clătinat din cap și a strâns din buze… real, a spus el. În restul timpului… mă simt cam ca Mawhrin-Skel, acea mică dronă care a făcut parte din Circumstanțe Speciale, ca și cum mi s-ar fi răpit un fel de… cum să spun, drept din naștere.

— A, deci asta este afinitatea pe care o simți? a spus cu răceală în glas Chamlis, arborând o aură potrivită situației. Mă întrebam ce vezi în acea mașinărie infernală.

— Amărăciune, a spus Gurgeh, rezemându-se din nou de spătarul canapelei. Asta văd. Măcar e ceva nou.

Ridicându-se, s-a îndreptat către foc și a răsturnat buștenii cu vătraiul din fier forjat, după care a pus încă unul în vatră, manevrându-l stângaci cu un clește greu.

— Nu trăim într-o epocă eroică, i-a spus el dronei, în timp ce privea spre foc. Individul este demodat. Tocmai de aceea viața este atât de confortabilă pentru noi toți. Nu contăm, astfel ne aflăm în siguranță. Nicio persoană nu poate exercita vreun efect real.

— Contact folosește indivizi, a susținut Chamlis. Îi plasează pe oameni în societăți mai tinere care au un efect spectaculos și hotărâtor asupra sorții unor întregi metacivilizații. De obicei, aceștia sunt „mercenari”, nu oameni din Cultură, dar sunt umani.

— Sunt selecționați și folosiți. Ca piesele unui joc. Nu prezintă importanță. Glasul lui Gurgeh trăda nerăbdarea. S-a îndepărtat de șemineu, revenind pe canapea. Pe de altă parte, nu sunt unul dintre acei oameni.

— Așadar, te păstrezi până la sosirea unui alt ev eroic.

— Hm, a făcut Gurgeh, stând din nou drept pe canapea. Dacă va sosi. Oricum, s-ar părea că va fi nevoie să se trișeze mult

pentru asta.

Drona Chamlis Amalk-ney a ascultat zgomotele produse de ploaie și foc.

— Ei bine, a spus el rar, dacă vrei ceva nou – fără a mai vorbi de SE – trebuie să te adresezi celor din Contact.

— Nu am intenția de a mă alătura celor din Contact, a spus Gurgeh, revenind la canapea. Pentru mine, ideea de a sta închis într-un UGC cu o adunătură de activiști heirupiști care caută barbari pentru a-i educa nu reprezintă nicio bucurie, nicio împlinire.

— Nu la asta m-am referit. Spuneam că acest Contact are cele mai bune Minți, deține cele mai multe informații. S-ar putea să vină și cu unele idei. De fiecare dată când am avut vreo problemă, ei au rezolvat-o. E ultima soluție?

— De ce?

— Pentru că cei de acolo sunt dificil de abordat. Înșelători. Și ei sunt jucători și s-au obișnuit să câștige.

— Hm, a făcut Gurgeh, apoi și-a mângâiat barba neagră. Nu prea știu cum să îi abordez, a spus el.

— Ei, asta-i o prostie, a spus Chamlis. În orice caz, am legături acolo, astfel că voi...

S-a auzit zgomotul produs de trântirea unei uși.

— *La naiba*, dar frig mai e afară!

Yay a năvălit în cameră scuturându-se. Își ținea brațele încrucișate la piept, iar șortul subțire îi era lipit de pulpe; tremura toată. Gurgeh s-a ridicat de pe canapea.

— Vino lângă foc, i-a spus Chamlis fetei. Șiroind de apă și tremurând, Yay a rămas în fața ferestrei. De ce stai ca de lemn? l-a întrebat Chamlis pe Gurgeh. Adu un prosop.

Gurgeh s-a uitat critic la mașină, apoi a părăsit camera.

Până s-a întors, Chamlis o convinsese pe Yay să se așeze în genunchi în fața focului; un câmp aplicat asupra cefei îi ținea capul aplecat, iar un altul îi pieptăna părul. Din buclele ude, în vatră cădeau picături minuscule care sfârâiau când atingeau pietrele încinse.

Chamlis a luat prosopul din mâinile lui Gurgeh, care a urmărit mașina plimbându-l pe corpul tinerei femei. La un moment dat, clătinând din cap, și-a mutat privirea și, oftând, s-a așezat din nou pe canapea.

— Ești murdară pe picioare, i-a spus el fetei.

— Da, dar mi-a plăcut alergarea asta, a spus Yay râzând pe sub prosop.

După multe fluierături, bâzâituri și pufnete, Yay s-a uscat. A păstrat prosopul înfășurat în jurul corpului și s-a așezat pe canapea cu picioarele strânse sub ea.

— Sunt ruptă de foame, a anunțat ea brusc. Te superi dacă-mi pregătesc ceva să...?

— Lasă-mă pe mine, a spus Gurgeh.

A ieșit pe ușa din colț și a revenit după scurt timp pentru a așeza pantalonii din piele ai lui Yay pe același scaun pe care ea își lăsase vesta.

— Despre ce vorbeați? a întrebat Yay.

— Despre insatisfacția lui Gurgeh.

— Și a folosit la ceva?

— Nu știu, a răspuns drona.

Yay și-a recuperat hainele și s-a îmbrăcat repede. A rămas câtva timp în fața focului, urmărindu-l, pe măsură ce lumina zilei pălea, iar luminile din cameră se aprindeau.

Gurgeh a adus o tavă încărcată cu prăjituri și băuturi.

După ce Yay și Gurgeh au mâncat, cei trei au jucat un joc complicat cu cărți de genul celor care îi plăceau cel mai mult lui Gurgeh; unul care presupunea blufuri și puțin noroc. Erau în toiul jocului când au sosit prieteni de-ai lui Gurgeh și Yay; aparatul lor de zbor a aterizat pe o peluză pe care Gurgeh ar fi preferat să nu fie folosită astfel. Au intrat veseli, gălăgioși și râzând; Chamlis s-a retras într-un colț, lângă o fereastră. Gurgeh a jucat rolul de gazdă bună, aducându-le oaspeților băuturi răcoritoare. I-a adus un pahar proaspăt lui Yay, care asculta într-un grup cum doi prieteni discutau în contradictoriu despre educație.

— Yay, pleci cu grupul ăsta?

Gurgeh a rămas rezemat de peretele acoperit de o tapiserie, coborând puțin vocea, astfel că Yay s-a văzut silită să întoarcă spatele grupului pentru a rămâne față în față cu el.

— Probabil, a spus ea încet. În lumina focului, fața ei lucea. Mă vei invita să revin, da?

Și-a făcut băutura din pahar să se rotească și a urmărit vârtejul creat.

— Hm, a făcut Gurgeh, clătinând din cap și privind spre tavan,

mă îndoiesc. M-am plictisit să tot parcurg aceleași etape, cu manevre și reacții.

Yay a zâmbit.

— Nu se știe niciodată, a spus ea. S-ar putea ca într-o bună zi să-mi schimb părerea. Asta nu trebuie să te deranjeze, Gurgeh. E aproape o onoare.

— Vrei să fii o astfel de excepție?

— Hm.

A sorbit din pahar.

— Nu te înțeleg, a spus el.

— Pentru că te resping?

— Pentru că nu respingi pe nimeni altcineva.

— Nu chiar atât de hotărât.

Privindu-și băutura din pahar, Yay s-a încruntat.

— Așadar, de ce nu?

Gata. O spusese.

Yay și-a țuguiat buzele.

— Fiindcă pentru tine prezintă importanță, a spus ea, ridicând privirea spre el.

— Aha, a făcut el, dând din cap, privind în pământ și frecându-și barba. Ar fi trebuit să mimez indiferența. S-a uitat în ochii ei. Serios, Yay.

— Simt că vrei să… mă cucerești, a spus Yay, ca pe o piesă de joc, ca pe o zonă. Pentru a fi… posedată. Brusc, a părut foarte nedumerită. E ceva foarte… cum să spun, primitiv, poate în ceea ce te privește, Gurgeh. Nu ți-ai schimbat niciodată sexul, așa e? El a clătinat din cap. Și nici nu te-ai culcat cu vreun bărbat? O nouă negare. Mi-am dat seama, a spus Yay. Gurgeh, ești ciudat.

Apoi și-a golit paharul.

— Pentru că bărbații nu mă atrag?

— Da, doar *ești* bărbat!

Apoi a râs.

— Atunci, ar trebui să fiu atras de mine însumi?

Cu un vag zâmbet licărind pe față, Yay l-a examinat câteva clipe.

Apoi a izbucnit în râs și a coborât privirea.

— Păi, nu neapărat fizic.

I-a surâs și apoi i-a întins paharul gol. Gurgeh i l-a umplut, după care ea s-a întors în mijlocul grupului.

Gurgeh a lăsat-o pe Yay să discute aprins despre rolul geologiei în politica de educație a Culturii și s-a dus să stea de vorbă cu Ren Myglan, o tânără despre care sperase că îl va vizita în acea seară.

Unul dintre oaspeți adusese un animal de companie; un enumerator stiglian înzestrat cu protoconștiință, care mergea lipăind de colo colo prin încăpere, numărând printre respirațiile ca de pește. Animalul zvelt, cu trei membre, părul blond, înalt cât un om, fără un cap precis format, dar având o mulțime de protuberanțe semnificative, a început să numere oamenii; în cameră se aflau douăzeci și trei. Apoi s-a apucat să numere obiectele de mobilier, după care s-a concentrat asupra picioarelor. S-a apropiat de Gurgeh și Ren Myglan. Gurgeh a coborât privirea spre animalul care îi examina picioarele și, legănându-se ușor, a făcut câteva mișcări cu labele către pantofii lui. Gurgeh a atins animalul cu un deget de la picior.

— Spune șase, a mormăit enumeratorul și s-a îndepărtat.

Gurgeh a continuat să discute cu femeia.

După câteva minute stând aproape de ea, vorbind și apropiindu-se când și când mai mult, i-a șoptit ceva la ureche și o dată sau de două ori a dus mâna spre spatele ei și și-a plimbat degetele de-a lungul spinării ei prin rochia mătăsoasă pe care o purta.

— Am spus că voi merge cu ceilalți, i-a spus ea șoptit, rămânând cu privirea plecată și mușcându-și buzele, ducând apoi mâna spre spate și ținând-o pe a lui pe omoplat.

— O trupă plictisitoare, un cântăreț care interpretează pentru toți? a mustrat-o Gurgeh cu blândețe, luându-și mâna de pe spatele ei și zâmbind. Meriți mai multă atenție individuală, Ren.

Ea a râs discret și l-a înghiontit ușor în coaste.

În cele din urmă, femeia a părăsit camera și nu a mai revenit. Gurgeh s-a apropiat de Yay, care gesticula agitată și preamărea virtuțile vieții pe insule magnetice plutitoare, apoi a văzut-o pe Chamlis într-un colț, ignorând cu premeditare animalul cu trei picioare, care se uita intens la mașină și încerca să-și scarpine o protuberanță fără să cadă. Gurgeh a făcut semn spre animal să plece și a stat o vreme de vorbă cu Chamlis.

Într-un târziu, grupul a plecat cu câteva sticle de băutură și tăvi cu dulciuri. Cu un șuierat, aparatul de zbor a decolat în noapte.

Gurgeh, Yay și Chamlis au încheiat jocul de cărți; Gurgeh a câștigat.

— Mda, trebuie să plec și eu, a spus Yay, ridicându-se și întinzându-se. Chamlis?

— Și eu. Merg cu tine, împărțim un automobil.

Gurgeh i-a condus până la lift. Yay și-a încheiat mantia. Chamlis s-a întors spre Gurgeh.

— Vrei să le spun ceva celor de pe Contact?

Gurgeh, care se uita cu un aer absent spre scara care ducea către clădirea principală, a privit-o nedumerit pe Chamlis. La fel a făcut și Yay.

— A, da, a spus Gurgeh zâmbind. Apoi a ridicat din umeri. De ce nu? Să vedem cu ce propunere vin superiorii noștri. Ce am de pierdut?

Apoi a râs.

— Îmi place să te văd fericit, a spus Yay, sărutându-l moale. A pășit în lift; Chamlis a urmat-o. Când s-a închis ușa, Yay i-a făcut semn cu ochiul lui Gurgeh. Salutările mele lui Ren, a spus ea zâmbind.

Gurgeh a urmărit ușa închizându-se, apoi a clătinat din cap și a surâs pentru sine. S-a întors în salon, unde două drone casnice făceau ordine; toate lucrurile păreau să fie la locul lor, așa cum se cuvenea. S-a apropiat de tabla de joc așezată între canapelele de culoare închisă și a aranjat una dintre piesele de Desfășurare astfel încât să se afle în centrul hexagonului de pornire, după care și-a mutat privirea spre canapeaua pe care se așezase Yay după ce se întorsese de la alergare. Negru pe negru, pe ea era o pată umedă care se usca. Șovăitor, a întins mâna să atingă pata, și-a mirosit degetele, după care a râs singur. Și-a luat umbrela și s-a dus să vadă pagubele suferite de peluză după plecarea aparatului de zbor, după care s-a întors în casă, unde o lumină din turnul principal, scund, i-a spus că Ren îl aștepta.

Liftul a coborât două sute de metri prin munte, apoi prin roca-mamă de dedesubt; a încetinit pentru a trece printr-o ecluză rotativă și a coborât lin prin materialul de bază ultradens, gros de un metru, și s-a oprit dedesubtul Plăcii Orbitale într-o galerie de tranzit, unde așteptau două vehicule de subteran, iar ecranele pentru imagini exterioare înfățișau razele de soare

care cădeau pe baza Plăcii. Yay și Chamlis au urcat în vehicul, i-au comunicat unde voiau să meargă și s-au așezat în timp ce acesta s-a deblocat, a întors și a accelerat.

— Contact? a întrebat-o Yay pe Chamlis.

Podeaua micului vehicul a ascuns soarele, iar dincolo de ecranele laterale stelele străluceau viu. Vehiculul a trecut vâjâind pe lângă unele dintre șirurile de echipamente întunecate, în general indescifrabile, dar vitale, care atârnau sub fiecare Placă.

— Am auzit rostit numele marelui baubau benign?

— I-am sugerat lui Gurgeh să ia legătura cu Contact, a spus Chamlis.

Apoi a plutit spre un ecran. Acesta s-a detașat, continuând să prezinte priveliștea din exterior și a planat, ajungând pe peretele vehiculului până când a apărut la vedere decimetrul de spațiu pe care îl ocupa în caroserie. În locul în care ecranul mimase a fi o fereastră era acum o fereastră reală; o foaie de cristal transparent, dincolo de care se afla vidul și restul universului. Chamlis s-a uitat spre stele.

— M-am gândit că ei ar putea avea niște idei; ceva care să-i dea de lucru lui Gurgeh.

— Parcă știam că te fereai de Contact.

— În general așa e, dar cunosc o parte dintre Minți, încă mai am unele legături. Cred că ne vor ajuta.

— Nu știu ce să spun, a zis Yay. Prea luăm lucrurile în serios; îi va trece starea asta. Are prieteni. Nimic rău nu i se poate întâmpla atâta vreme cât are prieteni în jur.

— Hm, a făcut drona. Vehiculul s-a oprit la unul dintre tuburile de lift care deserveau satul în care Chamlis Amalk-ney locuia. Ne vedem în Tronze? a întrebat drona.

— Nu, în seara asta am o conferință privind situl, a răspuns Yay. Iar apoi mă voi întâlni cu un tânăr pe care l-am cunoscut la partida de trageri de zilele trecute… Am aranjat să îl văd.

Apoi a zâmbit.

— Am înțeles, a spus Chamlis. Ai trecut pe modul de lucru prădător, da? Ei bine, vedere plăcută.

— Voi încerca, a spus Yay râzând.

Și-au urat noapte bună, după care Chamlis a trecut prin ecluza vehiculului – și carcasa ei veche, ciobită, a strălucit brusc în lumina explozivă a soarelui de dedesubt – și a urcat direct în

tubul liftului, fără să mai aștepte liftul. Yay a surâs și a clătinat din cap în fața unei asemenea precocități geriatrice, după care vehiculul s-a pus din nou în mișcare.

Pe jumătate acoperită cu un cearșaf, Ren a continuat să doarmă. Părul ei negru se răsfirase pe pat. Gurgeh stătea la pupitrul pe care îl folosea ocazional, așezat în apropierea ferestrelor de la balcon, și privea în noapte. Ploaia se oprise, norii se subțiaseră și se despărțiseră, iar acum lumina stelelor și a celor patru Plăci de pe latura îndepărtată a Orbitalului Chiark – aflat la trei milioane de kilometri și având fețele interioare în plină lumină solară – arunca o strălucire argintie asupra norilor în trecere și făcea ca apele întunecate ale fiordului să sticlească.

A pornit blocul de birou, i-a apăsat marginea calibrată de câteva ori până a găsit publicațiile care îl interesau, apoi a citit o vreme; lucrări de teoria jocului scrise de alți jucători respectați, recenzii ale unora dintre partidele jucate de ei și analize ale unor noi jocuri și jucători promițători.

După aceea a deschis ferestrele și a ieșit pe balconul circular, tremurând puțin când aerul rece al nopții i-a atins corpul gol pușcă. Luase terminalul de buzunar cu sine și a înfruntat frigul o vreme, vorbindu-le copacilor întunecați și fiordului mut, și a dictat o nouă lucrare despre jocuri vechi.

Când a revenit în cameră, Ren Myglan încă dormea, dar respira precipitat și cu intermitențe. Intrigat, s-a apropiat de ea și s-a ghemuit alături de pat, apoi a privit atent chipul ei care tresărea și se contorsiona în somn. Respira chinuit pe gură și nările i se dilatau.

Cu o expresie ciudată pe față, ceva între un rânjet și un surâs trist, a rămas așa câteva clipe și s-a întrebat – cu un sentiment de vagă frustrare, chiar regret – ce fel de coșmaruri avea tânăra femeie dacă o făceau să tremure, să gâfâie și să tresară.

Următoarele două zile s-au scurs fără nicio întâmplare notabilă. Și-a petrecut mai tot timpul citind lucrări ale altor jucători și teoreticieni și a terminat o lucrare proprie pe care o începuse în noaptea în care Ren Myglan rămăsese la el. În dimineața următoare, după o dispută verbală, Ren plecase în timpul micului dejun; lui îi plăcea să lucreze în timp ce mânca, dar ea voia să discute cu el. Gurgeh bănuia că ea era indispusă

pentru că nu dormise bine.
A rezolvat apoi o parte a corespondenței. Mai toată cuprindea solicitări; să viziteze alte lumi, să participe la turnee, să scrie lucrări, să comenteze jocuri noi, să devină profesor/lector/formator la diferite instituții de învățământ, să fie oaspete pe unul sau mai multe SGV-uri, să se ocupe de câte un copil genial... lista era lungă.
Le-a refuzat pe toate. Asta i-a dat un sentiment plăcut.
Mai era o comunicare de la un UGC, care susținea că descoperise o lume pe care exista un joc bazat pe topografia precisă a fulgilor individuali de zăpadă; un joc care, din acel motiv, nu se juca de două ori pe aceeași tablă. Gurgeh nu auzise de un asemenea joc și nu a găsit nicio mențiune despre el în fişierele de obicei actualizate pe care Contact le întreținea pentru oameni ca el. A bănuit că jocul era o farsă – UGC-urile erau recunoscute pentru glume nesărate –, dar a trimis un răspuns de bun-simț și pertinent (chiar dacă destul de ironic), deoarece, dacă era o glumă, jocul îl atrăgea.
A urmărit un concurs de planare peste munți și stânci, desfășurat în partea îndepărtată a fiordului.
A pornit holoecranul casei și a urmărit o distracție recent inventată despre care îi auzise vorbind pe unii oameni. Era vorba de o planetă ai cărei locuitori inteligenți erau ghețari înzestrați cu conștiință, iar copiii acestora, aisberguri. Se așteptase să disprețuiască o asemenea absurditate, dar a găsit că ea era destul de amuzantă. A schițat un joc cu ghețari, bazat pe tipurile de substanțe minerale care puteau fi extrase din roci, pe munții distruși, pe fluviile îndiguite, pe peisajele create și pe golfurile blocate, dacă – la fel ca în acea distracție – ghețarii se puteau lichefia și își puteau reîngheța unele părți după cum voiau. Jocul era destul de amuzant, dar nu conținea nimic original; l-a abandonat după vreo oră.
Și-a petrecut cea mai mare parte a zilei următoare înotând în bazinul din subsolul Ikrohului; cât a înotat pe spate i-a dictat terminalului său, care îl urmărea plutind deasupra capului.
Spre sfârșitul după-amiezii, prin pădure au apărut o femeie și fiica ei călare, și s-au oprit la Ikroh. Niciuna dintre ele nu auzise de el; erau doar în trecere. Le-a invitat să intre pentru a bea ceva și le-a pregătit un prânz întârziat; ele și-au legat caii înalți, care gâfâiau, la umbră, într-o latură a casei, unde dronele le-au

dat apă. Când femeia și fiica ei au plecat, el i-a recomandat femeii cea mai spectaculoasă rută și i-a dat copilei o piesă dintr-un set bogat ornamentat de Bataos pe care ea îl admirase.

A luat cina pe terasă, având ecranul terminalului pornit și înfățișând paginile unui tratat antic scris de barbari pe tema jocurilor. Cartea – veche de un mileniu în momentul în care civilizația fusese Contactată cu două mii de ani mai devreme – era limitată în aprecierea ei, desigur, dar Gurgeh era fascinat de modul în care jocurile unei societăți dezvăluiau foarte multe despre etosul, filosofia și chiar sufletul ei. Pe de altă parte, societățile barbare îl intrigaseră dintotdeauna, chiar înainte de a fi fost atras de jocuri.

Cartea era interesantă. Și-a odihnit ochii urmărind soarele coborând, apoi s-a întors în casă când întunericul s-a adâncit. Dronele casnice i-au adus băuturi, o jachetă mai groasă, o gustare ușoară, așa cum le ceruse. A spus apoi casei să refuze orice apeluri.

Luminile de pe terasă s-au înviorat treptat. Partea îndepărtată din Chiark strălucea alb deasupra capului, îmbrăcând totul într-o lumină argintie; stelele clipeau pe cerul lipsit de nori. Gurgeh a continuat să citească.

Terminalul a scos un sunet.

— Casă, a spus Gurgeh, ai surzit?

— Te rog să scuzi acțiunea de neutralizare, a venit dinspre ecran o voce destul de severă și nepăsătoare, pe care Gurgeh nu a recunoscut-o. Vorbesc cu Chiark-Gevantsa Jernau Morat Gurgeh dam Hassease?

Gurgeh s-a uitat suspicios la ochiul ecranului. De ani buni, nu-și mai auzise numele pronunțat complet.

— Da.

— Numele meu este Loash Armasco-Iap Wu-Handrahen Xato Koum.

Gurgeh a ridicat o sprânceană.

— Mda, ar trebui să fie ușor de memorat.

— Domnule, te pot întrerupe?

— Ai făcut-o deja. Ce dorești?

— Să discutăm. În ciuda ignorării comenzii pe care ai dat-o casei, nu este vorba de o urgență, dar îți pot vorbi doar în această seară. Reprezint Secțiunea de Contact, la solicitarea lui Dastaveb Chamlis Amalk-ney Pe-Handra Thereiskre Ostlehoorp.

Te pot aborda?

— Cu condiția să eviți pronunțarea completă a numelor, da, a răspuns Gurgeh.

— Voi ajunge acolo imediat.

Gurgeh a închis ecranul. A atins terminalul ca un creion de marginea mesei de lemn și a privit spre fiordul cufundat în întuneric, urmărind luminile difuze ale celor câteva case de pe celălalt țărm.

A auzit un huruit pe cer și, ridicând ochii, a văzut deasupra capului o dâră de vapori iluminată, la un unghi abrupt și îndreptată către panta de deasupra Ikrohului. Au urmat un duduit înfundat deasupra pădurii de mai sus de casă și un zgomot ca o rafală neașteptată de vânt, apoi, ocolind o latură a casei, a apărut o mică dronă, ale cărei câmpuri erau albastru cu dungi galbene.

A plutit spre Gurgeh. Mașina avea aproape aceeași dimensiune ca și Mawhrin-Skel; ar fi putut încăpea comod pe farfuria rectangulară cu sandviciuri de pe masă. Carcasa ei de culoare albastră metalică părea ceva mai complicată și mai noduroasă decât a lui Mawhrin-Skel.

— Bună seara, a spus Gurgeh când mașina a trecut peste zidul terasei.

S-a așezat pe masă, alături de farfuria cu sandviciuri.

— Bună seara, Morat Gurgeh.

— Contact, spui? a întrebat Gurgeh, punându-și terminalul într-un buzunar al halatului. Ce repede s-a întâmplat... Am vorbit cu Chamlis acum două seri despre asta.

— S-a întâmplat să mă aflu în volum, a explicat mașina cu glas metalic, în tranzit între UGC *Comportament Flexibil* și SGV *Conflict Nefericit de Probe*, la bordul (D) UOR *Fanaticul*. Fiind agentul operativ cel mai apropiat, am fost aleasă să te vizitez. Nu pot rămâne foarte multă vreme.

— O, ce păcat, a spus Gurgeh.

— Da, aveți un Orbital fermecător. Poate altă dată.

— Ei bine, sper că nu ai făcut degeaba călătoria până aici, Loash. Nu mă așteptam să am o audiență cu un agent operativ din Contact. Prietena mea Chamlis s-a gândit că, nu știu... Contact ar putea avea ceva interesant, care nu era în circulație generală. Nu am anticipat nimic, ci doar o informație. Te-aș putea întreba ce cauți aici?

Punându-și ambele coate pe masă, s-a aplecat în față, puțin deasupra mașinii. În fața dronei, pe farfurie rămăsese un sandvici. Gurgeh l-a luat și a început să mănânce, uitându-se la mașină în timp ce mesteca.

— Desigur. Mă aflu aici ca să constat cât de receptiv ești la sugestii. Contact ar putea să îți găsească ceva care să prezinte interes pentru tine.

— Un joc?

— Mi s-a dat de înțeles că ar avea legătură cu un joc.

— Asta nu înseamnă că trebuie să faci o partidă cu mine, a spus Gurgeh, scuturându-și mâinile de firimituri deasupra farfuriei.

Câteva firimituri au zburat spre dronă, așa cum spera Gurgeh că se va întâmpla, dar ea le-a blocat cu câmpurile sale, aruncându-le spre mijlocul farfuriei din fața lui.

— Domnule, știu doar că s-ar putea să ți se fi găsit ceva interesant. Cred că este vorba de un joc. Am primit instrucțiuni să aflu cât de dispus ai fi să călătorești. Prin urmare, presupun că jocul – dacă despre asta este vorba – se va juca într-un loc departe de Chiark.

— Să călătoresc? a întrebat Gurgeh. S-a rezemat de spătarul scaunului. Unde? Cât de departe? Câtă vreme?

— Nu știu exact.

— Ei, măcar aproximativ.

— N-aș vrea să ghicesc. Cât timp ai fi dispus să petreci departe de casă?

Gurgeh a privit drona printre gene. Cel mai mult stătuse departe de Chiark când plecase într-o croazieră, în urmă cu vreo treizeci de ani. Nu îi plăcuse prea mult. Plecase mai degrabă pentru că era ceva normal să călătorească la acea vârstă, pentru că dorise. Sistemele stelare fuseseră spectaculoase, dar le putea vedea la fel de bine și pe un holoecran, însă el încă nu înțelegea cu adevărat ce vedeau oamenii care fuseseră într-un anumit sistem. Plănuise să petreacă în acea croazieră câțiva ani, dar renunțase după un an.

S-a scărpinat în barbă.

— Probabil că jumătate de an, așa ceva; mi-e greu să spun fără să cunosc amănuntele. Să zicem, totuși, jumătate de an… deși nu cred că va fi necesar. Culoarea locală adaugă rareori ceva unui joc.

— În mod normal, e adevărat.
Mașina a făcut o pauză.
— Înțeleg că acest joc ar putea fi foarte complicat; s-ar putea să ai nevoie de ceva timp ca să deprinzi regulile. Probabil va trebui să dedici mult timp acestui joc.
— Sunt convins că mă voi descurca, a spus Gurgeh.
Pentru învățarea celui mai greu joc îi trebuiseră trei zile; nu uitase niciodată vreo regulă a unui joc și nici nu fusese nevoie să le învețe a doua oară.
— Prea bine, a spus brusc micuța dronă, având în vedere aceste lucruri, voi raporta superiorilor mei. Rămâi cu bine, Morat Gurgeh.
Apoi a pornit cu viteză tot mai mare în sus.
Rămas cu gura căscată, Gurgeh a ridicat privirea după ea. Și-a înfrânt impulsul de a sări în picioare.
— Asta e tot? a întrebat el.
Ajunsă la câțiva metri înălțime, micuța mașină s-a oprit.
— Atât mi s-a permis să spun. Te-am întrebat tot ce trebuia. Acum voi raporta rezultatul. De ce, ai vrea să mai știi ceva ce ți-aș putea spune?
— Da, a spus Gurgeh, deja destul de iritat. O să aflu și altceva despre ceea ce mi-ai vorbit și despre locul desfășurării jocului?
Mașina a lăsat impresia că era nesigură. Câmpurile ei nu se schimbaseră de la sosire. În cele din urmă, a spus:
— Jernau Gurgeh?
A urmat un moment în care au tăcut amândoi. Gurgeh s-a uitat cu atenție la dronă, apoi s-a ridicat, și-a pus mâinile în șolduri și, aplecându-și capul într-o parte, a strigat:
— Da.
— Probabil că nu, a spus brusc drona și, instantaneu, s-a ridicat drept spre cer, oprindu-și câmpurile.
Gurgeh a auzit huruitul și a văzut formându-se dâra de vapori; la început, un nor minuscul, deoarece el se afla chiar dedesubt, apoi ea s-a lungit vreme de câteva secunde, după care a încetat brusc să crească. A clătinat din cap.
Și-a scos terminalul din buzunar.
— Casă, a spus el, înalță drona aceea.
A continuat să privească spre cer.
— Care dronă, Jernau? a întrebat casa. Chamlis?
Și-a privit terminalul.

— Nu, ticăloasa aceea mică de la Contact: Loash Armasco-Iap Wu-Handrahen Xato Koum, pe aceea! Cea care a fost adineauri aici!

— Chiar aici? a întrebat casa cu glas care îi trăda mirarea.

Gurgeh s-a pleoștit. S-a așezat pe scaun.

— Chiar n-ai auzit și n-ai văzut nimic?

— Nimic în afară de liniște vreme de unsprezece minute, Gurgeh, de când mi-ai cerut să rețin toate apelurile. De atunci încoace au fost două, dar…

— Lasă, a spus Gurgeh cu un oftat. Dă-mi Nodul.

— Aici, Nodul aici, Subsecțiunea Minte Makil Stra-bey. Jernau Gurgeh, cu ce te putem ajuta?

Gurgeh rămăsese cu privirea spre cer, în parte pentru că într-acolo plecase drona (dâra subțire de vapori începea să se umfle și să fie purtată de curenți), în parte pentru că oamenii manifestau tendința de a se uita în direcția Nodului când vorbeau cu el.

A observat steaua suplimentară exact înainte ca ea să înceapă să se miște. Punctul luminos se afla aproape de capătul dârei de condensare iluminate din partea cealaltă a dronei. S-a încruntat. Aproape imediat după aceea, ea s-a deplasat, cu o viteză moderată, apoi prea repede pentru ca ochiul să poată anticipa direcția.

A dispărut. Gurgeh a rămas mut o clipă, apoi a spus:

— Nod, o navă a Contactului a plecat de aici?

— Asta se întâmplă în timp ce discutăm, Gurgeh. Unitatea Ofensivă Rapidă (Demilitarizată).

— *Fanaticul*, a spus Gurgeh.

— Ha-ha! Deci, *tu* ai fost acela. Am crezut că ne vor trebui luni întregi ca să ne dăm seama. Ai avut parte de o vizită Privată, jucător Gurgeh, treaba Contactului, noi nu trebuia să știm. Uau, cu toate că noi am fost foarte curioși. *Foarte* sclipitor, Jernau, dacă-mi dai voie să spun asta. Nava aceea s-a oprit brusc de la viteza de cel puțin patruzeci de kilo-ani-lumină și a virat douăzeci de ani… doar pentru o discuție de cinci minute cu tine, așa se pare. Asta reprezintă un consum *serios* de energie… mai ales că se îndepărtează cu o accelerație la fel de mare. Ia te uită la nava aceea dispărând… regret că nu poți vedea asta. Ei bine, crede-ne pe cuvânt, suntem impresionați. Îi poți spune unei umile subsecțiuni a Minţit Nodului despre ce a fost vorba?

— Aveți vreo șansă de a lua legătura cu nava? a întrebat Gurgeh, ignorând întrebarea.

— Când se îndepărtează cu asemenea viteză? Cu capătul urât îndreptat direct spre mașini civile ca noi? Nodul părea amuzat. Da, cred că putem.

— Vreau să vorbesc cu o dronă pe nume Loash Armasco-Iap Wu-Handrahen Xato Koum.

— La naiba, Gurgeh, în *ce* suntem amestecați? Handrahen? Xato? Asta este echivalent cu nomenclatura CS la nivel de spionaj tehnic. Mare belea… Uf, drace. Vom încerca. Doar o clipă.

Gurgeh a așteptat în tăcere vreme de câteva secunde.

— Nimic, a spus vocea din terminal. Gurgeh, îți vorbește Nodul Integral; nu doar o subsecțiune, ci totul. Nava aceea confirmă apelul, dar susține că la bordul ei nu se află nicio dronă cu acel nume.

Gurgeh s-a lăsat moale pe scaun. Își simțea gâtul amorțit. A coborât privirea de la stele și s-a uitat la masă.

— Nu mai spune, a făcut el.

— Să mai încerc?

— Crezi că ar avea vreun rost?

— Nu.

— Atunci n-o face.

— Gurgeh, asta mă tulbură. Ce se petrece?

— Și eu aș vrea să aflu, a spus Gurgeh. A privit din nou spre stele. Dâra de vapori lăsată în urmă de micuța dronă aproape că dispăruse.

— Dă-mi-o pe Chamlis Amalk-ney, te rog.

— Pe linie… Jernau?

— Da, Nod.

— Ai grijă.

— Aha. Mulțumesc. Îți mulțumesc mult.

— Cred că ai iritat-o, a spus Chamlis prin terminal.

— Tot ce se poate, a spus Gurgeh. Dar ce părere ai?

— Te-au evaluat pentru ceva anume.

— Așa crezi?

— Da. Dar ai refuzat înțelegerea.

— Serios?

— Da, și să te socotești norocos pentru că ai făcut-o.

— Ce vrei să insinuezi? Asta a fost ideea ta.

— Ascultă, ai fost exclus. S-a terminat. Însă fără îndoială că solicitarea mea a mers mai departe și mai repede decât mi-aș fi închipuit. Împreună, am declanșat ceva. Dar i-am liniștit. Nu-i mai interesează ideea.

— Hm. Presupun că ai dreptate.

— Gurgeh, îmi pare rău.

— Nu-i nimic, i-a spus Gurgeh mașinii. Apoi a ridicat ochii spre stele. Nod?

— Hei, ne interesează. Dacă ar fi fost ceva pur și simplu personal, nu am fi tras cu urechea, jurăm, și, pe de altă parte, ar fi anunțat pe declarația ta zilnică de comunicații că am interceptat discuția.

— Să lăsăm asta. Gurgeh a zâmbit, trăind un sentiment ciudat de ușurare că Mintea orbitalului trăsese cu urechea. Spune-mi doar cât de departe este UOR-ul.

— Cât privește cuvântul „este”, nava era la un minut și patruzeci și nouă de secunde depărtare; la o lună-lumină depărtare, deja ieșită din sistem, și scăpată de jurisdicția noastră, ne bucurăm *foarte* mult să afirmăm asta. Îndreptându-se într-o direcție puțin în sensul de rotație al Miezului Galactic. Se pare că se îndreaptă spre SGV-uri *Conflict Nefericit de Probe*, dacă nu cumva una dintre ele încearcă să păcălească pe cineva.

— Mulțumesc, Nod. Noapte bună!

— Și eu îți doresc același lucru. Și, îți promitem, de data aceasta ești pe cont propriu.

— Îți mulțumesc, Nod. Chamlis?

— Gurgeh, s-ar putea să fi ratat șansa vieții... dar mai probabil este că ai scăpat ca printre urechile acului. Îmi pare rău că am sugerat Contactul. Au venit prea repede și au fost prea hotărâți ca să fie ceva întâmplător.

— Nu-ți face atâtea griji, Chamlis, i-a spus el dronei. A privit din nou spre stele și s-a rezemat de spătarul scaunului, după care și-a pus un picior pe masă. Eu am avut inițiativa. Am reușit împreună. Ne vedem mâine la Tronze?

— Probabil. Nu știu. O să mă mai gândesc. Dacă nu ne vedem, îți doresc noroc – mă refer la acel copil-minune, la jocul de Atacat.

Pe întuneric, Gurgeh a surâs amar.

— Îți mulțumesc. Noapte bună, Chamlis!

— Noapte bună, Gurgeh!

Trenul a ieșit din tunel ajungând în lumina puternică a soarelui. S-a înclinat cât a parcurs restul curbei, apoi a traversat podul zvelt. Gurgeh s-a uitat peste balustradă și a văzut pășunile de un verde luxuriant și fluviul șerpuitor și sclipitor aflat la jumătate de kilometru mai jos, pe fundul de vale. Umbrele munților cădeau peste pajiștile înguste, umbrele norilor pistruiau dealurile acoperite de copaci. Curentul produs de suflul trenului i-a răvășit părul în timp ce sorbea aerul parfumat și dulce de munte și aștepta întoarcerea adversarului. Aproape la același nivel cu podul, în depărtare, câteva păsări se roteau deasupra văii. Țipetele lor răsunau prin aerul neclintit, abia auzindu-se din cauza vâjâitului provocat de trecerea în viteză a trenului.

În mod normal, ar fi așteptat până la sosirea la Tronze în acea seară, unde avea să se ascundă, dar în dimineața aceea avusese chef să plece de la Ikroh. Încălțase ghete, îmbrăcase o pereche de pantaloni într-un stil conservator și un sacou scurt, fără nasturi, apoi pornise pe potecile montane, traversând muntele și ajungând de cealaltă parte a lui.

Se așezase pe marginea căii ferate vechi, scoțând un bâzâit slab și amuzându-se azvârlind bucăți de rocă magnetică spre câmpul magnetic al șinelor și urmărindu-le cum erau respinse. Apoi se gândise la insulele plutitoare, ideea lui Yay.

Se mai gândise la misterioasa vizită a dronei din partea Contactului, la seara precedentă, însă, într-un anume fel, lucrurile nu se limpeziseră; era ca și cum ar fi avut un vis. Verificase comunicațiile casei și declarațiile de sistem; în ceea ce privea casa, nu existase nicio vizită, însă discuția lui cu Nodul era logată, măsurată ca timp și confirmată de alte subsecțiuni ale Nodului, iar pentru scurtă vreme, și de Nodul Integral. Așadar, totul se întâmplase în realitate.

Când trenul apăruse în depărtare, făcuse semn și, în timp ce urca în el, fusese recunoscut de un bărbat între două vârste pe nume Dreltram, care se ducea la Tronze. Domnul Dreltram ar fi prețuit o înfrângere suferită în fața marelui Jernau Gurgeh mai mult decât o victorie împotriva oricui; era el dispus să joace? Gurgeh era obișnuit cu asemenea cuvinte măgulitoare – de obicei, ele ascundeau o ambiție nerealistă, dar oarecum feroce –, dar sugerase să facă o partidă de Posesie. Avea destul de

multe concepte și reguli asemănătoare cu cele de la Atacat pentru a transforma partida într-un exercițiu decent de suplețe.

Găsiseră un set de joc într-un bar și îl scoseseră pe acoperișul vagonului, unde s-au așezat înapoia unui paravânt, astfel încât cărțile de joc să nu fie luate de curent. Aveau suficient timp să încheie jocul; trenului îi trebuia aproape o zi ca să ajungă la Tronze, o călătorie pe care un vehicul subteran ar fi făcut-o în doar zece minute.

Trenul a ieșit de pe pod și a pătruns într-o râpă îngustă și adâncă, iar curentul de aer a produs un zgomot bizar, cu ecou, reflectat de stâncile dezgolite de o parte și de alta a șinelor. Gurgeh s-a uitat la tabla de joc. A jucat curat, fără ajutorul vreunei substanțe secretate de glande; adversarul său folosea un amestec puternic, sugerat chiar de Gurgeh. În plus, Gurgeh îi oferise un handicap de șapte piese încă de la început, ceea ce reprezenta cifra maximă permisă. Omul nu era un jucător slab și la început, când avantajul lui ca număr din piese avea cel mai mare efect, ajunsese să îl copleșească pe Gurgeh, dar el se apărase bine și probabil că șansele de câștig ale omului dispăruseră, deși încă exista posibilitatea ca el să fi plasat câteva mine în locuri periculoase și greu de ghicit.

Gândindu-se la astfel de surprize neplăcute, Gurgeh și-a dat seama că nu știa unde se afla piesa lui ascunsă. Aceasta fusese altă modalitate neoficială de a face ca jocul să se desfășoare de la egal la egal. Posesie se juca pe o grilă de patruzeci de pătrate; piesele celor doi jucători erau distribuite într-un grup mare și două mici. La intersecții, pe diferite locuri inițial neocupate, se puteau ascunde până la trei piese. Locurile lor erau trecute – și blocate – în trei cărți circulare, tablete subțiri din ceramică ce erau întoarse doar când jucătorul dorea să aducă în joc acele piese. Domnul Dreltram își etalase deja toate cele trei piese (una se nimerise la intersecția la care Gurgeh își plasase, în glumă, toate cele nouă mine, ceea ce însemna ghinion).

Gurgeh răsucise cadranele de la singura tabletă a piesei ascunse și o așezase cu fața în jos pe masă, fără să se uite la ea; nu știa nici cât domnul Dreltram unde se afla acea piesă. Se putea să fie într-o poziție ilegală, ceea ce l-ar fi făcut să piardă partida, sau (lucru mai puțin probabil), ea se putea dovedi utilă din punct de vedere strategic în adâncul teritoriului adversarului

său. Lui Gurgeh îi plăcea să joace în acest fel, mai ales dacă nu era o partidă serioasă; pe lângă faptul că îi oferea adversarului un avantaj suplimentar necesar, acest lucru făcea ca jocul, în integralitatea lui, să devină mai interesant și mai puțin previzibil; asta adăuga ceva sare și piper desfășurării lui.

A presupus că se cuvenea să afle unde era acea piesă; momentul celor optzeci de mutări se apropia cu repeziciune, când piesa trebuia dezvăluită oricum.

Nu și-a putut vedea tableta ascunsă. S-a uitat la masa plină de cărți și tablete. Domnul Dreltram nu era un jucător din cale afară de ordonat; cărțile și tabletele lui, precum și piesele nefolosite sau înlăturate erau împrăștiate pe mai toată masa, inclusiv în partea de masă care se presupunea că îi aparținea lui Gurgeh. O rafală de vânt stârnită cu o oră în urmă, când pătrunseseră într-un tunel, aproape că deranjase din locul lor câteva dintre cărțile mai ușoare, de aceea le fixaseră de tablă cu pahare și prespapieruri; acest lucru sporea impresia de haos, la fel ca obiceiul ciudat, chiar dacă era afectat, de a nota toate mutările scriind de mână pe o tabletă (el susținuse că memoria proprie a tablei se stricase odată când juca, astfel că pierduse toate mutările uneia dintre cele mai bune partide pe care le jucase vreodată). Îngânând un cântecel și căutând tableta plată, Gurgeh a început să ridice piese.

Brusc, Gurgeh a auzit o inspirație adâncă, apoi ceea ce a semănat cu o tuse provocată de jenă, venind din spatele lui. S-a întors și l-a văzut pe domnul Dreltram în spatele lui părând ciudat de stângaci. Gurgeh s-a încruntat când domnul Dreltram, abia revenit de la toaletă, cu ochii dilatați din cauza amestecului de droguri pe care le secreta, urmat de o tavă cu băuturi, s-a așezat din nou, privind intens spre mâinile lui Gurgeh.

Abia în acea clipă, când tava a așezat paharele pe masă, Gurgeh și-a dat seama că între cărțile pe care le deținea, pe care le ridicase pentru a-și căuta mica tabletă ascunsă, erau cărți-mină pe care le mai avea domnul Dreltram. Gurgeh s-a uitat la ele – încă erau cu fața în jos; nu văzuse unde se aflau minele – și și-a dat seama ce gândea domnul Dreltram.

A lăsat cărțile în locurile în care le găsise.

— Îmi pare foarte rău, a spus el râzând, îmi căutam piesa ascunsă.

A văzut-o chiar în clipa în care a rostit acele cuvinte. Tableta

circulară stătea, neacoperită, aproape în fața lui pe tablă.

— A, a spus el, și abia în acel moment a simțit că sângele i se ridică în obraji. Iat-o. Hm. N-o vedeam pentru că exact la ea mă uitam.

A râs din nou și, în același timp, a trăit o senzație ciudată care i-a traversat corpul, părând să îi sugrume bărbăția, dând naștere unui sentiment amestecat de groază și extaz. Nu mai trăise niciodată așa o senzație. Cea mai apropiată fusese, s-a gândit el (brusc, limpede) când era băiat și simțise primul lui orgasm, într-o relație sexuală cu o fată cu câțiva ani mai mare decât el. Brutală, strict umană, ca un singur instrument care preia o temă simplă într-un anumit moment (în comparație cu simfoniile stimulate de glande care aveau să devină mai târziu), acea primă experiență fusese una dintre cele mai memorabile; nu doar pentru că era vorba de ceva nou, ci pentru că păruse să deschidă o nouă lume fascinantă, un gen cu totul diferit de senzații și trăiri. La fel se întâmplase când participase la prima competiție, când era copil, reprezentând Chiarkul împotriva unei echipe de juniori a Orbitalului, și totul va fi la fel când glandele lui secretoare de droguri aveau să se maturizeze, la câțiva ani după vârsta pubertății.

Și domnul Dreltram a râs, apoi și-a șters fața cu o batistă.

Gurgeh a jucat furios următoarele câteva mutări și adversarul său s-a văzut silit să îi aducă aminte că pragul de optzeci de mutări era aproape. Gurgeh și-a întors piesa ascunsă fără ca mai întâi să o verifice, riscând ca ea să ocupe același careu ca una dintre piesele lui dezvăluite.

Piesa ascunsă, cu o șansă de o mie șase sute la una, a apărut în aceeași poziție cu Inima, piesa care constituia scopul jocului, piesa pe care adversarul încerca să pună stăpânire.

Gurgeh s-a uitat atent la intersecția în care se afla piesa lui de Inimă, bine apărată, apoi la coordonatele pe care le comandase aleatoriu plăcuței, cu două ore mai devreme. Erau identice, fără îndoială. Dacă s-ar fi uitat cu o mutare mai devreme, ar fi putut muta Inima în afara pericolului, dar nu o făcuse. Pierduse ambele piese, iar pierzând Inima, pierdea și jocul; pierduse partida.

— O, ce ghinion, a spus domnul Dreltram, dregându-și glasul.

Gurgeh a dat aprobator din cap.

— Cred că există obiceiul ca, în asemenea momente dezastruoase, jucătorului pierzător să i se ofere Inima drept amintire, a spus el, răsucind piesa pierdută între degete.

— Hm, înțeleg, a spus domnul Dreltram, jenat în locul lui Gurgeh, dar încântat de norocul pe care îl avusese.

Gurgeh a dat aprobator din cap. A pus Inima jos, apoi a ridicat plăcuța trădătoare din ceramică.

— Cred că o să păstrez asta, a spus el.

Și a ridicat piesa pentru a fi văzută de domnul Dreltram, care a dat aprobator din cap.

— Da, bineînțeles. Cum să spun, de ce nu? Sigur nu mă opun.

Trenul a pătruns în tăcere într-un tunel, încetinind pentru a opri într-o gară dintr-o peșteră din interiorul muntelui.

— Întreaga realitate este un joc. Prin partea sa fundamentală. Însăși rețeaua universului nostru, fizica rezultă direct din interacțiunea unor legi foarte simple cu întâmplarea; aceeași descriere poate fi aplicată deopotrivă celor mai elegante și satisfăcătoare jocuri din punct de vedere intelectual și estetic. Rămânând incognoscibil, rezultând din evenimente care, la nivel subatomic, nu pot fi anticipate, viitorul rămâne maleabil și își păstrează capacitatea de schimbare, speranța de a se îndeplini: victoria, pentru a folosi un cuvânt demodat. În acest sens, viitorul este un joc; timpul este una dintre regulile sale. În general, cele mai bune jocuri mecaniciste – cele care pot fi jucate în orice înțeles al cuvântului „perfect”, precum rețeaua, Ținta Praliană, ’nkrytle, șahul, dimensiunile Farnic – pot fi descoperite la civilizații cărora le-a lipsit o considerație relativistă a universului (fără a mai vorbi de realitatea acestuia). Aș putea adăuga de asemenea că ele sunt, în mod invariabil, societăți pre-mașiniste înzestrate cu conștiință. Jocurile de prim rang recunosc elementul șansei, chiar dacă ele restricționează drastic norocul chior. Încercarea de a construi un joc pe orice alte considerente, indiferent cât de complicate și subtile ar fi regulile sale și indiferent de anvergura și diferențierea volumului și a varietății puterilor și atributelor pieselor de joc, înseamnă în mod inevitabil să te încătușezi singur într-o perspectivă care, din punct de vedere social, dar și tehnico-filozofic, este cu câteva secole în urma celui în care ne aflăm. Ca exercițiu istoric, acest lucru ar putea prezenta o anumită valoare. Ca activitate

intelectuală, este doar o pierdere de timp. Dacă vreți să realizați ceva demodat, de ce nu vă apucați să construiți o ambarcațiune din lemn, cu vele, ori un motor cu aburi? Aceste lucruri sunt la fel de complicate și de solicitante ca un joc mecanicist și, pe de altă parte, asta vă va menține în formă fizică bună.

Gurgeh a făcut o plecăciune ironică spre tânărul care îl abordase propunând un joc. Acesta a părut derutat. A inspirat adânc și a deschis gura pentru a spune ceva. Gurgeh se aștepta la asta; așa cum procedase în cinci sau șase ocazii când tânărul încercase să vorbească, el îl întrerupse chiar înainte de a începe.

— Să știi că vorbesc foarte serios; din punct de vedere intelectual, cel care își folosește mâinile pentru a construi ceva nu se plasează pe o treaptă inferioară față de cel care își folosește doar creierul. Pot fi învățate aceleași lecții și se pot deprinde aceleași aptitudini, la nivelurile care contează cu adevărat.

A făcut din nou o pauză. A văzut drona Mawhrin-Skel plutind spre el peste capetele oamenilor care umpleau piața mare.

Concertul principal se terminase. Piscurile munților din jurul orașului Tronze vuiau de sunetele trupelor mai puțin renumite, iar oamenii gravitau spre formele muzicale specifice pe care le preferau; unele serioase, altele improvizate, unele destinate dansului, iar altele pentru a fi apreciate sub influența unei anumite transe provocate de droguri. Era o noapte caldă și înnorată; o lumină aflată în depărtare proiecta un halo lăptos exact deasupra capului, pe plafonul înalt de nori. Tronze, cel mai important oraș de pe Placă și din Orbital, fusese construit la marginea marelui masiv central al Plăcii Gevant, în locul în care apele lacului Tronze, situat la altitudinea de un kilometru, se scurgeau peste buza podișului și se rostogoleau spre câmpia de dedesubt, unde cădeau ca o ploaie permanentă peste pădurea tropicală.

Tronze era căminul a mai puțin de o sută de mii de oameni, dar lui Gurgeh tot i se părea aglomerat, în ciuda caselor spațioase și a piețelor întinse, a galeriilor, a piațetelor și a teraselor generoase, a miilor de case plutitoare și a turnurilor elegante, legate între ele prin poduri. În ciuda faptului că Chiark era un Orbital recent, Tronze, care avea doar în jur de o mie de ani vechime, era deja la fel de mare ca orice comunitate orbitală

care se dezvoltase; orașele reale ale Culturii erau uriașele sale nave, Sisteme Generale de Vehicule. Orbitalele erau zonele rurale ale sale, unde oamenilor le plăcea să se disperseze pentru a avea spațiu de manevră. În ceea ce privea anvergura, în comparație cu un SGV mai mare, în care trăiau miliarde de oameni, Tronze abia dacă putea fi socotit un sătuc.

De obicei, venea la concertul de șaizeci și patru de zile de la Tronze. Și de obicei era asaltat de entuziaști. În mod normal, Gurgeh se purta politicos, chiar dacă uneori îi mai repezea pe oameni. În acea seară, după fiascoul din tren și după izbucnirea ciudată și vibrantă de rușine pe care o simțise pentru că fusese bănuit că încercase să trișeze, fără a mai vorbi de vaga agitație pe care o simțea deoarece auzise că fata care coborâse de pe SGV *Cultul Încărcăturii* se afla în acea seară la Tronze și abia aștepta să îl cunoască, Gurgeh nu era dispus să suporte cu ușurință nătărăii.

Nu se putea spune că nefericitul tânăr era în mod obligatoriu un idiot desăvârșit; el nu făcuse decât să schițeze ceea ce la urma urmelor fusese o idee nu tocmai rea de joc, însă Gurgeh se prăvălise asupra lui ca o avalanșă. Discuția – dacă putea fi numită astfel – devenise un joc.

Scopul era de a vorbi, nu de a vorbi continuu, lucru pe care îl putea face orice dobitoc, ci de a se opri doar când tânărul nu transmitea niciun semnal – prin limbajul trupului sau facial ori practic începea să spună ceva – că ar fi dorit să intervină. Gurgeh se oprea pe neașteptate în mijlocul unei idei sau după ce spusese ceva ușor insultător, dar lăsând în același timp impresia că avea de gând să vorbească în continuare. De asemenea, Gurgeh cita aproape cuvânt cu cuvânt din una dintre cele mai cunoscute lucrări ale sale de teoria jocurilor, iar asta era o insultă în plus, deoarece tânărul cunoștea probabil textul la fel de bine ca el.

— A sugera, a continuat Gurgeh când tânărul a dat să deschidă din nou gura, că se poate elimina elementul noroc, șansă sau întâmplare din viață prin…

— Jernau Gurgeh, sper că nu te întrerup iarăși, așa e? a spus Mawhrin-Skel.

— Nu e ceva notabil, a zis Gurgeh, întorcându-se cu fața spre mica mașină. Ce mai faci, Mawhrin-Skel? Ai pus la cale vreo nouă șotie?

— Nimic notabil, l-a imitat drona minusculă, în timp ce tânărul cu care discutase Gurgeh s-a tras deoparte.

Gurgeh stătea într-o pergolă acoperită de o plantă agățătoare, plasată aproape de o margine a pieței, lângă platformele de observație care se întindeau peste perdeaua largă de cascade, unde stropi fini de apă se ridicau din torentele existente între buza lacului și prăpastia verticală, până la pădurea aflată la un kilometru dedesubt. Vuietul cascadelor crea un fundal de zgomot alb.

— Ți-am găsit tânăra adversară, l-a anunțat micuța dronă.

Apoi a prelungit un câmp care radia o lumină albastră, delicată, și a luat o floare de noapte de pe un cârcel de viță.

— Hm? a făcut Gurgeh. A, tânăra... jucătoare de Atacat.

— Exact, a spus calm Mawhrin-Skel, tânăra... jucătoare de Atacat.

A pliat câteva dintre petalele florii de noapte, lipindu-le de codița ei.

— Am auzit că a fost aici, a spus Gurgeh.

— E la masa lui Hafflis. Mergem să o cunoaștem?

— De ce nu?

Gurgeh s-a ridicat, iar mașina s-a îndepărtat plutind.

— Ești emoționat? l-a întrebat Mawhrin-Skel în timp ce treceau prin mulțime către una dintre terasele ridicate la același nivel cu apele lacului, unde se afla apartamentul lui Hafflis.

— Emoționat? a spus Gurgeh. De o copilă?

Mawhrin-Skel a plutit tăcută preț de un moment sau două, cât Gurgeh a urcat câteva trepte – Gurgeh a dat din cap și a salutat câțiva oameni –, apoi mașina s-a apropiat de el și, în timp ce smulgea petalele florii moarte, i-a spus încet:

— Vrei să-ți spun care ți-e ritmul cardiac, nivelul de receptivitate al pielii, semnătura de feromoni, starea de funcționare neuronală?

Vocea dronei s-a stins când Gurgeh s-a oprit la jumătatea scării cu trepte largi.

S-a întors cu fața spre dronă și s-a uitat printre gene la ea. Muzica plutea deasupra lacului, iar aerul era încărcat de parfumul ca de mosc al florilor de noapte. Becurile plasate în balustradele din piatră iluminau de jos fața jucătorului. Coborând de pe terasa de mai sus, oamenii care se tălăzuiau în josul treptelor râzând și glumind s-au despărțit ca apele în jurul

unei stânci și – după cum a remarcat Mawhrin-Skel – au devenit ciudat de tăcuți. După câteva secunde, cât Gurgeh a rămas pe loc, tăcut, respirând regulat, micuța dronă a scos un sunet ca un chicotit.

— Nu e rău, a spus ea. Deloc rău. Deocamdată nu-ți pot spune ce secreții ai, dar dai dovadă de un nivel de control impresionant. Totul în parametri, foarte aproape. Cu excepția stării neuronale; asta e chiar mai mică decât normală, dar probabil că o dronă civilă, obișnuită, nu ar putea depista acest lucru. Bravo.

— Nu te mai rețin, Mawhrin-Skel, a spus cu răceală Gurgeh. Sunt convins că poți găsi și altceva care să te distreze decât să mă urmărești jucând.

A continuat să urce treptele late.

— Acum nu există nimic pe acest Orbital care să mă rețină, dragă domnule Gurgeh, a spus drona pe un ton nepăsător, smulgând și ultimele petale ale florii de noapte.

A lăsat să cadă restul în canalul cu apă care se afla pe coama balustradei.

— Gurgeh, mă bucur să te văd. Vino, ia loc.

Petrecerea dată de Estray Hafflis, la care participau aproximativ treizeci de persoane, se desfășura în jurul unei mese uriașe din piatră, de formă rectangulară, așezată pe un balcon care ieșea în afară, ajungând deasupra cascadelor, și era acoperit de arcade din piatră împodobite de vițe de floare de noapte și lampioane din hârtie aprinse; la un capăt se aflau muzicieni, care stăteau la marginea unei lespezi mari cu tobe, instrumente de coarde și de suflat. Aceștia râdeau și cântau mai mult pentru ei înșiși, fiecare încercând să interpreteze prea repede pentru a fi acompaniat de ceilalți.

În mijlocul mesei era plasat un jgheab lung și îngust plin cu cărbuni încinși, care radiau lumină; un soi de funicular cu cupe trecea pe deasupra focului, transportând bucăți mici de carne și legume de la un capăt la celălalt al mesei; la un capăt, carnea și legumele erau înfipte în țepușe de copiii lui Hafflis și scoase la celălalt, înfășurate în hârtie comestibilă și aruncate cu destulă precizie spre cine le dorea de către cel mai mic copil al lui, în vârstă de doar șase ani. Având șapte copii, Hafflis era un ciudat, pentru că, în mod normal, oamenii nășteau unul și zămisleau unul. Oamenii din Cultură nu vedeau asta cu ochi buni, dar lui

Hafflis îi plăcea starea de gravidie. În acel moment era la etapa de bărbat, după ce, cu câțiva ani în urmă, își schimbase sexul.

El și Gurgeh au schimbat câteva amabilități, după care Hafflis l-a condus pe jucător la un scaun alături de profesoara Boruelal, care zâmbea fericită și se legăna. Purta o rochie lungă, alb cu negru, iar când l-a văzut pe Gurgeh, l-a sărutat zgomotos pe buze. A încercat să o sărute și pe Mawhrin-Skel, dar drona s-a ferit cu o mișcare rapidă.

Ea a râs și a înfipt o furculiță lungă într-o bucată de carne făcută pe jumătate.

— Gurgeh! Fă cunoștință cu simpatica Olz Hap! Olz, el e Jernau Gurgeh. Hai, dați-vă mâinile!

Gurgeh s-a așezat și a strâns mâna mică și palidă a fetei care, așezată în dreapta lui Boruelal, părea speriată. Purta ceva de culoare închisă și lălâu și era cel mult la începutul adolescenței. El i-a zâmbit cu o mică încruntătură, a aruncat o privire spre profesoară și a încercat să facă o glumă legată de starea de ebrietate a lui Boruelal, dar fata blondă se uita la mâna lui, nu la fața lui. A lăsat ca mâna să îi fie atinsă de Gurgeh, dar și-a retras-o aproape imediat. Și-a pus mâinile pe masă și a rămas cu privirea ațintită la farfuria ei.

Părând că încearcă să se trezească, Boruelal a inspirat adânc, apoi a luat o gură din paharul înalt aflat în fața ei.

— Așa, a spus ea, uitându-se la Gurgeh de parcă acesta abia atunci apăruse. Jernau, ce mai faci?

— Destul de bine.

A urmărit-o pe Mawhrin-Skel, care s-a insinuat alături de Olz Hap, plutind deasupra mesei și a farfuriei ei, câmpurile radiindu-i albastru oficial și verde a prietenie.

— Bună seara, a auzit el drona spunând cu glasul ei cel mai părintesc.

Fata a ridicat capul pentru a se uita la mașină și Gurgeh a ascultat discuția dintre ea și dronă în timp ce el și Boruelal vorbeau.

— Bună.

— Ești destul de bine încât să faci o partidă de Atacat?

— Mă cheamă Mawhrin-Skel. Olz Hap, am dreptate?

— Așa cred, doamnă profesor. Te simți suficient de bine ca să supraveghezi jocul?

— Da. Ce mai faci?

— Să mă ia naiba, nu, sunt beată de nu mai știu de mine. Trebuie să cauți pe altcineva. Cred că s-ar putea să-mi revin, dar… nu…

— A, schimbi câmpurile cu mine, nu? Foarte drăguț din partea ta, puțini oameni se sinchisesc. Încântată să te cunosc. Am auzit multe despre…

— Dar tânăra doamnă?

— Of! Vai de mine!

— Ce e?

— Ce s-a întâmplat? Am spus ceva urât?

— E pregătită să joace?

— Nu, doar…

— Să joace ce?

— A, ești timidă. Nu e nevoie. Nimeni nu te va sili să joci. Gurgeh ar fi ultimul care să facă asta, crede-mă.

— Jocul, Boruelal.

— Păi, eu…

— Da, ce vrei să spui?

— Dac-aș fi în locul tău, nu m-aș îngrijora. Serios.

— Acum sau oricând.

— Păi, nu știu. Să o întrebăm pe ea. Hei, puștoaico!

— Bor… a dat să spună Gurgeh, dar profesoara se întorsese deja spre fată.

— Olz, vrei să joci?

Tânăra s-a uitat drept spre Gurgeh. În lumina liniei de foc care trecea prin centrul mesei, ochii ei străluceau.

— Da, dacă domnul Gurgeh dorește.

Câmpul dronei Mawhrin-Skel s-a înroșit de plăcere, strălucind mai puternic decât cărbunii.

— A, *bine*, a spus ea. O luptă.

Hafflis dăduse cu împrumut setul lui de joc; au așteptat câteva minute până când o dronă de aprovizionare a adus unul de la un magazin din oraș. L-au așezat la un capăt al balconului, lângă marginea care domina cascadele înspumate și clocotitoare. Profesoara Boruelal a bâjbâit câteva clipe cu terminalul ei și a cerut câteva drone-judecător pentru a supraveghea partida; la Atacat exista posibilitatea de a trișa cu ajutorul tehnicilor sofisticate, iar o partidă serioasă impunea să se ia măsuri pentru a se depista orice ilegalitate. O dronă aflată

în vizită din Nodul Chiark s-a oferit voluntar, la fel ca și o dronă de Producție de la șantierul de nave de sub masiv. Iar una dintre mașinile universității urma să o reprezinte pe Olz Hap.

Gurgeh s-a întors către Mawhrin-Skel pentru a-i cere să fie reprezentantul lui, dar ea a spus:

— Jernau Gurgeh, credeam că ai dori să fii reprezentat de Chamlis Amalk-ney.

— E aici?

— A sosit cu câtva timp în urmă. Dar m-a ocolit. O s-o întreb.

Terminalul-nasture al lui Gurgeh a scos un sunet.

— Da, a spus el.

Din nasture s-a auzit vocea lui Chamlis.

— Găinațul acela de pasăre mi-a cerut să te reprezint la adjudecare. Vrei să vin?

— Dar, așa aș vrea, a spus Gurgeh, urmărind câmpurile lui Mawhrin-Skel, care licăreau alb de furie.

— Ajung în douăzeci de secunde, a spus Chamlis, închizând canalul.

— Douăzeci și două zecimi, a spus Mawhrin-Skel cu glas ironic exact douăzeci de secunde și două zecimi mai târziu, când Chamlis a apărut peste coama balconului, cu carcasa întunecată profilată pe fundalul cascadelor.

Chamlis și-a îndreptat banda senzorială spre mașina mai mică.

— Mulțumesc, a spus Chamlis cu căldură în glas. Pariasem cu mine însămi că te voi prinde numărând secundele până la sosirea mea.

Câmpurile lui Mawhrin-Skel au explodat luminos, într-un alb orbitor iluminând întregul balcon vreme de o secundă. Oamenii au încetat să vorbească și s-au întors spre dronă, muzica a șovăit. Micuța dronă părea să se cutremure de furie mută.

— Du-te naibii! a spus ea în cele din urmă cu glas ascuțit și a părut că dispare, lăsând în noapte doar o imagine orbitoare ca a soarelui în urma ei.

Cărbunii s-au încins și au strălucit, vântul a biciuit hainele și părul oamenilor, câteva lampioane s-au clătinat, au tresăltat și s-au desprins de pe arcadele de deasupra; frunze și flori de noapte au plutit nesigur căzând de pe arcadele aflate imediat deasupra traseului urmat în zbor de Mawhrin-Skel.

Roșie de fericire, drona Chamlis Amalk-ney s-a înclinat puțin

pentru a privi spre cerul întunecat, unde în plafonul de nori a apărut pentru scurtă vreme o gaură mică.

— Vai de mine, a spus ea. Credeți că am spus ceva ce a supărat-o?

Gurgeh a zâmbit și s-a așezat la tabla de joc.

— Chamlis, ai plănuit asta?

Amalk-ney a făcut o plecăciune în aer către celelalte drone și către Boruelal.

— Nu tocmai. S-a întors cu fața spre Olz Hap, care stătea de partea opusă a rețelei jocului față de Gurgeh. A... ce contrast: o ființă umană blondă.

Fata a roșit și a lăsat ochii în jos. Boruelal a făcut prezentările.

Atacat se joacă într-o rețea tridimensională întinsă în interiorul unui cub cu latura de un metru. Materialele tradiționale folosite provin de la un animal de pe planeta de origine a jocului: tendoane întărite pentru rețea, fildeș din colți pentru cadru. Setul pe care îl foloseau Gurgeh și Olz Hap era sintetic. Fiecare dintre ei a ridicat ecranele rabatabile, au luat pungile cu globuri goale și mărgele colorate (coji de nucă și pietre în jocul original), au ales bilele pe care le-au dorit și le-au închis în globuri. Dronele judecătoare s-au asigurat că niciunul dintre jucători nu a văzut ce fel de bile au intrat în fiecare glob. Apoi bărbatul și tânăra au luat câte o mână de sfere mici și le-au așezat în diferite locuri dinăuntrul rețelei. Jocul începuse.

Fata era bună. Gurgeh a rămas impresionat. Olz Hap era impetuoasă, dar șireată, curajoasă, dar nu proastă. De asemenea, avea noroc. Însă există noroc și noroc. Uneori îl intuiești, recunoști că lucrurile merg bine și probabil vor continua să meargă bine, și joci în funcție de asta. Dacă lucrurile merg în continuare bine, profiți în mod nemăsurat. Dacă norocul nu persistă, ei bine, ți-ai jucat procentajele.

În acea noapte, fata avea un asemenea noroc. A ghicit corect în privința pieselor lui Gurgeh, capturând câteva mărgele puternice deghizate modest; a anticipat mișcările pe care el le închisese în cojile de Prevestire, și a ignorat capcanele ispititoare și fentele pe care el le-a pregătit.

Într-un fel sau altul, Gurgeh s-a zbătut, apelând la măsuri improvizate de apărare împotriva fiecărui atac, dar totul era mult prea bazat pe intuiție și experiență, prea însăilat la

repezeală și prea tactic. Nu i se lăsa timp la dispoziție pentru a-și desfășura piesele sau a aplica vreo strategie. El reacționa, urmărea, răspundea. Ar fi preferat să aibă inițiativa.

A trecut ceva timp până când și-a dat seama cât de îndrăzneață era fata. Ea voia să ocupe Întreaga Rețea; capturarea simultană a oricărui punct rămas în spațiul de joc. Nu încerca doar să câștige, ci dorea să organizeze o lovitură pe care doar o mână dintre cei mai buni jucători o reușiseră vreodată și pe care nimeni din Cultură – din câte știa Gurgeh – nu o realizase. Nu-i venea să creadă, dar asta voia fata să facă. Storcea vlaga pieselor, dar nu le distrugea, apoi se retrăgea, lovea pe propriile lui căi de slăbiciune, apoi rezista acolo.

Îl invita să revină, desigur, oferindu-i o șansă mai mare de a câștiga și de a obține același rezultat memorabil, deși pentru el existau speranțe mult mai reduse de a reuși asta. Însă dovedea o încredere în sine nemăsurată! Acel parcurs sugera experiență și chiar aroganță!

S-a uitat la fata cu chip delicat și calm prin rețeaua de fire subțiri și mici sfere suspendate și nu s-a putut abține să nu admire ambiția ei, abilitatea ei impresionantă și încrederea de sine. Juca pentru a realiza un gest măreț, dar și pentru spectacol, nu dorea o victorie rezonabilă, în ciuda faptului că acea victorie rezonabilă ar fi fost obținută împotriva unui jucător renumit și respectat. Iar Boruelal crezuse că ea ar fi putut fi intimidată de el! Asta era, bravo ei.

Gurgeh s-a aplecat în față și s-a scărpinat în barbă, fără să-i mai bage în seamă pe oamenii care înțesau balconul și urmăreau în tăcere partida.

A reușit să reintre cumva în joc. În parte datorită norocului, în parte datorită unei priceperi pe care nu crezuse că o avea. Jocul încă putea duce spre o victorie Rețea Completă, și fata avea cele mai mult șanse de a reuși asta, dar măcar poziția lui părea mai puțin lipsită de speranță. Cineva i-a adus un pahar cu apă și ceva de mâncare. Nu și-a amintit mai târziu dacă mulțumise.

Jocul a continuat. În jurul lui, oamenii veneau și plecau. Rețeaua deținea toată averea lui; sferele mici, care conțineau comori și amenințări, au devenit pachete discrete de viață și moarte, puncte unice de probabilitate care puteau fi ghicite, dar nu cunoscute decât atunci când erau somate, deschise și privite. Întreaga realitate părea să se bazeze pe acele

infinitezimale mănunchiuri de înțeles.

Nu mai știa ce droguri produse de corp circulau prin el și nici nu putea să-și dea seama ce folosea fata. Pierduse orice senzație a sinelui și a timpului.

Jocul a mai continuat cu câteva mutări aleatorii, pentru că niciunul dintre ei nu se mai putea concentra, după care a căpătat din nou viață. Foarte încet, treptat, Gurgeh a devenit conștient de faptul că deținea în minte un model imposibil de complex al partidei, care era dens până la incognoscibilitate și avea nenumărate fațete.

S-a uitat la model și l-a răsucit.

Cursul jocului s-a schimbat.

Gurgeh a văzut o cale de a câștiga. Rețeaua Integrală rămânea o posibilitate. A lui, în acel moment. Totul era în cumpănă. Încă o *răsucire*. Da, el va câștiga. Aproape sigur. Dar asta nu mai era de ajuns. Chinuitoare, seducătoare și ispititoare, Rețeaua Integrală îi făcea semn spre ea.

— Gurgeh.

Boruelal l-a scuturat de umăr. El a ridicat privirea. Dincolo de munți se insinuau zorii. Chipul ei părea cenușiu și trăda starea de trezie.

— Gurgeh, o pauză. Jucați de șase ore. Ești de acord? Facem o pauză, bine?

Printre firele rețelei, el s-a uitat spre chipul palid, ca de ceară al fetei. Într-un fel de transă, a privit în jur. Mai toți oamenii plecaseră. Lampioanele din hârtie dispăruseră; într-un fel îi părea rău că ratase micul ritual de aruncare a lămpilor aprinse peste marginea terasei, pentru a le urmări îndreptându-se către pădure.

Boruelal l-a mai scuturat o dată de umăr.

— Gurgeh.

— Da, o pauză. Da, sigur că da, a spus el cu glas spart.

Înțepenit și obosit, cu mușchii protestând și încheieturile scârțâind, s-a ridicat în picioare.

Pentru a asigura adjudecarea, Chamlis a rămas în preajma setului de joc. Lumina cenușie a zorilor s-a întins peste tot cerul. Cineva i-a oferit niște supă fierbinte, pe care a sorbit-o în timp ce a mâncat câțiva biscuiți crocanți și, o vreme, a umblat la întâmplare printre arcadele cufundate în tăcere, unde câțiva

oameni dormeau sau stăteau nemișcați și discutau ori dansau după o muzică tăcută, înregistrată. S-a rezemat de balustrada de deasupra abisului de un kilometru, sorbind și mestecând, amețit și cu mintea absentă din cauza jocului, jucându-l și rejucându-l undeva în minte.

Luminile orașelor și ale satelor de pe câmpia de jos, acoperită parțial de o ceață fină, aflată dincolo de semicercul format de pădurea tropicală întunecată, păreau palide și nesigure. Despuiate, piscurile munților îndepărtați aveau o strălucire rozalie.

— Jernau Gurgeh? a auzit el o voce.

A privit de-a lungul câmpiei. Drona Mawhrin-Skel plutea la un metru de fața lui.

— Sunt Mawhrin-Skel, a spus ea încet. Bună dimineața.

— Bună dimineața.

— Cum decurge jocul?

— Bine, mulțumesc. Cred că voi câștiga… de fapt, sunt foarte sigur de asta. Dar există posibilitatea să câștig… a simțit că zâmbește… în mod faimos.

— Serios? Mawhrin-Skel a continuat să plutească deasupra prăpastiei din fața lui.

A vorbit cu glas scăzut, deși nimeni nu era în preajma lor. Își oprise și câmpurile. Suprafața dronei era un amestec bizar de tonuri de gri.

— Da, a spus Gurgeh și i-a explicat dronei despre victoria cu Rețea Integrală.

Drona părut să înțeleagă.

— Așadar, ai câștigat, dar ai putea obține o Rețea Integrală, lucru pe care nimeni din Cultură nu l-a reușit decât cu scop demonstrativ, pentru a dovedi că acest lucru este posibil.

— Exact! Gurgeh a dat afirmativ din cap și a privit spre câmpia presărată de lumini. Întocmai!

A terminat de mâncat biscuiții și și-a curățat încet palmele de firimituri. A lăsat bolul cu supă în echilibru pe balustradă.

— Chiar are vreo importanță cine va câștiga printr-o Rețea Integrală? a întrebat Mawhrin-Skel pe un ton gânditor.

— Hm? a făcut Gurgeh.

Mawhrin-Skel s-a apropiat mai mult.

— Chiar contează cine câștigă astfel? Cineva o va face, dar are importanță cine reușește? S-ar părea că este o situație

improbabilă în orice joc… are asta mult de a face cu priceperea?

— Nu, dincolo de un anumit punct, a recunoscut Gurgeh. Asta cere prezența unui geniu norocos.

— Dar acela ai putea fi chiar tu.

— Tot ce se poate. Gurgeh a zâmbit spre vârtejul de aer rece al dimineții. Și-a strâns sacoul pe corp. Depinde întru totul de dispunerea anumitor colorate în anumite sfere din metal. A râs. O victorie care va stârni ecouri în jurul galaxiei jocurilor, și totul depinde de faptul dacă o copilă va plasa… și vocea i s-a stins. S-a uitat din nou la minuscula dronă și s-a încruntat. Îmi cer iertare, am devenit puțin melodramatic. A ridica din umeri și s-a rezemat de balustrada din piatră. Ar fi plăcut să câștig astfel, dar, din păcate, e puțin probabil. Poate va reuși asta cineva, cândva.

— Dar *ai putea fi chiar tu acela*, a spus Mawhrin-Skel cu glas șuierat, plutind și mai aproape de Gurgeh.

Gurgeh s-a văzut silit să se tragă un pas înapoi ca să-și concentreze privirea asupra dronei.

— Păi…

— Jernau Gurgeh, de ce să lași asta la voia întâmplării? a spus Mawhrin-Skel, trăgându-se puțin în spate.

Transa provocată de droguri se disipa, iar vraja se risipea. S-a simțit ascuțit la minte, surescitat, în același timp, agitat și entuziasmat.

— Îți pot spune eu care sunt mărgelele din globuri, a spus Mawhrin-Skel.

Gurgeh a râs discret.

— Asta e o absurditate.

Drona a plutit mai aproape de el.

— Ba pot. Când m-au alungat din CS, nu mi-au scos toate dispozitivele. Posed mai multe simțuri de care cretini precum Amalk-ney n-au auzit niciodată. Dă-mi voie să le folosesc, îngăduie-mi să-ți spun ce există în jocul tău cu mărgele. Dă-mi voie să te ajut să realizezi Rețeaua Integrală.

Gurgeh s-a retras de lângă balustradă și a clătinat din cap.

— Nu se poate. Celelalte drone…

— Sunt niște idioate fără putere, Gurgeh. Mawhrin-Skel a continuat cu glas insistent: Le știu măsura, crede-mă. Ai încredere în mine. O altă mașină CS, sigur nu, o dronă a Contactului, probabil că nu… dar trupa asta de mașini

demodate? Pot afla unde și-a plasat fata asta fiecare mărgică. Fiecare!

— Nici nu e nevoie să știu poziția tuturor, a spus Gurgeh, părând tulburat și fluturând din mână.

— Păi, atunci? E și mai bine! Lasă-mă s-o fac! Ca să-ți dovedesc asta! Și mie!

— Mawhrin-Skel, tu vorbești de o încercare de a *trișa*! a spus Gurgeh, rotindu-și privirea prin piață.

Nu era nimeni în apropiere. Lampioanele de hârtie și marginile de piatră de care stăteau ele agățate rămăseseră invizibile din locul în care se afla.

— Oricum vei câștiga, ce importanță mai are?

— Tot trișat se cheamă asta.

— Dar chiar tu ai spus că totul depinde de noroc. Ai câștigat.

— Nu absolut sigur.

— Aproape sigur, o mie la unu că nu vei pierde.

— Probabil că procentajul e mai mare, a recunoscut Gurgeh.

— Așadar, jocul s-a încheiat. Fata nu poate pierde mai mult decât a pierdut deja. Fă astfel încât rolul ei în această partidă să intre în istorie. Oferă-i această satisfacție!

— Asta se cheamă, a spus Gurgeh, lovind cu palma în balustrada din piatră, pleosc, poc, poc, poc, tot trișat!

— Vorbește mai încet, a murmurat Mawhrin-Skel. S-a retras o idee. A rostit cuvintele pe un ton atât de scăzut, încât Gurgeh a trebuit să se aplece pentru a le auzi. E vorba de noroc. Norocul este exclusiv pricepere în joc. Norocul m-a lăsat cu un aspect care nu s-a potrivit pentru Contact, norocul te-a făcut mare jucător, norocul te-a adus aici în seara asta. Jernau Gurgeh, niciunul dintre noi nu a fost plănuit perfect; genele te-au făcut să fii ceea ce ești și ereditatea mamei tale a avut grijă să nu fii infirm sau anormal din punct de vedere mintal. Restul este șansă. Am fost creată cu libertatea de a fi eu însămi; dacă ceea ce a produs acel plan general și acel noroc aparte este ceva ce decide o majoritate – o *majoritate*, atenție, nu toți membrii – a unei comisii de admitere a CS că nu este tocmai ceea ce se întâmplă să dorească e vina *mea*? Ia spune.

— Nu, a spus Gurgeh oftând și privind în pământ.

— A, totul e minunat în Cultură, nu-i așa, Gurgeh? Nimeni nu piere de foame și nimeni nu moare din cauza bolilor molipsitoare sau a dezastrelor naturale, nimeni și nimic nu este

exploatat, însă există totuși norocul și bucuria, încă există șansa, avantajul și dezavantajul.

Drona a rămas planând deasupra prăpastiei și a câmpiei care se trezea la viață. Gurgeh a urmărit zorile Orbitalului apărând, ridicându-se dinspre marginea lumii.

— Folosește-ți norocul, Gurgeh. Acceptă ceea ce îți ofer. Măcar de data asta să ne folosim șansele. Tu știi deja că ești unul dintre cei mai buni din Cultură; nu încerc să-ți gâdil orgoliul, știi prea bine asta. Dar victoria de acum îți va asigura faima pe vecie.

— Dacă e posibil, a spus Gurgeh, după care a rămas mut.

Și-a încleștat fălcile. Drona a simțit că el încerca să se controleze așa cum o făcuse pe treptele casei lui Hafflig, cu șase ore mai devreme.

— Dacă nu e, cel puțin am curajul să *știu* asta, a spus Mawhrin-Skel, a cărui voce ajunsese în pragul rugăminții miloage.

Gurgeh și-a ridicat ochii spre nuanțele roz și limpezi ale zorilor. Câmpia încețoșată și puțin răvășită amintea de un pat uriaș și mototolit.

— Donă, ai luat-o razna. Nu vei reuși niciodată așa ceva.

— Jernau Gurgeh, *știu* ce pot face, a spus drona.

Apoi s-a ridicat din nou, a rămas în aer și l-a privit.

Gurgeh s-a gândit la cele întâmplate în acea dimineață, când se afla în tren; năvala acelei spaime delicioase. Iar acum, fiind ca un semn.

Norocul, șansa pură.

Și-a dat seama că drona avea dreptate. Știa că se înșela, dar și că avea dreptate. Totul depindea de el.

S-a sprijinit de balustradă. Ceva aflat într-un buzunar l-a împuns în piept. A simțit obiectul, a scos plăcuța ascunsă pe care o luase ca amintire după dezastruoasa partidă de Posesie. A întors plăcuța între degete de câteva ori. S-a uitat la dronă și brusc s-a simțit în același timp foarte bătrân și foarte copilăros.

— Dacă va merge ceva anapoda, a spus el încet, dacă ești dată în vileag, sunt un om mort. Nu-mi rămâne decât să mă sinucid. Moartea creierului, deplină și completă. Fără urme.

— Nu se va întâmpla nimic anapoda. Pentru mine, este cel mai simplu lucru din lume să descopăr ce se află în acele coji.

— Și totuși, dacă suntem descoperiți? Dacă există vreo dronă

CS undeva în preajmă ori dacă Nodul mă urmărește?

Drona a rămas tăcută câteva clipe.

— Ar fi observat deja. E aproape sigur.

Gurgeh a deschis gura pentru a spune ceva, însă drona a venit plutind mai aproape și a continuat:

— De dragul meu, Gurgeh... pentru propria mea liniște interioară. Am vrut să știu și eu. Am revenit demult, am urmărit jocul în ultimele cinci ore și am rămas fascinată. Nu am rezistat ispitei de a afla dacă era posibil să... Sinceră să fiu, încă nu știu, jocul mă depășește, e prea complicat pentru felul în care este configurată sărmana mea minte... dar a trebuit să aflu. Trebuia. Așadar, după cum vezi, riscul e înfruntat, Gurgeh, fapta s-a comis. Îți pot spune ceea ce vrei să știi. Și nu-ți cer nimic în schimb, asta depinde de tine. Poate că vei reuși să faci ceva pentru mine, într-o bună zi, dar nu este vorba de vreo obligație, crede-mă, te rog să mă crezi. Absolut nicio obligație. Fac asta pentru că vreau să te văd pe tine – de fapt, pe oricine – realizând asta.

Gurgeh s-a uitat la dronă. Și-a simțit gura uscată. A auzit strigătul cuiva aflat departe. Nasturele de terminal de pe umărul sacoului a scos un sunet. A inspirat pentru a vorbi, apoi și-a auzit propriul glas:

— Da.

— Jernau, ești gata să reiei partida? a spus Chamlis.

Și apoi și-a auzit vocea:

— Vin imediat.

În momentul în care terminalul a scos sunetul specific încheierii unei comunicări, a privit concentrat spre dronă.

Mawhrin-Skel s-a apropiat și mai mult de el.

— Cum îți spuneam, Jernau Gurgeh, pot duce de nas mașinile acelea de adunat fără nicio problemă. Hai, repede. Vrei să știi sau nu? Vrei Rețeaua Integrală, da sau nu?

Gurgeh a aruncat o privire spre casa lui Hafflis. S-a întors, s-a aplecat spre hău și spre dronă.

— Bine, a spus el în șoaptă, doar cele cinci puncte prime și cele patru verticale din apropierea părții centrale de sus. Nimic mai mult.

Mawhrin-Skel i-a spus.

Era suficient. Fata s-a luptat în mod sclipitor chiar până la

sfârșit și l-a privat de Rețeaua Integrală la ultima ei mutare.
Rețeaua Integrală s-a destrămat și el a câștigat cu treizeci și unu de puncte, cu două mai puțin decât recordul existent în Cultură.

Mult mai târziu în acea dimineață, în timp ce făcea curățenie sub masa mare din piatră, una dintre dronele casnice ale lui Hafflis a rămas puțin derutată descoperind o plăcuță sfărâmată din ceramică, având cadrane deformate și răsucite încastrate în suprafața ei zgâriată.
Nu făcea parte din setul de Posesie al casei.
Creierul perfect previzibil al mașinii lipsite de conștiință a rămas pe gânduri o vreme, apoi, în cele din urmă, a hotărât să arunce rămășița misterioasă împreună cu restul gunoaielor.

În acea după-amiază, când s-a trezit, a trăit amintirea înfrângerii. A trecut câtva timp până când și-a amintit că de fapt învinsese în jocul de Atacat. Niciodată nu mai obținuse o victorie care să-i lase un gust atât de amar.
A luat micul dejun singur pe terasă și a urmărit câteva bărci cu vele care, având pânzele sclipitoare în adierea răcoroasă, au înaintat în grup prin fiordul îngust. Când a ridicat bolul și cana, a simțit o durere la degetele mâinii drepte; fusese cât pe ce să sângereze când, la încheierea partidei de Atacat, strivise plăcuța de la Posesie.

A îmbrăcat o haină lungă, pantaloni și un kilt scurt și a plecat într-o plimbare lungă, întâi spre țărmul fiordului și apoi de-a lungul lui, spre coasta mării și dunele bătute de vânturi, unde se afla Hassease, casa în care se născuse și unde încă locuiau câțiva dintre membrii familiei lui numeroase. A mers pe poteca de pe coastă spre casă, printre formele răsucite ale copacilor îndoiți de vânt. Ierburile păreau să suspine în jurul lui, iar păsările marine scoteau țipete. În largul mării, dincolo de satul Hassease, unde se hotăra starea vremii, a văzut văluri înalte de ploaie sub un front întunecat de nori de furtună. Și-a strâns haina în jurul corpului, a grăbit pasul spre silueta îndepărtată a casei mari și șubrede și s-a gândit că ar fi trebuit să folosească un vehicul subteran. Vântul biciuia nisipul plajei îndepărtate și îl aducea spre uscat; simțindu-și ochii lăcrimând, a clipit.

— Gurgeh.

Vocea era destul de puternică, mai puternică decât foșnetul ierburilor și decât sunetul scos de crengile legănate de vânt. Și-a dus mâna streașină la ochi și s-a uitat într-o parte. A zărit ceva în umbra unui copac pipernicit și înclinat.

— Mawhrin-Skel? Tu ești?

— Da, aceeași Mawhrin-Skel, a spus micuța dronă, apropiindu-se plutind pe deasupra potecii.

Gurgeh și-a îndreptat privirea spre mare. A pornit din nou pe potecă, spre casă, dar drona nu l-a urmat.

— Hei! i-a strigat el dronei și a privit în urmă de la câțiva pași depărtare de ea. Trebuie să mă grăbesc. O să mă ud dacă...

— Ba nu, a spus Mawhrin-Skel. Nu pleca. Trebuie să stăm de vorbă. E important.

— Atunci, povestește-mi din mers, a spus el, brusc iritat.

S-a îndepărtat. Drona a ajuns fulgerător în fața lui, la nivelul feței, așa că a trebuit să se oprească, altfel s-ar fi ciocnit de ea.

— E vorba de joc, Atacat, din noaptea trecută.

— Cred că ți-am mulțumit deja, i-a spus el mașinii. S-a uitat pe deasupra dronei. Frontul vijeliei lovea capătul celălalt al satului-port, aflat mai departe de Hassease. Norii negri ajunseseră aproape deasupra lui și aruncau o umbră uriașă.

— Și eu cred că ți-am spus că poate mă vei ajuta într-o bună zi.

— A, a spus Gurgeh, iar pe față i-a apărut o expresie care era mai curând rânjet decât zâmbet. Și *ce* ar trebui să fac pentru tine?

— Ajută-mă, a spus încet Mawhrin-Skel, iar vocea ei aproape că s-a pierdut în vuietul vântului. Ajută-mă să mă întorc în Contact.

— Nu fi absurdă, a spus Gurgeh și a întins o mână pentru a îndepărta mașina din calea lui.

Și-a croit drum, ajungând dincolo de ea.

După o clipă s-a trezit trântit în iarba de pe marginea cărării, ca și cum ar fi fost împins în urmă de cineva invizibil. Uimit, a ridicat ochii spre mașina minusculă care plutea deasupra lui și a pipăit cu palmele pământul umed și iarba care șuiera.

— Ticăloa... a spus el încercând să se ridice.

A fost împins din nou la pământ și a rămas în șezut nedumerit, pur și simplu nevenindu-i să creadă. Nicio mașină nu

folosise forța împotriva lui vreodată. Era ceva nemaiauzit. A încercat din nou să se ridice și în gâtlej a început să se formeze un strigăt de furie și frustrare.

Apoi s-a înmuiat. Strigătul i s-a stins în gâtlej.

Zăcea întins, cu ochii ațintiți spre norii întunecați de deasupra. Își putea mișca doar ochii. Nimic altceva.

Și-a amintit partida de vânătoare a proiectilelor și imobilitatea pe care i-o impusese costumul după ce fusese lovit de prea multe ori. De data aceasta era mai rău.

Era paralizat. Și nu putea face nimic.

S-a temut că i se vor opri respirația, inima, că limba i se va bloca în gât și că intestinele i se vor goli.

Mawhrin-Skel a apărut în câmpul lui vizual.

— Jernau Gurgeh, ascultă-mă. Câțiva stropi de ploaie au căzut cu ropot în iarbă și pe fața lui. Ascultă-mă. O să mă ajuți. Păstrez înregistrarea integrală a discuției, a fiecărui cuvânt și gest din acea dimineață. Dacă nu mă ajuți, pun în circulație acea înregistrare. Toată lumea va afla că ai trișat în partida împotriva lui Olz Hap. Drona a făcut o pauză. Jernau Gurgeh, ai înțeles? Am vorbit limpede? Înțelegi ce spun? În caz că nu ai ghicit deja, există un cuvânt – unul vechi – pentru a numi ceea ce fac. Se numește șantaj.

Mașina înnebunise. Oricine putea crea orice dorea, sunete, filme, picturi, mirosuri, atingeri… existau mașini capabile să facă toate acele lucruri. Puteau fi comandate la un magazin și ele pictau orice – naturi moarte sau în mișcare – și cel care avea timp și răbdare avea posibilitatea de a face ca totul să pară cât se putea de real, înregistrat cu o cameră obișnuită. Se putea face orice secvență de film dorită.

Unii oameni foloseau astfel de mașini ca să se distreze sau ca să se răzbune, inventând povești în care dușmanilor sau prietenilor li se întâmplau lucruri îngrozitoare sau amuzante. Cum nimic nu putea fi autentificat, șantajul devenise inutil și imposibil; într-o societate precum Cultura, unde nu era interzis aproape nimic, iar banii și puterea individuală practic încetaseră să existe, așa ceva era de două ori mai irelevant.

Mașina sigur înnebunise. Gurgeh s-a întrebat dacă avea intenția de a-l ucide. Încercând să creadă că acel lucru se putea întâmpla, a analizat ideea.

— Știu ce gândești, Gurgeh, a spus drona. Îți închipui că nu

pot dovedi asta, că puteam inventa totul și că nimeni nu mă va crede. Ei bine, te înșeli. Am avut o legătură în timp real cu un prieten, o Minte CS care îmi apără cauza, care a fost convinsă că voi deveni un agent operativ foarte bun și a făcut demersuri ca să mă ajute. Ceea ce s-a petrecut între noi în această dimineață este înregistrat în amănunt într-o Minte care are o reputație morală incontestabilă și la un nivel de fidelitate inabordabilă cu genul de facilități existente în general. Gurgeh, ceea ce dețin împotriva ta nu se poate falsifica. Dacă nu mă crezi, întreabă-ți prietenul, Amalk-ney. Îți va confirma tot ceea ce-ți spun. O fi drona aceea proastă și ignorantă, dar sigur știe unde să descopere adevărul.

Ploaia îl lovea peste fața relaxată. Avea falca moale și gura deschisă și s-a întrebat dacă nu cumva se va îneca în ploaie.

Pe măsură ce ploaia se întețea, căzând cu stropi mari, de pe corpul mic al dronei aflate deasupra lui peste el picura apă.

— Te întrebi ce vreau de la tine, a spus drona.

El a încercat să-și miște ochii pentru a spune „nu”, doar ca să o irite, dar ea a părut să nu observe asta.

— Ajutor, a zis ea. Am nevoie de ajutorul tău, vreau să vorbești în numele meu. Vreau să mergi la Contact și să-ți adaugi glasul celor care cer întoarcerea mea în activitate.

Mașina a coborât brusc spre fața lui, iar Gurgeh s-a simțit tras de gulerul hainei. Cu o smucitură, drona i-a ridicat capul și torsul de pe pământul ud până când a ajuns să privească neajutorat carcasa albastră-cenușie a micii mașini. Ar încăpea într-un buzunar, a gândit el, dorindu-și să poată clipi și bucuros că ploua pentru că nu putea face asta. Într-un buzunar; ar fi încăput într-unul dintre buzunarele mari ale hainei.

I-a venit să râdă.

— Nu înțelegi ce mi-au făcut, *omule*? a spus mașina, scuturându-l. Am fost castrată, sterilizată, paralizată! Cum te simți tu acum, neajutorat, știind că ai membre, dar nu le poți mișca! Exact așa, dar știind că ele *nu* mai există. Înțelegi asta? Poți? Știai că de-a lungul istoriei noastre, oamenii și-au pierdut membre întregi, dar pentru totdeauna? Cunoști istoria voastră socială, micuțule Jernau Gurgeh?

L-a scuturat. Gurgeh a simțit și a auzit cum îi clănțănesc dinții.

— Îți amintești să fi văzut ologi, înainte de momentul în care

Cultura a făcut ca brațele și picioarele să crească la loc? Pe vremea aceea, oamenii își pierdeau membre – în explozii sau le erau amputate –, dar ei continuau să creadă că încă le au, își închipuiau că le simt; asta se cheamă „membru-fantomă”. Acele brațe și picioare ireale puteau da mâncărimi și dureri, dar nu puteau fi folosite, îți închipui ce înseamnă asta? Îți poți închipui *așa ceva*, om al Culturii, care beneficiezi de recreșterea genofixă și de inimă reproiectată și de glande tratate și de creier filtrat contra cheagurilor, de dinți impecabili și de un sistem imunitar perfect? *Ești în stare?*

Apoi l-a lăsat să cadă la pământ. Falca de jos i-a tresărit și a simțit cum dinții îi înțeapă vârful limbii. În gură i-a explodat un gust sărat. A așteptat să simtă spaimă. Ploaia îi umplea ochii de apă și nu putea striga.

— Ei bine, imaginează-ți asta, de opt ori, de opt ori mai rău; imaginează-ți ce simt, dornică să fiu un soldat bun și să lupt pentru toate lucrurile care ne sunt dragi, să descopăr și să distrug barbarii din jurul nostru! Totul a dispărut, Jernau Gurgeh, ras, dispărut. Sistemele mele senzoriale, armele, chiar capacitatea de memorie; toate reduse, pustiite. Infirmă. Iscodesc în cojile de la jocul de Atacat, te țintuiesc la pământ cu un câmp de puterea opt și te țin așa cu un înlocuitor de efector electromagnetic… dar asta nu e nimic, Jernau Gurgeh, nu înseamnă nimic. Un ecou, o umbră… nimic.

Drona s-a înălțat, îndepărtându-se de el.

I-a redat capacitatea de a-și folosi corpul. S-a ridicat cu greu de pe pământul ud, apoi și-a pipăit limba cu o mână; sângerarea se oprise, iar rana se închisese. Puțin amețit și pipăindu-și ceafa la care se lovise când căzuse la pământ, a rămas în șezut. Nu-l mai durea. S-a uitat la corpul mic, șiroind de apă, al mașinii care plutea deasupra potecii.

— Gurgeh, nu am nimic de pierdut, a spus ea. Ajută-mă, altfel îți distrug reputația. Să nu crezi că n-o voi face. Chiar dacă asta nu ar însemna mai nimic pentru tine – lucru de care mă îndoiesc –, o voi face doar din dorința de a-ți provoca măcar un sentiment de stânjeneală în societate. Iar dacă asta înseamnă totul pentru tine și te vei sinucide – lucru de care de asemenea mă îndoiesc –, atunci tot o voi face. Până acum nu am ucis nicio ființă umană. Probabil că mi s-ar fi oferit prilejul cândva, undeva, dacă aș fi fost admis în CS… dar mă mulțumesc și cu o

sinucidere.

Gurgeh a ridicat o mână spre dronă. Haina i se îngreunase. Pantalonii îi erau leoarcă.

— Te cred, a spus. Bine. Cum să te ajut?

— Ți-am spus deja, a zis drona, iar glasul ei a dominat urletul vântului prin copaci și zgomotul ploii care lovea firele de iarbă unduitoare. Vorbește în numele meu. Ai mai multă influență decât îți închipui. Folosește-o.

— Dar eu nu, eu...

— Ți-am văzut corespondența, a spus drona cu glas obosit. Nu știi ce înseamnă o invitație din partea SGV? Este ca și cum Contact ți-ar oferi o funcție. Nu te-a învățat nimeni altceva decât jocuri? Contact are nevoie de tine. În mod oficial, nu se ocupă de vânătoarea de creiere; trebuie să faci cerere, iar după ce ești cooptat, lucrurile se petrec invers; pentru a te alătura SGV, trebuie să aștepți invitația lor. Dar te vor, asta e clar. O, zei, omule, nu pricepi o *aluzie?*

— Chiar dacă ai dreptate, ce să fac, să mă duc la Contact și să spun „luați drona asta înapoi”? Nu fi ridicol. Nici măcar nu am habar cum să procedez.

Nu a vrut să spună despre vizita primită în urmă cu câteva seri din partea dronei din Contact.

Nu era obligat.

— Nu te-au contactat deja? a întrebat Mawhrin-Skel. Acum două seri?

Gurgeh s-a ridicat nesigur în picioare. A îndepărtat noroiul nisipos de pe haină. Purtată de vânt, ploaia venea în rafale. Satul de pe coastă și casa mare a copilăriei lui erau aproape invizibile sub pânzele întunecate ale ploii torențiale.

— Da, te-am urmărit, Jernau Gurgeh, a spus Mawhrin-Skel. Contact manifestă interes față de tine, știu asta. Nu am habar ce ar *dori* de la tine, dar îți sugerez să afli. Chiar dacă nu vrei să joci, ai face bine să îmi susții hotărât rugămintea; te voi urmări, așa că voi afla dacă o faci sau nu. O să-ți dovedesc. Uite.

Din partea din față a corpului dronei, care semăna cu o floare ciudat de plată, s-a derulat un ecran care s-a extins devenind un pătrat cu latura de un sfert de metru. S-a aprins în semiîntunericul provocat de ploaie și l-a înfățișat pe Mawhrin-Skel, căpătând o strălucire orbitoare și intermitentă, deasupra mesei de piatră de la locuința lui Hafflis. Scena era filmată de

sus, probabil din apropierea uneia dintre nervurile de piatră de deasupra terasei. Gurgeh s-a uitat din nou la șirul de cărbuni încinși, lucind puternic, și la lampioanele și florile care cădeau. A auzit-o pe Chamlis spunând: „Vai de mine. Credeți că am spus ceva ce a supărat-o?” S-a văzut pe sine zâmbind când s-a așezat alături de setul de joc.

Imaginile acelea s-au stins. Au fost înlocuite de o altă scenă filmată de sus, în lumină difuză; un pat, patul lui, în încăperea principală de la Ikroh. A recunoscut mâinile mici, cu degetele încărcate de inele ale lui Ren Myglan, aflată sub el și frământându-i spatele. Filmul avea și sonor: „A, Ren, iubita mea, copila mea, iubire”, „Jernau…”

— Jigodie ce ești, i-a spus el dronei.

Scena s-a stins și sunetul s-a întrerupt. Ecranul s-a strâns și a fost aspirat înapoi în corpul dronei.

— Chiar și așa, nu uita, Jernau Gurgeh, a spus Mawhrin-Skel. Scenele astea pot fi falsificate, dar tu și eu știm că au fost reale, adevărat? Cum spuneam, te urmăresc.

Gurgeh și-a supt sângele din gură și l-a scuipat.

— Nu poți face asta. Nimeni nu are dreptul să se comporte în felul ăsta. N-o să…

— Scap? Ei, poate că nu. Dar problema este că, dacă nu scap, nu-mi pasă. Mai rău de atât nu se poate. Dar voi încerca.

Drona a tăcut, s-a scuturat de apă, apoi a produs un câmp sferic în jurul ei, eliminând umezeala de pe carcasă, făcând-o să fie impecabil de curată și adăpostind-o de ploaie.

— Nu înțelegi ce mi-au făcut, omule? Ar fi fost mai bine să nu fi fost adusă la viață decât să fiu silită să rătăcesc prin Cultură pe veci, știind ce am pierdut. Ei au numit compasiune faptul de a-mi smulge ghearele, de a-mi scoate ochii și de a mă arunca în derivă într-un paradis făcut pentru alții; eu numesc asta tortură. E obscen, Gurgeh, e barbar, *diabolic,* recunoști cuvântul ăsta vechi? Înțeleg că da. Ei bine, încearcă să-ți imaginezi cum mă simt și ce aș putea face. Gândește-te, Gurgeh. Gândește-te la ce poți face pentru mine și la ce îți pot face eu.

Mașina s-a îndepărtat din nou, retrăgându-se prin ploaia torențială. Picăturile reci se spărgeau pe partea superioară a globului de câmpuri, și pe suprafața transparentă se scurgeau firicele de apă, șiroind și căzând pe iarbă ca un pârâiaș.

— Ținem legătura. La revedere, Gurgeh, a spus Mawhrin-Skel.

Drona a pornit fulgerător, trecând peste ierburi și ajungând pe cer, lăsând în urmă un con de vapori. După câteva secunde, Gurgeh a pierdut-o din vedere.

A rămas pe loc o vreme și a îndepărtat fire de iarbă și nisip de pe hainele îmbibate de apă, apoi s-a întors și a pornit prin ploaia deasă și vântul furios în direcția din care venise. A întors capul o dată și a contemplat din nou casa în care crescuse, dar vijelia, rostogolindu-se în jurul coamelor scunde ale dunelor călătoare, ascundea aproape complet structura haotică și dezlânată.

— Gurgeh, dar care e problema?

— Nu-ți pot spune!

S-a apropiat de peretele din cealaltă parte a camerei principale a apartamentului lui Chamlis, s-a întors și a pășit spre locul din care plecase, după care s-a dus lângă fereastră. A privit spre piață.

Oamenii stăteau sub copertinele sau arcadele galeriilor de culoare deschisă din piatră verde, care mărgineau piața principală a satului. Artezienele jucau, păsările zburau dintr-un copac în altul, iar pe acoperișul din țiglă al construcției din piață, care adăpostea estrada orchestrei/scena/holoecranul, un tzile negru ca tăciunele, aproape de mărimea unei ființe umane adulte, stătea răsfirat, cu un picior atârnat peste marginea țiglelor. Trompa, coada și urechile lui tresăreau în timp ce visa; inelele, brățările și cerceii sclipeau în razele soarelui. În timp ce Gurgeh se uita la ea, trompa creaturii s-a articulat lenevos, s-a întins în spate, peste cap, pentru a se scărpina cu un aer indolent pe ceafă, aproape de gulerul terminal. Apoi trompa neagră a căzut la loc, de parcă ar fi fost epuizată, după care s-a legănat într-o parte și-n alta vreme de câteva secunde. Dinspre câteva mese, hohotele de râs au plutit prin aerul cald. Un dirijabil de culoare roșie a plutit pe cerul albastru, peste dealurile îndepărtate, ca o picătură uriașă de sânge.

S-a întors în încăpere. Ceva legat de piață, de întregul sat, îl dezgusta și îl înfuria. Yay avea dreptate; era mult prea sigur, prea drăguț și prea comun. La fel de bine se puteau afla pe altă planetă. S-a apropiat de locul în care plutea Chamlis, în apropierea acvariului lung. Aura lui Chamlis era tivită cu cenușiu, semn de frustrare. Bătrâna dronă a trepidat de exasperare și a ridicat un mic recipient cu hrană pentru pești;

capacul acvariului s-a ridicat, iar Chamlis a presărat câteva dintre granulele de hrană pe suprafața apei; sclipitorii pești-oglindă au înotat mătăsos spre luciul apei, iar gurile lor au început să se miște ritmic.

— Gurgeh, a spus Chamlis cu glas înțelegător, cum te-aș putea ajuta dacă nu-mi spui ce s-a întâmplat?

— Spune-mi doar dacă există vreo posibilitate să afli mai multe despre motivul pentru care Contact a ținut să discute cu mine? Poți lua legătura cu ei încă o dată? Fără să știe toată lumea? Ori... A clătinat din cap și și-a dus palmele la față. Nu; cred că oamenii vor afla, dar asta nu are importanță...

Ajungând lângă perete, s-a oprit și a rămas cu privirea ațintită la blocurile de gresie dintre picturi. Apartamentul fusese construit într-un stil demodat; liantul dintre blocurile de gresie era de culoare întunecată, încastrat cu mici perle albe. S-a uitat contemplativ la liniile pline de perle și a încercat să se gândească, a încercat să afle ce putea întreba și ce putea face.

— Pot lua legătura cu cele două nave pe care le cunosc, a răspuns Chamlis. O voi întreba pe cea pe care am contactat-o inițial, s-ar putea să știe ce voia să sugereze Contact. Chamlis a urmărit peștii argintii hrănindu-se. Dacă dorești, voi face asta chiar acum.

— Chiar te rog, a spus el și s-a îndepărtat de gresia artificială și de perlele de cultură.

Tălpile pantofilor lui au scos pocnete pe dalele cu model ale podelei. A ajuns să privească din nou piața însorită. Animalul tzile încă dormea. I-a văzut fălcile mișcându-se și s-a întrebat ce cuvinte ciudate rostea creatura în somnul ei.

— Vor trece câteva ore până să primesc răspuns, a spus Chamlis.

Capacul acvariului s-a închis; drona a pus containerul cu hrană într-un sertar al mesei minuscule și delicate aflate în apropierea acvariului.

— Ambele nave se află foarte departe.

A lovit într-o latură a acvariului cu un câmp argintat; curioși, peștii-oglindă s-au apropiat de geam pentru a cerceta.

— Dar de ce? a întrebat drona, privindu-l. Ce s-a schimbat? În ce fel de bucluc ai nimerit? Gurgeh, spune-mi, te rog. Vreau să te ajut.

Mașina a plutit mai aproape de ființa umană înaltă, care

privea spre piață, frângându-și mâinile fără să-și dea seama. Bătrâna dronă nu-l văzuse niciodată pe Gurgeh atât de frământat de ceva.

— N-am nimic, a spus Gurgeh cu glas abătut, clătinând din cap și fără să se uite spre dronă. Nu s-a schimbat nimic. Nu am necazuri. Trebuie doar să știu câteva lucruri.

În ziua precedentă mersese direct la Ikroh. Rămăsese în încăperea principală, unde, cu câteva ore mai înainte, după ce auzise prognoza vremii, casa aprinsese focul, iar el își dezbrăcase hainele ude și murdare și le azvârlise pe toate pe foc. Făcuse o baie fierbinte și una cu aburi, unde transpirase, gâfâise și încercase să se simtă curat. Apa din bazinul de înot fusese atât de rece încât avea un strat subțire de gheață deasupra; plonjase aproape așteptându-se să facă stop cardiac din cauza șocului termic.

Apoi rămăsese așezat în camera principală și urmărise buștenii arzând. Încercase să-și adune gândurile, iar după ce se simțise în stare să gândească limpede, apelase Nodul Chiark.

— Gurgeh, Makil Stra-bey din nou, la dispoziția ta. Cum merg treburile? N-ai mai primit nicio vizită a celor de la Contact, adevărat?

— Nu. Am sentimentul că au lăsat ceva aici când m-au vizitat, ceva care să mă urmărească.

— Ce anume...? Te referi la vreun microfon sau un microsistem, ceva de genul acesta?

— Da, a spus Gurgeh, așezându-se din nou pe canapeaua lată. Purta un halat simplu. După baie, își simțea pielea curată și strălucitoare. Într-un fel, vocea prietenoasă și înțelegătoare a Nodului l-a făcut să se simtă mai bine; totul va fi în regulă, va reuși să rezolve ceva. Probabil se temea fără să aibă motive serioase; Mawhrin-Skel era doar o mașină dementă, nebună, care trăia iluzia puterii și a grandorii. Nu va reuși să dovedească nimic și nimeni nu îi va da crezare dacă va aduce acuzații care să nu se confirme.

— Ce te face să crezi că ești urmărit?

— Nu-ți pot spune, a zis Gurgeh. Îmi pare rău. Dar cred că am perceput unele dovezi. Poți trimite ceva – drone sau orice – la Ikroh, pentru a controla casa? Vei reuși să descoperi dacă au

lăsat ceva în urmă?

— Dacă e vorba de ceva tehnic obișnuit, da. Dar depinde de nivelul de complexitate. O navă de război poate intercepta în mod pasiv folosindu-și efectorul electromagnetic; te poate urmări și sub o sută de kilometri de rocă tocmai din următorul sistem stelar și îți spune și ce ai mâncat la ultimul dejun. Tehnologie hiperspațială; există metode de protecție împotriva ei, dar este imposibil de detectat.

— Nu e vorba de ceva atât de complicat, doar un microfon și o cameră de filmare sau ceva de genul ăsta.

— Ar fi posibil. Vom trimite o echipă de drone peste un minut. Vrei să securizăm acest canal de comunicație? Nu-l pot face absolut sigur față de interceptare, dar îngreunăm lucrurile pentru cei care sunt curioși.

— Te rog.

— Nicio problemă. Detașează sâmburele pentru microfon al terminalului și bagă-l în ureche. Vom controla câmpul sonor din exterior.

Gurgeh a urmat recomandările primite. Deja se simțea mai bine.

— Mulțumesc, Nod, a spus el. Apreciez mult ce faci.

— Hei, nu e nevoie să-mi mulțumești, Gurgeh. Pentru asta ne aflăm aici. Pe de altă parte, e amuzant!

Gurgeh a zâmbit. A auzit un zumzet în depărtare, undeva pe casă, semn că echipa de drone a Nodului sosise.

Acestea au cercetat casa în căutarea de echipamente senzoriale și au securizat clădirile și terenurile, au polarizat ferestrele și au tras draperiile, au pus un covoraș special dedesubtul canapelei pe care stătea el, au instalat chiar și un fel de filtru sau supapă în interiorul hornului șemineului.

Gurgeh s-a simțit recunoscător și răzgâiat, dar și important și ridicol, toate aceste senzații fiind amestecate.

S-a apucat de lucru. Și-a folosit terminalul pentru a sonda informațiile deținute de Nod. Cum era normal, acestea conțineau aproape orice informație semnificativă sau cât de cât importantă pe care o acumulase Cultura; aproximativ un ocean de fapte, senzații, teorii și lucrări de artă, la care rețeaua de informații a Culturii adăuga alte informații, într-un ritm torențial, clipă de clipă, în fiecare zi.

Dacă știa ce întrebări să pună, cel care căuta putea găsi

aproape orice. Chiar dacă nu știa, tot putea afla o sumedenie de lucruri. În teorie, Cultura se bucura de o libertate totală a informației; necazul era că problemele legate de conștiință rămâneau private, iar informațiile care se păstrau într-o Minte – spre deosebire de sistemul lipsit de conștiință, la fel ca băncile de memorie ale Nodului – erau socotite drept parte a ființei Minții și, prin urmare, la fel de sacrosancte precum conținutul unui creier uman; o Minte putea deține orice serie de fapte și păreri dorea, fără a trebui să spună cuiva ce știa sau credea și de ce.

Și astfel, în timp ce Nodul îi proteja intimitatea, Gurgeh a descoperit, fără a fi nevoie să o întrebe pe Chamlis, că tot ce spusese Mawhrin-Skel ar putea fi adevărat; existau niveluri de înregistrare ale evenimentelor care nu puteau fi falsificate cu ușurință și pe care dronele cu specificații peste medie le puteau folosi, dacă voiau. Asemenea înregistrări, mai ales dacă erau văzute printr-o legătură în timp real de o Minte, vor fi acceptate drept autentice. Dispoziția lui de optimism renăscut a început să se năruie din nou.

Pe de altă parte, exista o Minte CS, aceea a Unității de Ofensivă Limitată *Diplomatul Canonieră*, care sprijinise apelul lui Mawhrin-Skel împotriva hotărârii care îndepărtase drona din serviciul de Condiții Speciale.

Senzația de greață și amețeală a început să îl cuprindă din nou.

Nu reușea să descopere când luase legătura Mawhrin-Skel cu Unitatea de Ofensivă Limitată (UOL); acest lucru era considerat, din nou, o informație privată. Intimitatea; asta l-a făcut să râdă cu amărăciune și s-a gândit la intimitatea de care se bucurase în ultimele zile și nopți.

Însă a descoperit că o dronă ca Mawhrin-Skel, chiar și sub formă civilă, era capabilă să realizeze o legătură în sens unic și în timp real cu o asemenea navă aflată la milenii depărtare, atâta vreme cât nava era atentă la semnal și știa unde să caute. Nu a putut afla chiar imediat în ce parte a galaxiei se găsea *Diplomatul Canonieră* – de obicei, navele CS își păstrau secretă localizarea –, dar a lansat o solicitare ca ea să îi comunice poziția.

Din câte și-a dat seama din informațiile pe care le descoperise, afirmația lui Mawhrin-Skel că Mintea înregistrase

discuția dintre ei nu ar fi rezistat dacă nava s-ar fi aflat la aproximativ douăzeci de milenii depărtare; dacă rezulta, de exemplu, că ea era de cealaltă parte a galaxiei, drona mințise, iar el ar fi fost în siguranță.

A sperat ca nava să se afle de cealaltă parte a galaxiei, a sperat ca ea să fie la o sută de mii de ani-lumină sau mai departe ori că înnebunise și nimerise într-o gaură neagră sau hotărâse să se îndrepte spre altă galaxie, sau dăduse peste o navă ostilă, suficient de puternică pentru a o șterge de pe firmament... orice, atâta timp cât nu era aproape și capabilă să stabilească o legătură în timp real.

În caz contrar, tot ce spusese Mawhrin-Skel se verifica. Se putea face. Putea fi șantajat. A rămas așezat pe canapea până când s-a stins focul; zumzăind și scoțând sunete pentru ele însele, dronele Nodului au plutit prin casă, iar el a privit absent cenușa care se răcea, dorindu-și ca totul să fi fost ireal, dorindu-și ca asta să nu se fi întâmplat și blestemându-se pentru că se lăsase convins de mica dronă să trișeze.

De ce? s-a întrebat el. De ce am făcut asta? Cum de-am putut fi atât de prost? În acele momente, i se păruse ceva ispititor, fascinant de periculos, o mică nebunie, dar el se deosebea de alți oameni? Nu era el marele jucător, iar de aceea i se îngăduia să facă lucruri excentrice, nu i se acorda libertatea de a stabili propriile reguli? Nu dorise să se autoglorifice, nu tocmai. Și deja câștigase jocul; voia să vadă pe *cineva* din Cultură încheind o Rețea Integrală, nu-i așa? Nu-i stătea în fire să trișeze, nu mai făcuse asta până atunci și nu o va mai face vreodată... Cum de îl determinase Mawhrin-Skel să procedeze astfel? *De ce o făcuse?* Nu era mai bine să nu se fi întâmplat? De ce nu beneficia de călătoria în timp, de ce nu se putea întoarce în timp și să împiedice totul? Existau nave care dădeau ocol galaxiei în câțiva ani și puteau număra celulele din corpul cuiva de la o distanță de ani-lumină, iar el nu era în stare să revină la o zi nenorocită pentru a modifica o hotărâre rușinoasă, prostească, ridicolă.

Încercând să sfărâme terminalul pe care îl ținea în mâna dreaptă, l-a strâns în pumn, dar acesta a rezistat. S-a ales cu o nouă durere de mână.

A încercat să gândească la rece. Dacă se întâmpla ceea ce era mai rău? În general, Cultura disprețuia faima individuală și,

prin urmare, nu manifesta interes față de scandaluri – în orice caz, nu era ceva *deosebit* de scandalos –, dar Gurgeh nu se îndoia că, dacă Mawhrin-Skel ar fi pus în circulație înregistrările pe care susținea că le făcuse, ele se vor răspândi, iar oamenii vor afla.

În multitudinea de comunicații care legau fiecare habitat al Culturii, fie ca navă, piatră, Orbital sau planetă, existau o sumedenie de rețele de afaceri curente și de știri. Undeva, cineva va fi foarte încântat să transmită înregistrările făcute de Mawhrin-Skel. Gurgeh știa doi indici de jocuri înființați recent, ai căror editori, scriitori și corespondenți îi socoteau pe el și pe mai toți ceilalți jucători renumiți și autorități drept un fel de ierarhie supraprivilegiată și restrânsă; ei socoteau că prea puțini jucători beneficiau de o atenție disproporționată și căutau să discrediteze ceea ce ei numeau vechea gardă (în care, spre amuzamentul lui, îl includeau și pe el). Acestora le-ar fi plăcut enorm ceea ce deținea Mawhrin-Skel despre el. După ce înregistrările ar fi devenit publice, ar fi putut nega, iar unii oameni l-ar crede, în ciuda solidității dovezilor, dar ceilalți jucători de vârf și indicii cu autoritate, responsabili, și cu o poziție bine definită, își vor da seama de adevărul lor, iar el nu va fi în stare să îndure asta.

Va mai putea juca și i se va permite să publice, să își înregistreze lucrările ca fiind deschise răspândirii și probabil că multe dintre ele vor fi acceptate nu la fel de frecvent ca înainte, dar nu va fi respins cu totul. Va fi mai rău de atât, va fi tratat cu compasiune, înțelegere și toleranță. Dar nu va fi niciodată iertat.

Se putea împăca vreodată cu o asemenea situație? Putea domoli furtuna de insulte și priviri atotcunoscătoare, compasiunea malițioasă a rivalilor lui? Se vor stinge ecourile în cele din urmă, după trecerea câtorva ani se va fi făcut uitată fapta lui? A considerat că nu. Nu în cazul lui. Fapta va rămâne și îl va însoți tot timpul. Nu o putea înfrunta pe Mawhrin-Skel astfel; publică totul și fii blestemată. Drona avusese dreptate; publicarea dovezilor îi va distruge reputația și îl va distruge și pe el.

A urmărit cum buștenii din vatra mare capătă o culoarea roșiatică mai ternă, devenind sfărâmicioși și cenușii. I-a spus Nodului că era de ajuns; acesta a readus discret casa la starea normală și l-a lăsat singur cu gândurile lui.

Trezindu-se a doua zi dimineață, a constatat că universul era același; nu avusese niciun coșmar, iar timpul nu o pornise în sens invers. El conținea tot ce se întâmplase.

A ales calea subterană spre Celleck, satul în care locuia Amalk-ney, într-o aproximare ciudată și de modă veche a vie îi casnice umane, înconjurată de picturi murale, mobilier vechi, acvarii și vivarii pentru insecte.

— Gurgeh, voi afla tot ce se poate, a spus oftând Chamlis, care a plutit alături de el, privind spre piață. Dar nu-ți pot garanta că acela care te-a vizitat din partea Contactului nu va afla despre asta. S-ar putea ca ei să creadă că te interesează propunerea lor.

— Poate că mă interesează, a spus Gurgeh. Poate că vreau să discut cu ei din nou, nu știu precis.

— Păi, am transmis mesajul către prietenii mei, dar…

Brusc, lui Gurgeh i-a venit o idee paranoică. S-a întors imediat către Chamlis.

— Prietenii aceștia ai tăi sunt nave.

— Da, a răspuns Chamlis. Ambii.

— Și cum se numesc?

— *Sigur că încă te iubesc* și *Citește instrucțiunile.*

— Nu sunt nave de luptă?

— Cu asemenea nume? Sunt nave UGC; ce altceva ar putea fi?

— Bine, a spus Gurgeh, calmându-se puțin și privind din nou către piață. E în regulă.

Apoi a inspirat adânc.

— Gurgeh, n-ai putea, te rog, să-mi spui ce s-a întâmplat? Glasul lui Chamlis era moale, ba chiar întristat. Știi că nu voi insista prea mult. Dă-mi voie să te ajut. Mă doare să te văd în starea asta. Dacă te pot ajuta cu ceva…

— Nu e nimic, a spus Gurgeh privind din nou spre mașină. A clătinat din cap. Nu poți să mă ajuți cu nimic. Te voi anunța dacă va fi cazul. A pornit să traverseze încăperea. Chamlis l-a urmat. Acum, trebuie să plec. Pe curând, Chamlis.

S-a dus spre drumul subteran. S-a așezat în vehicul și a rămas

cu privirea în podea. Cam la a patra solicitare, și-a dat seama că vehiculul i se adresa, întrebându-l încotro dorea să meargă. I-a spus.

Tocmai privea concentrat spre unul dintre ecranele cât peretele și urmărea stelele, când terminalul a scos un bip.

— Gurgeh? Makil Stra-bey, din nou.

— Poftim? a reacționat el, iritat de atitudinea amicală și de dispoziția vorbăreață a Minţit.

— Nava aceea mi-a oferit informațiile pe care le soliciți.

Gurgeh s-a încruntat.

— Care navă? Ce informații?

— *Diplomatul Canonieră*, jucătorul nostru. Localizarea ei.

Inima lui Gurgeh a început să bubuie, și a simțit un nod în gât.

— Da, a spus el, chinuindu-se să scoată un cuvânt din gură: Și?

— Cum să spun, nu a răspuns în mod direct; mesajul a fost trimis prin intermediul navei-mamă, SGV *Indiscreție tinerească* și a pus-o să își confirme poziția.

— Da, și? Unde se află?

— În ciorchinele Altabin-Nord. A transmis coordonatele, deși ele sunt precise doar pentru…

— Nu mă interesează coordonatele! a exclamat Gurgeh. Unde se află acel ciorchine? Cât de *departe* este de aici?

— Hei, calmează-te. E la aproximativ două milenii și jumătate de aici.

Închizând ochii, Gurgeh s-a rezemat de spătar. Vehiculul a început să încetinească. Două mii și cinci sute de ani-lumină. Așa cum ar fi spus oamenii obișnuiți cu călătoriile pe un SGV, o plimbare lungă. Însă suficient de aproape – chiar prea aproape – pentru ca o navă de război să țintească spre un efector, să arunce un câmp-senzor cu un diametru de o secundă-lumină prin eter și să recepționeze licărul slab, dar indiscutabil, al unei transmisii HS care pornea de la o mașină suficient de mică pentru a încăpea într-un buzunar.

A încercat să-și spună că încă nu exista nicio dovadă, că Mawhrin-Skel putea minți, dar chiar în timp ce gândea astfel, a înțeles ceva înfiorător prin faptul că nava de război nu răspunsese în mod direct. Își folosise SGV-uri, o sursă mai sigură de informații, pentru a-și confirma poziția.

— Vrei și restul mesajului UOL, l-a întrebat Nodul, ori ai de

gând să îmi iei capul încă o dată?

Gurgeh a rămas descumpănit.

— Ce rest de mesaj? a întrebat el.

Vehiculul subteran a descris o curbă și a încetinit. A văzut galeria de tranzit spre Ikroh atârnând spre suprafața Plăcii ca o clădire așezată cu susul în jos.

— Din ce în ce mai misterios, a spus Nodul. Gurgeh, ai comunicat cu nava asta fără știrea mea? Mesajul sună: „Ne bucurăm să avem vești de la tine din nou.”

Trecuseră trei zile. Nu se simțea în stare să facă nimic cu cap și coadă. A încercat să citească – lucrări, cărți vechi, materiale proprii încă nefinalizate –, dar de fiecare dată se trezea citind și recitind același fragment, pagină sau ecran, chinuindu-se să le înțeleagă, dar descoperind că gândurile lui se îndepărtau de la cuvintele, diagramele și ilustrațiile din fața ochilor, întorcându-se mereu la aceeași rutină, la același șir de întrebări și regrete, care mergeau în buclă închisă, ca un șarpe care vrea să își înghită coada. De ce făcuse asta? Ce soluție de salvare exista?

A încercat să secrete droguri liniștitoare, însă a durat atât de mult până când ele să-și facă efectul, încât nu a reușit decât să se simtă amețit. A folosit *Albastru Intens, Ascuțime a Minţit* și *Focalizare* pentru a se sili să se concentreze, însă ele i-au dat o senzație de iritare în țeastă și l-au epuizat. Nu merita. Creierul lui voia să se frământe și să se îngrijoreze și nu avea niciun rost să încerce să-l frustreze de aceste senzații.

A respins toate apelurile. A contactat-o de două ori pe Chamlis, dar de fiecare dată a constatat că nu avea ce să-i spună. Chamlis nu i-a putut spune decât că cele două nave ale Contactului pe care le cunoștea luaseră legătura; fiecare dintre ele spusese că transmisese mesajul lui altor câteva Minți. Ambele rămăseseră surprinse că Gurgeh fusese contactat atât de repede. Ambele vor transmite solicitarea lui de a i se spune mai multe; niciuna nu știa altceva despre evoluția lucrurilor.

Nu a mai auzit de Mawhrin-Skel. A rugat Nodul să găsească mașina, doar pentru a-i spune unde era, dar acesta nu a reușit, ceea ce a iritat în mare măsură Mintea Orbitală. Gurgeh a cerut Nodului să trimită din nou echipa de drone, iar acestea au verificat casa încă o dată. Nodul a lăsat una dintre mașini în casă pentru o monitorizare continuă a posibilității de

supraveghere.

Gurgeh și-a petrecut mult timp plimbându-se prin pădurile și munții din jurul satului Ikroh, făcând ascensiuni și umblând câte douăzeci sau treizeci de kilometri în fiecare zi doar pentru ca seara să se simtă obosit ca un animal și să poată dormi.

În cea de-a patra zi, a început să simtă că, dacă nu făcea nimic, nu vorbea cu nimeni, nu comunica sau scria și nu se mișca din casă, nu va rezolva nimic. Poate că Mawhrin-Skel dispăruse pentru totdeauna. Poate Contactul venise să ia ori spusese că i se permitea să revină acasă. Poate că înnebunise cu totul și plecase în spațiu, poate că luase în serios vechea glumă despre enumeratorii stiglieni și se dusese să numere toate firele de nisip de pe o plajă.

Era o zi frumoasă. Stătea pe o ramură joasă și lată a unui arbore de pâinea-soarelui din grădina de la Ikroh și se uita prin coronamentul bogat spre o mică turmă de feyli care ieșiseră din pădure pentru a mânca zmeură din tufișurile aflate la poalele peluzei. Animalele temătoare, de culoare deschisă, slabe ață și cu blana având culori de camuflaj, trăgeau cu botul de tufele scunde, iar în timp ce mestecau fructele, capetele lor de formă triunghiulară se legănau într-o parte și în alta.

Gurgeh a privit spre casă, care abia se zărea printre frunzele dese, care se mișcau delicat.

A văzut o dronă minusculă cenușie aproape de una dintre ferestrele casei. A înghețat. Imposibil să fie Mawhrin-Skel, a gândit el. Se afla prea departe ca să fie sigur. Putea fi Loash și nu știu mai cum. Era la mai bine de patruzeci de metri și probabil că el rămăsese invizibil acolo, în copac. Nu putea fi depistat; își lăsase terminalul în casă, lucru pe care îl făcea din ce în ce mai des în ultima vreme, deși era periculos, chiar iresponsabil, pentru că astfel se izola de rețeaua de informații a Nodului, devenind practic rupt de restul Culturii.

Și-a reținut răsuflarea și a rămas complet nemișcat.

Mica mașină a părut să ezite în aer, după care a pornit spre el. A plutit drept spre copacul în care era el.

Nu era Mawhrin-Skel și nici vorbăreața Loash, nici măcar nu era o dronă de același tip. Era ceva mai mare și mai umflată și nu prezenta aură. S-a oprit sub copac și a spus cu voce plăcută:

— Domnul Gurgeh?

El a sărit din copac. Feylii au tresărit și au dispărut cu salturi mari în pădure, devenind un amestec de forme verzui.

— Da, a răspuns el.

— Bună ziua. Mă numesc Worthil, sunt de la Contact. Încântat de cunoștință.

— Bună ziua.

— Încântător loc. Ai cerut să ți se construiască această casă?

— Da, a răspuns Gurgeh.

Schimb de banalități fără nicio relevanță; o interogare de o nanosecundă a memoriei Nodului i-ar fi spus mașinii exact când fusese construit Ikroh și de către cine.

— Foarte frumoasă. N-am putut să nu admir acoperișurile în pantă la aproximativ aceleași unghiuri medii ca și versantele munților înconjurători. A fost ideea ta?

— O teorie estetică personală, a recunoscut Gurgeh, ceva mai impresionat; nu vorbise niciodată cu cineva pe tema aceasta.

Drona lipsită de câmpuri a făcut un gest teatral de a privi în jur.

— Hm. Da, o casă frumoasă și un peisaj impresionant. Însă aș putea preciza motivul vizitei mele?

Gurgeh s-a așezat cu picioarele încrucișate în apropierea trunchiului copacului.

— Chiar te rog.

Drona a coborât, ajungând la nivelul feței lui Gurgeh.

— În primul rând, îmi cer scuze dacă te-am derutat la precedenta vizită. Cred că drona care a sosit aici a luat prea în serios instrucțiunile primite, deși, ca să respectăm adevărul, timpul a fost foarte limitat. În orice caz, mă aflu aici pentru a-ți spune tot ce dorești să știi. După cum probabil ai bănuit, am descoperit ceva care te-ar putea interesa. Cu toate astea… a început drona, apoi s-a uitat din nou la casă și grădină, nu ți-aș găsi vreo vină dacă nu ai dori să-ți părăsești frumoasa casă.

— Așadar, asta presupune o călătorie?

— Da. O vreme.

— Cât de mult? a întrebat Gurgeh.

Drona a părut să ezite.

— Pot mai întâi să-ți spun ce am găsit?

— De acord.

— Regret, dar trebuie să păstrezi secretul, a spus drona, parcă cerându-și scuze. Ceea ce îți voi spune trebuie să rămână

deocamdată secret. După ce-ți voi explica, vei înțelege. Îmi dai cuvântul că aceste informații nu vor ajunge la urechile altora?

— Ce se va întâmpla dacă spun nu?

— Voi pleca. Asta e tot.

Gurgeh a ridicat din umeri și a îndepărtat o bucată de scoarță de pe poalele robei suflecate pe care o purta.

— Bine, atunci voi păstra secretul.

Worthil s-a înălțat puțin, întorcându-și partea frontală spre Ikroh.

— Explicațiile vor dura ceva timp. Ne putem retrage în casă?

— Desigur, a spus Gurgeh și s-a ridicat în picioare.

Gurgeh s-a instalat în camera principală a ecranelor din Ikroh. Ferestrele erau întunecate, iar holoecranul de pe perete funcționa; drona de la Contact controla sistemele încăperii. A stins luminile. Ecranul a rămas gol o clipă, după care pe el a apărut galaxia principală într-o imagine bidimensională, văzută de la o distanță considerabilă. Cei doi Nori erau cei mai apropiați din punctul de vizionare al lui Gurgeh, Norul mai mare prezentându-se ca o semispirală cu o coadă lungă îndepărtându-se de galaxie, iar Norul mai mic având o formă amintind de un Y.

— Norul Mare și Norul Mic, a spus drona Worthil. Fiecare dintre ei se află la o depărtare de o sută de mii de ani-lumină. Fără îndoială că i-ai admirat și în trecut de aici; se văd bine, deși te afli pe marginea inferioară a galaxiei principale față de ei, astfel că i-ai privit prin ea. Am descoperit ceea ce ai putea socoti un joc foarte interesant… aici.

Aproape de centrul Norului mai mic a apărut un punct verde.

Gurgeh s-a uitat la dronă.

— Dar nu e cam departe? a spus el. Am înțeles că îmi propuneți să merg acolo.

— Drumul e lung și exact asta propunem. Din cauza naturii grilei de energie, călătoria va dura doi ani, chiar și cu cele mai rapide nave; acolo, între grupările stelare, este cea mai firavă. În interiorul galaxiei, o astfel de călătorie ar dura mai puțin de un an.

— Dar asta înseamnă că voi fi departe de casă vreme de patru ani, a spus Gurgeh privind la ecran.

A simțit că i se usucă gura.

— Mai curând cinci, a spus drona pe un ton degajat.

— Asta înseamnă mult timp.

— Da, și voi înțelege dacă refuzi invitația noastră. Cu toate acestea, noi credem că jocul în sine ţi se va părea interesant. Înainte de toate, trebuie să-ți vorbesc despre cadrul lui extins, ceea ce face ca jocul să fie unic.

Punctul verde a crescut, devenind un cerc aproximativ. Ecranul a ieșit brusc din funcția hologramă, umplând încăperea cu stele. Cercul verde de sori a devenit o sferă nu tocmai perfectă. Preț de o clipă, Gurgeh a trăit o senzație de amețeală, așa cum i se întâmpla câteodată când era înconjurat de spațiu sau de imaginea acestuia.

— Aceste stele, a spus Worthil – iar cele colorate în verde, cel puțin două mii de sori, au licărit –, se află sub controlul unei entități care poate fi descrisă doar ca imperiu. Așa… Drona s-a întors pentru a-l privi. Micuța mașină stătea în spațiu ca o navă imposibil de mare, având stele în fața sa, dar și în spate. Pentru noi este un lucru neobișnuit să descoperim un sistem imperial de putere în spațiu. De regulă, asemenea forme arhaice de autoritate se sting cu mult înainte ca specia respectivă să poată părăsi planeta-cămin, fără a mai vorbi că problema de a călători cu viteza luminii nu este rezolvată, lucru de care e nevoie pentru a domni efectiv peste un volum atât de mare de stele. Cu toate acestea, Contact dă la o parte din când în când câte o minge de piatră și dedesubtul ei descoperă ceva extrem de urât. De fiecare dată există un motiv specific și unic, o circumstanță specială care face ca regula generală să fie ignorată. În cazul conglomeratului pe care îl ai acum în față – în afara factorilor evidenți, cum ar fi faptul că nu am ajuns acolo decât de puțin timp și absența oricărei alte influențe puternice din Norul Mic –, acea circumstanță specială este un joc.

Lui Gurgeh i-a trebuit ceva timp ca să înțeleagă. S-a uitat la mașină.

— *Un joc?*

— Cei din imperiu numesc jocul Azad. Este atât de important, încât imperiul și-a luat numele după joc. Ai în fața ochilor Imperiul Azad.

Gurgeh s-a uitat mai atent. Drona a continuat:

— Specia dominantă este umanoidă, dar foarte ciudată – și anumite analize susțin că și acest lucru a fost un factor care a

contribuit la supraviețuirea imperiului ca sistem social –, pentru că există trei sexe. În mijlocul câmpului vizual al lui Gurgeh au apărut trei siluete, ca și cum ar fi stat în centrul sferei aproximative de stele. Erau mai scunde decât Gurgeh, iar scara era corectă. Se deosebeau una de alta în diferite privințe, dar aveau ceea ce lui Gurgeh i s-au părut picioare foarte scurte și fețe foarte palide, plate și ușor umflate. Cel din stânga este mascul, cu testicule și penis, a spus Worthil. Silueta din mijloc este înzestrată cu un fel de vagin reversibil și ovare. Vaginul se întoarce pe dos pentru a implanta oul fertilizat în cel de-a treilea sex, aflat în dreapta, care are pântece. Cel din mijloc este sexul dominant.

Gurgeh s-a văzut silit să se gândească la toate acestea.

— Sex cum? a întrebat el.

— Sexul dominant, a repetat Worthil. Imperiile sunt sinonime cu structurile de putere ierarhică centralizată – chiar dacă ocazional sunt schematizate – în care influența este restricționată la o clasă privilegiată din punct de vedere economic; ea își păstrează avantajele de obicei printr-o folosire judicioasă a oprimării și a manipulării cu succes a sistemelor de propagare a informațiilor societății și a sistemelor de putere mai puțin importante, de regulă independente doar cu numele. Pe scurt, este vorba de dominare. Sexul intermediar, numit apex, pe care îl vezi stând în mijloc, controlează societatea și imperiul. În general, masculii sunt folosiți ca soldați, iar femelele ca posesiuni. Desigur, lucrurile sunt ceva mai complicate, dar ai prins ideea?

— Cum să spun? Gurgeh a clătinat din cap. Nu înțeleg cum funcționează lucrurile, dar dacă zici că merg... în regulă. S-a scărpinat în barbă. Din câte înțeleg, acești oameni nu-și pot schimba sexul.

— Corect. Din punctul de vedere al tehnologiei genelor, acest lucru le stă în putere de sute de ani, dar este interzis. Ilegal, dacă ții minte ce înseamnă asta.

Gurgeh a confirmat cu o mișcare din cap. Mașina a continuat:

— Nouă ni se pare ceva pervers și nerentabil, dar în cazul imperiilor, nu vorbim de folosirea eficientă a resurselor și de propagarea fericirii; ambele sunt realizate în ciuda scurtcircuitării economice, în principal prin corupție și favoritism, care sunt endemice pentru sistem.

— Bine, a spus Gurgeh. Voi avea de pus o mulțime de întrebări, dar mai târziu, de aceea propun să continuăm. Ce-mi poți spune despre acest joc?

— Într-adevăr. Iată una dintre table.

— Cred că glumești, a spus Gurgeh într-un târziu.

S-a aplecat în față și a contemplat imaginea holografică nemișcată de pe ecran.

Câmpul de stele și cei trei umanoizi dispăruseră, iar Gurgeh și drona numită Worthil păreau că se află într-o încăpere uriașă, de multe ori mai mare decât aceea în care erau. În fața lor se întindea o podea acoperită de un tipar mozaicat, neregulat, uimitor de complicat, abstract și haotic, care în unele locuri se înălța, sugerând dealuri și văi. Privind mai atent, Gurgeh a observat că dealurile nu erau solide, ci oarecum stivuite, cu niveluri conice din același metatipar amețitor, creând piramide cu mai multe straturi, legate deasupra fantasticului peisaj care, la o examinare mai atentă, avea ceea ce păreau a fi piese de joc bizar sculptate, care stăteau pe suprafața sa colorată în mod dezordonat. Probabil că întreaga construcție avea latura de cel puțin douăzeci de metri.

— Asta e tabla de joc? a întrebat Gurgeh.

Și-a înghițit nodul care i se pusese în gât. Nu mai văzuse, nu auzise și nici nu prinsese vreo aluzie la un joc atât de complicat ca acela, dacă ceea ce avea în față erau piese și suprafețe individuale.

— Una dintre ele.

— Câte sunt?

Nu putea fi adevărat. Sigur era o glumă. Își băteau joc de el. Niciun creier uman nu putea face față unui joc de asemenea proporții. Era imposibil. Era sigur de asta.

— Trei. Toate de aceeași dimensiune, plus numeroase jocuri mai puțin importante, care se joacă folosind și cărți. Permite-mi să-ți prezint pe scurt istoricul jocului. În primul rând numele – Azad înseamnă „mașină” sau probabil „sistem”, în înțelesul larg al cuvântului, care ar include orice entitate funcțională, cum ar fi un animal sau o floare, dar și ceva ca mine sau o roată de apă. Jocul a evoluat vreme de câteva mii de ani, ajungând la forma sa actuală cu aproximativ opt sute de ani în urmă, cam în aceeași perioadă în care s-a instituționalizat religia încă existentă a speciei. De atunci încoace jocul a suferit puține

modificări. Datează, în forma sa definitivă, din momentul instalării hegemoniei pe Eä, planeta-cămin a imperiului și a primei explorări relativiste a spațiului din jurul ei.

Acum Gurgeh a văzut imaginea uriașei planete atârnând în aer în fața lui; alb-albastră și strălucitoare, ea se rotea foarte încet, având ca fundal spațiul întunecat.

— Eä, a spus drona. Acum, jocul este folosit ca parte absolut integrală a sistemului de putere al imperiului. Exprimat în termenii cei mai direcți, cine câștigă jocul devine împărat.

Mișcându-și încet capul, Gurgeh s-a uitat la dronă, care i-a întors privirea.

— Nu glumesc, a spus ea sec.

— Vorbești serios? a întrebat totuși Gurgeh.

— Cât se poate de serios, a răspuns drona. A deveni împărat reprezintă un premiu… foarte neobișnuit, iar adevărul gol-goluț, așa cum probabil îți imaginezi, este mult mai complicat. Jocul Azad nu se folosește doar pentru a se stabili ce persoană va domni, ci și tendința din sânul clasei stăpânitoare care va controla totul, care ramură a teoriei economice va fi urmată, ce credințe vor fi recunoscute în sânul aparatului religios și ce strategii politice vor fi aplicate. Jocul este de asemenea folosit ca examen atât pentru pătrunderea, cât și pentru promovarea în cadrul instituțiilor militare, judiciare, adminstrativ-civile, de educație și religioase. Înțelegi, așadar, că Azad este atât de complex, de subtil, flexibil și solicitant încât s-a transformat într-un model precis și cuprinzător al vieții, atât cât poate fi el construit. Cine are succes la joc are succes și în viață; pentru asigurarea dominației sunt necesare aceleași calități în amândouă.

— Bine, dar… Gurgeh s-a uitat la drona aflată alături de el și a părut să simtă prezența planetei din fața lor ca pe o forță aproape fizică, ceva de care se simțea atras, aspirat, e *adevărat* așa ceva?

Planeta a dispărut și au revăzut uriașa tablă de joc. Holograma era acum în mișcare, dar fără sonor, și a văzut oamenii extratereștri mișcându-se în jurul ei, mutând piese și stând în jurul ei.

— Nu e nevoie să fie întru totul adevărat, a spus drona, dar cauza și efectul nu sunt perfect delimitate aici; regulile presupun că jocul și viața sunt unul și același lucru și, drept

urmare, caracterul persuasiv al *ideii* jocului este atât de clar în cadrul societății, încât, doar crezând asta, ei îl fac să devină astfel. El devine adevărat; și este transformat în realitate. În orice caz, ei nu greșesc prea mult, altfel imperiul nu ar mai exista. Prin definiție, este un sistem instabil și volatil; Azad, jocul, pare a fi forța care îl ține închegat.

— Stai puțin, a spus Gurgeh, uitându-se la mașină. Amândoi știm că Contactul are reputația de a fi duplicitar. Nu cumva vă așteptați ca eu să merg acolo și să devin împărat sau cine știe ce notabilitate?

Pentru prima oară drona a prezentat o aură, sclipind brusc în roșu. Iar în vocea ei a apărut ceva ce semăna a râs.

— Nu mă aștept să ajungi prea departe dacă ai încerca așa ceva. Nu, imperiul se încadrează în definiția generală de „stat", iar singurul lucru pe care încearcă să îl facă statele este să își asigure perpetuarea. Ideea ca o persoană din afară să meargă acolo și să încerce a prelua conducerea imperiului i-ar umple de groază. *Dacă* socotești că vrei să mergi acolo și *dacă* reușești să înveți regulile jocului suficient de bine în timpul călătoriei, atunci noi credem că ar exista posibilitatea de a-ți depăși performanțele de jucător total și de a avea dreptul să devii funcționar în serviciul civil sau locotenent de armată. Nu uita, acești oameni practică jocul încă de la naștere. Dețin droguri anti-agatice, iar cei mai buni jucători au o vârstă de două ori mai mare decât a ta. Desigur, chiar și ei continuă să învețe. Problema nu este ce vei reuși să realizezi în condițiile sociale semibarbare pe care jocul trebuie să le sprijine, ci dacă vei putea stăpâni cât de cât teoria și practica jocului. Părerile celor din Contact sunt împărțite în ceea ce privește posibilitatea ca un jucător de reputația ta să participe cu succes la acest joc doar cunoscând principiile generale ale jocului și beneficiind de un curs intensiv privind regulile și practicarea lui.

Gurgeh a urmărit siluetele străine, tăcute, deplasându-se de-a curmezișul peisajului artificial al tablei uriașe. El nu putea face așa ceva. Cinci ani? Asta era o nebunie. Mai bine o lăsa pe Mawhrin-Skel să difuzeze înregistrările rușinoase; peste cinci ani ar putea avea o viață nouă, să plece din Chiark, să descopere altceva care să prezinte interes pentru el decât jocurile, să-și schimbe înfățișarea… poate chiar să-și schimbe numele; nu auzise de cineva care să fi făcut asta, dar trebuia să fie posibil.

Desigur, jocul Azad, dacă el exista cu adevărat, era fascinant. Dar cum de nu auzise nimic despre el până acum? Cum putea Contact să păstreze secret așa ceva și de ce procedase astfel? Continuând să urmărească siluetele ciudate care pășeau pe tabla largă, oprindu-se să mute piesele sau punându-le pe altele să o facă în jurul lor, s-a scărpinat în barbă.

Erau extratereștri, dar oameni; umanoizi. *Ei* stăpâniseră acel joc bizar și extravagant.

— Nu sunt superinteligenți, nu-i așa? a întrebat el drona.

— Cu jocul acesta sau nu, nu prea sunt, mai ales dacă ținem seama că, ajunși la un stadiu superior de dezvoltare tehnologică, și-au păstrat un asemenea sistem social. În general, probabil că sexul intermediar sau apexul este mai puțin inteligent decât un om obișnuit din Cultură.

Gurgeh a rămas nedumerit.

— Asta înseamnă că există o deosebire între sexe.

— Acum există, i-a spus Worthil.

Gurgeh a înțeles prea clar ce însemna asta, dar drona a continuat înainte ca el să apuce să pună o altă întrebare.

— De fapt, noi avem speranța, rezonabilă, zic eu, că tu vei reuși să joci Azad la un nivel peste medie, asta dacă studiezi în cei doi ani cât va dura călătoria spre acea planetă. Desigur, asta va presupune folosirea cuprinzătoare și permanentă a memoriei și a secrețiilor de îmbunătățire a procesului de învățare și aș dori să remarc faptul că deținerea de glande secretoare de droguri te va împiedica să primești vreun post în cadrul imperiului datorat performanțelor obținute în joc, asta chiar dacă nu ai fi străin. Există o interdicție privind orice influență „nefirească” folosită în timpul jocului; toate încăperile în care se desfășoară partidele sunt ecranate pentru împiedicarea unei legături la computere, iar la fiecare meci se fac teste pentru depistarea oricăror droguri. Chimia corpului tău, precum și natura ta străină, dar și faptul că pentru ei ești un păgân înseamnă că, dacă hotărăști să te duci acolo, vei participa doar în calitate onorifică.

— Dronă... Worthil... a spus Gurgeh, întorcându-se cu fața spre ea. Nu cred că voi face un drum atât de lung, mai ales atât de departe și atât de multă vreme, dar... aș dori să aflu mai multe despre acest joc, vreau să-l discut, să-l analizez în comparație cu alte...

— Nu e posibil, a spus drona. Îmi este îngăduit să-ți spun doar ceea ce îți spun, dar mai mult de atât nu se poate. Jernau Gurgeh, ți-ai dat cuvântul.

— Și dacă îmi încalc cuvântul?

— Oricine va crede că ai inventat totul, nu există nicio dovadă care să demonstreze contrariul.

— De ce este totul atât de secret? De ce vă temeți?

— Adevărul este că nu știm ce să facem, Jernau Gurgeh. Este vorba de o problemă mai complexă decât cele cu care se confruntă de obicei Contact; de regulă, se poate acționa conform regulilor existente, am acumulat suficientă experiență în ceea ce privește orice tip de societate barbară pentru a ne da seama ce se poate aplica și ce nu la fiecare; noi monitorizăm, folosim sisteme de control, efectuăm evaluări comparative și realizăm modele Mintale și, în general, luăm toate măsurile de precauție posibile pentru a ne asigura că procedăm corect… dar ceva precum Azad este unic; nu există tipare și nici precedente demne de luat în considerare. Tocmai din acest motiv s-a implicat departamentul de Circumstanțe Speciale; suntem obișnuiți să ne ocupăm de situații dificile. Și, sincer să fiu, în cazul acesta ne-am blocat. Dacă permitem tuturor să știe despre Azad, s-ar putea să fim siliți să luăm o hotărâre doar în baza reacțiilor venite din partea opiniei publice… lucru care probabil nu ar fi rău, dar s-ar putea dovedi dezastruos.

— Pentru cine? a întrebat Gurgeh cu scepticism în glas.

— Pentru oamenii imperiului și pentru Cultură. Am putea fi forțați să declanșăm o intervenție la înalt nivel împotriva imperiului; nu ar fi chiar un război, deoarece suntem mai avansați din punct de vedere tehnologic, dar ar trebui să devenim o forță de ocupație pentru a-l controla, iar asta ar însemna o uriașă cheltuire a resurselor noastre, dar și un consum moral pe măsură; în cele din urmă, o asemenea aventură ar fi socotită aproape sigur o greșeală, indiferent care ar fi entuziasmul popular din momentul intervenției. Oamenii imperiului ar pierde, unindu-se împotriva noastră, în loc să se revolte împotriva regimului corupt care îi controlează, și astfel ceasul istoriei lor ar fi dat înapoi cu un secol sau două, iar Cultura ar pierde imitându-i pe cei pe care îi disprețuim, invadatori, ocupanți, hegemoni.

— Păreți foarte siguri că va exista un val al opiniei populare.

— Jernau Gurgeh, dă-mi voie să-ți explic ceva, a spus drona. Jocul numit Azad este unul de noroc, lucru care se întâmplă chiar și la cele mai înalte niveluri. Câteodată, forma pe care o capătă aceste pariuri este macabră. Dacă vei fi de acord să participi, mă îndoiesc foarte mult că vei ajunge să joci la astfel de niveluri, dar este foarte obișnuit pentru ei să-și pună în joc prestigiul, onoruri, proprietăți, sclavi, favoruri, terenuri și chiar integritatea fizică, în funcție de deznodământul partidelor.

Gurgeh a rămas în așteptare, dar, în cele din urmă, a oftat și a spus:

— Am înțeles… ce înseamnă „integritatea fizică”?

— Jucătorii pariază pe torturi și mutilări unul împotriva celuilalt.

— Vrei să spui că dacă pierzi o partidă… ți se fac… anumite lucruri?

— Exact. Un jucător ar putea paria, să zicem, pe pierderea unui deget împotriva unei violări rectale deosebit de primejdioase a unui mascul asupra unui apex.

Gurgeh s-a uitat drept spre mașină timp de câteva secunde, apoi, dând din cap, a spus rar:

— Păi… asta e o *barbarie*.

— În realitate, este o evoluție târzie în cadrul jocului și este considerată drept o concesie liberală de către clasa conducătoare, întrucât, în teorie, ea îi permite unei persoane sărace să participe la un pariu cu o persoană bogată. Înainte de introducerea opțiunii legate de integritate fizică, aceasta putea oricând să o supraliciteze pe prima.

— O!

Gurgeh a înțeles logica, dar nu și moralitatea.

— Azad nu este genul de loc în care să fie ușor să gândești la rece, Jernau Gurgeh. Cei de acolo au făcut lucruri pe care o persoană obișnuită din Cultură le-ar socoti… revoltătoare. Un program de manipulare eugenică a dus la scăderea nivelului mediu de inteligență al masculilor și al femelelor; sterilizarea selectivă pentru controlul natalității, înfometarea unor zone, deportarea în masă și sistemele de impozitare pe baza rasei au produs o situație echivalentă unui genocid, iar urmarea a fost că aproape toți cei care trăiesc pe planeta-cămin au aceeași statură și aceeași culoare a pielii. Felul în care tratează prizonierii din afara planetei, societățile și operele acestora este

la fel de…

— Ascultă, tot ce spui este adevărat?

Gurgeh s-a ridicat de pe scaun, a pășit până în zona în care se afla holograma și a coborât privirea spre tabla de joc fabulos de complicată, care părea să se afle sub tălpile lui, dar, de fapt, și-a dat el seama, era la o distanță incredibilă de el.

— Îmi spui adevărul? Acest imperiu există în realitate?

— Este foarte real, Jernau Gurgeh. Dacă vrei să îți confirm tot ce am spus, pot solicita să ți se acorde drepturi speciale de acces, direct de la SGV-uri și alte Minți care s-au ocupat de această problemă. Poți obține orice informație dorești despre Imperiul Azad, de la prima impresie după contact și până la cele mai recente rapoarte de știri în timp real. Totul este adevărat.

— Și când ați avut primele impresii după contact? a întrebat Gurgeh, întorcându-se spre dronă. De cât timp analizați chestiunea?

Drona a ezitat.

— Nu de multă vreme, a spus ea în cele din urmă. De șaptezeci și trei de ani.

— Din câte văd, nu grăbiți deloc lucrurile, așa e?

— Doar când nu avem de ales, a fost de acord drona.

— Și ce sentimente are imperiul despre noi? a întrebat Gurgeh. Dă-mi voie să ghicesc, nu le-ați povestit despre Cultură.

— Ai ghicit foarte bine, Jernau Gurgeh, a spus drona, vocea ei sugerând ideea de râs. Nu, nu le-am povestit chiar tot. De aceea, drona care te va însoți acolo va trebui să te îndrume cum se cuvine; încă de la început am dezinformat imperiul în legătură cu distribuția, numărul populației, resursele, nivelul tehnologic și cu intențiile noastre supreme… deși este limpede că doar relativa absență a societăților avansate din respectiva regiune a Norului Mic a făcut posibil acest lucru. De exemplu, azadienii nu știu că noi suntem plasați în galaxia principală; ei cred că venim din Marele Nor și că populația noastră este doar de două ori mai numeroasă decât a lor. Dețin puține informații privind nivelul de modificare genetică a oamenilor din Cultură sau despre nivelul de complexitate al inteligențelor-mașină pe care le deținem, nu au auzit despre o Minte-navă și nu au văzut niciodată un SGV. După primul contact, au încercat să afle despre noi, bineînțeles, dar fără succes. Probabil că-și închipuie că avem o planetă-mamă sau ceva de acest fel, asta, pentru că

ei sunt încă legați foarte mult de planetă și folosesc tehnici de planeto-formare pentru a crea ecosfere utile sau, mai obișnuit, preluând planete deja ocupate; din punct de vedere ecologic și moral, sunt catastrofal de rudimentari. Motivul pentru care încearcă să afle mai multe despre noi este că vor să ne invadeze, vor să cucerească Cultura. Problema este că, la fel ca oricărui tip dur pe terenul de joacă, sunt profund *înspăimântați*, xenofobi și, în același timp, paranoici. Încă nu îndrăznim să le sugerăm dimensiunile și puterea Culturii, asta în cazul în care întregul imperiu s-ar autodistruge... s-au mai întâmplat asemenea lucruri, dar asta a fost cu mult înainte de înființarea Contactului. Tehnica noastră este mai bună în prezent. Totuși ispititoare, a spus drona, ca și cum ar fi gândit cu voce tare, nu ca și cum i s-ar fi adresat lui Gurgeh.

— Chiar că sunt foarte... a spus Gurgeh – voise să spună „barbari”, dar cuvântul nu i s-a părut suficient de elocvent –... animalici.

— Hm, a făcut drona. Fii atent, te rog, așa numesc ei speciile pe care le subjugă – animale. Bineînțeles că sunt animale, la fel ca tine, așa cum eu sunt o mașină. Dar ei sunt pe deplin conștienți și au o societate cel puțin la fel de complicată ca a noastră, chiar mai complicată în unele privințe. Doar printr-o pură șansă i-am cunoscut pe azarieni în momentul în care civilizația lor ni se pare primitivă; dacă nu ar fi fost atât de înapoiată, lucrurile ar fi arătat cu totul altfel.

Gânditor, Gurgeh a dat din cap și i-a urmărit pe extratereștrii muți deplasându-se pe terenul de joc, în lumina unui soare îndepărtat, bizar.

— Însă nu s-a întâmplat așa, a adăugat Worthil pe un ton binedispus, așa că nu trebuie să te îngrijorezi. Asta e situația, a spus drona și, pe neașteptate, au revenit în încăperea de la Ikroh, fără holoecran și având ferestrele transparente. Sunt convins că îți dai seama că există încă foarte multe lucruri pe care nu ți le-am prezentat, însă acum ai propunerea noastră, conturată în linii mari. În această etapă preliminară, nu te rog să spui da fără echivoc, dar are rost să continui sau deja ai hotărât că în niciun caz nu mergi acolo?

Privind pe fereastră spre pădurea de deasupra Ikrohului, Gurgeh și-a scărpinat barba. Erau prea multe lucruri care trebuiau înțelese. Dacă totul era adevărat, însemna că Azad era

singurul joc cu adevărat important pe care îl jucase în viață… având probabil o semnificație mai mare decât toate celelalte puse laolaltă. Ca o provocare supremă, asta îl ispitea în egală măsură; instinctiv, s-a simțit atras de joc aproape sexual, cu toate că, în acele momente, știa foarte puține lucruri despre el, dar nu era convins că avea autodisciplina de a-l studia cu ardoare vreme de doi ani întregi sau că va fi capabil să păstreze în minte un model al unui joc atât de complex și amețitor. A ținut să își reamintească faptul că azadienii reușeau acest lucru, dar, așa cum îi spusese mașina, ei erau sub imperiul jocului încă de la naștere; probabil că el putea fi stăpânit de cineva ale cărui procese cognitive erau modelate chiar de jocul în sine…

Dar cinci ani! Atât de mult timp, nu doar departe de casă, ci probabil jumătate din acea perioadă, probabil chiar mai mult, petrecută fără să aibă timp pentru a rămâne la curent cu evoluția altor jocuri, fără să poată citi sau scrie lucrări, fără să se preocupe de nimic în afara acestui joc absurd și obsesiv. Se va transforma; la încheierea lui va fi altă persoană; nu putea decât să se schimbe, să preia o trăsătură a jocului în sine; acest lucru avea să se petreacă în mod inevitabil. Pe de altă parte, va fi capabil să recupereze handicapul când se va întoarce? Va fi uitat, se va afla departe atât de mult timp, încât restul jucătorilor din Cultură îl vor ignora pur și simplu; va deveni o figură istorică. Iar când se va întoarce, i se va îngădui să vorbească despre acel joc? Ori embargoul instituit de Contact va continua încă șapte decenii?

Dar dacă pleca acolo, poate reușea să scape de Mawhrin-Skel. Putea răspunde prețului pretins de dronă prin propriul preț cerut. Să arunce asta asupra Circumstanțelor Speciale – i-a venit lui ideea chiar în acele clipe – să le ceară acestor oameni să îl reducă la un fel de tăcere.

Un stol de păsări a traversat cerul, puncte albe pe fundalul întunecat al pădurilor de pe munte; păsările au coborât în grădina din fața ferestrei și s-au apucat să se plimbe pe peluză, ciugulind. S-a întors din nou spre dronă și și-a încrucișat brațele la piept.

— Când trebuie să afli hotărârea mea? a întrebat el.

Încă nu luase o decizie. Trebuia să tragă de timp, să afle mai întâi tot ce era posibil.

— Va trebui să te hotărăști în următoarele trei sau patru zile.

SGV-uri *Micul Ticălos* se îndreaptă spre această destinație venind din mijlocul galaxiei și va pleca spre Nori în următoarele o sută de zile. Dacă ratezi șansa asta, călătoria ta va dura mult mai mult; chiar și așa cum stau lucrurile acum, nava ta va trebui să dezvolte o viteză maximă chiar până la punctul de întâlnire.

— *Propria* mea navă? a întrebat Gurgeh.

— Vei avea nevoie de propria navă, în primul rând ca să te ducă până la *Micul Ticălos* la vreme, iar apoi către destinație, pentru a călători de la poziția cea mai apropiată a SGV-ului până la Norul Mic, la imperiu.

Gurgeh a urmărit o vreme păsările albe ca zăpada care ciuguleau prin peluză. S-a întrebat dacă era cazul să aducă vorba în acel moment despre solicitarea dronei Mawhrin-Skel. Într-un fel, voia să o facă, doar ca să scape de acea povară, în cazul că ei vor fi imediat de acord, și să nu se mai teamă de amenințarea lansată de mașină (pentru ca apoi să fie îngrijorat de acel joc nebunește de complicat). Însă și-a dat seama că nu trebuia să atingă subiectul. Înțelepciunea stă în răbdare, spunea o zicătoare. Trebuia să se abțină; dacă va pleca (deși era clar că nu, nu putea, chiar și gândul de a pleca era o nebunie), atunci să-i facă pe cei de la Contact să creadă că nu voia nimic în schimb; mai întâi trebuia să se stabilească totul, iar apoi să pună condiții… asta dacă Mawhrin-Skel aștepta atât de mult înainte de a începe să exercite presiuni.

— Bine, i-a spus el dronei de la Contact. Nu spun că voi merge, dar mă voi gândi la asta. Mai povestește-mi despre Azad.

În Cultură circulau povești în care Lucrurile Ieșeau Prost când oamenii își pierdeau terminalele, le uitau sau le lăsau undeva în mod deliberat. Era o convenție, echivalentă cu a rătăci drumul în păduri neumblate la o vârstă înaintată sau cu defectarea unui vehicul pe un drum pustiu. Terminalul, sub formă de inel, nasture, brățară, creion și nu numai, reprezenta legătura oricărui om cu ceilalți și cu tot ce exista în Cultură. Cel care avea terminalul la el putea întreba sau cere aproape orice voia să știe și obținea ajutor în orice situație posibilă.

Existau povești (adevărate) despre oameni care căzuseră de pe faleze, iar terminalul transmisese țipătul lor la vreme pentru ca o unitate a Nodului să se comute la camera terminalului, să

își dea seama ce se petrecea și să trimită o dronă pentru a-l prinde pe cel care cădea înainte de a atinge solul; existau alte povești despre terminale care înregistraseră retezarea capului posesorului lor într-un accident și chemaseră o dronă medicală pentru a salva creierul, persoana rămasă fără corp având doar problema de a găsi modalități să-și umple timpul câteva luni, până îi creștea un corp nou.

Terminalul însemna siguranță.

De aceea, Gurgeh și-l lua pe al său în plimbările mai lungi. La două zile după vizita dronei, stătea pe o mică bancă de piatră din apropierea lizierei, la câțiva kilometri de Ikroh. Respira greu după ce urcase pe o potecă. Era o zi însorită, luminoasă, iar pământul emana un miros dulceag. A folosit terminalul pentru a face câteva fotografii ale peisajului din acel luminiș. Alături de bancă era o bucată ruginită din fier, un cadou primit de la o iubită pe care aproape că o uitase. A fotografiat și obiectul din fier. Apoi terminalul a scos un sunet.

— Aici casa Gurgeh! Ai spus că vei alege să răspunzi sau nu apelurilor venite de la Yay. Ea spune că are o problemă de urgență moderată.

Nu acceptase apelurile lui Yay. În ultimele zile, ea încercase în câteva rânduri să ia legătura cu el. A făcut un gest din umeri.

— Bine, fă-mi legătura, a spus el, lăsând terminalul să plutească în aer în fața lui.

Ecranul s-a desfășurat și pe el a apărut fața zâmbitoare a lui Yay.

— Aha, sihastrul. Ce mai faci, Gurgeh?

— Bine.

Yay s-a uitat la propriul ecran.

— Ce este obiectul aflat alături de tine?

Gurgeh a privit piesa din fier de lângă bancă.

— E un tun, i-a spus el.

— Așa mă gândeam și eu.

— L-am primit cadou de la o prietenă, i-a explicat Gurgeh. Era pasionată de forjarea și turnarea metalelor. A evoluat de la vătraie și grătare de șemineu și a ajuns să toarne tunuri. A crezut că ar fi amuzant să lansez sfere mari de metal către fiord.

— Am înțeles.

— Însă pentru a-l face să funcționeze este nevoie de o

pulbere cu ardere rapidă, și nu m-am învrednicit să procur așa ceva.

— Mai bine, probabil că obiectul ar fi explodat și ți-ar fi zburat creierii.

— Și eu m-am gândit la asta.

— Bravo ție. Zâmbetul i-a devenit mai generos. Hei, ia ghicește.

— Ce anume?

— Plec într-o croazieră. L-am convins pe Shuro că ar trebui să-și lărgească orizontul. Îl mai ții minte pe Shuro, cel de la partida de tras cu pușca?

— Aha. Da, mi-l amintesc. Și când pleci?

— Am plecat deja. Tocmai am pornit din portul Tronze, sunt la bordul cliperului *Într-o ureche*. Asta este ultima șansă ca să te pot apela în timp real. Întârzierea va însemna că pe viitor va trebui să-ți scriu.

— Înțeleg. Gurgeh regreta că acceptase să primească apelul ei. Și cât timp vei fi plecată?

— O lună sau două. Expresia radioasă și zâmbitoare a făcut loc unei strâmbături. Vom vedea. S-ar putea ca Shuro să se sature de mine înainte de asta. Tipul pare mai interesat de bărbați, dar încerc să-l conving să renunțe la acest obicei. Îmi pare rău că nu mi-am luat rămas-bun când am plecat, dar nu va dura mult, ne ve…

Ecranul terminalului s-a stins. Cu un pocnet slab, ecranul a reintrat în carcasă, iar terminalul a căzut la pământ, unde a rămas tăcut și mort, pe solul acoperit cu ace de conifere al luminișului. Gurgeh l-a privit lung. S-a aplecat și l-a ridicat. Câteva ace și fire de iarbă se prinseseră în ecran când acesta se rulase pentru a intra în carcasă. Le-a scos. Aparatul era fără de viață, luminița-martor de la bază se stinsese.

— Ei bine, Jernau Gurgeh? a spus Mawhrin-Skel, plutind spre el dintr-o latură a luminișului.

A prins terminalul în ambele mâini. S-a ridicat și a privit drona care, strălucind în razele soarelui, se deplasa în lateral prin aer. S-a silit să-și impună o stare de calm, a pus terminalul într-un buzunar al sacoului și s-a așezat cu picioarele încrucișate pe bancă.

— Ei bine ce, Mawhrin-Skel?

— O decizie.

Mașina a venit la nivelul feței lui. Câmpurile aveau culoarea albastră oficială.

— Vei vorbi în numele meu?

— Ce se întâmplă dacă o fac și nu există nicio reacție?

— Va trebui să insiști. Te vor asculta, dacă ești destul de convingător.

— Dar dacă tu te înșeli, iar ei nu?

— Atunci va trebui să mă gândesc dacă difuzez mica ta distracție; va fi amuzant, desigur… dar aș putea păstra înregistrările pentru situația în care mi-ai putea fi de folos în alt mod, nu se știe niciodată.

— Așa e, adevărat.

— Am văzut că ai avut un vizitator zilele trecute.

— Mi-am dat seama că ai observat asta.

— Părea o dronă de la Contact.

— Așa e.

— Aș vrea să susțin că știu ce ți-a spus, dar imediat ce ați intrat în casă, nu am mai putut trage cu urechea. Ceva despre o călătorie, parcă așa te-am auzit spunând, da?

— O croazieră, ceva de genul acesta.

— Asta e tot?

— Nu.

— Hm. Eu cred că vor să te alături Contactului, să devii Referent, unul dintre planificatorii lor, ceva de felul ăsta. Nu e așa?

Gurgeh a clătinat din cap. Drona s-a legănat într-o parte și în alta, gest pe care Gurgeh nu a fost sigur că l-a înțeles.

— Bun. Și ai adus vorba despre mine?

— Nu.

— Ar fi fost cazul, nu crezi?

— Nu știu dacă voi accepta propunerea lor. Încă nu am hotărât.

— De ce nu? Ce îți cer să faci? Se compară cu rușinea…?

— Voi face doar ce vreau, a spus Gurgeh, ridicându-se în picioare. S-ar putea ca până la urmă să o fac, dronă, nu? Chiar dacă îi conving pe cei de la Contact să te preia, tu și amicul tău *Diplomatul Canonieră* tot veți păstra înregistrările, ce v-ar împiedica să repetați șantajul?

— A, deci i-ai aflat numele. Chiar mă întrebam ce puneați la cale tu și Nodul Chiark. Ei bine, Gurgeh, pune-ți următoarea

întrebare: ce altceva aș putea dori de la tine? Asta e tot ce vreau, să mi se permită să fiu ceea ce trebuie să fiu. Când mi se va reda acea stare, voi avea tot ce mi-aș putea dori. Nu va exista niciun alt lucru asupra căruia să dețin controlul. Gurgeh, vreau să lupt, pentru asta am fost concepută, să-mi folosesc priceperea, șiretenia și *forța* ca să câștig bătălii pentru iubita noastră Cultură. Nu mă interesează să-i controlez pe alții și nici să iau hotărâri strategice, o astfel de putere nu mă interesează. Singurul destin pe care vreau să-l controlez este al meu.

— Frumoase vorbe, a spus Gurgeh.

Gurgeh a scos terminalul din buzunar și l-a răsucit între mâini. De la câțiva metri depărtare, Mawhrin-Skel a înșfăcat terminalul din mâinile lui, l-a ținut de carcasă și l-a pliat exact în două. L-a îndoit din nou, în sferturi, mașina sub forma unui creion a scos un pocnet și s-a rupt. Mawhrin-Skel a zdrobit rămășițele, făcându-le cocoloș.

— Încep să-mi pierd răbdarea, Jernau Gurgeh. Cu cât gândești mai rapid, cu atât se scurge mai încet timpul, iar eu gândesc foarte iute. Îți mai acord patru zile, e bine? Ai în față o sută douăzeci și opt de ore, iar după aceea îi voi spune *Canonierei* să te facă și mai faimos decât ești.

Apoi a aruncat terminalul spre Gurgeh, care l-a prins.

Mica dronă s-a deplasat spre marginea luminișului.

— Aștept apelul tău, a spus ea. Dar mai întâi ia-ți un nou terminal. Și ai grijă cum mergi spre Ikroh, e periculos să te afli în sălbăticie fără posibilitatea de a cere ajutor.

— Cinci ani? a spus Chamlis pe un ton gânditor. Păi, înseamnă că e un joc aparte, de acord, dar nu vei pierde legătura în acea perioadă? Gurgeh, ai analizat bine problema? Nu le permite să te împingă să faci ceva ce mai târziu vei regreta.

Se aflau în cea mai adâncă pivniță din Ikroh. Gurgeh o dusese acolo pe drona Chamlis pentru a-i povesti despre Azad. Întâi o pusese pe bătrâna dronă să jure că va păstra secretul. Apoi ceruse ca drona rezidentă a Nodului să păzească intrarea în pivniță, iar Chamlis făcuse toate eforturile pentru a se asigura că nimeni și nimic nu trăgea cu urechea, dar și să creeze o impresie rezonabilă de câmp de tăcere în jurul lor. Au discutat pe întuneric, având în fundal gâlgâiturile și fâsâiturile unor conducte și țevi de scurgere; pereții din piatră dezgolită erau

acoperiți de condens și aveau o strălucire întunecată.

Gurgeh a clătinat din cap. Nu avea pe ce să se așeze în acea pivniță, iar tavanul era prea scund pentru a sta drept. De aceea a rămas în picioare, cu capul plecat.

— Cred că voi accepta, a spus el, fără să privească spre Chamlis. Dacă e prea dificil sau mă răzgândesc, mă pot întoarce oricând.

— Prea dificil? a repetat cu surprindere Chamlis. Nu-ți este în fire. De acord că e un joc dur, dar…

— În orice caz, mă pot întoarce, a spus el.

Încă nu-și dădea seama dacă proceda bine. Încercase să cântărească totul cu atenție, să folosească în cazul dilemei lui același gen de analiză logică, rece, la care apela într-o situație încurcată din cadrul unei partide, dar se părea că nu reușea să facă asta; era ca și cum putea cerceta calm doar probleme abstracte, îndepărtate, dar nu era capabil să se concentreze asupra unui lucru atât de strâns legat de propria stare emoțională.

Voia să fugă de Mawhrin-Skel, dar, trebuia să recunoască asta, era și atras de Azad. Nu doar de joc. Acesta părea oarecum ireal, prea complicat pentru a fi luat deocamdată în serios. Acel imperiu îi stârnise interesul.

Și totuși ar fi vrut să rămână. Se bucurase de viață, până la acea noapte de la Tronze. Nu se simțise întotdeauna satisfăcut, dar, la o adică, cine putea fi perfect mulțumit? Privind retrospectiv, viața pe care o dusese i se păruse idilică. Ocazional, putea pierde o partidă, simțea că un alt jucător era lăudat în mod nejustificat în dauna lui, o dorea fizic pe Yay Meristinoux și era puțin dezamăgit că ea îi prefera pe alții, dar acestea erau suferințe mici, cu adevărat mici, în comparație cu ceea ce deținea Mawhrin-Skel împotriva lui și cu cei cinci ani care îl așteptau.

— Nu, a spus el dând din cap spre podea, cred că voi pleca.

— În regulă… dar parcă nu mai ești tu însuți, Gurgeh. Erai atât de… calculat. Controlai situația.

— Mă faci să par o mașinărie, a spus Gurgeh cu glas obosit.

— Nu așa, ci mult mai… previzibil, mai ușor de înțeles.

El a ridicat din umeri și a privit podeaua din piatră.

— Chamlis, a spus el, sunt un biet om.

— Dragul meu prieten, asta nu a reprezentat niciodată o

scuză.

A rămas așezat în vehiculul subteran. Fusese la universitate să o întâlnească pe profesoara Boruelal; luase cu sine o scrisoare scrisă de mână, sigilată, pentru a i-o da spre păstrare, care trebuia deschisă doar dacă murea. În ea explica tot ce se întâmplase și îi cerea scuze tinerei Olz Hap, încercând să spună cum se simțea, ce anume îl determinase să facă un lucru atât de îngrozitor și stupid... însă, în cele din urmă, nu îi dăduse scrisoarea. Îl îngrozise gândul că Boruelal ar fi putut să o deschidă din greșeală și că ar fi citit-o în timp ce el poate era încă în viață.

Vehiculul subteran gonea pe baza Plăcii, îndreptându-se spre Ikroh. Și-a folosit noul terminal pentru a apela drona numită Worthil. După discuția avută cu el, drona plecase să exploreze una dintre planetele gigante gazoase din sistem, dar primind apelul lui, se deplasase prin Nodul Chiark către partea inferioară a bazei. A pătruns în vehicul prin încuietoarea acestuia.

— Juernau Gurgeh, a spus ea, în timp ce pe carcasă i se forma condens. Prezența ei în interiorul cald al vehiculului fusese ca un curent de aer rece. Ai luat o hotărâre?

— Da, a răspuns el. Voi merge.

— Bun! a spus drona. A așezat pe unul dintre scaunele matlasate ale vehiculului un mic container pe jumătate cât mărimea ei. Floră de gigantă gazoasă, a explicat ea.

— Sper că nu ți-am scurtat expediția în mod neplăcut.

— Nicidecum. Permite-mi să-ți adresez felicitări, cred că ai făcut o alegere înțeleaptă, ba chiar curajoasă. Mă gândeam că ți s-a făcut oferta asta doar pentru a-ți da prilejul de a fi mai mulțumit de viața pe care o ai. Dacă la asta se așteptau Mințile, mă bucur să constat că le-ai derutat. Bine lucrat.

— Mulțumesc.

Gurgeh a schițat un zâmbet.

— Nava ta va fi pregătită imediat. Ar trebui să fie pe drum chiar în cursul zilei de azi.

— Ce fel de navă este?

— O navă UOG din clasa „Ucigașul”, rămasă după războiul cu Idiran; a fost ținută în conservare vreme de șapte sute de ani. Se numește *Factorul Limitator*. În prezent este încă aptă de luptă, dar armele vor fi scoase de pe ea și înlocuite cu un set de

table de joc și un modul. Înțeleg că Mintea ei nu este deosebită; aceste forme de nave de luptă nu-și pot permite să fie spirite sclipitoare sau artiști ieșiți din comun, dar cred că este suficient de agreabilă. Va fi adversarul tău pe durata călătoriei. Dacă dorești, poți lua pe cineva cu tine, dar noi oricum îți vom pune la dispoziție o dronă. La Groasnachek, capitala planetei Eä, există un ambasador uman, iar el îți va fi ghid… intenționai să iei pe cineva cu tine?

— Nu, a răspuns Gurgeh.

În realitate, se gândise să o invite pe Chamlis, dar știa că bătrâna dronă avusese parte de destule aventuri, dar și de momente de plictiseală în viața ei. Nu dorise să pună mașina în situația de a refuza. Dacă ar fi vrut cu adevărat să îl însoțească, sigur nu s-ar fi sfiit să ceară asta.

— Probabil că e o hotărâre înțeleaptă. Dar obiecte personale? Ar fi destul de neplăcut dacă ai vrea să iei cu tine ceva mai mare decât un mic modul, să spunem, sau un animal mai mare decât un om.

Gurgeh a clătinat din cap.

— Nici vorbă de ceva atât de mare. Câteva cutii cu haine… poate câteva ornamente… nimic altceva. Ce fel de dronă ai în vedere să-mi pui la dispoziție?

— În esență, o dronă translator și diplomat, dar și comis-voiajor, probabil una bătrână, care să cunoască într-o anumită măsură imperiul. Va trebui să aibă cunoștințe cuprinzătoare despre manierele sociale din imperiu, dar și formele de adresare și așa mai departe; nici nu-ți închipui cât de ușor este să comiți gafe într-o societate ca aceea. Drona te va proteja mult în ceea ce privește comportamentul social de acolo. Va deține și o bibliotecă, desigur, și probabil un grad redus de capacități ofensive.

— Worthil, nu vreau ca însoțitor o dronă dotată cu tunuri, a spus Gurgeh.

— Este recomandabil, spre binele tău. Te vei bucura de protecția autorităților imperiale, dar acestea nu sunt infailibile. Atacurile fizice sunt lucruri destul de comune în timpul unei partide și s-ar putea ca în cadrul societății să existe grupuri care să-ți dorească răul. S-ar cuveni să te previn că *Factorul Limitator* nu va putea rămâne în apropiere după ce vei coborî pe Eä; cei din ierarhia militară au spus răspicat că nu vor permite unei

nave de război să staționeze deasupra planetei-mamă. Condiția cu care lasă această navă să se apropie de Eä este ca noi să scoatem toate armele de pe ea. După plecarea navei, drona aceea va rămâne singura protecție în care te poți încrede complet.

— Dar ea nu mă va face să fiu invulnerabil, nu-i așa?

— Nu.

— În acest caz, îmi voi juca șansele cu imperiul. Să-mi dați o dronă cu un comportament calm, fără niciun fel de arme, și care să nu aibă... vreun scop anume.

— Eu te sfătuiesc insistent să...

— Dronă, a spus Gurgeh, pentru a juca așa cum se cuvine, va trebui să mă simt, atât cât acest lucru este posibil, precum un localnic, având aceleași vulnerabilități și griji ca și el. Nu vreau ca drona voastră să-mi fie pază de corp. Nu va avea niciun rost să merg acolo dacă voi ști că nu e nevoie să iau jocul în serios ca oricine altcineva.

Drona a rămas tăcută câtva timp.

— În fine, dacă ești sigur, a spus în cele din urmă, dar părând nemulțumită.

— Sunt sigur.

— Prea bine. Dacă insiști... Apoi drona a scos un sunet ca un oftat. Nava ar trebui să ajungă aici peste...

— Dar pun o condiție, a spus Gurgeh.

— O... *condiție*? a întrebat drona.

Câmpurile ei au devenit vizibile pentru scurt timp, un amestec sclipitor de albastru, cafeniu și cenușiu.

— Aici există o dronă pe nume Mawhrin-Skel, a spus Gurgeh.

— Da, a spus Worthil cu precauție în glas. Am fost informat că acea mașină locuiește aici. Ce este cu ea?

— A fost exilată din Circumstanțe Speciale, de fapt, dată afară. De când a sosit aici, am devenit... prieteni. I-am promis că, dacă voi avea vreodată o influență asupra Contactului, voi face tot ce pot ca să o ajut. Regret, dar pot juca Azad doar cu condiția ca această dronă să revină în CS.

O clipă, Worthil nu a spus nimic.

— Domnule Gurgeh, nu te supăra, dar asta a fost o promisiune foarte nesăbuită.

— Recunosc, nici nu m-am gândit că voi ajunge în situația de a fi silit să respect o asemenea promisiune. Dar iată că trebuie,

de aceea o transform într-o condiție a plecării mele spre Eä.

— Sper că nu vrei să iei acea mașină cu tine, nu-i așa?

În glasul lui Worthil se citea nedumerirea.

— Nu! a spus Gurgeh. I-am promis că voi încerca să o reintegrez în serviciu.

— Hm. În fine, sinceră să fiu, nu sunt în poziția care să îmi permită să închei o asemenea înțelegere, Jernau Gurgeh. Mașina respectivă a fost transformată în una civilă deoarece era periculoasă și a refuzat să treacă printr-o terapie de reconstrucție; nu pot lua singură o hotărâre în ceea ce o privește. Este o chestiune de care se ocupă comisia de admitere.

— Cu toate acestea, mă văd silit să insist.

Worthil a sos din nou un sunet amintind de un oftat, a ridicat în aer recipientul sferic pe care îl așezase pe scaun și a lăsat impresia că îi examina suprafața fără nicio urmă.

— Voi face tot ce se poate, a spus drona, cu o umbră de iritare în glas, dar nu-ți pot promite nimic. Membrilor comisiilor de apel și de admitere nu le place să fie supuși unor presiuni, devin îngrozitori de moraliști în asemenea situații.

— Trebuie să îmi respect cumva obligația față de Mawhrin-Skel, a spus încet Gurgeh. Nu pot pleca de aici dacă ea ar putea susține că nici nu am încercat să o ajut.

Drona Contactului a părut că nu aude această replică a lui Gurgeh. Apoi a spus:

— Hm. Bine, vom vedea ce se poate face.

Tăcut și rapid, vehiculul subteran a traversat în viteză baza lumii.

— În cinstea lui Gurgeh, un jucător total și un mare om!

Hafflis stătea în picioare pe un parapet de la un capăt al terasei, având prăpastia de un kilometru înapoia lui, cu o sticlă într-o mână și cu un bol cu droguri în cealaltă. La masa din piatră se aflau mulți oameni care veniseră să își ia rămas-bun de la Gurgeh. Se anunțase că avea să plece în dimineața următoare, pentru a călători până spre Nori pe nava *Micul Ticălo*s, pentru a fi unul dintre reprezentanții Culturii la Jocurile Pardethillisiane, marea convocare ludică ce era organizată o dată la douăzeci și doi de ani de Meritocrația Pardethillisi, din Norul Mic.

Într-adevăr, Gurgeh fusese invitat la acel turneu, tot astfel

cum se întâmplase și în alte ocazii, așa cum primea în fiecare an invitații la câteva mii de competiții și convocări de diferite complexități și importanțe, în cadrul Culturii sau în afara ei. Refuzase acea invitație, așa cum se întâmplase și cu celelalte, dar susținea acum că se răzgândise și va merge acolo pentru a juca în numele Culturii. Următoarele jocuri aveau să fie organizate peste trei ani și jumătate, ceea ce făcea ca plecarea atât de pripită să fie cam greu de explicat, dar Contact însăilase destul de creativ un program de desfășurare și câteva minciuni sfruntate și făcuse ca, pentru cel care se interesa mai atent, să pară că doar *Micul Ticălos* îl putea duce acolo la timp pentru îndelungatele proceduri oficiale de înscriere și de calificare necesare.

— Felicitări!

Hafflis și-a lăsat capul pe spate și a dus sticla la buze. Toți cei din jurul mesei din piatră i s-au alăturat, bând din tot felul de boluri, pahare, cupe și halbe. Stând pe călcâie, în timp ce golea sticla, Hafflis s-a legănat tot mai mult spre spate. Câțiva oameni au strigat ca să îl avertizeze și chiar au aruncat cu bucăți de mâncare spre el, dar el a avut la dispoziție timp cât să pună sticla jos și să-și lângă buzele umede de vin, după care s-a legănat prea mult pe spate și a dispărut dincolo de marginea parapetului.

— Hopa, s-a auzit glasul lui înfundat.

Doi dintre copiii mai mici ai lui Hafflis, care jucau Trei Căni cu un numerator stiglyan total nedumerit, s-au apropiat de parapet și și-au tras părintele beat înapoi, scoțându-l din câmpul de siguranță. Hohotind, Hafflis s-a rostogolit pe terasă și a mers împleticindu-se până la scaunul lui.

Gurgeh stătea între profesoara Boruelal și una dintre vechile lui iubite, Vossle Chu, femeia ale cărei pasiuni anterioare includeau și forjarea și turnarea metalelor. Aceasta venise de la Rombree, din partea îndepărtată a Chiarkului față de Gevant, pentru a-i ura drum bun lui Gurgeh. În mulțimea îngrămădită în jurul mesei din piatră erau cel puțin zece foste iubite ale lui. Oarecum amețit, s-a întrebat ce importanță avea că șase dintre ele preferaseră să își schimbe sexul și să devină – și să rămână – bărbați în ultimii câțiva ani.

Alături de ceilalți, Gurgeh se îmbăta, așa cum era tradiția în asemenea ocazii. Hafflis promisese că nu îi vor face lui Gurgeh

ceea ce îi făcuseră în urmă cu câțiva ani unui prieten comun, un tânăr care fusese acceptat de Contact, când Hafflis organizase o petrecere pentru sărbătorirea lui. Spre sfârșitul serii, îl dezbrăcaseră pe bietul om până la piele și îl azvârliseră dincolo de parapet… însă câmpul de siguranță fusese oprit. Noul recrut al Contactului căzuse nouă sute de metri – în șase sute de metri își golise măruntaiele –, după care, trei dintre dronele prepoziționate ale lui Hafflis se înălțaseră calm din pădure, pentru a-l prinde și a-l aduce înapoi.

În acea după-amiază, *Factorul Limitator,* din Unitatea Ofensivă Generală (Demilitarizată), sosise dedesubtul Ikrohului. Gurgeh coborâse spre galeria de trecere pentru a-l inspecta. Nava avea 330 de metri lungime, era foarte zveltă și arăta foarte simplă; un bot ascuțit, trei bule ca niște uriașe cabine de avion care duceau spre bot și alte cinci bule mari, care mergeau roată în jurul navei; partea din spate era boantă și plată. Nava îl salutase, îi spusese că venise ca să îl ducă spre SGV-uri *Micul Ticălos*, apoi l-a întrebat dacă urma un regim dietetic special.

Boruelal l-a bătut cu palma pe spate.

— O să-ți simțim lipsa, Gurgeh.

— Și voi îmi veți lipsi, a spus Gurgeh legănându-se și simțind o emoție.

Se întreba când va sosi momentul în care vor lansa lampioane de hârtie peste parapet, pentru ca acestea să plutească peste pădurea tropicală. Stinseseră luminile din spatele cascadei până în josul falezei, iar un dirijabil itinerant, manevrat de amatori de jocuri, ancorase deasupra câmpiei, la nivel cu Tronze, și cei din el promiseseră un foc de artificii ceva mai târziu. Gurgeh fusese foarte mișcat de asemenea dovezi de respect și afecțiune ce îi erau dedicate.

— Gurgeh, l-a strigat Chamlis.

Având încă un pahar în mână, el s-a întors spre bătrâna mașină. Aceasta i-a pus în cealaltă mână un mic pachet.

— Un cadou, a spus ea.

Gurgeh s-a uitat la pachetul învelit în hârtie și legat cu un șnur.

— Să-l deschizi când vei fi pe drum.

— Mulțumesc, a zis Gurgeh și a dat încet din cap.

A pus cadoul într-un buzunar al sacoului, apoi a făcut ceva ce rar făcea cu dronele, a strâns-o în brațe, petrecându-și mâinile

în jurul câmpurilor de aură.

— Îți mulțumesc foarte, foarte mult.

Noaptea a devenit mai întunecoasă; un mic duș aproape că a stins cărbunii din mijlocul mesei, dar Hafflis a pus dronele de aprovizionare să aducă cutii cu băuturi spirtoase și apoi toți s-au distrat stropind cărbunii cu băutură pentru a-i menține aprinși, iar flăcările albăstrui au ars jumătate din lampioane și au pârjolit vițele florii de noapte, au făcut găuri în hainele petrecăreților și au pârlit blana enumeratorului styglian. Fulgere au izbucnit în munții de deasupra lacului, cascadele au sclipit, iluminate din spate, și au părut fabuloase, iar jocul de artificii declanșat de cei din dirijabil a stârnit aplauze, și alte focuri de artificii și de lasere îndreptate spre nori au venit ca răspuns de peste tot din Tronze. Dezbrăcat, Gurgeh a fost azvârlit în lac, iar copiii lui Hafflis l-au scos din apă.

La puțin timp după crăpatul zilei, s-a trezit în patul lui Boruelal la universitate. S-a furișat spre casă devreme.

Și-a plimbat privirea prin cameră. Lumina razelor de soare inunda peisajul de la Ikroh și pătrundea în salon, prin ferestrele dinspre fiord, traversând camera spre peluzele dinspre dealuri. Păsările umpleau aerul răcoros și neclintit cu cântecele lor.

Nu avea ce să ia cu sine, nimic de împachetat. În seara precedentă trimisese dronele casnice cu un cufăr plin cu haine, dar acum se întreba de ce se deranjase; pe nava de război va avea nevoie de puține obiecte de îmbrăcăminte, pentru că, odată ajuns pe SGV, putea comanda orice ar fi dorit. Își luase câteva obiecte personale și pusese casa să copieze stocul de tablouri mișcătoare și naturi moarte în memoria *Factorului Limitator*. Ultimul lucru pe care îl făcuse fusese să ardă scrisoarea pe care dorise să i-o lase profesoarei Boruelal, după care strivise cenușa acesteia în șemineu până când s-a transformat într-un praf fin. Din scrisoare nu mai rămăsese nimic.

— Gata? l-a întrebat Worthil.

— Da, a răspuns el.

Avea mintea limpede, efectele petrecerii trecuseră, dar se simțea obosit, deși dormise bine noaptea dinainte.

— A sosit deja?

— E pe drum.

O așteptau pe Mawhrin-Skel. Dronei i se spusese că apelul său fusese redeschis, ca o favoare făcută lui Gurgeh, era posibil să primească un rol în Circumstanțele Speciale. Drona confirmase, dar încă nu apăruse. Avea să îi întâlnească la plecare.

Gurgeh s-a așezat și a așteptat.

Plutind în josul hornului, Micuța dronă a apărut cu câteva minute înainte de plecare și a planat deasupra vetrei goale.

— Mawhrin-Skel, a spus Worthil. Ai sosit la fix.

— Cred că voi fi rechemată să-mi fac datoria, a spus micuța dronă.

— Într-adevăr, a spus din inimă Worthil.

— Bine. Sunt convins că prietenul meu, UOL *Diplomatul Canonieră,* va urmări cu mare interes cariera mea viitoare.

— Desigur, a spus Worthil. Sper să o facă.

Câmpurile lui Mawhrin-Skel au căpătat o strălucire roșie-oranj. A plutit spre Gurgeh, corpul ei a strălucit intens, având câmpurile aproape stinse în lumina puternică a soarelui.

— Îți mulțumesc, i-a spus ea lui Gurgeh. Îți doresc o călătorie plăcută și mult noroc.

Rămas pe canapea, Gurgeh s-a uitat la micuța dronă. S-a gândit să îi spună câteva cuvinte, dar a tăcut. S-a ridicat în picioare, și-a aranjat sacoul, a privit spre Worthil și a spus:

— Cred că sunt gata de plecare.

Mawhrin-Skel l-a urmărit părăsind încăperea, dar nu a încercat să vină după el.

Gurgeh s-a îmbarcat pe *Factorul Limitator*.

Worthil i-a arătat cele trei table de joc, plasate în trei dintre umflăturile efectoarelor din zona de mijloc a navei, apoi a făcut semn către hangarul-modul găzduit în cel de-al patrulea blister și bazinul de înot pe care șantierul naval îl instalase în cel de-al cincilea blister, deoarece nu găsiseră o altă soluție în timpul scurt avut la dispoziție și nu doriseră să se lase gol acel spațiu. Cele trei efectoare din botul navei fuseseră păstrate, dar deconectate, urmând a fi scoase după ce *Factorul Limitator* avea să fie andocat pe *Micul Ticălos*. Worthil l-a condus prin zona de locuit, iar Gurgeh a socotit că totul era perfect.

Nava avea să plece în scurt timp, iar Gurgeh și-a luat rămas-bun de la drona contactului. S-a așezat în secțiunea de acomodare și a urmărit mica dronă plutind pe coridor, către

ecluza navei, iar apoi a cerut ecranului din fața lui să îi prezinte imagini din exterior. Coridorul temporar care unea nava cu galeria de tranzit a Ikrohului s-a retras, iar tubul lung al cocii interioare a navei s-a strâns dinspre exterior.

Apoi, fără niciun semn prevestitor sau zgomot, imaginea bazei Plăcii s-a retras și s-a micșorat. În timp ce nava se îndepărta, placa s-a contopit cu celelalte trei de pe acea parte a Orbitalului și a devenit o parte a unei singure linii groase, după care s-a micșorat rapid, devenind un punct, iar în spatele ei steaua sistemului Chiark a strălucit orbitor, apoi și steaua și-a pierdut strălucirea și s-a micșorat, iar Gurgeh a înțeles că era în drum spre Imperiul Azad.

2 Imperium

Mai sunteți aici?

Iată o mică notă explicativă pentru voi (vă rog să luați aminte).

Aceia dintre voi care nu ați avut șansa de a citi sau auzi acest lucru în Marain, probabil că folosiți un limbaj fără numărul sau tipul necesar de pronume personale, de aceea ar fi bine să vă explic această traducere.

După cum știe orice școlar, Marain, limba esențialmente minunată a Culturii (așa vă vor spune cei din Cultură), are un pronume personal pentru a descrie femele, masculi, intermediari, neutri, copii, drone, Minți, alte mașini înzestrate cu conștiință și orice formă de viață capabilă să aibă chiar și urme vagi de sistem nervos și rudimente de limbaj (sau o scuză plauzibilă pentru că nu are așa ceva). Firește, *există* modalități de a specifica sexul unei persoane în Marain, dar ele nu sunt folosite în conversațiile de zi cu zi; în limba-arhetipală-ca-armă-morală-și-mândră-de-asta, mesajul este că doar creierul contează, băieți, gonadele nu prea merită a fi deosebite una de alta.

Așadar, în cele ce urmează, Gurgeh este foarte fericit când se gândește la azadieni ca la orice altceva (vezi lista de mai sus). Dar ce părere aveți voi, Nefericiților, probabil brutali, efemeri și neîndoielnic cetățeni dezavantajați ai unei societăți ne-Culturale, mai ales aceia pe nedrept (iar azadienii ar spune sub-)

înzestrați doar cu numărul mediu de genuri.

Cum să vorbim de triumviratul de sexe azadiene fără a recurge la termeni străini și caraghioși sau la fraze, nu cuvinte, care sunt stângace și zgârie auzul?

Stați liniștiți, am preferat să folosesc pronumele firești și evidente pentru mascul și femelă, iar pentru a reprezenta intermediarii – sau apexii – cu termenul pronominal care precizează cel mai bine locul lor în societatea lor, raportat la echilibrul de putere existent în societatea voastră. Cu alte cuvinte, traducerea precisă este în funcție de modul în care civilizația voastră (pentru că e bine să greșim și să fim de partea generozității terminologice) este dominată de masculi sau de femele.

(Cei care pot susține în mod justificat că niciunul dintre sexe nu este dominant vor găsi cu siguranță un termen potrivit.)

În orice caz, de ajuns despre asta.

Și acum, să vedem: în cele din urmă, l-am făcut pe bătrânul Gurgeh să părăsească Placa Gevant, Orbitalul Chiark, și l-am trimis cu mare viteză la bordul unei nave demilitarizate care se îndreaptă spre locul de întâlnire cu Sistemul General de Vehicule *Micul ticălos*, care se îndreaptă spre Nor.

Idei de analizat:

Gurgeh înțelege cu adevărat ce a făcut și ce i s-ar putea întâmpla? Oare i-ar putea trece prin minte că poate a fost păcălit? Și știe cu adevărat în ce s-a băgat?

Sigur că nu!

Asta face lucrurile distractive!

Gurgeh mersese de multe ori în croazieră și, în cea mai lungă dintre ele, făcută cu treizeci de ani în urmă, călătorise la câteva mii de ani-lumină depărtare de Chiark, însă după câteva ore de la plecarea *Factorului Limitato*r a simțit intervalul de ani-lumină pe care nava îl punea între el și căminul lui cu o acuitate pe care nu o anticipase. Și-a petrecut câtva timp urmărind imaginile de pe ecran, pe care steaua Chiarkului strălucea alb-gălbui și se stingea treptat și, cu toate acestea, s-a simțit mult mai departe decât îi arăta ecranul.

Niciodată nu simțise falsitatea unor asemenea reprezentări, însă stând acolo, în vechea zonă de acomodare socială, și privind ecranul rectangular de pe perete, i-a fost imposibil să nu

se simtă ca un actor sau o componentă din circuitele navei: ca o parte a ei și, drept urmare, la fel de fals ca și pretinsa imagine a Spațiului Real pe care o avea în față.

Probabil că de vină era liniștea. Din motive neștiute, se așteptase să audă zgomote. *Factorul Limitator* gonea prin ceva care se numea ultraspațiu, accelerând mereu; viteza navei se îndrepta spre maximum, cu o repeziciune care, când era prezentată în cifre pe ecranul de pe perete, îi făcea creierul să amorțească. Nici măcar nu știa ce era ultraspațiul. Era ceva precum hiperspațiul? De acesta din urmă măcar auzise, chiar dacă nu știa prea bine ce însemna... În fine, în ciuda vitezei evidente, în navă era o liniște aproape perfectă, iar el trăia o senzație bizară, enervantă, ca și cum antica navă de război, conservată atâtea secole, nu se trezise pe deplin, iar evenimentele din interiorul cocii zvelte evoluau în alt ritm, mai lent, alcătuite pe jumătate din vise.

Se părea că nava nu dorea să inițieze o conversație cu el, lucru care, în mod normal, nu l-ar fi deranjat pe Gurgeh, dar acum asta îl irita. Și-a părăsit cabina și a plecat într-o plimbare, mergând pe un coridor îngust, lung de o sută de metri, care ducea către partea de mijloc a navei. În coridorul sobru, lat de cel mult un metru și atât de scund încât putea atinge tavanul fără să se ridice pe vârfurile picioarelor, a avut impresia că aude un zumzet foarte slab, venind de pretutindeni. Ajuns la capătul acelui coridor, a pătruns în altul, care părea să aibă o pantă de cel puțin treizeci de grade, dar aparent drept, a constatat el după ce a pășit (după un moment de amețeală). Coridorul se termina în fața unui blister pentru efector, unde fusese instalată una dintre tablele mari de joc.

Tabla se profila în fața lui ca un vârtej de forme geometrice și culori diferite, un peisaj care se întindea pe mai bine de cinci sute de metri pătrați, iar șirurile de piramide scunde și teritoriul tridimensional făceau ca suprafața să sporească. S-a apropiat de marginea tablei uriașe întrebându-se dacă nu cumva, la urma urmelor, se înhămase la ceva ce îi depășea puterile.

Și-a plimbat privirea în jur, către vechiul blister al efectorului. Tabla ocupa ceva mai mult de jumătate din spațiul podelei și era așezată pe un suport din metal-spumă, pe care îl instalase șantierul naval. Jumătate din volumul acelui spațiu se afla sub tălpile lui; secțiunea transversală a carcasei efectorului era

circulară, iar suportul și tabla descriau un diametru peste ea, încadrându-se mai mult sau mai puțin între pereții navei. De culoare gri-închis, acoperișul carcasei era curbat, arcuindu-se până la doisprezece metri deasupra capului.

Gurgeh a coborât sub postament, ajungând pe un bocaport plutitor, în golul slab luminat de sub podeaua din metal-spumă. Spațiul de acolo, care avea ecou, era și mai gol decât cel de deasupra, cu excepția câtorva bocaporți și găuri puțin adânci de pe suprafața bolului, îndepărtarea nenumăratelor arme fusese realizată fără să lase nicio urmă. Și-a amintit de Mawhrin-Skel și s-a întrebat cum se simțea *Factorul Limitator* după ce i se smulseseră ghearele.

— Jernau Gurgeh.

S-a întors când și-a auzit pronunțat numele și a văzut un cub alcătuit din componente scheletice plutind în apropierea lui.

— Da.

— Acum am ajuns la Punctul Terminal de Agregare și avem o viteză de aproximativ 8,5 kiloani-lumină în ultraspațiul unu pozitiv.

— Serios? a întrebat Gurgeh.

S-a uitat la cubul cu latura de jumătate de metru și s-a întrebat care componente erau ochii dronei.

— Da, a spus drona-ghidată. Urmează să ne întâlnim cu SGV-ul *Micul Ticălos* peste aproximativ o sută două zile. În prezent, primim instrucțiuni de la *Micul Ticălos* despre modul în care se joacă Azad, iar nava mi-a cerut să îți spun că în curând va fi capabilă să joace. Când dorești să începi?

— Ei bine, nu chiar acum, a spus Gurgeh. A atins comenzile bocaportului plutitor, ridicându-se prin podea, spre lumină. Drona a plutit deasupra lui. Întâi vreau să mă adaptez, i-a spus el dronei. Înainte de a începe să joc, va trebui să învăț mai multă teorie.

— Prea bine. Drona a dat să se îndepărteze. Nava dorește să te anunțe că modul ei normal de funcționare include monitorizare internă completă, ceea ce face ca terminalul tău să nu mai fie necesar. Te satisface asta ori preferi ca sistemele interne de observare să fie decuplate, ca să folosești terminalul pentru a contacta nava?

— Terminalul, a răspuns imediat Gurgeh.

— Monitorizarea internă a fost redusă la starea de urgențe.

— Mulțumesc, a spus Gurgeh.
— N-ai pentru ce, a spus drona, apoi s-a îndepărtat.
Gurgeh a urmărit drona dispărând pe coridor, apoi, clătinând încă o dată din cap, s-a întors pentru a contempla uriașa tablă de joc.

În următoarele treizeci de zile, Gurgeh nu a atins nicio piesă a jocului Azad; și-a petrecut tot timpul învățând teoria jocului, studiindu-i istoria, dacă acest lucru îi era util pentru a înțelege mai bine jocul, memorând mișcările pe care le putea face fiecare piesă, precum și valorile lor, manevrabilitatea lor, potențialul și tăria lor morală reală, curbele de putere/timp variate ale lor când se intersectau, precum și armonicele aptitudinilor lor specifice în relație cu diferitele zone ale tablei. A cercetat în amănunt tablele și grilele care stabileau calitățile inerente în suite, numere, niveluri și seturi ale cărților asociate și a analizat locul din jocul ca întreg pe care îl ocupau tablele mai mărunte și felul în care imaginea elementară din etapele dinspre final se potriveau cu funcționalitățile mai mecaniciste ale pieselor, ale tablelor și corespondențele din rundele de început, încercând în același timp să descopere o cale de a lega în minte tactica și strategia jocului, așa cum se aplica ea de obicei, atât în modul de joc unic – o persoană împotriva alteia –, cât și în versiunile de joc cu multipli participanți, când se putea ca la același joc să participe până la zece competitori, situație în care exista posibilitatea apariției unor alianțe, intrigi, acțiuni concertate, pacte și trădări pe care o asemenea formă de joc le permitea.
Gurgeh a descoperit că ziua se scursese aproape pe nesimțite. Dormea doar două sau trei ore pe noapte, iar în restul timpului se afla în fața ecranului sau câteodată în mijlocul uneia dintre tablele de joc, în timp ce nava îi vorbea, plimba diagrame holografice prin aer și muta piese. Gurgeh secreta substanțe tot timpul, astfel că sângele îi era plin de droguri, creierul îi era ca și murat în chimia lor genofixă, la fel ca și glanda principală, pusă la grea încercare – de cinci ori mai mare decât fusese ea la strămoșii lui primitivi – pompând sau cerând altor glande să introducă substanțele chimice codificate în organismul lui.
Chamlis i-a trimis două mesaje. În cea mai mare parte, bârfe despre Placă. Mawhrin-Skel dispăruse, Hafflis spunea că vrea să

redevină femeie, pentru a avea încă un copil, peisagiștii Nodului și ai Plăcii stabiliseră o dată pentru inaugurarea Tepharne, cea mai recentă, mai îndepărtată Placă, aceasta fiind, la data plecării lui Gurgeh, în stadiu de constituire a vremii. Ea avea să fie pusă la dispoziția oamenilor peste doi ani. Chamlis bănuia că Yay va fi dezamăgită pentru că nu fusese consultată înainte de difuzarea anunțului. Chamlis îi dorea tot binele lui Gurgeh și îl întreba cum se simțea.

Comunicarea trimisă de Yay era doar o carte poștală mișcătoare. Stătea întinsă într-o rețea gravitațională, în fața unui ecran uriaș sau a unui hublou de observație, prin care se vedea o planetă gigantă gazoasă de culoare roșie și albastră, și îi spunea că se simțea bine în croaziera făcută cu Shuro și câțiva dintre prietenii ei. Nu părea să fie întru totul trează. I-a făcut un semn cu degetul, reproșându-i că se purtase urât plecând atât de repede și pentru o perioadă atât de lungă, fără să aștepte întoarcerea ei, apoi a lăsat impresia că văzuse pe cineva în afara câmpului vizual acoperit de terminal și a închis, spunând că va lua legătura cu el mai târziu.

Gurgeh i-a cerut *Factorului Limitator* să confirme comunicațiile lui, dar să nu răspundă direct. Apelurile l-au făcut să se simtă oarecum singur, dar de fiecare dată s-a cufundat tot mai adânc în joc, astfel că, în afară de joc, orice altceva i s-a șters din minte.

Purta discuții cu nava. Ea era mai abordabilă decât drona-ghidată; așa cum spusese Worthil, era agreabilă, dar în niciun caz sclipitoare, în afara jocului Azad. În realitate, lui Gurgeh i se părea că antica navă de război se descurca mai bine decât el; ea îl învățase perfect și părea să simtă plăcere învățându-l pe el, iar pe de altă parte, lăuda jocul, afirmând că era un sistem frumos și complex. Nava a recunoscut că nu declanșase lovituri de efector la furie și că probabil descoperea în jocul Azad ceva ce îi scăpase în luptele reale.

Factorul Limitator era Unitatea Ofensivă Generală din clasa „Ucigașul” numărul 50071 și, ca atare, era una dintre ultimele construite în urmă cu 716 ani, în etapele finale ale războiului cu Idiran, când conflictul din spațiu era aproape încheiat. Teoretic, nava fusese în serviciu activ, dar nu se aflase niciodată într-o situație de pericol.

După treizeci de zile, Gurgeh a început să mânuiască piesele.

O parte dintre piesele jocului Azad erau biotehnologice, artefacte sculptate ale unor celule modificate genetic, care își schimbau caracterul din momentul în care erau despachetate prima oară și plasate pe tabla de joc; în parte vegetale, în parte animale, ele își indicau valorile și capacitățile prin culoare, formă și dimensiune. *Factorul Limitator* susținea că piesele pe care le realizase nu se deosebeau deloc de cele reale, deși Gurgeh a socotit că nava era ceva mai optimistă decât se cuvenea.

Abia după ce a făcut primele încercări să înțeleagă piesele, să simtă și să miroasă ce reprezentau și ar putea deveni ele – mai slabe sau mai puternice, mai iuți sau mai lente, cu o durată de viață mai mare sau mai mică – și-a dat seama cât de greu avea să fie jocul ca întreg.

Pur și simplu nu putea să înțeleagă biotehnicitatea lor; erau ca niște bucăți de legume colorate, cioplite și îi stăteau în mână ca niște lucruri moarte. Le-a frecat între degete până când și-a pătat pielea, dar după ce ajungeau pe tablă, făceau lucruri neașteptate, se schimbau, devenind carne de tun când el considera că erau nave de luptă, modificându-se de la echivalentul premiselor filosofice staționate înapoi în teritoriile lui proprii, pentru a deveni piese de observație, foarte potrivite pentru teren înalt sau pentru linia frontului.

După patru zile, a fost cuprins de disperare și s-a gândit foarte serios să ceară să fie dus înapoi la Chiark, recunoscând totul față de Contact și sperând că aceștia își vor face milă de el și fie aveau s-o păstreze pe Mawhrin-Skel, fie să o reducă la tăcere. Orice, decât să continue acea șaradă demoralizatoare, care îi crea o stare de cumplită frustrare.

Factorul Limitator i-a sugerat să facă uitate biotehnicile și să se concentreze asupra jocurilor subsidiare care, dacă le câștiga, îi vor oferi o oarecare șansă de a alege anvergura la care trebuiau folosite artefactele biotehnologice în următoarele etape. Gurgeh a urmat sugestiile navei și s-a descurcat destul de bine, dar tot se simțea deprimat și pesimist, iar câteodată constata că *Factorul Limitator* îi vorbea minute în șir, în timp ce el se gândea la un aspect foarte diferit al jocului, astfel că trebuia să îi ceară să repete ceea ce îi spusese.

Zilele curgeau una după alta și, când și când, nava îi sugera

să manevreze un artefact biotehnic și îl sfătuia ce secreții să formeze înainte de asta. La un moment dat, i-a sugerat chiar să ia cu sine în pat unele dintre cele mai importante piese, astfel încât, când dormea, să țină palmele sau brațele în jurul unui artefact biotehnic ca și cum ar fi fost vorba de un copilaș. Când se trezea, se simțea ridicol și se bucura că nu era nimeni în preajma lui ca să-l vadă. (Însă apoi se întreba dacă acel lucru era adevărat; se putea ca experiența lui cu Mawhrin-Skel să-l fi făcut din cale afară de sensibil, însă se îndoia că va mai fi vreodată sigur că nu era urmărit permanent. Probabil că *Factorul Limitator* îl spiona, poate că era examinat de Contact, evaluat... dar – a hotărât el – nu se mai sinchisea dacă acest lucru era adevărat ori nu.)

Din nou, la sugestia navei, și-a luat liberă fiecare a zecea zi; a explorat mai atent nava, deși nu avea multe lucruri de văzut. Era obișnuit cu navele civile care, prin densitate și design, puteau fi comparate cu clădirile obișnuite, locuibile, destinate oamenilor, cu pereți relativ subțiri, care cuprindeau volume mari de spațiu, dar nava de război era mai curând o bucată solidă de rocă și metal; ca un asteroid care avea doar câteva tuburi scobite și mici peșteri prin care oamenii să poată umbla. Cu toate acestea, s-a plimbat, a urcat sau a plutit de-a lungul coridoarelor și al pasajelor pe care le avea nava și a rămas câtva timp într-unul dintre cele trei blistere, contemplând aglomerarea ce părea congelată a mașinăriilor și a echipamentelor încă rămase acolo.

Efectorul primar, înconjurat de disruptoarele-scut, scanerele, detectoarele, instalațiile de iluminat, defazatoarele și sistemele secundare de armament apăreau masive în lumina difuză și semănau cu un glob ocular gigantic cu lentile sub formă de con, acoperite cu excrescențe metalice diforme. Întregul ansamblu masiv avea cel puțin douăzeci de metri în diametru, însă nava i-a spus – cu o oarecare mândrie, i s-a părut lui Gurgeh – că atunci când totul era conectat, acel ansamblu putea roti și opri toată instalația atât de rapid, încât pentru ochiul uman ar fi părut doar o licărire; cel care ar fi clipit în acel moment n-ar fi observat nimic.

A inspectat hangarul gol, aflat într-unul dintre blisterele de la mijlocul navei; putea găzdui un modul Contact, care era convertit pe SGV-uri pe care urma să îl întâlnească. Acel modul

avea să fie căminul lui Gurgeh când va sosi pe Eä. Văzuse holograme care îi arătaseră cum va fi interiorul acestuia; era suficient de spațios, chiar dacă nu se ridica la standardele de la Ikroh.

A aflat mai multe despre imperiu, despre istoria, politica, filosofia și religia acestuia, despre credințe și moravuri, despre amestecul de subspecii și sexe.

Totul i s-a părut a fi o încâlceală insuportabil de mobilă de contradicții, deopotrivă violentă în mod patologic și lugubru de sentimentală, șocant de barbară și uimitor de sofisticată, fabulos de bogată și întristător de săracă (dar și, lucru de netăgăduit, nespus de fascinată).

Și era adevărat că, așa cum i se spusese, exista o anumită constanță în varietatea amețitoare a vieții azadienilor; jocul numit Azad era prezent la fiecare nivel al societății, ca o temă unică și permanentă, aproape îngropată într-un haos de zgomote, astfel încât Gurgeh a început să înțeleagă ceea ce voise să sugereze drona Worthil când vorbise despre faptul că, așa cum bănuia Contactul, doar acel joc ținea laolaltă imperiul. Se părea că nimic altceva nu putea face acest lucru.

În cele mai multe zile înota în bazin. Carcasa efectorului fusese transformată pentru a include un proiector holografic, iar *Factorul Limitator* a început prin a înfățișa un cer albastru și nori albi pe suprafața blisterului lat de douăzeci și cinci de metri, însă curând s-a săturat să se uite la acea imagine și i-a cerut navei să îi ofere imaginea pe care ar putea-o vedea dacă ar călători prin spațiul real, imaginea echivalentă ajustată, după cum a numit nava acel procedeu.

Drept urmare, a înotat sub întunericul ireal al spațiului și a fragmentelor de lumină ale stelelor care se mișcau încet, împingându-se și plonjând sub luciul iluminat discret al apei călduțe, ca o imagine delicată și răsturnată a navei înseși.

După vreo nouăzeci de zile, a avut senzația că începe să simtă artefactele biotehnice; a putut juca câteva partide scurte împotriva navei pe toate tablele minore și pe una dintre tablele majore și, când se ducea la culcare, de fiecare dată își petrecea cele trei ore de somn visând despre oameni și viața lui, retrăindu-și copilăria și adolescența, dar și anii de după aceea, într-un amestec straniu de amintiri și fantezii, precum și de dorințe nerealizate. Voise mereu să le scrie sau să înregistreze

ceva pentru ei, Chamlis sau Yay, sau oricare dintre oamenii rămași pe Chiark care îi trimiseseră mesaje, dar momentul nu i se păruse niciodată potrivit și, cu cât amâna, cu atât mai greu îi venea să răspundă. Treptat, oamenii au încetat să îi transmită mesaje, ceea ce l-a făcut să se simtă pe de o parte vinovat, iar pe de alta, ușurat.

La o sută și una de zile după ce plecase din Chiark, aflat la peste douăzeci de mii de ani-lumină de Orbital, *Factorul Limitato*r a reușit să întâlnească Superlifterul din clasa Fluviu numit *Pupă-mă în Fund*. Cele două nave împreunate, acum incluse într-un câmp elipsoidal, au început să își mărească viteza pentru a o egala pe cea a SGV-ului. Din câte se părea, acest lucru avea să dureze câteva ore, astfel că, așa cum proceda de obicei, Gurgeh s-a dus să se culce.

Dormea adânc când l-a trezit *Factorul Limitator*. A pornit ecranul din cabina lui Gurgeh.

— Ce se întâmplă? a întrebat Gurgeh, cu glas somnoros, dar începând să se îngrijoreze.

Ecranul care alcătuia un perete întreg al cabinei era holografic, astfel încât funcționa și ca fereastră. Înainte de a-l opri și a se culca, îi înfățișase partea din spate a Superlifterului pe fundalul unui câmp de stele.

De această dată, îi prezenta un peisaj, o panoramă ușor mișcătoare de lacuri și dealuri, râuri și păduri, toate văzute de deasupra.

Ca o insectă lenevoasă, un aparat de zbor a trecut peste acel peisaj.

— Am socotit că poate ai dori să vezi toate acestea, i-a spus nava.

— Unde ne aflăm? a întrebat Gurgeh frecându-se la ochi.

Nu înțelegea. Socotise că ideea întâlnirii cu Superlifterul era că SGV-ul care urma să îi întâmpine curând nu trebuia să încetinească; Superliftul trebuia să îi ducă mult mai rapid, astfel încât să ajungă din urmă uriașa navă. Cu toate acestea, sigur se opriseră deasupra unui Orbital sau a unei planete, ori deasupra a ceva mult mai mare.

— Tocmai am realizat întâlnirea cu SGV *Micul Ticălos*, i-a spus nava.

— Chiar așa? Unde e nava? a întrebat Gurgeh, coborându-și

picioarele din pat.

— Acum vezi parcul din partea superioară a navei.

Imaginea, care probabil fusese mărită anterior, s-a retras, iar Gurgeh și-a dat seama că avea în câmpul vizual o navă gigantică, deasupra căreia *Factorul Limitator* se deplasa lent. Parcul părea a fi de formă aproximativ pătrată; nu și-a putut da seama câți kilometri avea latura acestuia. În față, la o distanță care făcea totul să apară ca în ceață, se zărea conturul unor canioane imense, cu forme regulate; coastele de pe acea suprafață imensă coborau spre alte niveluri. Întreaga întindere de aer, teren și apă era iluminată direct de deasupra, și el și-a dat seama că nici măcar nu putea vedea umbra navei *Factorul Limitator*.

Continuând să privească imaginile de pe ecran, a pus câteva întrebări.

Cu toate că avea înălțimea de numai patru kilometri, Sistemul General de Vehicule *Micul Ticălos* avea lungimea de cincizeci și trei de kilometri și lățimea de douăzeci și doi de kilometri la bot. Parcul din partea din spate a navei acoperea o suprafață de patru sute de kilometri pătrați, iar lungimea totală a navei, de la un capăt la celălalt al câmpului exterior maxim, era cu puțin peste nouăzeci de kilometri. Era mai curând o navă de construcție și mai puțin un loc de cazare, astfel că la bordul ei trăiau doar două sute cincizeci de milioane de oameni.

În cele cinci sute de zile de care a avut nevoie *Micul Ticălos* pentru a ajunge din galaxia principală în regiunea Norilor, Gurgeh a învățat încetul cu încetul cum să joace Azad și chiar și-a găsit suficient timp liber pentru a cunoaște și a se împrieteni cu câțiva oameni.

Acei oameni erau din Contact. Jumătate dintre ei făceau parte din echipajul SGV-ului, nu neapărat pentru a conduce nava – orice triumvirat de Minți era capabil de acest lucru –, ci pentru a organiza societatea umană de la bord. Și pentru a fi martori, pentru a studia torentul neîncetat de date prezentate despre noi descoperiri reușite de unități îndepărtate ale Contactului și de alte SGV-uri, pentru a învăța și a fi reprezentanții Contactului între sistemele de societăți înzestrate cu conștiință pe care Contactul avea să le descopere, să le investigheze și, câteodată, să le schimbe.

Cealaltă jumătate era alcătuită din echipajele unor nave mai mici; unii se aflau acolo pentru recreare sau se opriseră pentru reparații ale navelor, alții călătoreau spre anumite destinații la fel ca Gurgeh și *Factorul Limitator*, unii rămâneau pe drum pentru a studia aglomerările și grupurile de stele care existau între galaxie și Nori, în vreme ce alții așteptau să le fie construite nave, vase și Sisteme Generale mai mici, pe care într-o bună zi aveau să le populeze, existând doar ca un alt număr pe o listă de aparate care vor fi construite la un moment dat în viitor.

Micul Ticălos era ceea ce Contact numea un SGV de tranzit; el acționa ca un fel de punct de trecere pentru oameni și materiale, SG-uri mici, SG-uri medii și clase mai mici de SGV-uri pe care le construia. Alte tipuri de SGV-uri mari erau pentru cazare și aveau suficiente echipaje umane pentru navele produse.

Gurgeh și-a petrecut câteva zile în parcul din partea superioară a navei, plimbându-se prin el sau zburând cu un avion cu aripi reale și elice, care fusese la modă pe SGV la data intrării în serviciu. A devenit un pilot suficient de priceput pentru a participa la o cursă, în cadrul căreia câteva mii de asemenea avioane fragile au descris opturi și alte figuri acrobatice pe deasupra Vehiculului, printr-una dintre căile de acces ca niște peșteri care se aflau de-a lungul navei, ieșind pe la celălalt capăt și dedesubt.

Găzduit într-una dintre Halele Principale din apropierea unei Căi, *Factorul Limitator* l-a încurajat să facă toate aceste lucruri spunând că ele reprezentau o relaxare foarte necesară pentru el. Gurgeh nu a răspuns niciuneia dintre provocările lansate de oameni de a face o partidă, însă a acceptat să meargă la câteva dintre nenumăratele petreceri, evenimente și adunări; și-a petrecut zilele și nopțile departe de *Factorul Limitator*, iar vechea navă de război a fost la rândul ei gazda unor tinere femei.

Cu toate acestea, Gurgeh și-a petrecut mai tot timpul singur pe navă, analizând tabele cu cifre și înregistrări ale unor partide vechi, frecând piesele biotehnice în mâini și pășind peste cele trei table mari de joc, având privirea atentă la dispunerea terenului și a pieselor, mintea vie și căutând tipare și posibilități, avantaje și slăbiciuni.

Și-a petrecut aproape douăzeci de zile urmând un curs intensiv de Eächică, limba imperială. La început se gândise să vorbească în Marain, ca de obicei, și să folosească un interpret, dar a bănuit că între limbă și joc existau legături subtile, și doar din acest motiv a învățat limba. Nava i-a spus ulterior că acest lucru ar fi fost oricum de dorit; Cultura încerca să păstreze secrete subtilitățile limbii sale.

La scurtă vreme după ce sosise, i se trimisese o dronă, o mașină chiar mai mică decât Mawhrin-Skel. Circulară, era compusă din secțiuni separate care se roteau ca niște cercuri în jurul miezului staționar. Aceasta i-a spus că era o dronă-bibliotecă și că avea pregătire diplomatică și se numea Trebel Flere-Imsaho Ep-handra Lorgin Estral. Gurgeh a salutat-o și s-a asigurat că terminalul său era comutat. Imediat ce mașina a plecat, i-a transmis un mesaj lui Chamlis Amalk-ney, împreună cu o înregistrare a întâlnirii lui cu minuscula mașină. Chamlis i-a transmis un mesaj spunând că dispozitivul părea a fi ceea ce susținea, un nou model de dronă-bibliotecă. Nu era o mașină veche, așa cum s-ar fi așteptat, dar probabil că era destul de inofensivă. Chamlis nu auzise ca acel tip de dronă să fie ofensivă.

Bătrâna dronă a încheiat comunicându-i câteva bârfe din Gevant. Yay Meristinoux intenționa să părăsească Chiarkul pentru a-și urma cariera de peisagistă în altă parte. Manifesta interes față de niște lucruri care se numeau vulcani; Gurgeh auzise de așa ceva? Hafflis își schimba din nou sexul. Profesoara Boruelal îi transmitea salutări, dar nu-i va trimite mesaje decât atunci când îi va răspunde el. Din fericire, Mawhrin-Skel dispăruse. Nodul era iritat pentru că pierduse urma acelei mașini respingătoare, din punct de vedere tehnic, ea se afla încă sub jurisdicția Minții Orbitalului și aceasta va trebui să justifice cumva dispariția mașinii la următorul inventar și recensământ.

La câteva zile după prima întâlnire cu Flere-Imsaho, Gurgeh s-a întrebat ce i se părea ciudat în legătură cu minuscula dronă-bibliotecă. Flere-Imsaho era jalnic de mică – s-ar fi putut ascunde între două palme umane –, dar ea prezenta ceva care îl făcea pe Gurgeh să se simtă ciudat de stânjenit în prezența ei.

Și-a dat seama, ori mai curând s-a trezit știind, într-o dimineață, după un coșmar în care fusese prizonier într-o sferă

metalică și se rostogolise într-un joc bizar și crud... Cu secțiunile ei rotative și cu carcasa albă ca un disc, Flere-Imsaho arăta mai curând ca o piesă ascunsă din jocul de Posesie.

Gurgeh s-a așezat pe un scaun comod care îl învăluia, plasat sub câțiva copaci cu coroane luxuriante și a urmărit oamenii alunecând pe patinoarul de dedesubt. Purta doar o vestă și pantaloni scurți, dar între zona de observație și patinoar există un câmp care păstra cald aerul din jurul lui. Și-a împărțit timpul între ecranul terminalului de pe care memora niște ecuații de probabilitate și patinoar, unde câțiva cunoscuți alunecau pe suprafețele sculptate având culori pastelate.

— Bună ziua, Jernau Gurgeh, a spus drona Flere-Imsaho cu glasul ei subțire și scârțâitor, după care s-a așezat cu delicatețe pe brațul moale al scaunului.

Ca de obicei, câmpul ei de aură era verde-gălbui, ceea ce însemna accesibilitate prietenoasă.

— Bună, a spus Gurgeh, aruncându-i o scurtă privire. Ce ai pus la cale?

A atins ecranul terminalului pentru a examina alt set de tabele și ecuații.

— A, am studiat câteva dintre speciile de păsări care trăiesc la bordul navei. Păsările mi se par interesante, ție nu?

— Hm, a făcut Gurgeh, dând vag din cap și urmărind tabelele schimbându-se. E ceva ce n-am reușit să pricep, a spus el. Când mă plimb prin parcul din partea superioară găsesc găinați, așa cum este de așteptat, dar aici, înăuntru, totul arată impecabil. SGV-ul trimite drone care să curețe în urma păsărilor sau ce se întâmplă? Știu că aș putea întreba, dar voiam să descopăr singur. Trebuie să existe o explicație.

— A, e simplu, a spus micuța mașină. Între păsări și copaci există o relație simbiotică; păsările depun numai pe sol semințele anumitor copaci, altfel nu mai cresc copacii de ale căror fructe depind.

Gurgeh a coborât privirea spre dronă.

— Am înțeles, a spus el cu răceală. Mă sâcâia problema asta.

A revenit la ecuații și a așezat terminalul care plutea astfel încât ecranul să ascundă drona din câmpul lui vizual. Drona a rămas tăcută, trecând nehotărât și spășit de la violet la argintiu, ceea ce însemna „nu deranjez”.

Flere-Imsaho se ținea mai tot timpul deoparte, vizitându-l pe Gurgeh doar o dată sau de două ori pe zi și nu stătea la bordul navei *Factorul Limitator.* Gurgeh era mulțumit de această situație; tânăra mașină – ea spusese că are doar treisprezece ani – era câteodată obositoare. Nava l-a asigurat pe Gurgeh că micuța dronă avea pregătirea necesară pentru a-l împiedica să comită gafe sociale și pentru a-l informa în legătură cu aspectele lingvistice de finețe până aveau să ajungă în imperiu și – i-a spus asta ceva mai târziu – o asigurase pe dronă că omul nu o disprețuia.

A primit și alte știri de pe Gevant. Acum, când simțea că ajunsese în sfârșit să stăpânească jocul Azad și timpul îi permitea, Gurgeh le scrisese câtorva oameni de acolo sau înregistrase mesaje pentru ei. El și Chamlis corespondau cam o dată la cincizeci de zile, deși Gurgeh descoperise că avea puține de spus, așa că majoritatea știrilor veneau dintr-o singură direcție. Hafflis se schimbase complet, voia copii, dar nu mai rămăsese însărcinată. Chamlis compila o istorie completă a unei planete primitive pe care o vizitase cândva. Profesoara Boruelal își luase un concediu de studii de jumătate de an și locuia într-un loc retras pe un munte de pe Placa Osmolon, fără să își fi luat terminalul cu ea. Olz Hap, copila-minune, ieșise din găoace; la universitate, ținea deja prelegeri despre jocuri și devenise o invitată permanentă și sclipitoare la cele mai mari circuite. Își petrecuse câteva zile la Ikroh, doar pentru a putea să aibă o relație mai bună cu Gurgeh; tot ea susținuse că Gurgeh era cel mai bun jucător din Cultură. Analiza pe care Hap o făcuse partidei de Atacat jucată la locuința lui Hafflis în acea noapte fusese cea mai lăudată lucrare de debut de care își amintea cineva.

Yay i-a trimis un mesaj în care afirma că se săturase de Chiark; pleca de acolo; avusese oferte din partea altor colective de construcții de pe Placă și intenționa să accepte una dintre ele doar pentru a demonstra de ce era în stare. A folosit cea mai mare parte a acelei comunicări cu Gurgeh pentru a-și prezenta teoriile privind vulcanii artificiali pentru Plăci, descriind cu amănunte însoțite de gesturi cum se puteau trece razele de soare prin lentile pentru a le concentra asupra subsuprafeței Plăcii, topind roca de pe cealaltă parte, sau folosind generatoare care să asigure căldura necesară. A inclus în comunicare un film

înfățișând erupții de pe diferite planete, dând explicații legate de efecte și prezentând notițe privind modul în care puteau fi îmbunătățite erupțiile.

Gurgeh s-a gândit că ideea de a trăi pe o lume cu vulcani făcea până la urmă ca aceea cu insulele plutitoare să nu pară chiar atât de rea.

— Ai mai *pomenit* așa ceva? a exclamat Flere-Imsaho într-o zi, intrând cu viteză în cabina cu jeturi de aer a bazinului, în care Gurgeh se usca.

În spatele micii mașini, legată de ea cu un fir subțire de câmp, încă având culoarea verde-gălbuie (dar presărată cu puncte albe de furie), era o altă dronă, mare, părând foarte complicată și demodată.

Gurgeh a privit-o printre gene.

— Ce e cu ea?

— Trebuie să port după mine lucrul ăsta nesuferit! s-a văicărit Flere-Imsaho. Firul de câmp care o lega de cealaltă dronă s-a smucit, iar carcasa dronei bătrâne s-a deschis. Vechea carcasă părea a fi complet goală, însă când Gurgeh, derutat, a privit mai atent, a văzut că în centrul carcasei exista un mic leagăn din rețea de sârmă, având dimensiunile potrivite pentru a o adăposti pe Flere-Imsaho.

— Aha, a făcut Gurgeh, apoi, îndepărtând apa de la subsuori și zâmbind, s-a întors cu spatele.

— Nu mi-au spus asta când mi-au oferit slujba! a protestat Flere-Imsaho, închizând carcasa pentru corpul lui cu un pocnet. Au spus că trebuie să procedez așa deoarece imperiul nu trebuie să știe cât de mici suntem noi, dronele! Atunci de ce nu au ales o dronă mai mare? De ce să mă încarce cu o asemenea… o asemenea…?

— Rochie înzorzonată? a sugerat Gurgeh, trecându-și degetele prin păr și ieșind de sub jetul de aer.

— Înzorzonată? a strigat drona-bibliotecar. *Înzorzonată?* Mai curând *demodată*, pentru că așa este, zdrențe! Ba mai grav, trebuie să scot un soi de „zumzet” și să emit multă *electricitate statică*, doar pentru a-i convinge pe acei gogomani de barbari că nu știm să construim *drone* cum se cuvine! Glasul micii mașini a devenit un scârțâit greu de suportat. Auzi, un sunet ca un „zumzet”! Îți dai seama?

— Ai putea cere să fii transferată, a spus Gurgeh cu glas calm, îmbrăcând halatul.

— A, sigur, a spus Flere-Imsaho cu amărăciune și pe un ton care ar fi putut fi sarcastic, pentru ca după aceea să primesc doar slujbe de rahat pentru că nu am cooperat. A emis un câmp și a azvârlit cât colo carcasa antică. Sunt legată de mormanul ăsta de fier vechi.

— Dronă, a spus Gurgeh, nici n-am cuvinte să-mi arăt compasiunea.

*Factorul Limitato*r a ieșit din hangarul principal. Două Superliftere au făcut nava să se rotească până a ajuns cu botul spre coridorul lung de douăzeci de kilometri. Nava și micile remorchere, care au ieșit din corpul SGV-ului prin bot, au pornit înainte. Alte nave și aparate de zbor, precum și piese de echipamente s-au mișcat în interiorul cochiliei de aer care înconjura *Micul Ticălo*s; UGC-uri și Super-Ridicătoare, avioane și baloane cu aer cald, dirijabile și planoare cu vid, dar și oamenii care pluteau în module, automobile sau hamuri.

Unii au urmărit bătrâna navă de război înaintând. Remorcherele ridicătoare s-au retras.

Nava s-a înălțat, trecând nivel după nivel prin ușile hangarului, prin dreptul corpului lipsit de culoare, al grădinilor suspendate și al tuturor șirurilor amestecate de secțiuni de locuit, în care oamenii se plimbau, dansau, mâncau, priveau contemplativ urmărind agitația și activitatea de înălțare ori practicau jocuri sau făceau sport. Unii au făcut semne cu mâinile. Gurgeh a urmărit ecranul din salon și chiar a văzut, zburând într-un aparat și strigând saluturi de rămas-bun, câțiva oameni pe care îi cunoscuse.

Oficial, pleca într-o croazieră solitară înainte de a călători spre locul în care aveau să se organizeze Jocurile Pardethillisiane. Făcuse deja aluzie la faptul că ar putea renunța să participe la acele Jocuri. Câteva jurnale teoretice și de știri manifestaseră destul interes față de plecarea lui intempestivă din Chiark și de faptul că la fel de brusc încetase să mai publice lucrări –, astfel că își trimiseseră reprezentanți pe *Micul Ticălos* pentru a-i lua interviuri. Printr-o strategie asupra căreia convenise cu Contact, lăsase impresia că se plictisise de jocuri în general și că acea călătorie, dar și participarea lui la marele turneu reprezentau

încercări pentru revitalizarea interesului său scăzut.

Oamenii păreau să se fi lăsat păcăliți de aceste afirmații.

Nava s-a ridicat deasupra părții superioare a SGV-ului ajungând alături de parcul peste care pluteau câțiva norișori. S-a înălțat în aerul mai rarefiat de deasupra, a realizat joncțiunea cu superliftul *Motor Primar* și, împreună, au căzut treptat înapoi pe lângă anvelopa atmosferică interioară a SGV-ului. Au trecut încet prin numeroasele straturi de câmpuri; câmpul de ciocnire, de izolare, senzorial, de semnalizare și recepție, energetic și de tracțiune, câmpul cocii, senzorial exterior și, în cele din urmă, cel de orizont, până când au ajuns din nou în hiperspațiu. După câteva ore de decelerare la viteze la care motoarele *Factorului Limitator* să poată rezista, nava de război dezarmată a rămas singură, iar *Motorul Primar* a pornit spre SGV.

— … așadar, ar fi înțelept să rămâi singur; azadienilor le va fi dificil să ia în serios un mascul, chiar dacă arăți bizar pentru ei, dar, dacă ai încerca să stabilești orice formă de relație sexuală, ei ar interpreta asta drept o gravă insultă.

— Dronă, mai ai vești bune din astea?

— Să nu vorbești despre modificări sexuale. Ei au cunoștință de glandele secretoare de droguri, chiar dacă nu cunosc efectele lor precise, dar nu știu despre majoritatea îmbunătățirilor fizice majore. Cu alte cuvinte, poți aduce vorba de durificarea fără bășicare și alte lucruri asemănătoare, asta nu prezintă importanță, dar chiar remodelarea aspectului tău genital ar provoca furori dacă ar fi cunoscută.

— Serios? a făcut Gurgeh.

Se aflau în salonul principal al *Factorului Limitator*. Flere-Imsaho și nava îl instruiau în legătură cu ceea ce putea și ceea ce nu putea face în imperiu. Mai aveau de călătorit câteva zile până la frontieră.

— Da, vor fi geloși, a spus minuscula dronă cu glas subțire, ușor hârâit. Și probabil că vor simți dezgust.

— Însă vor fi mai curând geloși, a spus nava prin intermediul dronei-ghidate, și a scos un sunet ca un oftat.

— Da, sigur, a spus Flere-Imsaho, dar cu siguranță dezgus…

— Gurgeh, trebuie să ții minte tot timpul că societatea lor se bazează pe *posesie*, s-a grăbit nava să intervină. Tot ce vezi și atingi, toate lucrurile și ființele cu care vei intra în contact

aparțin cuiva sau unei instituții; toate sunt ale lor, le posedă. În același fel, toți cei pe care îi vei cunoaște sunt conștienți de poziția pe care o ocupă în societate, dar și de relația pe care o au cu cei din jur. Este extrem de important să ții minte că este posibilă și posesia de oameni, nu în sensul adevăratei sclavii, în legătură cu care sunt foarte mândri că au abolit-o, ci în sensul că, potrivit sexului și clasei căreia îi aparțin, o persoană poate fi posedată parțial de alta sau altele, trebuind să-și vândă munca sau talentele cuiva care deține mijloacele de a le cumpăra. În cazul masculilor, ei se vând complet când devin soldați; cei din personalul forțelor armate sunt ca niște sclavi, având foarte puțină libertate personală și fiind amenințați cu moartea dacă nu se supun. Femelele își vând trupurile, stabilind de obicei un contract legal de „*căsătorie*" cu Intermediarii, care apoi le plătesc pentru favoruri sexuale prin…

— Navă, nu vorbești serios! a spus Gurgeh râzând.

Făcuse și el o cercetare în privința imperiului, citind istorii scrise de azadieni și urmărind înregistrări explicative. Părerile navei despre obiceiurile și instituțiile imperiului păreau foarte părtinitoare, nedrepte și mult prea înclinate să laude Cultura.

Flere-Imsaho și drona navei s-au uitat una la alta cu un aer teatral, după care mica dronă-bibliotecar a emis un câmp galben-cenușiu de resemnare și a spus cu glas ascuțit:

— Bine, să ne întoarcem la început…

*Factorul Limitato*r a rămas în spațiu deasupra Eä, frumoasa planetă albă și albastră pe care Gurgeh o văzuse prima oară cu aproape doi ani în urmă pe ecranul de la Ikroh. De o parte și de alta a navei se găsea câte un crucișător, fiecare fiind de două ori mai lung decât nava Culturii.

Cele două nave de război întâlniseră nava mai mică la limita aglomerării de stele în care se afla Eä, iar *Factorul Limitator*, deja deplasându-se mai încet decât cu ajutorul propulsiei de hiperspațiu – un alt amănunt pe care Cultura îl ascundea față de imperiu –, se oprise. Cele opt blistere unde se aflaseră efectoare erau transparente, înfățișând cele trei table de joc, hangarul modulului și bazinul în carcasele aflate la mijlocul navei și spațiile goale din amplasamentele din botul lung, de unde armele fuseseră mutate pe *Micul Ticălos*. Cu toate acestea, azadienii au trimis o navă mai mică având la bord trei ofițeri.

Doi au rămas cu Gurgeh cât timp al treilea a verificat fiecare blister, apoi a inspectat întreaga navă.

Aceștia sau alți ofițeri au stat la bord cinci zile, cât i-au trebuit navei să ajungă la Eä. Erau așa cum se așteptase Gurgeh, cu fețe late și plate, cu pielea netedă, aproape albă. Când au apărut în fața lui, a constatat că erau mai scunzi decât el, însă uniformele îi făceau să pară mult mai masivi. Acelea erau primele uniforme pe care le văzuse vreodată Gurgeh și a avut o senzație ciudată, amețitoare un sentiment de dislocare și neapartenență, dar și un amestec de spaimă și stupefacție.

Știind atâtea lucruri, nu a rămas surprins de felul cum au acționat aceștia față de el. Păreau să facă încercări de a-l ignora, vorbindu-i rareori și evitând să îl privească în ochi când i se adresau; niciodată nu se mai simțise respins atât de brutal.

Ofițerii au manifestat un mare interes față de navă, dar au ignorat atât drona Flere-Imsaho – care oricum s-a ferit să apară în apropierea lor –, cât și drona-ghidată a navei. Cu o silă extremă și manifestată prin multe cuvinte, Flere-Imsaho se închisese în carapacea falsă a vechii drone cu doar câteva minute înainte de sosirea ofițerilor azadieni la bordul navei. Spumegase în tăcere câteva minute, cât Gurgeh i-a spus cât de atrăgătoare și valoroasă părea carcasa antică, fără aură, apoi, când ofițerii au venit la bord, a plecat în zbor planat.

Și uite așa își îndeplinește ea datoria de a-l ajuta în privința problemelor lingvistice greoaie și a complicatelor chestiuni de etichetă, s-a gândit Gurgeh.

Nici drona-ghidată a navei nu a fost mai brează. L-a urmat peste tot, dar a făcut pe proasta și pe muta, s-a dat în spectacol izbindu-se din când în când de diferite lucruri. În două rânduri, Gurgeh se întorsese și fusese cât pe ce să se împiedice și să cadă peste cubul lent și stângaci. S-a simțit ispitit să îi tragă un șut.

A căzut în sarcina lui să încerce să le explice ofițerilor că pe navă nu exista cabină de comandă, nici post de pilotaj sau cameră de control, însă a avut impresia că aceștia nu l-au crezut.

Când au ajuns deasupra planetei, ofițerii au luat legătura cu crucișătorul lor și au vorbit atât de repede încât Gurgeh nu a reușit să înțeleagă ce au spus, dar *Factorul Limitator* a intervenit și a început să vorbească; a urmat o discuție aprinsă.

Gurgeh s-a uitat în jur și a căutat din ochi drona Flere-Imsaho pentru a-i traduce, dar ea dispăruse din nou. Vreme de câteva minute a ascultat schimbul precipitat de cuvinte cu un sentiment tot mai acut de frustrare; a hotărât să îi lase să își rezolve singuri problemele, de aceea s-a întors cu gând să plece de acolo și să se așeze. S-a împiedicat de drona-ghidată, care plutea în spatele lui, aproape de podea, astfel că mai curând s-a prăbușit pe canapea decât s-a așezat. Ofițerii s-au uitat la el o clipă, iar el a simțit că roșește. Drona s-a îndepărtat ezitant înainte ca el să apuce să îi tragă un picior.

„M-am lămurit în privința dronei Flere-Imsaho", s-a gândit el; la fel și cu planificarea despre care se credea a fi impecabilă și cu șiretenia ei uimitoare. Reprezentantul său juvenil nici măcar nu se deranja să stea pe lângă el și să-și facă datoria cum se cuvine, prefera să stea ascunsă pentru a-și doftorici pateticul ei respect de sine.

Gurgeh știa destule despre modul în care funcționa imperiul, de aceea și-a dat seama că acesta nu ar fi permis apariția unor astfel de situații; oamenii săi știau ce însemnau îndatoririle și ordinele și își luau în serios răspunderile, altfel sufereau consecințele.

Azadienii făceau ce li se spunea, erau disciplinați.

În cele din urmă, după ce s-au consultat o vreme, apoi au discutat din nou cu nava, cei trei ofițeri l-au lăsat singur și au plecat să inspecteze hangarul modulului. După ce s-au îndepărtat, Gurgeh s-a folosit de terminal pentru a întreba nava despre subiectul care declanșase cearta.

— Vor să mai aducă personal și echipamente, i-a spus *Factorul Limitator*. Le-am spus că nu se poate. Nu trebuie să te îngrijorezi. Ar fi bine să-ți strângi lucrurile și să te duci la hangarul modulului, în decurs de o oră voi ieși din spațiul imperial.

Gurgeh s-a întors și a plecat spre cabina lui.

— N-ar fi groaznic dacă ai uita să-i spui dronei Flere-Imsaho că pleci, iar eu va trebui să vizitez singur Eä? a spus el.

Nu era chiar o glumă.

— Ar fi de neconceput, i-a răspuns nava.

Gurgeh a trecut pe lângă drona-ghidată care, pe coridor, se rotea încet în aer și tresălta în sus și în jos fără niciun rost.

— Chiar e necesar să faci asta? a întrebat-o el.

— Fac ce mi se cere, i-a răspuns drona pe un ton iritat.
— Doar că depășești măsura, a mormăit Gurgeh și s-a dus să-și împacheteze lucrurile.

În timp ce împacheta, dintr-o mantie pe care nu o purtase de când părăsise Ikroh a căzut un pachet; când a atins podeaua moale a cabinei a ricoșat. L-a ridicat și a desfăcut șnurul cu care era legat, întrebându-se de la cine îl primise; de la vreuna din cele câteva doamne pe care le cunoscuse la bordul navei *Micul Ticălo*s, a bănuit el.
Era o brățară subțire, un model al unui Orbital foarte lat, construit complet, având suprafața interioară pe jumătate luminoasă și pe jumătate întunecată. Apropiind-o de ochi, a observat pe jumătatea în care era noapte punctișoare luminoase minuscule, abia perceptibile; cea cu vreme de zi înfățișa marea albastră, sclipitoare, dar și porțiuni de uscat sub formațiuni noroase mici. Întreaga scenă interioară strălucea, radiind propria lumină, alimentată de o sursă aflată în banda îngustă.
Și-a pus-o la mână, brățara lucea la încheietură. Un cadou ciudat pentru cineva de pe un SGV, a gândit el.
Apoi a văzut un bilet în pachet, l-a scos și l-a citit: „Ca să-ți aduci aminte când te vei afla pe acea planetă. Chamlis.”
Când a văzut numele, s-a încruntat. La început vag, apoi cu un sentiment crescând și supărător de rușine, și-a amintit noaptea dinaintea plecării din Gevant, ceea ce se petrecuse în urmă cu doi ani.
Bineînțeles.
Chamlis îi dăduse un cadou.
Uitase de el.

— Ce este aceea? a întrebat Gurgeh.
Stătea în secțiunea frontală a modulului transformat pe care *Factorul Limitator* îl ridicase din SGV. El și Flere-Imsaho se îmbarcaseră la bordul micului aparat și își luaseră rămas-bun de la bătrâna navă de război, care trebuia să rămână în afara frontierelor imperiului, așteptând să fie rechemată. Blisterul hangarului se rotise, iar modulul, escortat de două fregate, căzuse spre planetă, în vreme ce *Factorul Limitator,* în mod demonstrativ, se îndepărtase foarte încet și ezitant de puțul

gravitațional împreună cu cele două crucișătoare.

— Care aceea? a întrebat Flere-Imsaho, plutind alături de el, după ce renunțase la deghizarea care zăcea pe podea.

— Despre asta e vorba, a spus Gurgeh, arătând ceva pe ecranul care prezenta o vedere de sus în jos.

Modulul zbura pe deasupra uscatului spre Groasnachek, capitala planetei Eä; imperiului nu-i plăcea ca navele să pătrundă în atmosferă direct deasupra orașelor, de aceea veniseră dinspre ocean.

— A, a făcut Flere-Imsaho. Aceea. Aceea este Închisoarea Labirint.

— Închisoare? s-a mirat Gurgeh.

Aflat la periferia capitalei, care invadase tot ecranul, complexul alcătuit din ziduri și clădiri contorsionate din punct de vedere geometric a defilat pe sub ei.

— Da. Ideea este că oamenii care încalcă legile sunt duși în labirint, iar locul precis este stabilit în funcție de infracțiunea comisă. Pe lângă faptul că este un labirint fizic, este construit pentru a fi ceea ce am putea numi un labirint comportamental și moral (și, apropo, înfățișarea lui exterioară nu oferă niciun indiciu privind dispunerea sa internă, acest lucru este pur demonstrativ); deținutul trebuie să aibă reacții corecte, să acționeze în anumite modalități aprobate, altfel nu înaintează, ba chiar poate fi împins înapoi. În teorie, o persoană fără pată poate ieși liberă din labirint în câteva zile, în vreme ce o persoană vinovată grav nu va ieși niciodată. Pentru a se evita supraaglomerarea, există o limită de timp care, dacă este depășită, face ca deținutul să fie transferat într-o colonie penală unde va rămâne toată viața.

În timp ce drona i-a explicat toate acestea, închisoarea a dispărut; acum ecranul era inundat de imaginea orașului, cu tiparul său amețitor de străzi întortocheate, clădiri și domuri, totul amintind de un alt gen de labirint.

— Pare ingenios, a spus Gurgeh. Și dă roade?

— Așa vor să credem. În realitate, labirintul este folosit drept subterfugiu pentru a nu le oferi oamenilor șansa unui proces adecvat și, în orice caz, cei bogați dau mită pentru a-și găsi drumul de ieșire de acolo. Așadar, da, în ceea ce îi privește pe conducători, funcționează.

Modulul și cele două fregate au coborât pe un uriaș spațioport de pe malul unui fluviu lat, cu ape murdare, mâloase, cu multe poduri, aflat la mare distanță de oraș, dar înconjurat de clădiri de înălțime medie și având domuri geodezice scunde. Gurgeh a coborât din aparat alături de Flere-Imsaho, în deghizarea sa antică, zumzăind puternic și radiind electricitate statică; s-a trezit pe un pătrat imens de iarbă sintetică, un rulou desfășurat în spatele modulului. Pe acea iarbă se aflau probabil patruzeci sau cincizeci de azadieni purtând diverse stiluri de uniforme și articole de îmbrăcăminte. Gurgeh, care făcuse eforturi mari pentru a învăța să recunoască diferitele sexe, a bănuit că acei oameni erau în cea mai mare parte de sex intermediar sau apex, la care se adăugau câțiva masculi și câteva femele; dincolo de aceștia se vedeau câteva șiruri de masculi în uniforme, toți înarmați. Înapoia lor, un alt grup cânta la o serie de instrumente, iar muzica era foarte stridentă și suna metalic.

— Cei cu arme sunt doar garda de onoare, a spus Flere-Imsaho prin învelișul de deghizare. Nu te alarma.

— Nu mă alarmez, a spus Gurgeh.

Știa că așa se proceda în imperiu, formal, cu grupuri oficiale de primire, alcătuite din birocrați ai imperiului, soții și concubine, și oameni care reprezentau agențiile de știri. Unul dintre apexi a înaintat spre el.

— Acestuia trebuie să i te adresezi cu „domnule” în Eähică, i-a șoptit Flere-Imsaho.

— Poftim? a întrebat Gurgeh.

Din cauza zumzetului pe care îl emitea, abia reușise să audă glasul mașinii. Bâzâitul și pocnetele ca de paraziți erau îndeajuns de puternice pentru a acoperi muzica fanfarei de ceremonii, iar electricitatea statică emisă de dronă i-a făcut părul să se ridice într-o parte a capului.

— Am spus că în Eähică trebuie să i te adresezi cu „domnule”, a șuierat Flere-Imsaho, reușind să acopere zumzetul. Să nu-l atingi, dar când el va ridica o mână, tu să le ridici pe amândouă și să-ți rostești replica. Nu uita: nu cumva să-l atingi.

Apexul s-a oprit chiar în fața lui Gurgeh, a ridicat o mână și a spus:

— Murat Gurgeh, bun venit în Groasnachek, Eä, Imperiul Azad.

Gurgeh și-a reținut un rictus, a ridicat ambele mâini (pentru a

arăta că nu era înarmat, așa îi explicaseră cărțile vechi) și, exprimându-se cât mai atent în Eähică, a spus:

— Sunt onorat să calc pe pământul sfânt al planetei Eä.

(„Un debut grozav”, a murmurat drona.)

Restul ceremoniei de întâmpinare s-a desfășurat ca într-un vis uluitor. Gurgeh s-a simțit amețit, a început să transpire în lumina orbitoare a soarelui dublu (știa că trebuia să inspecteze garda de onoare, dar nu i se explicase ce anume trebuia să descopere în neregulă), iar după ce pătrunseseră în salonul de recepție, mirosurile necunoscute ale clădirilor spațioportului l-au făcut să resimtă mai puternic decât se așteptase că era cu adevărat undeva foarte departe de casă. A fost prezentat foarte multor oameni, din nou, cu precădere apexi, și și-a dat seama că aceștia erau încântați că li se vorbea într-o limbă Eähică satisfăcătoare. Flere-Imsaho i-a spus să facă anumite lucruri, iar el s-a auzit rostind cuvintele potrivite și a simțit că făcea gesturi acceptabile, însă impresia generală pe care o avea era de mișcare haotică și de oameni gălăgioși, care nu îl ascultau – oameni care miroseau destul de urât, deși era convins că și ei gândeau la fel în ceea ce îl privea. Pe de altă parte, a avut ciudata senzație că ei râdeau de el, cumva dincolo de expresiile amabile de pe fețele lor.

În afara deosebirilor fizice evidente, în comparație cu oamenii Culturii, toți azadienii păreau foarte masivi, duri și hotărâți, mai energici și chiar – dacă era nevoie să îi vadă cu ochi critici – nevrotici. În orice caz, așa erau apexii. Deși a văzut puțini, din câte și-a dat seama, masculii păreau mai prostănaci, mai puțin primejdioși și mai flegmatici, dar mai masivi din punct de vedere fizic, în vreme ce femelele păreau a fi mai tăcute, oarecum mai profunde, și aveau un aspect mai delicat.

S-a întrebat cum apărea el în ochii lor. Era conștient că se cam holba la ei, la arhitectura ciudată și la interioarele derutante, dar și la oameni… însă, pe de altă parte, a observat că mulți azadieni, mai ales apexii, tot ei, se holbau la el. În două ocazii, Flere-Imsaho a trebuit să repete ce i se spusese, după care și-a dat seama că aceștia i se adresaseră lui. Zumzetul constant și pocnetele scoase de electricitatea statică, aflate foarte aproape de el în acea după-amiază, păreau să se adauge aerului de uimire și de irealitate.

S-au servit băuturi și mâncăruri în onoarea lui; biologia

Culturii era destul de apropiată de cea azadiană, astfel încât o bună parte dintre feluri și băuturi, inclusiv cele alcoolice, erau digerabile și pentru ei, și pentru el. A băut tot ce i s-a oferit, însă nu a digerat nimic. Se aflau cu toții într-o clădire lungă și scundă a spațioportului, având un stil simplist pe dinafară, dar mobilată ostentativ în interior, în jurul unei mese încărcate cu mâncăruri și băuturi. I-au servit masculi purtând uniforme; și-a adus aminte să nu li se adreseze. A descoperit că majoritatea celor cu care a discutat vorbeau prea repede sau dureros de rar; cu toate acestea, a reușit să poarte câteva conversații chinuite. Mulți l-au întrebat de ce venise singur, iar după câteva replici care rămăseseră neînțelese nu s-a mai deranjat să explice că era însoțit de o dronă și a spus pur și simplu că îi plăcea să călătorească singur.

Unii l-au întrebat cât de bine juca Azad. El le-a răspuns cu sinceritate că nu avea idee; nici nava nu îi spusese vreodată ce rezultate obținuse. A mai spus că spera să poată juca suficient de bine pentru a nu-și face gazdele să regrete că îl invitaseră să participe la turneu. Câțiva dintre azadieni au părut impresionați de acest răspuns, dar, a gândit Gurgeh, doar așa cum adulții se arată impresionați de un copil respectuos.

Un apex, care stătea în dreapta lui și era îmbrăcat cu o uniformă strâmtă, similară celor purtate de cei trei ofițeri care veniseră la bordul *Factorului Limitator*, l-a întrebat în repetate rânduri despre călătorie și despre nava pe care se aflase. Gurgeh a spus povestea care fusese stabilită dinainte. Apexul i-a umplut mereu cupa ornamentată din cristal cu vin; Gurgeh s-a văzut silit să bea de fiecare dată când se propunea un toast. Evitarea alcoolului pentru a nu se îmbăta a însemnat că a trebuit să se ducă la toaletă foarte des (ca să bea apă, dar și pentru a urina). Știa că acest subiect era destul de delicat pentru azadieni, dar se părea că a folosit de fiecare dată forma corectă de adresare; nimeni nu a părut șocat, iar Flere-Imsaho avea un aer calm.

În cele din urmă, apexul din stânga lui Gurgeh, care se numea Lo Pequil Monenine senior și care era funcționar de legătură la Biroul de Afaceri Străine, l-a întrebat dacă era pregătit să meargă la hotel. Gurgeh a spus că, din câte știa, trebuia să locuiască la bordul modulului. Pequil a început să vorbească foarte repede și a părut surprins când Flere-Imsaho a intervenit,

vorbind la fel de repede. Conversația care a urmat s-a desfășurat prea rapid pentru ca Gurgeh să înțeleagă totul, dar, în cele din urmă, drona i-a explicat că se ajunsese la un compromis: Gurgeh va locui în modul, dar acesta va fi parcat pe acoperișul hotelului. Se vor pune la dispoziție paznici și ofițeri de securitate, iar serviciul de catering al hotelului, care era unul dintre cele mai bune, se va afla la dispoziția sa.

Gurgeh a socotit că totul suna rezonabil. L-a invitat pe Pequil să vină cu el în modul până la hotel, iar apexul a acceptat cu încântare.

— Înainte de a-ți întreba amicul peste ce trecem, a spus Flere-Imsaho, care plutea și zumzăia aproape de cotul lui Gurgeh, îți zic eu că e vorba de ceea ce se cheamă bidonvil și că de acolo își obține orașul forța de muncă necalificată.

Gurgeh s-a încruntat spre drona deghizată în ceva atât de masiv. Lo Pequil stătea alături de Gurgeh pe rampa din spate a modulului, care se deschisese pentru a crea un soi de balcon. Orașul se desfășura dedesubtul lor.

— Am crezut că nu vom vorbi în Marain de față cu acești oameni, i-a spus Gurgeh mașinii.

— A, suntem în siguranță aici. Individul are microfon asupra lui, dar modulul îl poate neutraliza, a spus mașina.

Gurgeh a arătat spre bidonvil.

— Ce este acolo? l-a întrebat el pe Pequil.

— Acolo ajung deseori oamenii care au plecat de la țară ca să vadă luminile marelui oraș. Din nefericire, mulți dintre ei sunt pur și simplu haimanale.

— Izgoniți de pe pământul lor, a adăugat Flere-Imsaho în Marain, de un sistem deosebit de nedrept de impozit pe proprietăți și de o reorganizare oportunistă a sistemului de producție agricolă, pornită din vârful societății.

Gurgeh s-a întrebat dacă unele dintre cuvintele rostite de mașină însemnau fermă, dar s-a întors către Pequil și a spus:

— Am înțeles.

— Ce a zis mașina ta? l-a întrebat Pequil.

— A citat niște… versuri, i-a spus Gurgeh apexului. Despre un oraș mare și frumos.

— Aha, a făcut Pequil, după care a dat de câteva ori din cap. Poporului tău îi place poezia, adevărat?

Gurgeh a tăcut o clipă, apoi a răspuns:

— Păi, unora le place, altora nu, doar știi cum e, nu?

Pequil a dat din cap cu un aer înțelept.

Trecând peste câmpul izolator din jurul balconului, vântul de deasupra orașului s-a îndreptat spre ei și a adus un slab miros de ars. Gurgeh s-a aplecat peste negura care plutea deasupra unui câmp și a urmărit orașul uriaș care defila pe sub ei. Pequil a lăsat impresia că se temea să se apropie de marginea balconului.

— A, am o veste bună pentru tine, a spus Pequil zâmbind, răsfrângându-și ambele buze.

— Despre ce este vorba?

— Ministerul meu, a spus Pequil rostind cuvintele rar, cu seriozitate, a reușit să obțină aprobare pentru ca tu să urmărești desfășurarea jocurilor din Seria Principală de la Echronedal.

— Aha, acolo unde au loc ultimele partide.

— A, desigur. Reprezintă culmea Marelui Ciclu de șase ani, care se desfășoară pe Planeta Focului. Te asigur, te bucuri de cel mai înalt privilegiu asistând. Jucătorilor care sunt oaspeți rareori li se acordă o asemenea onoare.

— Am înțeles. Mă simt de-a dreptul onorat. Vă mulțumesc ție și ministerului tău cu toată sinceritatea. Când mă voi întoarce acasă, le voi spune că azadienii sunt cei mai generoși oameni din univers. M-ai făcut să mă simt bine-venit. Mulțumesc. Și îți rămân îndatorat.

Pequil a părut mulțumit de acel răspuns. A dat din cap și a zâmbit. Și Gurgeh a dat din cap, cu toate că s-a gândit mult înainte de a încerca să zâmbească.

— Ei bine?

— Ei bine ce, Jernau Gurgeh? a spus Flere-Imsaho, în timp ce câmpurile lui verzi-gălbui i se extindeau din carcasă precum aripile unei insecte exotice.

Apoi a așezat o robă de ceremonie pe patul lui Gurgeh. Se aflau în modul, care acum se găsea pe grădina-acoperiș a Hotelului Grand din Gorasnachek.

— Cum m-am descurcat?

— Te-ai descurcat foarte bine. Nu i te-ai adresat ministrului cu „domnule” când ți-am spus să o faci, iar uneori te-ai exprimat în mod echivoc, însă, una peste alta, te-ai descurcat bine. Nu ai

provocat niciun incident diplomatic catastrofal și nici nu ai insultat grav pe cineva... Aș spune că nu a fost rău pentru prima zi petrecută aici. Întoarce-te cu fața spre reversor, te rog. Vreau să mă asigur că roba asta ți se potrivește cum trebuie.

Gurgeh s-a răsucit și a întins brațele în lături, iar drona a netezit roba pe spatele lui. S-a privit în câmpul reversor.

— E prea lungă și nu mi se potrivește deloc, a spus el.

— Ai dreptate, dar așa ceva trebuie să porți în seara asta la marele bal de la palat. Merge. Aș putea scurta puțin roba la poale. Apropo, modulul mi-a comunicat că vei fi supravegheat, de aceea te rog să ai grijă ce spui după ce te afli în afara câmpurilor lui.

— Supravegheat?

Gurgeh s-a uitat la imaginea dronei în reversor.

— Monitor de poziție și microfon. Nu-ți face griji, așa procedează cu toți. Nu te mai foi. Da, cred că tivul trebuie ridicat puțin. Întoarce-te.

Gurgeh s-a rotit.

— Mașină, îți face plăcere să-mi dai ordine, nu? i-a spus el micuței drone.

— Nu fi ridicol. Gata. Probează roba.

Gurgeh a îmbrăcat-o, apoi s-a uitat la imaginea din reversor.

— La ce slujește peticul acela alb de pe umăr?

— Acolo ar trebui să se afle însemnele tale, dacă ai avea așa ceva.

Gurgeh a pipăit suprafața albă de pe robă, altfel încărcată de broderii.

— N-am putea inventa unul? Mi se pare chiar ciudat.

— Cred că am putea, a spus Flere-Imsaho, trăgând de robă pentru a o aranja. Cu toate astea, trebuie să fii foarte precaut în această privință. Prietenii noștri azadieni au fost mereu derutați de faptul că nu avem drapel sau vreun simbol, iar reprezentantul nostru cultural de aici – îl vei cunoaște, dacă nu va uita să răspundă invitației – s-a gândit că era păcat că nu se transmiseseră notele pentru fanfare când a sosit aici, astfel că a fluierat prima melodie care i-a venit în minte, iar aceasta este intonată în ultimii ani la toate recepțiile și ceremoniile.

— Am impresia că am recunoscut una dintre melodiile interpretate de fanfară, a zis Gurgeh.

Drona l-a făcut să-și ridice brațele și a mai făcut câteva

retușuri.

— Da, dar prima melodie care i-a venit în minte a fost „Linge-mă până mor”, știi versurile?

— Aha. Gurgeh a surâs. Cântecul *acela*? Da, asta ar putea crea neplăceri.

— Bineînțeles. Dacă ar afla cum sună versurile, probabil că azadienii ne-ar declara război. Gafă tipică pentru Contact.

Gurgeh a râs.

— Și eu, care socoteam Contactul foarte eficient și bine organizat…

A clătinat din cap.

— E bine să știi că unele lucruri merg bine, a murmurat drona.

— Da, ați păstrat șapte decenii secretul privind existența acestui imperiu, asta a mers bine.

— A fost mai mult noroc decât pricepere, a spus Flere-Imsaho. Apoi a plutit în fața lui Gurgeh pentru a verifica roba. Chiar vrei un însemn, ceva? Dacă asta te-ar face mai fericit, am putea născoci unul.

— Nu te deranja.

— Bine. Când te vor prezenta la bal, vom folosi numele tău complet, sună destul de impresionant. Ei nu pot înțelege faptul că noi nu avem ranguri sociale, de aceea ai putea folosi numele de „Morat” drept un fel de titlu de noblețe. Micuța dronă a coborât pentru a fixa un fir de aur ieșit din țesătura poalelor robei. Până la urmă, avem un avantaj: azadienii nu au habar de Cultură, pentru că nu sunt în stare să conceapă lipsa oricărei ierarhii. Nu ne pot lua în serios.

— Și asta e o surpriză?

— Hm. Am senzația că totul face parte dintr-un plan, până și acest reprezentant delincvent – pardon, ambasador – face parte din acest plan. La fel și tu, cred eu.

— Crezi? s-a mirat Gurgeh.

— Te-au ridicat în slăvi, Gurgeh, i-a spus drona, înălțându-se până în dreptul ochilor lui și aranjându-i părul pe spate. La rândul lui, Gurgeh a îndepărtat câmpul supărător care îi atingea fruntea. Contact le-a spus oamenilor imperiului că ești un jucător cum nu s-a pomenit; au afirmat că ai putea ajunge la gradul de colonel, episcop sau adjunct de ministru.

— Poftim? a exclamat Gurgeh, părând îngrozit. Nu mi s-a spus așa ceva!

— Nici mie, a spus drona. Am aflat singur, acum o oră, când m-am uitat la un sumar de știri. Te-au dopat, domnule, vor să păstreze relații bune cu imperiul și se slujesc de tine pentru a reuși asta. Întâi i-au speriat, spunându-le că îi poți învinge pe unii dintre cei mai buni jucători ai lor, apoi, când o să fii eliminat chiar din prima rundă – lucru care se va întâmpla, probabil –, ei vor convinge imperiul că noi, Cultura, suntem o glumă, nu ne pricepem la nimic și vom fi umiliți cu ușurință.

Gurgeh s-a uitat la dronă printre gene.

— În prima rundă, așa crezi, nu? a întrebat el calm.

— O, îmi cer scuze. Părând stânjenită, micuța dronă s-a legănat în aer și s-a retras. Te-am jignit? Am făcut o presupunere… în fine, te-am urmărit jucând… Vreau să spun că… Glasul dronei s-a stins.

Gurgeh a dezbrăcat roba grea și a lăsat-o să cadă pe podea.

— Mă duc să fac baie, i-a spus el dronei.

Mașina a ezitat, apoi a ridicat roba și a părăsit cabina. Gurgeh s-a așezat pe pat și s-a scărpinat în barbă.

De fapt, drona nu îl jignise. El avea propriile secrete. Era convins că putea obține rezultate mai bune decât se aștepta Contactul. Știa că în ultimele o sută de zile petrecute la bordul navei *Factorul Limitator* nu se omorâse cu firea, deși nu încercase să piardă sau să facă în mod deliberat anumite greșeli, nu se concentrase așa cum intenționa să procedeze în timpul partidelor care vor urma.

Nu știa sigur de ce se comporta astfel, dar, într-un fel, i se păruse important să păstreze ceva pentru sine și să nu le permită celor de la Contact să știe totul. Era o mică victorie împotriva lor, un joc mic, un gest făcut pe o tablă mai puțin importantă, o lovitură împotriva vremii și a zeilor.

Marele palat din Groasnachek se afla în apropierea fluviului lat și tulbure care dăduse numele orașului. În acea seară se organizase un bal în onoarea celor mai importanți oameni care aveau să joace Azad în următoarea jumătate de an.

Vehiculul terestru trimis pentru a-i lua pe el și pe dronă a mers pe bulevardele largi, iluminate de reflectoare. Gurgeh s-a așezat pe bancheta din spate, alături de Pequil, care se afla în vehicul când acesta sosise la hotel. Vehiculul era condus de un mascul în uniformă, care părea să conducă fără ajutorul vreunor

dispozitive automate de control. Gurgeh a încercat să nu se gândească la posibilitatea unei coliziuni. Deghizat cu carcasa greoaie, Flere-Imsaho a rămas pe podea zumzăind și atrăgând fibre desprinse din mocheta păroasă.

Palatul nu părea chiar imens, așa cum se așteptase el, dar arăta destul de impresionant. Era decorat cu tot felul de înflorituri, iar la fiecare din numeroasele turle și turnuri, steaguri lungi, bogat ornamentate fluturau leneș, etalând valuri strălucitoare de heraldică pe cerul portocaliu-închis.

În curtea acoperită cu o copertină în care s-a oprit vehiculul era un șir uriaș de schele aurite pe care ardeau o mie două sute de lumânări de diferite dimensiuni și culori; câte una pentru fiecare persoană înscrisă în competiție. La bal participau peste o mie de oameni, aproape jumătate dintre ei fiind jucători; restul erau parteneri ai jucătorilor sau oficialități, preoți, ofițeri și birocrați îndeajuns de mulțumiți de funcțiile deținute și siguri de pozițiile lor, ceea ce însemna că nu puteau fi detronați, indiferent cât de bine ar fi jucat subordonații lor, astfel că nu doreau să participe la turneu.

Mentorii și administratorii colegiilor Azad – instituțiile care predau tehnica jocului – fuseseră invitați la bal și erau de asemenea scutiți de participarea la competiție.

Seara era prea caldă pentru gustul lui Gurgeh; resimțea din plin aerul stătut și arșița apăsătoare, încărcată de mirosul orașului. Roba era prea grea și surprinzător de incomodă; s-a întrebat cât de curând putea să părăsească balul fără a jigni pe cineva. Au intrat în palat pe o ușă uriașă, flancată de porți masive, deschise, dintr-un metal în care erau încrustate pietre prețioase. Vestibulurile și holurile prin care au trecut sclipeau, fiind pline de decorațiuni somptuoase așezate pe mese sau atârnate de pereți și de tavan.

Oamenii erau la fel de fabuloși ca și ceea ce îi înconjura. Femelele, care păreau a fi prezente în număr mare, purtau bijuterii orbitor de sclipitoare și rochii ornamentate în mod extravagant. Gurgeh a bănuit că, măsurate din partea de jos a rochiilor în formă de clopot, femeile erau probabil la fel de late pe cât erau de înalte. Scoteau foșnete când se deplasau și răspândeau în jur mirosuri pătrunzătoare și puternice de parfum. Mulți dintre oamenii prin dreptul cărora a trecut îi aruncau priviri, se uitau sau chiar se opreau pentru a se holba la

el și la Flere-Imsaho, care scotea pocnete, bâzâia și plutea.

La fiecare câțiva metri de-a lungul pereților și de o parte și de alta a ușilor stăteau neclintiți masculi în uniforme, ținându-și picioarele ușor depărtate și mâinile înmănușate la spate și priveau fix spre tavanele înalte și pictate.

— De ce stau acolo? a întrebat-o Gurgeh pe dronă, vorbind în Eähică, dar în șoaptă, astfel ca Pequil să nu audă.

— E ceva demonstrativ, i-a răspuns mașina.

Gurgeh a rămas pe gânduri o clipă, apoi a întrebat:

— Demonstrativ?

— Da, ca să demonstreze că împăratul este bogat și îndeajuns de important ca să aibă sute de ratați care stau în preajma lui fără să facă nimic.

— Dar lumea nu știe deja treaba asta?

Drona nu i-a răspuns imediat. Apoi, oftând, i-a zis:

— Jernau Gurgeh, încă nu ai reușit să pricepi psihologia bogăției și a puterii.

Cu un zâmbet pe jumătate din față, lucru pe care drona nu l-a putut vedea, Gurgeh a continuat să meargă.

Apexii prin dreptul cărora treceau purtau robe la fel de grele ca a lui Gurgeh, ornamentate fără a fi ostentative. Ceea ce îl frapa cel mai mult era că acel loc și acei oameni păreau să fi încremenit în altă eră. Ceea ce vedea în palat și ceea ce purtau azadienii ar fi putut fi produs și în urmă cu o mie de ani; când făcuse cercetări în privința acelei societăți, urmărise înregistrări ale unor ceremonii imperiale antice și își închipuise că înțelesese destul de bine rostul obiceiurilor vechi și al vestimentației. I s-a părut ciudat că, în ciuda progresului tehnologic evident, deși limitat, latura formală a imperiului rămăsese blocată în trecut. Obiceiuri, mode și forme arhitectonice antice erau prezente și în Cultură, dar ele erau folosite liber, chiar întâmplător, doar ca fragmente ale unei mari varietăți de stiluri, iar nu respectate rigid și consecvent în detrimentul altora.

— Așteaptă aici, vei fi prezentat, i-a spus drona, trăgându-l de mânecă pe Gurgeh, astfel că acesta s-a oprit, alături de zâmbitorul Lo Pequil, în fața unei uși de unde pornea un șir uriaș de trepte late, coborând spre sala de bal. Pequil a înmânat un card apexului care stătea în capul scării și a cărui voce s-a auzit amplificată în toată sala.

— Onorabilul Lo Pequil Monenine, AAB, Nivelul Doi Principal, Medalia Imperiului, Ordinul Meritului și baretă… împreună cu Chark Gavant-sha Gernow Morat Gurgeh Dam Hazeze.

Au coborât treptele impunătoarei scări. Scena de jos era mai orbitoare și mai impresionantă decât la orice eveniment social la care Gurgeh participase vreodată. Cultura nu făcea lucruri la o asemenea scară. Sala de bal arăta ca un bazin gigantic și sclipitor în care cineva aruncase o mie de flori fabuloase, apoi le amestecase.

— Crainicul mi-a masacrat numele, i-a spus Gurgeh dronei. A aruncat o privire spre Pequil. Dar de ce pare atât de nefericit prietenul nostru?

— Cred că e nefericit pentru că titlul de „senior” din nume i-a fost omis, a spus Flere-Imsaho.

— Și e atât de important?

— Gurgeh, în această societate, *totul* este important, a răspuns drona. Bine măcar că ați fost prezentați împreună, a adăugat pe un ton sumbru.

— Hei, salutare! a auzit Gurgeh pe cineva strigând când au ajuns în dreptul scării.

O persoană înaltă, părând a fi mascul, și-a croit drum printr-un grup de azadieni și a ajuns alături de Gurgeh. Purta o robă înfoiată, în culori țipătoare. Avea barbă, părul castaniu prins într-un coc, ochi verzi sclipitori și arăta ca și cum ar fi provenit din Cultură. A întins mâna dreaptă, cu degete lungi și încărcate de inele, i-a luat mâna lui Gurgeh și i-a strâns-o.

— Shohobohaum Za, sunt încântat să te cunosc. Îți știam și numele, asta până când infractorul acela din capul scării și-a rupt limba în el. Gurgeh, da? O, Pequil, ești și tu aici? A vârât un pahar în mâna lui Pequil. Poftim, tu bei poșircă din asta, nu? Salut, dronă! Hei, Gurgeh, a spus el și apoi și-a petrecut brațul pe după umerii lui Gurgeh, vrei să bei ceva ca lumea?

— Jernow Morat Gurgeh, a început Pequil cu un aer jenat, dă-mi voie să ți-l prezint pe…

Însă Shohobohaum Za îl conducea deja pe Gurgeh prin mulțimea de la poalele scării.

— Pequil, cum stau treburile? a strigat el peste umăr către apexul buimăcit. În regulă? Da? Bine. Vorbim mai târziu. Îl duc pe exilatul ăsta să bea ceva!

Palid la față, Pequil a făcut un semn neconvingător cu mâna.

Flere-Imsaho a ezitat, apoi a rămas cu azadianul.

Shohobohaum Za s-a întors spre Gurgeh, și-a retras mâna de pe umărul lui și, cu o voce mai puțin stridentă, a spus:

— Bătrânul Pequil e un pisălog nenorocit. Sper că nu te deranjează că te-am târât de acolo.

— O să fac față remușcării, a spus Gurgeh, măsurându-l de sus până jos pe Za. Înțeleg că tu ești… ambasadorul?

— Chiar el, a spus Za, apoi a râgâit. Pe aici, a spus el și a făcut semn din cap, îndrumându-l pe Gurgeh prin mulțime. Am mirosit niște sticle de *grif* în spatele meselor cu băutură și vreau să fac rost de două înainte ca împăratul și amicii lui să le oprească pe toate pentru ei. Au trecut pe lângă o scenă puțin înaltă pe care o orchestră cânta foarte tare. Nebun loc, nu crezi? a strigat Za spre Gurgeh în timp ce se îndreptau spre celălalt capăt al sălii de bal.

Gurgeh s-a întrebat la ce anume se referea bărbatul.

— Uite, am ajuns, a spus Za aflat lângă un șir lung de mese.

Înapoia lor, masculi îmbrăcați în livrea serveau oaspeții cu băuturi și mâncare. Deasupra lor, pe un perete uriaș, arcuit, o tapiserie întunecată, pe care erau cusute diamante cu fir de aur, înfățișa o bătălie spațială antică.

Za a scos un fluierat și s-a aplecat pentru a-i spune în șoaptă ceva unui mascul înalt, cu un aer sever. Gurgeh a văzut cum o bucată de hârtie a trecut din mâna lui în cea a masculului, după care Za l-a bătut pe Gurgeh peste încheietura mâinii și s-a îndepărtat în grabă de lângă mese, trăgându-l spre o canapea circulară mare așezată în jurul unui stâlp canelat din marmură și încrustat cu metale prețioase.

— Numai să guști din chestia asta, a spus Za, aplecându-se spre Gurgeh și clipind șmecherește.

Shohobohaum Za avea pielea ceva mai deschisă decât Gurgeh, dar era mult mai brunet decât azadienii obișnuiți. Era cumplit de dificil să apreciezi vârsta oamenilor din Cultură, dar Gurgeh a bănuit că bărbatul avea cu zece sau cu douăzeci de ani mai puțin decât el.

— Bei sau nu? l-a întrebat Za, părând brusc alarmat.

— Am trecut băutura prin mine, i-a spus Gurgeh.

Za a clătinat din cap cu emfază.

— Să nu faci asta cu *grif*, a zis el, bătându-l ușor peste mână. Ar fi tragic. De fapt, ar trebui să fie totuna cu trădarea. Secretă

niște *Stare de Fugă Cristal*. E o combinație minunată, îți azvârle neuronii prin fund. *Grif* este o băutură năucitoare. Provine din Echronedal, să știi, a fost adusă aici pentru jocuri. Se produce doar în Anotimpul Oxigenului; ceea ce am căpătat acum sigur are vechimea de doi Ani Lungi. Și costă o avere. A desfăcut mai multe picioare decât un laser cosmetic. În fine. Împreunându-și mâinile pe după ceafă, Za s-a rezemat de spătar și s-a uitat cu aer serios la Gurgeh. Ce părere ți-ai făcut despre imperiu? Nu e minunat? Ce zici? Cum să spun, violent, dar sexy, am dreptate? A sărit în picioare când în dreptul lor a apărut un chelner mascul, care ducea o tavă pe care erau două urcioare cu dop. A-ha-ha! a exclamat el.

A luat tava în schimbul altui petic de hârtie. A scos dopurile ambelor urcioare și i-a întins unul lui Gurgeh. A dus urciorul la buze, a închis ochii și a inspirat adânc. A mormăit pentru sine ceva care a sunat ca o incantație. În cele din urmă, a sorbit ținându-și ochii strâns închiși.

Când i-a deschis, Gurgeh stătea cu un cot pe un genunchi, cu bărbia sprijinită în palmă și privindu-l întrebător.

— Te-au recrutat așa cum ești? a întrebat Gurgeh. Sau e vorba de efectul pe care l-a avut imperiul asupra ta?

Za a râs din gâtlej și a privit lung spre tavanul pe care era o pictură uriașă înfățișând nave antice purtând o luptă veche de milenii.

— Și una, și alta, a spus Za chicotind. Amuzat, a dat din cap și a făcut un semn către urcior, dar – așa i s-a părut lui Gurgeh – cu o expresie care îl făcea să arate mai inteligent, ceea ce l-a determinat să își revizuiască estimarea vârstei lui, adăugând câteva decenii. Ai de gând să bei chestia aceea? l-a întrebat Za. Am cheltuit salariul pe un an al unui muncitor necalificat ca să ți-o ofer.

Gurgeh l-a privit o clipă drept în ochii verzi și sclipitori, după care a ridicat urciorul la buze.

— Pentru muncitorii necalificați, domnule Za, a spus el, apoi a băut.

Dându-și capul pe spate, Za a râs din nou zgomotos.

— Jucătorule Gurgeh, cred că ne vom înțelege foarte bine.

Băutura numită *grif* era dulce, parfumată, cu un gust subtil, de afumătură. Ținând gâtul subțire al urciorului deasupra gurii căscate, pentru a savura și ultimele picături, Za l-a golit. S-a

uitat la Gurgeh și a plescăit din buze.

— Alunecă pe gâtlej ca o mătase lichidă, a spus el, apoi a pus urciorul pe podea. Bun, deci vei juca la marele turneu, așa e, Jernau Gurgeh?

— De aceea am venit aici, a spus Gurgeh și a mai sorbit din băutura amețitoare.

— Îngăduie-mi să-ți dau niște sfaturi, a spus Za, atingându-i ușor brațul. Să nu pariezi pe *nimic*. Și fii atent la femei – sau la bărbați, în funcție de înclinațiile tale sexuale. Dacă nu ești precaut, te-ai putea trezi în situații extrem de urâte. Chiar dacă ți-ai propus să rămâi celibatar, s-ar putea să descoperi că unii dintre azadieni – mai ales femeile – abia așteaptă să vadă ce ai între picioare. Și, lucru *ridicol,* ei iau chestiile astea în serios. Dacă vrei jocuri ale trupului, să-mi spui. Am legături, te pot rezolva frumos și discret. Discreție absolută și secret total garantat, întreabă pe oricine. A râs, apoi l-a atins din nou pe braț pe Gurgeh și a luat o mină gravă. Vorbesc cât se poate de serios, a spus el. Te pot rezolva.

— O să țin minte asta, a spus Gurgeh și a mai luat o înghițitură. Îți mulțumesc pentru că m-ai prevenit.

— Cu plăcere, nicio problemă. Sunt aici de opt… ba nu, de nouă ani; ambasadorul precedent a rezistat doar douăzeci de zile, a fost expulzat pentru că a avut drept concubină soția unui ministru. Za a clătinat din cap și a chicotit. Cum să spun, mi-a plăcut stilul femelei, dar *la naiba*, chiar soția unui ministru… Târfa aceea dementă a avut noroc, a fost doar lepădată, dacă ar fi fost o femelă obișnuită, i-ar fi vârât lipitori acide în toate orificiile înainte ca porțile închisorii să se închidă în urma ei. Când mă gândesc la asta, îmi vine să mă așez picior peste picior.

Gurgeh nu a apucat să răspundă, iar Za nu a reușit să continue, pentru că din capul scării impozante s-a auzit un zgomot asurzitor, amintind de spargerea a mii de sticle. Sunetul a răsunat cu ecou în toată sala de bal.

— Drace, împăratul! a spus Za și s-a ridicat în picioare. A făcut un semn către urciorul din mâna lui Gurgeh. Golește-l, domnule!

Gurgeh s-a ridicat încet și a vârât urciorul în mâna lui Za.

— Termină-l tu. Cred că ție îți place mai mult.

Za a pus dopul, apoi a vârât urciorul într-un fald al robei.

În capătul de sus al scării era mare agitație. Și oamenii din sala de bal au început să se bulucească, formând un fel de coridor uman care ducea de la scări până la un fotoliu mare, sclipitor, așezat pe un podium scund, acoperit cu pânză țesută din fire de aur.

— Ar fi bine să ajungi la locul tău, a spus Za. A dat să-l prindă din nou de încheietura mânii pe Gurgeh, dar acesta a ridicat brațul brusc, pentru a-și aranja barba și Za a nimerit în gol.

Gurgeh a făcut semn din cap.

— Ia-o înainte, a spus el.

Za a clipit și a pornit înainte. Au ajuns în spatele unui grup de persoane aflate în fața tronului.

— Uite-l pe omul tău, Pequil, a spus Za către apexul pe fața căruia se citea îngrijorarea, după care s-a retras, rămânând izolat.

Gurgeh s-a trezit stând alături de Pequil, în timp ce Flere-Imsaho a rămas în plutire în spatele lui, la nivelul taliei, zumzăind tot timpul.

— Domnule Gurgeh, începusem să ne facem griji din cauza ta, i-a șoptit Pequil, ridicând temător ochii spre capul scării.

— Serios? Asta mă reconfortează foarte mult, a spus Gurgeh.

Pequil nu a părut a fi prea încântat de replică.

Gurgeh s-a întrebat din nou dacă i se adresase în mod nepotrivit apexului.

— Gurgeh, am primit vești plăcute, i-a șoptit Pequil ridicând ochii la el. Gurgeh s-a străduit din răsputeri să îl privească întrebător. Am reușit să obțin pentru tine o prezentare *personală* în fața Înălțimii Sale Regale, Împăratul-Regent Nicosar!

— Sunt deosebit de onorat, a spus Gurgeh zâmbind.

— Exact! Chiar așa! O onoare excepțională și unică! a zis Pequil, înghițind în sec.

— Așa că nu trebuie să dai cu bățul în baltă, a murmurat Flere-Imsaho, aflat în spatele lui.

Gurgeh s-a uitat la mașină.

Zgomotul ca de sticle sparte s-a auzit din nou și, brusc, spre podeaua sălii de bal a început să coboare un puhoi de oameni purtând robe în culori țipătoare, umplând rapid toată lățimea treptelor. Gurgeh a socotit că apexul aflat în frunte, care ducea un toiag lung, era împăratul – Împăratul-Regent, cum îi spusese

Pequil –, însă, la capătul scărilor apexul s-a tras deoparte și a strigat:

— Înălțimea Sa Imperială a Colegiului Candsev, Prinț al Spațiului, Apărător al Credinței, Duce de Groasnachek, Stăpân al Focurilor din Echronedal, Împăratul-Regent Nicosar Întâiul!

Împăratul era îmbrăcat în negru de sus până jos; un apex cu o expresie serioasă pe față, care nu purta zorzoane. Era înconjurat de azadieni de toate sexele, purtând robe fabuloase, între care se numărau masculi în uniforme cu aspect destul de conservator și gărzi apex care aveau asupra lor săbii lungi și mici arme. În fața împăratului pășeau multe animale mari, cu patru și șase picioare, colorate divers, cu zgărzi și botnițe, ținute în lesele din lanțuri încrustate cu smaralde și rubine, de masculi grași, aproape goi pușcă, ale căror corpuri, date cu uleiuri, luceau ca aurul în luminile sălii de bal.

Împăratul s-a oprit ca să discute cu niște azadieni aflați de-a lungul șirului (care au îngenuncheat când el s-a apropiat de ei), după care, însoțit de suita lui, a traversat sala, apropiindu-se de zona în care era Gurgeh.

În sala de bal era o tăcere aproape deplină. Gurgeh a auzit respirația guturală a câtorva dintre animalele carnivore îmblânzite. Pequil transpira. Într-o gropiță a obrazului se vedea pulsația rapidă a sângelui.

Nicosar s-a apropiat. Lui Gurgeh i s-a părut că împăratul arăta mai puțin impresionant și hotărât decât azadienii de rând. Era ușor adus de spate, și chiar când a discutat cu cineva la doar doi metri distanță de el, Gurgeh a auzit numai replicile oaspetelui. Nicosar părea mai tânăr decât se așteptase Gurgeh.

Cu toate că Pequil îi spusese despre audiența direct la împărat, Gurgeh s-a simțit oarecum surprins când apexul în negru s-a oprit în fața lui.

— Îngenunchează, i-a șuierat drona Flere-Imsaho.

Gurgeh a pus un genunchi pe podea. Tăcerea a părut că se adâncește.

— Of, drace, a murmurat mașina.

Pequil a scos un geamăt.

Împăratul a coborât privirea spre Gurgeh, apoi a zâmbit vag.

— Domnule Un-Genunchi, cred că ești oaspetele nostru străin. Îți dorim succes la joc.

Gurgeh și-a dat seama că procedase greșit și a dat să se

așeze pe ambii genunchi, dar împăratul a făcut un semn cu mâna încărcată de inele și a spus:

— Nu, nu, noi admirăm originalitatea. În viitor ne vei saluta stând doar într-un genunchi.

— Vă mulțumesc, Înălțimea Voastră, a spus Gurgeh și s-a înclinat scurt.

Împăratul a dat din cap și s-a întors, după care s-a îndepărtat pe aleea mărginită de azadieni.

Pequil a scos un oftat tremurat.

Împăratul a ajuns la tronul de pe podium, apoi muzica a început. Azadienii s-au apucat să discute, iar șirurile gemene de oameni s-au destrămat; toți au început să gesticuleze în același timp. Pequil arăta de parcă ar fi fost în pragul unei crize de inimă. Părea să fi rămas mut.

Flere-Imsaho s-a apropiat în zbor de Gurgeh.

— Te rog să nu mai faci așa ceva niciodată, a spus drona.

Gurgeh a ignorat mașina.

— Bine măcar că ai putut vorbi, da? a spus brusc Pequil și, cu o mână tremurândă, a luat un pahar de pe o tavă. Măcar a putut vorbi, mașină, da? Pequil a vorbit prea repede pentru ca Gurgeh să înțeleagă.

Apexul a dat paharul peste cap.

— Mai toată lumea a înghețat. Eu sigur aș fi înghețat. Mulți îngheață. Ce contează un genunchi? Ce contează? Pequil s-a uitat în jur, căutându-l din ochi pe masculul cu tava, apoi a privit spre tron, unde împăratul stătea de vorbă cu câțiva din suita lui. Ce prezență magnifică, a mai spus Pequil.

— De ce e Împărat-Regent? l-a întrebat Gurgeh pe apexul leoarcă de transpirație.

— Înălțimea Sa Regală a trebuit să preia Lanțul Regal după ce, din păcate, Împăratul Molsce a murit în urmă cu doi ani. În calitate de cel de-al doilea jucător ca valoare în timpul ultimului turneu, Înălțimea Sa Nicosar a fost pus pe tron. Dar nu am nicio îndoială că va rămâne!

Gurgeh, care citise despre moartea lui Molsce, dar nu-și închipuise că Nicosar nu era împărat pe deplin, a dat din cap și, uitându-se la azadienii îmbrăcați extravagant și la fiarele care înconjurau podiumul tronului, s-a întrebat de ce splendori suplimentare va beneficia Nicosar dacă avea să câștige turneul.

— M-aș oferi să dansez cu tine, dar cei de aici nu văd cu ochi buni bărbații care dansează în pereche, i-a spus Shohobohaum Za lui Gurgeh, care stătea rezemat de un stâlp.

Za a luat de pe o măsuță o farfurie cu prăjituri împachetate în hârtie și a ținut-o în fața lui Gurgeh, care a clătinat din cap. Za a vârât două prăjiturele în gură, în timp ce Gurgeh a urmărit dansatorii din sală, care executau mișcări complicate, după un anumit tipar, etalându-și straiele colorate și pielea în valuri tumultuoase. Flere-Imsaho plutea în apropierea lui. De carcasa lui încărcată cu energie statică se lipiseră câteva bucățele de hârtie.

— Nu-ți face griji, i-a spus Gurgeh lui Za. Nu mă voi simți insultat.

— Bravo. Te distrezi? l-a întrebat Za, rezemându-se de stâlp. M-am gândit că pari cam singuratic stând aici. Unde e Pequil?

— Discută cu niște oficialități imperiale, încercând să obțină o audiență personală pentru mine.

— Ei, sigur va avea noroc, a pufnit Za. Ce părere ai de minunatul nostru împărat?

— Pare foarte... imperial, a spus Gurgeh și a făcut un semn către roba pe care o purta și s-a lovit ușor peste o ureche.

Za a părut să se amuze, apoi a privit nedumerit, după care a râs.

— A, microfonul! a spus clătinând din cap. A mai desfăcut două prăjiturele și le-a mestecat. Nu-ți face griji în privința asta. Poți vorbi ce dorești. Nu vei fi asasinat. Oricum nu le pasă. Ăsta-i protocolul diplomatic. Noi ne prefacem că robele nu au microfoane, iar ei se prefac că nu au auzit nimic. E un mic joc, atâta tot.

— Așa o fi, dacă spui tu, a zis Gurgeh, privind spre podiumul imperial.

— Nu prea ai ce vedea acum la tânărul Nicosar, a spus Za, urmărindu-i privirea lui Gurgeh. O să poarte haine de gală după turneu, deocamdată, este în doliu după moartea lui Molsce. La ei, negrul este culoarea de doliu, ceva care are legătură cu spațiul, cred. S-a mai uitat o vreme la împărat. Ciudat aranjament, nu crezi? Atâta putere care să aparțină unei singure persoane...

— Mi se pare o modalitate foarte... instabilă de a conduce o societate, l-a aprobat Gurgeh.

— Hm. Bineînțeles, totul e relativ, nu? Serios, știi ceva? Tipul acela în vârstă cu care vorbește acum împăratul are mai multă putere chiar decât el.

— Chiar așa? a întrebat Gurgeh, întorcându-și ochii spre Za.

— Da, acela este Hamin, rectorul Colegiului Candserv. Mentorul lui Nicosar.

— Doar nu vrei să spui că el îi dictează împăratului ce să facă.

— Oficial, nu, a spus Za râgâind, dar Nicosar a fost educat la colegiu, a petrecut acolo șase ani, de la copil la apex, învățând jocul de la Hamin. Hamin l-a crescut, l-a educat, l-a învățat tot ce știa, despre joc și despre toate celelalte. Așadar, când bătrânul Molsce și-a luat biletul fără întoarcere către tărâmul fericirii eterne – nu tocmai înainte de soroc – și Nicosar a preluat puterea, care a fost persoana căreia i-a cerut sfaturi?

— Am înțeles, a spus Gurgeh, dând aprobator din cap. Începea să regrete că nu studiase mai mult despre Azad și sistemul politic, mulțumindu-se să învețe jocul Azad. Am crezut că în colegii azadienii învață doar cum să practice jocul.

— În teorie, asta fac, dar în realitate colegiile sunt un surogat de familii nobile. Când imperiul trece dincolo de obișnuita alegere în funcție de descendență, apelează la acest joc pentru a-i recruta pe cei mai inteligenți, cei mai nemiloși și cei mai capabili de manipulare apexi din întreaga populație, în loc să îi pună să ia în căsătorie o persoană cu sânge proaspăt, mai ales într-o societate care stagnează, și speră ca situația să fie bună când genele dispar. În realitate, este un sistem foarte organizat, jocul rezolvă aproape orice. După părerea mea, va dăinui. Contactul consideră că se va destrăma cu totul într-o bună zi, dar eu unul mă îndoiesc. Hai, spune, trebuie să recunoști că ești impresionat, nu-i așa?

— Nici n-am cuvinte să-mi exprim uimirea, a spus Gurgeh. Dar aș vrea să văd mai multe înainte de a formula o judecată definitivă.

— Vei sfârși prin a fi impresionat, vei aprecia frumusețea sălbatică a acestui imperiu. Nu, vorbesc foarte serios. Așa se va întâmpla. Vei sfârși prin a dori să rămâi aici. A, nu-i acorda nicio atenție dronei aceleia tâmpite pe care ți-au dat-o ca să te îndrume. Mașinile astea sunt toate la fel, vor ca totul să fie ca în Cultură, pace, iubire și toate celelalte prostii plictisitoare. Nu au, cum să spun – și Za a râgâit –, senzualitatea necesară pentru a

aprecia – a râgâit încă o dată – Imperiul. Crede-mă. Ignoră mașina aia.

Gurgeh tocmai se gândea cum să răspundă, când câțiva apexi și câteva femele, purtând robe sclipitoare, s-au apropiat de ei și i-au înconjurat pe el și pe Shohobohaum Za. Un apex a ieșit în fața celorlalți care zâmbeau și, făcând o plecăciune care lui Gurgeh nu i s-a părut exagerată, i-a spus lui Za:

— Stimatul nostru ambasador ar fi dispus să le distreze pe nevestele noastre cu ochii lui?

— Aș fi chiar încântat! a spus Za. I-a întins tava cu dulciuri lui Gurgeh și, în timp ce femelele chicoteau, iar apexii își surâdeau unul altuia, el s-a apropiat de ele și a clipit foarte repede în fața lor. Gata! a spus el râzând și întorcându-se dansând la locul lui.

Unul dintre apexi i-a mulțumit, apoi persoanele s-au îndepărtat, discutând și râzând.

— Sunt ca niște copii mari, i-a spus Za lui Gurgeh, după care l-a bătut pe umăr și s-a îndepărtat cu o privire goală.

Scoțând un sunet ca de hârtie mototolită, Flere-Imsaho a apărut în apropiere.

— Am auzit ce a zis dobitocul acela despre mașini, a spus drona.

— Poftim? a întrebat Gurgeh.

— Am spus că nu are importanță. Sper că nu te simți ignorat pentru că nu poți dansa, adevărat?

— Nu. Nici nu-mi place să dansez.

— Foarte bine. Oricum ar fi degradant pentru oricine să te atingă.

— Mașină, te pricepi să folosești cuvintele, a spus Gurgeh.

A întins farfuria cu dulciuri în fața dronei, după care i-a dat drumul și a plecat. Flere-Imsaho a scos un icnet și a reușit cu greu să o prindă înainte ca dulciurile învelite în hârtie să se împrăștie pe jos.

O vreme, simțindu-se oarecum furios și mai mult decât incomod, Gurgeh a rătăcit prin sala de bal. Îl rodea ideea că era înconjurat de indivizi care, într-un fel sau altul, erau ratați, ca și cum toți ar fi fost componente ocolite de un sistem de mare calitate care ar fi fost poluat de includerea lor. Cei din jur nu i se păruseră doar proști și plictisitori, însă simțea că nici el nu se deosebea prea mult de ei. Toți cei pe care îi cunoscuse în acea

seară păreau să simtă că el venise acolo doar ca să se facă de râs.

Cei de la Contact îl trimiseseră acolo cu o navă de război care nu își merita numele, mai mult decât antică, îi puseseră la dispoziție o dronă tânără, vanitoasă și din cale afară de stângace, uitaseră să îi spună lucruri despre care ei ar fi trebuit să știe că vor influența în mod considerabil modul în care avea să se desfășoare jocul – sistemul de colegii, peste care *Factorul Limitator* trecuse cu ușurință, reprezenta un bun exemplu – și îl lăsaseră, cel puțin parțial, în grija unui netrebnic guraliv, permanent beat, care se îndrăgostise copilărește de câteva trucuri ale imperiului și de un sistem social inuman care avea mari resurse.

În cursul călătoriei până în imperiu, întreaga aventură i se păruse romantică, o misiune măreață, care cerea curaj, realizarea unor lucruri nobile. Acel sentiment epopeic dispăruse. În acele momente simțea doar că el, la fel ca și Shohobohaum Za sau Flere-Imsaho, era un alt neadaptat social și că acel imperiu spectaculos de sordid îi fusese destinat ca o fărâmă din ceva. Era convins că, undeva, Mințile umblau prin hiperspațiu, în rețeaua de câmp a vreunei nave mari, și râdeau în hohote.

Și-a plimbat privirea prin sala de bal. Muzica țiuitoare răsuna strident, perechi de apexi și femele îmbrăcate luxos se plimbau pe podeaua sclipitoare în grupuri prestabilite, având pe fețe expresii de mândrie și de modestie la fel de dizgrațioase, în vreme ce chelneri masculi se mișcau în jurul lor cu prudență, ca niște mașini, asigurându-se că fiecare pahar era plin, fiecare farfurie, acoperită. S-a gândit că nici nu avea vreo importanță care era sistemul lor social, el arăta pur și simplu superorganizat și superrigid.

— A, Gurgeh, a spus Pequil. S-a apropiat ținând o femelă tânără de cot, trecând printre o plantă într-un ghiveci mare și un stâlp din marmură. Aici erai? Gurgeh, te rog să faci cunoștință cu Trinev Dutleysdaughter. Apexul le-a zâmbit pe rând fetei și lui Gurgeh, apoi a împins-o pe fată în față. Ea a făcut o ușoară plecăciune. Și Trinev este jucătoare, i-a spus Pequil lui Gurgeh. Nu ți se pare interesant?

— Sunt onorat să te cunosc, tânără doamnă, i-a spus Gurgeh fetei, făcând și el o mică plecăciune.

Ea a rămas nemișcată în fața lui, cu privirea coborâtă spre

podea. Rochia ei era mai puțin înzorzonată decât majoritatea pe care Gurgeh le văzuse, iar femeia care o purta arăta mai puțin frumoasă.

— Ei, vă las să discutați, bine? a spus Pequil, făcând un pas înapoi și ținându-și mâinile împreunate. Gurgeh, tatăl domnișoarei Dutleysdaughter este în apropiere de podiumul orchestrei din spate. Te rog să o conduci pe tânăra doamnă acolo după ce terminați discuția.

Gurgeh l-a urmărit pe Pequil, care s-a îndepărtat, apoi a zâmbit spre creștetul tinerei femei. Și-a dres glasul. Fata a rămas mută.

— Eu... am... Crezusem că doar intermediarii, apexii, joacă Azad.

Fata a ridicat privirea doar până spre pieptul lui.

— Nu, domnule, există unele femele capabile să joace, pentru ranguri minore, desigur.

A spus acestea cu glas moale și oarecum obosit. A continuat să stea cu capul plecat, astfel că el a trebuit să se adreseze creștetului ei, văzându-i scalpul alb prin părul negru prins.

— Aha, a spus el. Credeam că le este... interzis. Mă bucur că nu este așa. Joacă și masculii?

— Da, domnule. Nimănui nu îi este interzis să joace. Acest lucru este prevăzut de Constituție. Ea sună simplu, doar că ambelor categorii le este mai dificil să... Femeia s-a întrerupt și a ridicat capul brusc, având o expresie speriată pe față... sexelor *inferioare* le este dificil să învețe, deoarece toate colegiile mari primesc la studii doar apexi. Apoi a coborât din nou privirea.

— Desigur, acest lucru se face pentru a evita distragerea de la studiu.

Gurgeh nu a știut cum să continue discuția.

— Am înțeles, a reușit el să spună. Speri să faci o partidă bună?

— Dacă joc bine, dacă ajung la al doilea joc din seria principală, atunci sper că voi putea să intru în serviciul civil și să călătoresc.

— Ei, sper să reușești.

— Mulțumesc. Din păcate, nu prea este posibil. Prima partidă se joacă în grupuri de zece și se consideră că singura femeie care joacă împotriva a nouă apexi este supărătoare. De obicei,

un jucător este scos din joc pentru a se elibera tabla.

— Hm. Am fost prevenit că așa ceva mi s-ar putea întâmpla și mie, a spus Gurgeh, zâmbind spre creștetul femeii și dorindu-și ca ea să-l mai privească o dată în ochi.

— A, nu. Femeia s-a uitat la el, iar expresia de onestitate de pe fața ei plată i s-a părut ciudat de deconcertantă lui Gurgeh. Nu-ți vor face asta, nu este politicos. Ei *nu știu* cât de puternic sau de slab ești. Ei… A coborât din nou privirea. Ei știu că sunt slabă și nu este o lipsă de respect să mă scoată de pe tablă pentru ca ei să continue jocul.

Gurgeh și-a plimbat privirea prin sala uriașă, aglomerată, în care azadienii vorbeau și dansau pe muzica aproape asurzitoare.

— Și nu poți face nimic? a întrebat-o el. N-ar fi posibil ca zece femei să joace între ele în prima rundă?

Ea a continuat să rămână cu privirea plecată, dar ceva din curbura obrazului i-a sugerat că femeia zâmbea.

— Adevărat, domnule. Dar nu cred că a existat vreodată o situație ca în seria marilor jocuri în același grup să joace două sexe inferioare. În toți acești ani, tragerea la sorți nu a funcționat astfel.

— Mda, a spus Gurgeh. Și în jocurile de unu contra unu?

— Acestea nu contează decât dacă jucătorul a depășit faza primelor runde. Când joc o partidă de unu la unu mi se spune că sunt… foarte norocoasă. Cred că așa e. Dar știu că sunt norocoasă, pentru că tata mi-a ales un stăpân și soț bun, și chiar dacă nu voi avea succes la joc, mă voi căsători bine. Ce altceva și-ar putea dori o femeie?

Gurgeh nu a știut ce să-i răspundă. A simțit o gâdilătură stranie pe ceafă. Și-a dres glasul de două ori. În cele din urmă, tot ce a putut spune a fost:

— Sper să câștigi. Chiar sper asta.

Femeia a ridicat ochii spre el o clipă, apoi i-a coborât din nou spre podea. A clătinat din cap.

După o vreme, Gurgeh i-a sugerat să o conducă la tatăl ei, iar ea a fost de acord. I-a mai spus ceva.

Mergeau prin sala mare, croindu-și drum spre locul unde o aștepta tatăl ei, iar la un moment dat au trecut printre un stâlp gros, sculptat și un perete pe care era pictată o scenă dintr-o bătălie. Pentru o clipă, au rămas ascunși de restul sălii, iar

femeia a întins o mână și l-a atins pe încheietură; cu un deget al celeilalte mâini a apăsat pe un anumit loc de pe umărul robei lui, și în timp și-a trecut degetele peste brațul lui i-a spus:

— Câștigă. O să câștigi!

Apoi au ajuns la tatăl ei și, după ce a spus că se simțea foarte bine primit, Gurgeh s-a îndepărtat de grupul de familie. Femeia nu s-a mai uitat la el. El nu apucase să-i răspundă.

— Totul bine, Jernau Gurgeh? l-a întrebat Flere-Imsaho, după ce l-a descoperit rezemându-se de un perete și părând să privească în gol, ca și cum ar fi fost unul dintre servitorii-masculi îmbrăcați cu livrea.

Gurgeh s-a uitat la dronă. A pus degetul pe punctul de pe umărul robei, acolo unde apăsase fata.

— Aici se află microfonul acela?

— Da, i-a răspuns mașina. Corect. Shohobohaum Za ți-a spus asta?

— Hm, așa cred, a spus Gurgeh. S-a desprins de zid. Crezi că ar fi politicos să plecăm acum?

— Acum? Drona a tresărit și s-a retras, apoi a zumzăit tare. Păi, cred că… sigur te simți bine?

— Niciodată nu m-am simțit mai bine decât acum. Să mergem.

Și Gurgeh s-a urnit de lângă perete.

— Pari agitat. Chiar te simți bine? Te-ai distrat? Ce ți-a dat Za să bei? Ești agitat din cauza jocului? Ți-a spus Za ceva? Ori e din cauză că nimeni nu vrea să te atingă?

Gurgeh a mers printre oameni, ignorând drona care, aflată lângă umărul lui, zumzăia și scotea pocnete.

Când au părăsit marea sală de bal, și-a dat seama că, deși femeia era numită fata cuiva, îi uitase numele.

Gurgeh urma să joace prima partidă de Azad la două zile după bal. Și-a petrecut timpul repetând î*mpreună cu Factoru*l Limitator câteva manevre ale pieselor. Ar fi putut folosi creierul modulului, dar bătrâna navă de luptă avea un stil de joc mai interesant. *Faptul că Factoru*l Limitator era la câteva decenii depărtare, în spațiul real, însemna că exista o întârziere considerabilă – nava reacționa instantaneu la fiecare mișcare –, dar efectul resimțit era că juca împotriva unui jucător extraordinar de rapid și înzestrat.

Gurgeh nu a mai răspuns niciunei invitații la întâlniri oficiale; îi spusese lui Pequil că sistemului său digestiv îi trebuia ceva timp pentru a se adapta la mâncărurile grase servite în imperiu și se părea că scuza fusese considerată acceptabilă. A refuzat chiar și șansa de a face un tur al capitalei.

În acele zile, nu s-a întâlnit cu nimeni, ci doar cu Flere-Imsaho, care își petrecea mai tot timpul, deghizat, pe parapetul hotelului, zumzăind discret și urmărind păsările, pe care le atrăgea cu firimituri presărate pe peluza acoperișului-grădină.

Din când în când, Gurgeh se plimba pe acoperișul înierbat și stătea să privească orașul.

Pe străzi și pe cer era un trafic intens. Groasnachek arăta ca un animal țepos, plat și întins, scăldat în lumini noaptea, iar ziua era cețos din cauza respirației sale chinuite. Îi vorbea printr-un cor de voci neclare și puternice. Pe fundal, un muget atotcuprinzător și neîncetat de motoare și mașini și zgomote sfâșietoare ale aparatelor de zbor aflate în trecere când și când. Vaietele, horcăiturile, trilurile și răcnetele continue ale sirenelor și ale alarmelor erau răspândite pe toată țesătura orașului ca niște găuri făcute de șrapnel.

Gurgeh s-a gândit că, din punct de vedere arhitectural, acel loc era un amestec jalnic de stiluri și mult prea mare. Unele clădiri se înălțau semeț spre cer, altele se întindeau ca niște plăcinte, însă fiecare părea să fi fost concepută fără să țină seama de celelalte, iar efectul de ansamblu – care ar fi putut să varieze în mod interesant – era de fapt oribil. S-a gândit la *Micul Ticălos* care, într-un spațiu mult mai mic, avea o populație de zece ori mai mare decât acel oraș și era mult mai elegant, cu toate că cea mai parte a volumului navei era ocupat de spații pentru construcția de nave, motoare și alte echipamente.

Groasnachek avea sistematizarea unui găinaț de pasăre, a gândit Gurgeh, iar orașul era propriul său labirint.

Când a sosit ziua jocului, s-a trezit simțindu-se mai curând exaltat, ca și cum tocmai ar fi câștigat partida, fără să aibă senzația că era pe punctul de a aborda primul meci adevărat și serios al vieții lui. A mâncat foarte puțin la dejun și a îmbrăcat straiele ceremoniale pe care le impunea regulamentul, niște haine suflecate ridicol, papuci moi și ciorapi pe sub o haină voluminoasă, având mânecile prinse cu jartiere. Era totuși bine

că, în calitate de novice, vestimentația aceea era relativ lipsită de ornamente și avea o culoare conservatoare.

Pequil a sosit cu o mașină oficială pentru a-l duce la meci. În timpul deplasării, apexul a flecărit, arătându-se entuziasmat de niște cuceriri recente făcute de imperiu într-o regiune îndepărtată a spațiului, o victorie glorioasă.

Mașina a gonit pe străzile largi, îndreptându-se spre periferia orașului, unde un edificiu public fusese transformat în sală de jocuri.

În acea dimineață, oameni din tot orașul mergeau la primul joc din seria nouă; începând cu jucătorul tânăr și foarte optimist, îndeajuns de norocos să își câștige un post la loteria de stat, și terminând cu Nicosar, o mie două sute de oameni se înfruntau în acea zi, știind că viețile lor se puteau schimba complet pe vecie, în mai bine sau mai rău, începând chiar din acel moment. Întregul oraș era animat de febra jocului, care îl infecta o dată la șase ani. Groasnachek era ticsit de jucători, suitele lor, consilieri, mentori din colegii, rude și prieteni, azadieni din presa imperiului și din serviciile de știri, precum și delegații venite în vizită din colonii și dominioane, pentru a vedea cum se va hotărî cursul istoriei imperiului.

În ciuda euforiei de mai devreme, în momentul în care au ajuns la destinație, Gurgeh a descoperit că îi tremurau mâinile, iar în timp ce era condus în sala cu pardoseală din lemn care stârnea ecouri și a văzut pereții albi și înalți, din stomac a părut că se răspândește o senzație neplăcută de agitație. Era ceva care se deosebea foarte mult de sentimentul obișnuit de concentrare pe care îl trăia înaintea celor mai multe jocuri; acum era cu totul altceva, mai acut, mai amețitor și mai tulburător decât orice simțise vreodată.

Ceea ce i-a mai alungat puțin starea de încordare a fost faptul că dronei Flere-Imsaho i se refuzase accesul în sala de jocuri pe durata desfășurării partidelor; trebuia să rămână afară. Demonstrația de clinchete, zumzete, pocnete nu fusese de ajuns pentru a convinge autoritățile imperiale că era incapabilă să îl ajute pe Gurgeh în timpul jocului. A fost condusă într-un mic pavilion din apropierea sălii, urmând să aștepte acolo, păzită de gărzi imperiale cu sarcina de a o supraveghea.

Drona s-a plâns gălăgios.

Gurgeh a fost prezentat celorlalți participanți la joc. În teorie,

aceștia fuseseră aleși în mod aleatoriu. L-au salutat cu destulă cordialitate, deși unul dintre ei, un tânăr preot imperial, l-a salutat doar cu un gest din cap, dar nu i-a vorbit.

Au jucat mai întâi jocul mai puțin important, care cerea strategie cu cărți. Gurgeh a început foarte precaut, pierzând cărți și puncte pentru a descoperi ce dețineau ceilalți. Când, într-un târziu, s-a lămurit, a început să joace serios, sperând că nu va fi făcut să pară ridicol în acea precipitare, dar în următoarele câteva ture și-a dat seama că ceilalți nu știau exact cine și ce deținea, iar el era singurul care juca de parcă partida ar fi fost în stadiile finale.

Gândindu-se că poate îi scăpase ceva, a jucat două cărți de explorare, și preotul abia în acel moment a început să joace pentru încheierea meciului. Gurgeh a revenit apoi la miezul zilei, când jocul s-a sfârșit, el avea mai multe puncte decât oricare jucător.

— Până acum e bine, dronă, i-a spus el lui Flere-Imsaho.

Rămăsese singur la masa de joc, pentru că ceilalți, oficialii și unii dintre spectatorii mai de vază plecaseră să mănânce de prânz.

— Dacă zici tu, a spus mașina cu un aer îmbufnat. Nu pot vedea prea mult, fiindcă m-au sechestrat într-o magazie și sunt păzită de niște soldați drăgălași.

— Ei bine, crede-mă, este în regulă.

— E cam devreme să afirmi asta, Jernau Gurgeh. Data viitoare n-o să-i mai surprinzi chiar atât de ușor.

— Știam că mă pot bizui pe sprijinul tău.

În acea după-amiază au jucat la două dintre tablele mai mici, într-o serie de partide unu contra unu pentru a se stabili ordinea de joc. Gurgeh știa că era bun la ambele jocuri, astfel că i-a învins cu ușurință pe ceilalți. Doar preotul a părut iritat de acest lucru. A urmat altă pauză, de data aceasta pentru cină, timp în care Pequil a sosit în mod neoficial, venind de la birou. Și-a exprimat plăcuta surpriză aflând cât de bine se descurcase Gurgeh și, înainte de plecare, l-a bătut ușor cu palma pe braț.

Sesiunea de la începutul serii a fost o formalitate, apoi cei care supravegheau jocul – amatori de la un club local, sub conducerea unei oficialități imperiale – i-au comunicat configurația exactă și ordinea de joc din ziua următoare pe

Tabla Originii. Era evident că Gurgeh avea să înceapă jocul cu un avantaj considerabil.

Stând pe bancheta din spate a mașinii, având-o ca însoțitor doar pe Flere-Imsaho și simțindu-se foarte mulțumit de sine, Gurgeh a urmărit orașul defilând în lumina violacee a crepusculului.

— Nu e prea rău, a spus drona care, așezată pe banchetă alături de gurgeh, zumzăia slab. Dacă aș fi în locul tău, aș lua legătura cu nava, ca să discut ce voi face mâine.

— Așa ai proceda?

— Da. Vei avea nevoie de tot ajutorul din lume. Mâine se vor alia împotriva ta, e aproape sigur. În cazul ăsta vei fi în pierdere, desigur; dacă vreunul dintre jucători ar fi în situația asta, ar lua legătura cu unul sau mai mulți dintre cei plasați mai prost și ar face un târg cu ei, ca să te...

— Da, dar așa cum ții să-mi spui mereu, s-ar înjosi dacă ar face așa ceva împotriva mea. Pe de altă parte, cum aș putea pierde când beneficiez de ajutorul tău și al *Factorului Limitator*?

Drona a rămas tăcută.

În acea noapte, Gurgeh a contactat nava. Flere-Imsaho afirmase că se plictisea, își lepădase carcasa, devenise neagră și plecase nevăzută prin întuneric pentru a vizita un parc din oraș în care știa că existau păsări nocturne.

Gurgeh a analizat planurile lui cu *Factorul Limitator*, dar întârzierea de aproape un minut a făcut ca discuția cu nava îndepărtată să fie foarte anevoioasă. Era convins că la acest nivel trebuia să primească sfaturi mult mai bune de la navă decât primea oricare dintre adversarii lui imediați de la consilieri, secunzi și mentori. Probabil că doar cei o sută de jucători de top, cei sponsorizați și sprijiniți direct de colegiile de frunte, vor avea acces la un asemenea ajutor specializat. Gândul i-a dat și mai mult curaj, astfel că, simțindu-se fericit, s-a culcat.

Trei zile mai târziu, când jocul se încheia după sesiunea de la începutul serii, Gurgeh s-a uitat la Tabla Originii și și-a dat seama că va fi eliminat din joc.

La început, totul mersese bine. Se simțise mulțumit de modul

în care manevrase piesele și era sigur că avusese o înțelegere mai subtilă a echilibrului strategic al jocului. Cu superioritatea poziției și a forțelor care rezultaseră din succesele înregistrate în fazele de început ale competiției, fusese încredințat că urma să câștige, rămânând astfel în Seria Principală, pentru a juca în runda a doua, unu la unu.

Apoi, în a treia dimineață, și-a dat seama că fusese prea încrezător în forțele lui și dăduse dovadă de lipsă de concentrare. Ceea ce păruse a fi o serie de mutări care nu aveau legătură între ele, executate de ceilalți jucători, a devenit pe neașteptate un atac coordonat, masiv, având-ul în frunte pe preot. Intrase în panică, iar ei îl învinseseră. Acum era un om mort.

După ce sesiunea s-a încheiat, preotul s-a apropiat de Gurgeh, care rămăsese pe taburetul înalt și privea spre dezastrul de pe tablă, întrebându-se ce mersese prost. Apexul l-a întrebat dacă era dispus să cedeze; aceasta era procedura convențională când cineva rămânea atât de mult în urmă în privința pieselor și a teritoriului, și recunoașterea onorabilă a înfrângerii era considerată mai puțin rușinoasă decât refuzul încăpățânat de a admite realitatea care nu făcea decât ca jocul să treneze mai mult pentru adversari. Gurgeh s-a uitat la preot, apoi la Flere-Imsaho, care fusese primit în sală după încheierea jocului. Zumzăind de zor, bâzâind și răspândind electricitate statică, mașina s-a legănat puțin în fața lui.

— Dronă, tu ce părere ai? a spus el cu glas obosit.

— Eu cred așa: cu cât lepezi mai curând hainele astea ridicole, cu atât mai bine, a spus mașina.

Preotul, ale cărui haine reprezentau o versiune mai stridentă decât ale lui Gurgeh, s-a uitat furios la mașina zumzăitoare, dar nu a spus nimic.

Gurgeh s-a uitat din nou la tabla de joc, apoi la preot. A inspirat adânc, parcă oftând, și a deschis gura, dar înainte de a apuca să rostească ceva, drona a intervenit:

— De aceea cred că ar trebui să te întorci la hotel, să te schimbi, să te liniștești și să-ți oferi prilejul de a gândi.

Gurgeh a dat rar din cap, s-a scărpinat în barbă și s-a uitat din nou la haosul sorților încâlciți de pe Tabla Originii. I-a spus preotului că vor discuta a doua zi.

— Nu pot face nimic, au câștigat, i-a spus el dronei după ce au ajuns în modul.

— Dacă așa zici tu… De ce nu întrebi nava?

Gurgeh a contactat *Factorul Limitator* pentru a-i da vestea proastă. Aceasta l-a compătimit, dar, în loc să vină cu o idee salvatoare, i-a spus, cu amănunte nenumărate, unde greșise. Gurgeh i-a mulțumit nu tocmai elegant și s-a dus abătut la culcare, dorindu-și să se fi retras când i-o ceruse preotul.

Flere-Imsaho plecase din nou să exploreze orașul. În liniștea din modul, Gurgeh a stat întins pe pat.

S-a întrebat de ce fusese trimis pe acea planetă. Ce se aștepta Contact să facă el? Fusese trimis pentru a fi umilit și astfel să dea asigurări imperiului că oamenii Culturii nu puteau fi o amenințare la adresa lui? Acest lucru i se părea mai probabil decât orice. Și-a imaginat Nodul Chiark prezentând cifre privind cantitatea colosală de energie consumată pentru trimiterea lui la o asemenea distanță… chiar și Cultura, chiar și Contactul se vor gândi mai bine dacă era cazul să îi mai ofere vreodată unui cetățean o vacanță de aventuri ideală. Cultura nu folosea bani, dar, pe de altă parte, nu ținea să se comporte *prea* extravagant cu materia și energia (era lipsit de eleganță să te dovedești atât de risipitor). Însă, pentru a da satisfacție imperiului, care avea să creadă că era doar o glumă Cultura și nu reprezenta o amenințare… cât valora această idee?

S-a răsucit în pat, a pornit câmpul de plutire, i-a reglat rezistența, a încercat să doarmă, s-a întors de pe o parte pe alta, dar tot nu s-a simțit comod, de aceea, în cele din urmă, l-a oprit.

Alături de toaletă, a văzut lumina slabă pe care o degaja brățara dăruită de Chamlis. A ridicat banda subțire și a răsucit-o în mâini. Minusculul orbital era strălucitor în întuneric, iluminându-i degetele și cearșaful de pe pat. I-a contemplat suprafața care înfățișa zona în care era zi, spiralele microscopice ale sistemelor de control al vremii de deasupra mării albastre și uscatul de culoare cenușiu-închis. Chiar că trebuia să-i scrie lui Chamlis și să-i mulțumească.

Abia în acea clipă și-a dat seama cât de inteligentă era mica bijuterie. Presupusese că reprezenta doar o imagine nemișcată care era iluminată, dar se înșelase; și-a amintit cum arăta ea când o privise prima oară, iar acum scena arăta altfel;

continentele-insule de pe partea în plin soare aveau mai toate alte forme decât își amintea el, deși a recunoscut câteva dintre ele, în apropierea liniei de demarcație a zorilor. Brățara era o reprezentare în mișcare a unui Orbital, probabil chiar un ceas nefinisat.

Pe întuneric, a zâmbit și s-a răsucit.

Toți se așteptaseră ca el să piardă. Numai că el știa – ori știuse – că era un jucător mai bun decât își închipuiseră ei. Însă acum azvârlise la gunoi șansa de a dovedi că el avea dreptate și că ei se înșelaseră.

— Neghiobule, neghiobule, și-a spus în șoaptă.

Nu putea adormi. S-a sculat, a pornit ecranul modulului și i-a cerut mașinii să îi prezinte modul în care jucase. În fața lui, într-o hologramă limpede, a apărut Tabla Originii. A rămas așezat și a privit-o atent, apoi i-a spus modulului să ia legătura cu nava.

A urmat o conversație lentă, ca în vis, în timpul căreia s-a uitat ca fascinat la tabla de joc strălucitoare, care se îndepărta de el, cât a așteptat ca vorbele lui să ajungă la nava aflată la mare distanță, iar apoi pentru a primi răspuns.

— Jernau Gurgeh?

— Navă, vreau să știu ceva. Există o cale de ieșire din situația asta?

Neinspirată întrebare. Știa și singur răspunsul. Poziția lui era într-un haos incomplet; singura certitudine în acea situație era că totul devenise lipsit de orice speranță.

— În legătură cu situația ta în joc?

A oftat. Își pierdea timpul.

— Da. Poți găsi o ieșire?

Holograma înghețată de pe ecranul din fața lui, poziția sa afișată, era ca un moment surprins dintr-o prăbușire; în clipa în care piciorul alunecă, degetele își pierd până și ultimele puteri și căderea accelerată, fatală, începe. S-a gândit la sateliți, care cad mereu, și la împleticirea controlată pe care bipezii o numesc mers.

— Ești cu multe puncte în urma oricărui jucător care și-a revenit, câștigând în vreun joc din Seria Principală. Ei cred că ai fost deja înfrânt.

Gurgeh a așteptat să i se spună mai multe. Tăcere.

— Răspunde-mi la întrebare, i-a cerut el navei. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Răspunde-mi.

Ce joc făcea nava? Dezastru, dezastru, dezastru total. Poziția lui era un talmeș-balmeș amețitor, amorf, nebulos, aproape barbar de piese și zone, care erau sfărâmate, fărâmițate și în descompunere. De ce se mai deranjase să întrebe? Nu avea încredere în propria-i judecată? Avea nevoie de o Minte care să-i spună așa ceva? Asta făcea totul mai real?

— Da, desigur, există o cale, a răspuns nava. Multe căi, de fapt, dar toate sunt improbabile, aproape imposibile. Dar se poate. Nu avem nici pe departe timp să…

— Noapte bună, navă, a spus el, în timp ce semnalul continua să sosească:

— … le explicăm pe fiecare în amănunt, dar cred că-ți pot oferi o idee generală despre cum trebuie să procedezi, deși, bineînțeles, tocmai pentru că trebuie să fie o evaluare atât de sinoptică, atât de…

— Navă, îmi pare rău, noapte bună.

Gurgeh a închis canalul. Acesta a scos un sunet scurt. Curând după aceea, sunetul specific pentru închidere l-a anunțat că și nava se deconectase. Gurgeh a privit încă o dată imaginea holografică a tablei de joc, apoi a închis ochii.

Spre dimineață încă nu avea idee cum va trebui să procedeze. Nu dormise deloc în acea noapte, ci rămăsese în fața ecranului, privind panorama afișată a jocului până când imaginea a părut să se întipărească perfect în mintea lui, iar ochii îl usturau de efort și încordare. Apoi mâncase ceva ușor și urmărise transmisiuni distractive cu care imperiul își îndopa populația. Acest lucru a fost o diversiune potrivită, care i-a golit mintea de alte gânduri.

Surâzând, Pequil a sosit și a spus că Gurgeh procedase bine să rămână în joc și că el personal era convins că Gurgeh se va descurca în jocurile celei de-a doua serii, la care participau cei descalificați din Seria Principală, asta, dacă voia să participe. Bineînțeles, aceste jocuri din seria a doua prezentau interes în principal pentru cei care voiau să promoveze în carieră și nu doreau ceva mai mult, dar Gurgeh s-ar putea descurca mai bine împotriva altor… nefericiți. În orice caz, el se ducea totuși la Echronedal pentru a urmări încheierea jocurilor, iar acesta era un privilegiu, nu?

Gurgeh abia dacă i-a răspuns, mulțumindu-se să dea din cap

când și când. Au călătorit spre sala de jocuri, în timp ce Pequil a turuit interminabil despre marea victorie pe care o obținuse Nicosar în primul său joc din ziua precedentă; Împăratul-Regent era deja la tabla a doua, care se numea Tabla Formei.

Preotul i-a cerut din nou să se retragă din joc, iar Gurgeh i-a spus încă o dată că dorea să continue. S-au așezat toți în jurul tablei uriașe și fiecare dintre ei a dictat mutările către jucătorii clubului ori le-au efectuat ei înșiși. Gurgeh a rămas nemișcat multă vreme până să își plaseze prima piesă din acea dimineață; a frecat jetonul biotehnic între degete câteva clipe, privind cu ochi mari spre tablă, atât de mult, încât ceilalți jucători au crezut că uitase că îi venise rândul la mutare, și i-au cerut Judecătorului să îi aducă aminte.

Gurgeh și-a plasat piesa. A fost ca și cum ar fi văzut două table de joc, una în fața ochilor și una gravată în minte în noaptea care trecuse. Ceilalți jucători și-au făcut mutările, silindu-l treptat pe Gurgeh să se retragă pe o suprafață redusă a tablei, având doar câteva piese libere în afara ei, piese care erau vânate și fugeau.

Când i-a venit ideea, așa cum știuse că se va întâmpla fără a dori să recunoască față de sine că știa, s-a gândit doar că totul fusese o revelație, iar în acel moment i-a venit să râdă. De fapt, s-a lăsat brusc pe spătar, iar capul i s-a clătinat. Brusc, preotul l-a privit plin de speranță, ca și cum s-ar fi așteptat ca ridicola ființă umană să renunțe în cele din urmă, dar Gurgeh i-a zâmbit apexului, a ales cele mai puternice cărți din rezerva lui foarte redusă, le-a dat Judecătorului și a făcut următoarea mutare.

S-a dovedit că se bazase pe faptul că restul jucătorilor erau preocupați de ideea de a câștiga jocul cât mai repede. Era evident că între ei se încheiase o înțelegere prin care preotul urma să câștige, iar Gurgeh a bănuit că ceilalți nu vor juca la capacitate maximă dacă o făceau în folosul altcuiva, nu avea să fie victoria *lor*. Nu le va aparține lor. Desigur, nici nu trebuiau să joace bine, simpla pondere a numerelor putea compensa jocul făcut de mântuială.

Însă mișcările puteau deveni un limbaj, iar Gurgeh s-a gândit că acum se putea exprima în acel limbaj, suficient de bine (elocvent) pentru a-l folosi, de aceea și-a executat mișcările și, la un moment dat, la una dintre mutări, a lăsat de înțeles că

renunțase… apoi, la următoarea mutare a părut să arate că era hotărât să se prăbușească de gât cu câțiva dintre jucători… sau măcar cu doi dintre ei… sau cu un altul… și minciunile au continuat. Nu exista nici măcar un mesaj, ci mai curând o succesiune de semnale contradictorii, plimbând sintaxa jocului încoace și încolo, apoi invers, până când înțelegerea pe care ceilalți jucători o realizaseră între ei a început să se uzeze, să obosească și să se destrame.

În toiul acestei situații, Gurgeh a făcut, la prima vedere, niște mișcări lipsite de urmări, fără de sens, care, brusc, aparent fără niciun avertisment, au amenințat întâi câteva, apoi mai multe, iar apoi majoritatea pieselor-de-luptă ale unui jucător, dar cu un preț; forțele lui Gurgeh deveniseră mai vulnerabile. Cu toate că acel jucător a intrat în panică, preotul a făcut ceea ce anticipase și s-a năpustit la atac. În următoarele mutări, a cerut Judecătorului să arate cărțile pe care i le încredințase. Acestea au acționat ca niște mine din jocul de Posesie. Forțele preotului au fost distruse în diverse proporții, au ajuns să fie demoralizate, orbite de mutările aleatorii, slăbite ori trecute de partea lui Gurgeh sau – în doar câteva cazuri, au revenit altor jucători. Preotul a rămas fără aproape nimic, având forțele împrăștiate pe toată tabla ca niște frunze moarte.

În acea stare de derută, Gurgeh i-a urmărit pe ceilalți jucători, care rămăseseră fără lider, cum încep să se bată pentru zdrențele de putere rămase. Unul a intrat într-o situație gravă; Gurgeh l-a atacat, i-a anihilat majoritatea forțelor și a capturat restul, apoi a continuat să atace fără a-i mai aștepta să se regrupeze.

Ulterior, și-a dat seama că în acele momente avusese cele mai puține puncte, însă simpla inerție a renașterii lui din uitare l-a purtat mai departe, răspândind o panică intensă, aproape superstițioasă, isterică și ilogică, în rândul celorlalți jucători. Din acel moment nu a mai comis erori; înaintarea pieselor pe tablă a devenit un amestec de debandadă nebună și de marș triumfal. Jucători foarte buni au fost făcuți să pară niște idioți când forțele lui Gurgeh s-au dezlănțuit cu furie pe teritoriile lor, înghițind terenul și materialele de parcă nimic altceva nu ar fi fost mai ușor sau mai firesc.

Gurgeh a încheiat jocul de la Tabla Originii înaintea sesiunii de seară. Se salvase, nu doar că ajunsese să joace la următoarea

tablă, dar conducea. Preotul, care stătuse privind la suprafața tablei cu o expresie pe care Gurgeh o interpretase drept „năucă”, deși nu stăpânea perfect limbajul facial al azadienilor, a plecat din sală fără a mai schimba amabilitățile obișnuite de la încheierea jocului, în vreme ce restul jucătorilor au rostit doar câteva cuvinte ori s-au exprimat jenant de exuberant în privința performanței realizate de el.

În jurul lui Gurgeh s-a strâns un grup numeros, membri ai clubului, unele persoane din presă și alți jucători, dar și oaspeți care făceau parte din rândul observatorilor. Lucru ciudat, Gurgeh s-a simțit izolat de apexii care îl înconjurau și vorbeau neîncetat. Îngrămădindu-se în jurul lui, dar încă străduindu-se să nu îl atingă, numărul lor dădea, într-un fel, un aer de irealitate acelei scene. Gurgeh a fost copleșit de întrebări, dar nu a putut răspunde la toate. Oricum, cu mare greutate le putea distinge drept întrebări individuale, apexii vorbeau mult prea repede. Flere-Imsaho a zburat pe deasupra capetelor azadienilor din mulțime, însă, cu toate că a încercat să strige la ei pentru a le reține atenția, nu a reușit decât să le zbârlească părul din cauza câmpului de electricitate statică pe care îl emitea. Gurgeh a văzut un apex încercând să împingă mașina din calea lui și alegându-se cu un evident șoc electric neașteptat și dureros.

Pequil și-a croit drum prin mulțime și a ajuns în apropierea lui Gurgeh, dar în loc să-i spună că venise să îl salveze, l-a anunțat că adusese cu sine alți douăzeci de reporteri. L-a atins pe Gurgeh fără să-și dea seama de asta, apoi l-a răsucit ca să rămână cu fața spre câteva camere de filmare.

Au urmat alte întrebări, dar Gurgeh le-a ignorat. A trebuit să-l întrebe pe Pequil de mai multe ori dacă puteau pleca de acolo, după care apexul a cerut să li se facă loc pentru a ajunge la mașina care îi aștepta.

— Domnule Gurgeh, dă-mi voie să adaug și felicitările mele, i-a spus Pequil după ce au urcat în vehicul. Am auzit știrea cât eram la biroul meu și m-am grăbit să ajung aici. E o victorie de răsunet.

— Mulțumesc, a spus Gurgeh, simțind că, treptat, se calma. S-a instalat pe bancheta plușată a mașinii și a privit afară, spre orașul luminat de soare. Spre deosebire de sala de jocuri, mașina era dotată cu aer condiționat, dar el a simțit că îl năpădește sudoarea abia în acele momente. A început să

tremure.

— Și eu te felicit, a spus Flere-Imsaho. Ți-ai îmbunătățit jocul exact la vreme.

— Îți mulțumesc, dronă.

— Ai fost al naibii de norocos, te rog să nu uiți asta.

— Domnule Gurgeh, sper să-mi permiți să organizez o conferință de presă în toată regula, a spus Pequil entuziasmat. Sunt convins că, indiferent ce se va întâmpla în urma acestei partide, vei deveni foarte faimos. O, ceruri, în această seară vei participa la o recepție dată de împărat pentru lideri.

— Nu, mulțumesc, a spus Gurgeh. Să nu organizezi nimic.

Nu era în stare să găsească ceva util de spus azadienilor. Ce avea de declarat? Câștigase partida, avusese toate șansele să învingă. În orice caz, se simțea oarecum deranjat la gândul că imaginea și glasul lui aveau să fie transmise în întregul imperiu, iar spusele lui, îmbogățite cu elemente de senzație, aveau să fie povestite și repovestite, dar și deformate de ceilalți.

— Vai, nu se poate așa ceva! a protestat Pequil. Toată lumea va dori să te vadă! Se pare că nu îți dai seama ce ai realizat. Chiar dacă pierzi următorul meci, ai stabilit un nou record. *Nimeni* nu a revenit dintr-o situație atât de dezastruoasă! A fost ceva sclipitor!

— Cu toate acestea, a spus Gurgeh, simțindu-se brusc extrem de obosit, nu vreau să fiu distras de la gândurile mele. Trebuie să mă odihnesc. Am nevoie de odihnă.

— Ei bine, a spus Pequil, părând dezumflat, îți înțeleg punctul de vedere, dar te avertizez, faci o mare greșeală. Azadienii vor dori să asculte ce ai de spus, iar presa noastră le oferă ceea ce vor, indiferent cât de greu ar fi acest lucru. Vor trebui să inventeze. Mai bine spui chiar tu câteva cuvinte.

Gurgeh a clătinat din cap, apoi și-a îndreptat atenția spre traficul de pe bulevard.

— Dacă vor să mintă despre mine, asta este o chestiune de conștiință pentru ei. Măcar nu sunt nevoit să discut cu ei. Serios, nu-mi pasă câtuși de puțin ce au de spus.

Cu o expresie de stupefacție pe față, Pequil s-a uitat la Gurgeh, dar nu a spus nimic. Flere-Imsaho a scos un chicotit care s-a auzit mai tare decât zumzetul constant pe care îl emitea.

Gurgeh a discutat cu nava. *Factorul Limitator* a spus că jocul putea fi câștigat cu mai multă eleganță, dar ceea ce reușise Gurgeh reprezenta un capăt al spectrului de posibilități improbabile pe care începuse să le schițeze în noaptea precedentă. Apoi, nava l-a felicitat. Jucase mai bine decât socotise că era posibil. De asemenea, l-a întrebat de ce nu o ascultase după ce îi spusese că putea găsi o cale de salvare.

— Nu voiam decât să aflu că *exista* o cale de salvare.

(Din nou întârzierea, greutatea timpului în timp ce cuvintele lui transmise împungeau dedesubtul suprafeței cu adâncituri a materiei care se chema spațiu real.)

— Dar te-aș fi putut ajuta, a spus nava. Am crezut că a fost un semn rău când mi-ai refuzat sprijinul. Am început să cred că ai renunțat în gând, chiar dacă nu și pe tabla de joc.

— Navă, nu am vrut ajutorul nimănui. S-a jucat cu brățara înfățișând Orbitalul, întrebându-se lenevos dacă reda o anumită lume și, dacă da, ce lume. Am vrut să mi se ofere o speranță.

— Am înțeles, a spus în cele din urmă nava.

— Eu nu aș accepta, a spus drona.

— Ce nu ai accepta? a întrebat Gurgeh, ridicându-și ochii de la o tablă prezentată ca hologramă.

— Invitația lui Za.

Minuscula mașină a plutit mai aproape de el; renunțase la carcasa greoaie de mascare, pentru că se aflau înăuntrul modulului.

Gurgeh s-a uita cu răceală la dronă.

— N-am observat ca invitația să îți fie adresată și ție.

Shohobohaum îi transmisese un mesaj de felicitare lui Gurgeh și îl invitase în oraș în acea seară ca să se distreze.

— Mda, nu mi-a fost adresată o invitație, dar eu ar trebui să monitorizez totul.

— Și chiar faci asta? a spus Gurgeh, după care s-a întors spre holograma din fața lui. Poți rămâne aici și să monitorizezi tot ce dorești cât eu ies în oraș cu Za în seara asta.

— Vei regreta, i-a spus drona. Ai devenit foarte sensibil pentru că ai stat închis și nu te-ai implicat în nimic, dar vei suferi dacă începi să ai aventuri galante în oraș.

— Aventuri galante? Gurgeh s-a uitat cu asprime spre dronă, dându-și seama abia în acele momente cât de greu era să te uiți la ceva înalt de doar câțiva centimetri. Dronă, ce-ai devenit,

mama mea?

— Încerc să acționez rațional în problema asta, a spus mașina, ridicând glasul. Te afli într-o societate stranie, nu ești cel mai școlit în probleme lumești, iar, după părerea mea, Za nu este cel mai potrivit om care să...

— Măi ladă de gunoi cu păreri! a spus Gurgeh cu voce tare, ridicându-se și oprind ecranul holografic.

Drona a sărit în aer și s-a retras în grabă din calea lui.

— Stai puțin, Jernau Gurgeh, stai...

— Mașină care încerci să mă domini, încetează cu sfaturile. Dacă vreau să îmi iau o seară liberă, o voi face. Și, sincer să fiu, ideea unei tovărășii umane mi se pare din ce în ce mai atrăgătoare. A împuns cu un deget spre mașină. Să nu-mi mai *citești* corespondența, iar în seara asta *nu* te mai deranja să ne escortezi pe mine și pe Za. A trecut precipitat pe lângă dronă și s-a îndreptat spre cabina lui. Acum o să fac un duș, ce-ar fi să te duci să admiri niște păsări?

Gurgeh a ieșit din salonul modulului. Micuța dronă a plutit o vreme prin aer.

— Hopa, a spus ea în cele din urmă către sine, după care, legănându-se și mimând o ridicare din umeri, a plecat, având câmpurile de un rozaliu aproximativ.

— Bea puțin din sticla asta, i-a spus Za.

Mașina se deplasa pe străzile orașului, sub cerul care devenea roșiatic spre amurg.

Gurgeh a luat sticla și a sorbit din ea.

— Nu e chiar *grif*, i-a spus Za, dar își merită banii. A luat sticla înapoi, timp în care Gurgeh a început să tușească. Ai lăsat acel *grif* să te atingă la bal?

— Nu, a recunoscut Gurgeh. L-am eliminat, voiam să rămân cu mintea limpede.

— Ei, *la naiba*, a exclamat Za, părând întristat. Vrei să spui că aș fi putut să beau mai mult? Brusc înveselit, a ridicat din umeri și l-a bătut pe spate pe Gurgeh. Hei, am uitat să te felicit pentru câștigarea jocului!

— Îți mulțumesc.

— Asta le-a dovedit de ce suntem în stare. Mamă, ce șoc le-ai produs. Za a clătinat din cap în semn de admirație, părul lui lung s-a legănat peste tunica largă pe care o purta de parcă ar fi fost un fum greu. Te-am considerat un fraier de prim rang, J.G,

dar ai în tine ceva de mare actor.

A clipit șmecherește spre Gurgeh și apoi a surâs.

Nesigur, Gurgeh s-a uitat o clipă spre chipul zâmbitor al lui Za, apoi a izbucnit în râs. A luat sticla din mâna lui și a dus-o la buze.

— Pentru marele actor, a spus el și a sorbit din sticlă.

— Amin pentru asta, maestre.

Gaura se aflase cândva la periferia orașului, însă acum făcea parte integrantă dintr-un cartier mai urban. Gaura era un ansamblu de peșteri artificiale enorme, săpate în calcar cu secole în urmă pentru stocarea gazelor naturale; de atunci încoace, gazele se terminaseră, iar orașul funcționa în baza unei alte forme de energie, iar peșterile uriașe, legate între ele, fuseseră colonizate, întâi de sărăcimea orașului Groasnachek, apoi (printr-un proces lent de osmoză și dislocare, ca și cum – gaze naturale sau ființe umane – nimic nu se schimbă cu adevărat) fuseseră populate de infractori și ostracizați și, în cele din urmă, deși nu întru totul, de străinii care locuiau în ghetouri, la care se adăugau localnicii care îi sprijineau.

Mașina în care se aflau Gurgeh și Za a ajuns într-un loc ce fusese cândva un rezervor de gaz cilindric înălțat deasupra solului; acesta devenise căminul unei perechi de rampe în spirală care duceau mașinile și alte vehicule în subsol, dar și în susul Găurii. Centrul acestui cilindru era în cea mai mare parte gol, plin de ecouri și de zăngănituri, un grup de lifturi de diferite dimensiuni alunecau în sus și în jos, de-a lungul unor cadre alcătuite din traverse, tuburi și grinzi ca vai de lume.

Suprafețele exterioare și interioare ale anticului gazometru sclipeau ca ardezia sub luminile ca de curcubeu și sclipeau ireal, ca niște imagini supradimensionate ale unor holograme de reclamă. La nivelul solului turnului cavernos lumea mișuna, iar aerul vuia de strigăte, de glasuri care se tocmeau și de zgomotul motoarelor chinuite. Gurgeh a urmărit mulțimea, tarabele și chioșcurile defilând prin dreptul lui, în timp ce mașina s-a înclinat și a început să coboare. În ciuda aerului condiționat din vehicul, înăuntru s-a strecurat un miros dulceag și înțepător, amintind de respirația transpirată a acelui loc.

Și-au lăsat vehiculul într-un tunel lung, scund și aglomerat, în care aerul era apăsător din cauza gazelor de eșapament și a

țipetelor. Galeria era sufocată de vehicule de diferite forme și mărimi care, la fel ca niște animale greoaie care se deplasează printr-o mare de insecte, duruiau, șuierau și înaintau printre persoanele care viermuiau acolo. Za l-a luat de mână pe Gurgeh în momentul în care mașina s-a îndreptat spre rampa de urcare. S-au deplasat cu greutate prin mulțimea de azadieni și alți umanoizi, spre gura unui tunel iluminat extrem de slab.

— Cum ți se pare până acum? a strigat Za spre Gurgeh.

— Cam aglomerat, nu crezi?

— Ar trebui să vezi locul ăsta într-o zi de sărbătoare!

Gurgeh a privit în jur. S-a simțit ca o fantomă, invizibil. Până atunci se aflase în centrul atenției tuturor un ciudat, iar locuitorii acelei planete se holbaseră la el, îl măsuraseră și îl priviseră printre gene și îl ținuseră la distanță. Acum, brusc, nimeni nu se sinchisea, abia dacă îi arunca cineva vreo privire. Oamenii se ciocneau de el, îl împingeau, îl dădeau la o parte, se frecau de el, fără să le pese.

Și mulțimea arăta extrem de diferită în acea lumină bolnăvicioasă, verde ca marea, a tunelului. Erau nenumărate tipuri de oameni amestecate printre azadienii pe care se obișnuise să îi vadă; câțiva străini, care, din câte își amintea, semănau vag cu speciile pan-umane, dar mai toți dement de diferiți; nu a reușit să țină socoteala deosebirilor privind membrele, înălțimea, masivitatea, fizionomia și aparatul senzorial cu care s-a confruntat în timpul acelei scurte deplasări.

Au coborât în tunelul încins și au ajuns într-o peșteră uriașă, iluminată orbitor, care era înaltă de cel puțin optzeci de metri și avea o lățime de aproximativ patruzeci de metri; în lung, pereții ei de culoare crem se întindeau în ambele direcții pe vreo jumătate de kilometru, poate mai mult, terminându-se cu arcade mari, iluminate din exterior, care dădeau spre alte galerii. Podeaua plată era sufocată de clădiri și corturi amintind de cocioabe, paravane și pasarele, tarabe și chioșcuri acoperite, dar și mici piațete cu fântâni din care șiroia apa și marchize dungate, în culori vii. De fire întinse între stâlpi subțiri se legănau lămpi, iar deasupra capului ardeau lumini și mai strălucitoare, tocmai pe tavanul boltit; o culoare între cea a fildeșului și a cositorului. Structurile unor clădiri în trepte și macarale fixate în pereți sau atârnate de tavan mărgineau laturile galeriei, iar porțiuni mari de perete erau punctate de

găurile neregulate ale ferestrelor, balcoanelor, teraselor și ușilor. Lifturile și scripeții scârțâiau și zăngăneau, și duceau oamenii la etajele de sus sau îi coborau pe podeaua pe care era o viermuială greu de descris.

— Pe aici, a spus Za.

S-au strecurat pe străzile înguste ale galeriei până au ajuns la niște trepte largi, dar șubrede, și s-au apropiat de o ușă masivă, protejată de o hersă din metal și de două siluete mătăhăloase – un mascul azadian și un altul, a cărui specie Gurgeh nu a reușit să o identifice. Za i-a făcut un semn din mână și, fără ca vreunul dintre paznici să pară a face vreun gest, hersa s-a ridicat, ușa s-a deschis cu un zgomot asurzitor, iar el și Za au lăsat în urmă peștera plină de ecouri, ajungând în liniștea relativă a unui tunel cu o lumină difuză, podea acoperită cu o mochetă groasă și lambriuri din lemn.

Lumina peșterii s-a stins înapoia lor; prin tavanul arcuit, cu o tencuială subțire cât o azimă, s-a strecurat o strălucire cețoasă, de culoarea cerii. Pereții din lemn lustruit păreau groși, erau negri precum cărbunele și dădea senzația de căldură. Din față se auzea, în valuri înfundate, muzică.

Încă o ușă: un pupitru așezat într-un intrând, de unde doi apexi i-au măsurat cu ochi amenințători, apoi au fost de acord să îi zâmbească lui Za, care le-a strecurat o punguță din piele. Ușa s-a deschis. El și Gurgeh au trecut de ea, ajungând în lumina și zgomotul muzicii de dincolo de prag.

Au pătruns într-un spațiu greu de descris; devenise imposibil de spus dacă era o sală nivelată haotic, subdivizată în mod derutant, sau o infinitate de camere și galerii minuscule, toate alcătuind același lucru. Acel loc era înțesat de lume, la care se adăuga muzica stridentă, atonală. Ar fi putut fi un incendiu, judecând după ceața densă care predomina acolo, însă acel fum era dulceag, aproape parfumat.

Za l-a condus pe Gurgeh prin mulțime până la o cupolă înălțată cu un metru deasupra pasarelei acoperite și care dădea spre un soi de scenă în trepte. Scena era înconjurată de alte balcoane asemănătoare, dar și de diferite zone în care se aflau scaune și banchete în trepte, toate ocupate, în mare majoritate de azadieni.

Pe scena mică, oarecum circulară, de dedesubt, un extraterestru pitic – vag pan-uman – se lupta, ori probabil că

făcea sex, cu o femelă azadiană într-un bazin tremurător, plin cu mâl roșu, părând a fi ținut într-un câmp slab de atracție gravitațională. Spectatorii au scos țipete, au bătut din palme și au aruncat băuturile din pahare.

— A, ce bine e, a spus Za așezându-se. A început distracția.

— Fac sex sau se bat? a întrebat Gurgeh, aplecându-se peste balustradă și uitându-se concentrat printre gene la străinul ciudat și femela care se vânzoleau și respirau greu.

Za a ridicat din umeri.

— Are vreo importanță?

O chelneriță, o femelă azadiană care purta doar o fâșie de pânză în jurul taliei, a luat comanda pe care a făcut-o Za. Înconjurat de o hologramă cu flăcări care licăreau în albastru-gălbui, părul femelei, răzvrătit într-un glob, părea să fi luat foc.

Gurgeh s-a întors, renunțând să se mai uite spre scenă. Spectatorii din spatele lui au urlat încântați când femeia l-a azvârlit pe străin de pe ea, a sărit peste el și l-a vârât în nămolul din care ieșeau aburi.

— Vii des aici? l-a întrebat el pe Za.

Bărbatul înalt a râs zgomotos.

— Nu. Ochii lui mari și verzi au sclipit. Dar ies în oraș foarte des.

— Aici te relaxezi?

Za a clătinat cu gravitate din cap.

— Sigur că nu. Ascultă, ideea că distracția te relaxează este o prejudecată obișnuită. Dacă se întâmplă așa înseamnă că nu procedezi corect. Ăsta este rolul Găurii, distracție. Distracție și jocuri. Locul ăsta se mai liniștește în timpul zilei, dar câteodată lucrurile se pot încinge cumplit. De obicei, concursurile de băut sunt cele mai neplăcute. Dar în seara asta n-ar trebui să se întâmple nimic rău. Lucrurile sunt foarte așezate acum.

Mulțimea a scos țipete ascuțite; femeia îl ținea pe străinul pitic cu fața sub nămol, iar acesta se zbătea disperat.

Gurgeh s-a întors ca să vadă ce se întâmpla. Piticul făcea mișcări rare și chinuite, în timp ce femeia mânjită de nămol îi ținea cu forța capul în lichidul roșu care bolborosea. Gurgeh i-a aruncat o privire lui Za.

— Deci luptau.

Za a făcut un gest din umeri.

— Nu ai cum să știi.

A coborât și el ochii spre scenă; femeia îndesa tot mai adânc corpul piticului în noroiul colorat.

— L-a ucis? a întrebat Gurgeh.

A trebuit să ridice glasul pentru a fi auzit, deoarece spectatorii urlau, băteau din picioare și loveau cu pumnii în mese.

— Nu, a spus Shohobohaum Za, clătinând din cap. Micuțul acela e un uhnyrchal. Za a făcut un semn din cap către femeia care, slujindu-se de o mână pentru a ține capul străinului sub noroi, a ridicat-o pe cealaltă în aer în semn de triumf și s-a uitat cu ochi sclipitori la spectatorii care urlau. Vezi chestia aceea mică și neagră care iese din noroi?

Gurgeh s-a uitat. La suprafața noroiului roșiatic se vedea un soi de bulb de culoare neagră.

— Da.

— Aceea e scula lui.

Gurgeh s-a uitat suspicios la Za.

— Și cum o să-l ajute chestia asta?

— Uhnyrchalii pot respira prin sculă, a spus Za. Tipul acela n-o să pățească nimic, mâine-seară o să lupte în alt club, dacă nu cumva chiar și în seara asta.

Za a urmărit-o pe chelneriță așezându-le paharele cu băutură pe masă. S-a aplecat și i-a spus ceva în șoaptă, ea a dat din cap și s-a îndepărtat.

— Încearcă să secreți *Expansiune* când bei chestia asta, i-a sugerat Za.

Gurgeh a făcut semn din cap că a înțeles. Amândoi au sorbit din pahare.

— Mă întreb de ce nu s-a făcut și la noi o asemenea modificare genetică, a spus Za, privind băutura din pahar.

— Ce anume?

— Posibilitatea de a respira prin sculă.

Gurgeh s-a gândit o clipă, apoi a zis:

— Ar putea fi foarte neplăcut să strănuți pe acolo.

Za a râs.

— Ar putea exista și compensații.

Spectatorii din spatele lor au urlat. Za și Gurgeh s-au întors spre scenă și au văzut cum femeia victorioasă l-a scos pe pitic din noroi ținându-l de penis; capul acestuia rămăsese încă sub lichidul gelatinos, care se scurgea lent de pe corpul străinului.

— Au! a mormăit Za și a sorbit din pahar.

Cineva din public i-a aruncat femeii un pumnal, ea l-a prins, s-a aplecat și a tăiat organul genital al piticului. A înălțat cu mândrie bucata de carne în aer, iar spectatorii au exclamat de încântare. Piticul, apăsat de femeie cu piciorul pe piept, s-a scufundat încet în lichidul roșcat și lipicios. Noroiul s-a înnegrit din cauza sângelui, iar la suprafață au apărut câteva bule.

Părând perplex, Za s-a rezemat de spătarul scaunului.

— Cred că a fost o subspecie de care nu am auzit.

În timp ce bazinul cu noroi a fost scos de pe scenă, femeia a continuat să-și fluture trofeul spre mulțimea înnebunită de încântare.

Shohobohaum s-a ridicat ca să întâmpine patru femele azadiene uimitor de frumoase, îmbrăcate superb, care se apropiau de cupolă. Gurgeh secretase drogul pe care i-l sugerase Za și tocmai începea să simtă efectele lui, dar și ale băuturii.

I s-a părut că femeile arătau la fel ca și cele pe care le văzuse la balul de bun-venit, dar erau mult mai prietenoase.

Numerele de pe scenă au continuat; mai toate acte sexuale. Acte care, după cum i-au spus Za și două dintre femelele azadiene (care, așezate de o parte și de alta a lui, se numeau Inclate și At-sen), în afara Găurii ar fi însemnat moartea pentru ambii participanți, moarte prin iradiere sau prin otrăvirea cu substanțe chimice.

Gurgeh nu a mai fost atent la ceea ce se petrecea pe scenă. Ieșise în oraș, iar obscenitățile trucate de pe scenă nu prezentau nicio importanță pentru el. Se găsea departe de joc, și asta era tot ce conta. Acum trăia după alte reguli. Știa motivul pentru care Za chemase acele femei la masa lor, iar asta l-a amuzat. Nu simțea nicio dorință față de cele două creaturi extraordinar de fermecătoare care îl încadrau – cu siguranță nimic necontrolabil –, dar ele erau o companie plăcută. Za nu era deloc prost, iar cele două femele – Gurgeh și-a dat seama că ele ar fi fost masculi sau chiar apexi dacă Za ar fi descoperit că Gurgeh avea asemenea preferințe – erau deopotrivă inteligente și spirituale.

Ele știau puține lucruri despre Cultură, auziseră zvonuri despre modificările sexuale pe care le posedau oamenii Culturii și au făcut aluzii glumețe la înclinațiile și calitățile lui Gurgeh în

comparație cu ale lor și ale celorlalte sexe azadiene. I-au adresat cuvinte măgulitoare, s-au purtat ispititor și prietenos. Femelele beau ceva din niște pahare de dimensiunea unor degetare și pufăiau din niște pipe mici, lungi și subțiri. Gurgeh a încercat să tragă un fum, dar, spre marele amuzament al tuturor, n-a reușit decât să tușească. Amândouă aveau părul lung, negru-albăstrui, ondulat și acoperit cu o membrană mătăsoasă, alcătuită din plase aproape invizibile din fir de platină, și împodobit cu butoni antigravitație, minusculi și sclipitori, care făceau ca el să se miște încet, conferindu-i un aspect amețitor de ireal atunci când femeile își legănau capetele delicat structurate.

Rochia mulată a lui Inclate avea culoarea schimbătoare a uleiului care plutește pe apă, presărată cu pietre prețioase care sclipeau ca niște stele. At-sen purta o video-rochie, lucind într-un roșu estompat, având propria sa putere ascunsă. Colierul de la baza gâtului acționa ca un mic monitor de televizor, prezentând o imagine distorsionată a tot ce se afla în jurul ei – Gurgeh de o parte, scena din spate, una dintre femeile lui Za de altă parte și a doua de cealaltă parte a mesei. Gurgeh i-a arătat brățara cu Orbitalul, dar ea nu a fost impresionată în mod deosebit.

Aflat vizavi, încadrat de cele două femei ale lui, râzând tumultuos, Za manevra cu ele niște cărți încrustate cu pietre prețioase, subțiri, aproape transparente, jucând ceva în care se dădeau pedepse. Chicotind aproape neîncetat și mimând stânjeneala, una dintre doamne își nota pedepsele într-un carnețel.

— Jernow! a spus At-sen, care stătea în stânga lui Gurgeh. Trebuie să ne facem un portret-cicatrice cu tine! Ca să te ținem minte după ce te vei întoarce la Cultură și la doamnele decadente, cu multe orificii, de acolo!

Inclate, aflată în dreapta lui, a chicotit.

— Nici nu mă gândesc, a spus Gurgeh, mimând seriozitatea. Mi se pare barbar.

— Ba da, ba da! At-sen și Inclate au început să râdă în timp ce sorbeau din pahare. At-sen s-a oprit din râs și a pus mâna pe încheietura lui. Nu te-ar încânta ideea ca o persoană oarecare de pe planeta Eä să meargă peste tot având fața ta gravată pe piele?

— Da, dar în ce parte a corpului? a întrebat Gurgeh.

Replica lui li s-a părut extraordinar de amuzantă.

Za s-a ridicat. Una dintre doamnele lui a strâns cărțile subțiri de joc și le-a pus într-o geantă cu lănțișor.

— Gurgeh, a spus Za, dând peste cap ce îi mai rămăsese în pahar. Noi plecăm să purtăm o discuție privată, voi nu?

Za a zâmbit șmecherește către Inclate și At-sen, ceea ce a stârnit hohote de râs și țipete scurte de veselie. At-sen și-a înmuiat degetele în băutura ei și a azvârlit câteva picături spre Za, care s-a ferit.

— Da, vino, Jernow, a spus Inclate, prinzându-l de braț cu ambele mâini. Să mergem toți, aerul e foarte îmbâcsit aici, iar zgomotul a devenit insuportabil.

Zâmbind, Gurgeh a clătinat din cap.

— Nu, n-aș putea decât să vă dezamăgesc.

— A, nu se poate! Nu!

Cu degetele ei subțiri, prinse de brațele lui Gurgeh, Inclate l-a tras de mâneci.

Cearta aceea politicoasă și jucată teatral a continuat vreme de câteva minute, timp în care, zâmbitor și încadrat de cele două doamne, Za a rămas în picioare și s-a uitat la Gurgeh. În tot acest timp, Inclate și At-sen au făcut toate eforturile să îl ridice pe Gurgeh în picioare sau, cu expresii îmbufnate și protestând, au încercat să îl convingă să se miște de acolo.

Toate strădaniile lor au rămas fără rezultat. Za a ridicat din umeri, doamnele lui au imitat gestul neobișnuit în acea societate, după care s-au topit de râs și el a spus:

— Bine, rămâi acolo. Ai înțeles, jucătorule?

Za s-a uitat la Inclate și la At-sen, care se liniștiseră o clipă, dar tot erau irascibile.

— Voi două să aveți grijă de el, le-a spus Za. Să nu-l lăsați să stea de vorbă cu necunoscuți.

At-sen a pufnit și a spus cu un aer poruncitor:

— Prietenul tău refuză orice, necunoscut sau familiar.

Fără să vrea, Inclate a pufnit la rândul ei.

— Sau și una, și alta, a zis ea.

După aceea, ea și At-sen au început să râdă și au întins brațele prin spatele lui Gurgeh pentru a se pișca una pe alta de umeri.

Za a clătinat din cap.

— Jernau, încearcă să le controlezi pe doamne așa cum te controlezi pe tine.

Gurgeh a băut câteva picături, în vreme ce femelele aflate alături de el au scos chiote.

— Mă voi strădui, i-a spus el lui Za.

— În fine, a zis Za, sper să nu întârzii mult. Ești sigur că nu vrei să vii cu noi? Ar putea fi o experiență unică.

— Sunt sigur. Dar mă simt bine aici.

— Cum zici. Să nu pleci de acolo. Ne vedem curând. Za a surâs spre fetele care chicoteau alături de el, apoi s-a întors odată cu ele și s-a îndepărtat. Pe curând! a strigat Za peste umăr. Curând, jucătorule!

Gurgeh a fluturat o mână în semn de salut. At-sen s-a liniștit într-o oarecare măsură și s-a apucat să îi spună că era băiat rău pentru că nu voia să fie un băiat neastâmpărat. Ca să le potolească pe cele două femele, Gurgeh a comandat băuturi și pipe pentru ele.

Ele i-au povestit apoi cum era jocul elementelor, intonând: „Lama taie pânza, pânza învelește pietrele, pietrele zăgăzuiesc apa, apa stinge focul, focul topește lama...” ca niște fetițe cu un aer serios și i-au arătat formele mâinii, ca să poată învăța acel joc.

Jocul era o versiune trunchiată, în două dimensiuni, a tiparului elementelor de la Tabla Devenirii, mai puțin partea cu Aerul și Viața. Lui Gurgeh i s-a părut amuzant că nici la Gaură nu reușea să scape de influența jocului Azad. A făcut o partidă simplă, deoarece așa îi ceruseră femeile, și a avut grijă să nu câștige prea multe mâini... ceva ce, și-a dat el seama, nu făcuse niciodată în viață.

În timp ce încă se gândea la acel comportament neobișnuit pe care îl avusese, s-a dus la toalete, care erau de patru feluri. A intrat în cea destinată Străinilor, dar i-a trebuit ceva timp până să găsească echipamentul potrivit. Încă râzând pe înfundate după acea experiență, când a ieșit, a găsit-o pe Inclate în fața ușii sub forma unui sfincter. Părea îngrijorată, rochia ei ca o peliculă de ulei pe apă se unduia fără a emana nicio culoare.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o el.

— At-sen, i-a răspuns ea, frământându-și mâinile. A venit fostul ei stăpân și a luat-o cu el. Vrea să o aibă din nou, altfel, vor fi zece ani de când ei sunt unul și același, și ea va fi liberă.

Cu chipul schimonosit și având o expresie de disperare pe față, a ridicat privirea spre Gurgeh. Părul negru-albăstrui i-a căzut lent peste față ca o umbră fluidă. Știu că Sho-Za ți-a spus să nu pleci de acolo, dar acum? Nu e treaba ta, dar ea mi-e prietenă.

— Și ce pot face eu? a întrebat-o Gurgeh.

— Vino, noi doi îi putem distrage atenția. Cred că știu unde a dus-o. Nu te voi pune în pericol, Jernow.

Apoi l-a prins de mână.

Au mers, aproape alergând pe coridoare încâlcite, placate cu lemn, trecând prin dreptul multor camere și uși. S-a simțit pierdut într-un labirint de senzații; un amestec amețitor de sunete (muzică, râsete, țipete), imagini (servitori, fotografii erotice, galerii viermuind de trupuri legănându-se) și mirosuri (mâncare, parfum, sudoare de străini de planetă).

Brusc, Inclate s-a oprit. Se aflau într-o încăpere adâncă, boltită, amintind de un teatru, în care un mascul stătea pe o scenă care se rotea încet într-o parte și în alta, în fața unui ecran uriaș care înfățișa o imagine mărită a unei porțiuni din pielea lui. Se auzea o muzică bubuitoare, care făcea să vibreze totul. Inclate a făcut ochii roată prin sală și a continuat să îl țină de mână pe Gurgeh.

El s-a uitat la omul de pe scenă. Luminile erau orbitoare, având spectre ca acelea create de razele soarelui. Masculul grăsuț, cu pielea palidă, prezenta pe corp câteva vânătăi enorme, multicolore, amintind de niște tatuaje. Cele de pe spate și piept erau cele mai mari și reprezentau fețe de azadieni. Culorile, multe nuanțe de negru, albastru, violet, verde, galben și roșu, se combinau, alcătuind portrete de o precizie și acuratețe neobișnuite, pe care mușchii individului le făcea să prindă viață, ca și cum acele chipuri ar fi căpătat noi expresii în fiecare moment. Gurgeh a privit mai atent și a simțit că i se taie răsuflarea.

— Acolo! a strigat Inclate, iar glasul ei s-a ridicat peste muzica puternică. L-a tras de mână. Au pornit printre spectatori către locul în care stătea At-sen, în apropierea scenei.

Era ținută de un apex care, zguduind-o, arăta spre individul de pe scenă și striga la ea. At-sen își ținea capul plecat, iar umerii i se cutremurau, ca și cum ar fi plâns. Video-rochia nu mai funcționa; cenușiu, sărăcăcios și lipsit de viață, acel articol vestimentar atârna pe ea. Apexul a plesnit-o apoi peste cap (iar

părul ei negru s-a răsucit încet), apoi a țipat din nou la ea. Ea a căzut în genunchi; părul a urmat-o, de parcă s-ar fi scufundat treptat în apă. Nimeni din jurul lor nu a observat ce se petrecea. Trăgându-l pe Gurgeh după ea, Inclate a înaintat spre cei doi.

Apexul i-a văzut apropiindu-se și a încercat să o târască pe At-sen de acolo. Inclate a început să strige la apex și a continuat să îl țină de mână pe Gurgeh croindu-și drum. Pe neașteptate, apexul a părut temător, a pornit împleticindu-se, târând-o pe At-sen după el spre o ieșire aflată dedesubtul scenei înălțate.

Inclate a pornit înainte, dar i-au tăiat calea câțiva masculi azadieni masivi, care stăteau și se holbau cu gurile căscate la individul de pe scenă. Inclate i-a lovit în spate cu pumnii. Gurgeh a văzut-o pe At-sen dispărând, târâtă pe ușa de sub scenă. A tras-o pe Inclate deoparte și și-a folosit statura și greutate sa mai mare pentru a forța trecerea printre doi dintre masculi, care au început să protesteze; el și fata au porni în fugă prin ușa batantă. Coridorul cotea brusc. Au luat-o în direcția din care se auzeau țipete, au trecut de o treaptă pe care, plesnit și nefuncțional, zăcea colierul cu monitor, au înaintat pe un coridor tăcut, în care lumina avea culoarea jadului și unde existau mai multe uși. At-sen era întinsă pe podea, iar apexul aflat deasupra răcnea la ea. El i-a văzut pe Gurgeh și pe Inclate și i-a amenințat cu pumnul. Inclate a strigat ceva neinteligibil la el.

Gurgeh a făcut un pas înainte, iar apexul a scos o armă dintr-un buzunar.

Asta l-a făcut pe Gurgeh să se oprească. Inclate a amuțit. Încă zăcând pe podea, At-sen scâncea. Apexul a început să vorbească, dar prea repede pentru ca Gurgeh să poată înțelege; a arătat spre femeia de pe podea, apoi a făcut un gest către tavan. A început să strige, arma i-a tremurat în mână, iar Gurgeh, rămas calm și analizând situația, a gândit: *Sunt speriat? Asta înseamnă spaima? Privesc moartea în ochi, mă uit la ea prin gaura aceea mică și neagră, în tunelul acela răsucit din mâna acestui azadian (ca un alt element pe care mâna îl poate arăta) și mă aștept să simt spaima...*

...și încă nu s-a întâmplat. Încă aștept. Asta înseamnă că nu voi muri acum, așa este?

Viața și moartea, în funcție de tresărirea unui deget, de un singur impuls nervos ori poate de o hotărâre pe care o ia fără să

vrea a unui dobitoc gelos, bolnav la cap, la o sută de milenii de casă…

Apexul s-a retras, făcând gesturi imploratoare și patetice către At-sen, apoi spre Gurgeh și Inclate. A făcut apoi un pas și a lovit-o pe At-sen cu piciorul în spate, dar fără forță, făcând-o să scoată un țipăt, după care s-a întors și a fugit, strigând incoerent și aruncând arma pe podea. Apexul a dispărut în josul unei scări întunecate, care mergea în spirală, aflată la capătul celălalt al pasajului curbat. Gurgeh a dat să pornească după el, apoi s-a oprit. Zgomotul pașilor s-a stins. S-a întors pe coridorul cu lumină de culoarea jadului.

A văzut o ușă deschisă; din încăpere se revărsa o lumină slabă, de culoarea citricelor.

Un hol scurt, o baie în lateral, apoi camera în sine. Era mică și plină de oglinzi, până și podeaua moale se unduia sub reflexiile nesigure de culoarea mierii. A intrat în cameră și a ajuns în mijlocul unei armate de Gurgehi reflectați.

Cu un aer disperat și cu rochia cenușie distrusă, ținându-și capul plecat și suspinând, At-sen s-a așezat pe un pat translucid, iar Inclate a îngenuncheat alături de ea și, după ce i-a cuprins cu brațul umerii, i-a șoptit ceva cu blândețe. Imaginile lor s-au înmulțit pe pereții lucioși ai încăperii. Gurgeh a ezitat, apoi a aruncat o privire înapoi, spre ușă. Cu lacrimi în ochi, At-sen a ridicat privirea spre el.

— Of, Jernow!

A întins în față o mână tremurătoare. El s-a lăsat jos lângă pat, și-a trecut un braț pe după umerii ei. Ambele femei plângeau.

A mângâiat-o pe At-sen pe spate.

Ea și-a lăsat capul pe umărul lui, apoi l-a atins pe gât cu buze calde, ciudate. Inclate a coborât din pat, s-a dus până la ușă și a închis-o, după care li s-a alăturat lui Gurgeh și celeilalte femele, lepădându-și rochia ca o peliculă de ulei pe podeaua-oglindă, într-un lac sclipitor și irizat.

O clipă mai târziu a sosit Shohobohaum Za, care a spart ușa și a pășit hotărât în mijlocul camerei pline de oglinzi (astfel că prin acel spațiu înșelător imaginea lui s-a repetat la infinit), după care a privit în jur, ignorându-i pe cei trei de pe pat.

Cu mâinile bâjbâind după legăturile și nasturii hainelor lui

Gurgeh, Inclate și At-sen au înghețat. Gurgeh a rămas ca împietrit un moment, apoi s-a străduit să arboreze o expresie cuviincioasă. Za s-a uitat la peretele din spatele lui Gurgeh, care i-a urmat privirea; s-a trezit privindu-și propria imagine, fața brunetă, părul ciufulit, hainele pe jumătate dezbrăcate. Za a sărit de cealaltă parte a patului și a lovit imaginea cu piciorul.

Cu un cor de țipete, zidul s-a sfărâmat. Cioburile oglinzii au căzut ca o cascadă și au lăsat la vedere o încăpere întunecată și nemobilată, în care, pe un trepied, se găsea o mică mașină îndreptată spre camera cu oglinzi. Inclate și At-sen au sărit fulgerător din pat și au ieșit în goană. În drum, Inclate și-a înșfăcat rochia.

Za a luat micul aparat de filmat de pe trepied și s-a uitat la el.

— Poate doar să filmeze, nu are emițător. A vârât aparatul într-un buzunar, apoi s-a întors și i-a surâs lui Gurgeh. Pune-o înapoi în husă, jucătorule. Trebuie s-o ștergem de aici!

Au rupt-o la goană. Au coborât prin pasajul iluminat în culoarea jadului, spre aceeași scară în spirală pe care o urmase și răpitorul lui At-sen. Za s-a oprit pentru a culege de jos arma pe care o scăpase apexul și de care Gurgeh uitase. A verificat-o, a încercat-o și după câteva secunde a aruncat-o. Au ajuns la scara în spirală și au început să urce.

Încă un coridor iluminat într-o culoare roșcată. De deasupra se auzea o muzică bubuitoare. Za s-a oprit brusc din fugă, pentru că doi apexi masivi se îndreptau grăbiți spre ei.

— Hopa, a făcut Za, și s-a întors la o sută optzeci de grade.

L-a împins pe Gurgeh înapoi pe scară și au urcat, ajungând într-un spațiu întunecat, în care muzica duduia și pulsa; într-o parte, erau fulgerări de lumini. Au auzit tropotele celor care urcau scara după ei. Za s-a răsucit și a lovit în josul scării cu un picior și imediat s-au auzit un icnet puternic și zgomotul produs de căderea cuiva.

Un fascicul subțire de culoare albastră a străpuns întunericul, pornind dinspre puțul scării și azvârlind o flacără în portocaliu și galben undeva deasupra capului. Za s-a lăsat brusc pe vine.

— O adevărată artilerie, la naiba, a zis și el și i-a făcut semn cu capul lui Gurgeh. Ieșim prin centrul scenei, maestre.

Au alergat pe scena inundată de lumini orbitoare. Un mascul mătăhălos aflat în centru s-a întors și s-a uitat urât la ei când au apărut zgomotos din culise; spectatorii au început să urle și să

înjure. Apoi, expresia de pe fața vătămată a artistului care își executa numărul, s-a schimbat, trecând de la iritare la uimire totală.

Gurgeh a fost cât pe ce să se prăbușească. S-a oprit și a rămas ca împietrit.

…pentru că își vedea propriul chip.

Era întipărit, în mărime dublă, plin de contuzii și dâre de sânge, pe torsul artistului stupefiat. Gurgeh s-a holbat la el, expresia lui oglindind stupoarea artistului durduliu.

— Jernau, n-avem timp să admirăm opere de artă.

Za l-a tras de acolo, târându-l către partea din față a scenei și l-a aruncat de pe ea. Apoi a plonjat în urma lui.

Au aterizat peste un grup de azadieni pe care i-au doborât la podea și care au început să protesteze. Za l-a ridicat pe Gurgeh în picioare, apoi a fost cât pe ce să cadă când a primit o lovitură în ceafă. S-a rotit, a lovit fulgerător cu piciorul și a parat altă lovitură de pumn cu un braț. Gurgeh s-a simțit răsucit și s-a trezit față în față cu un mascul masiv, furios, care avea sânge pe față. Individul și-a retras brațul și a strâns degetele pumn (astfel că Gurgeh s-a gândit: *Piatră!* de la jocul elementelor).

Masculul a părut să se miște foarte lent.

Gurgeh a avut timp să se gândească ce să facă.

L-a lovit cu genunchiul în vintre și apoi l-a trăsnit și cu podul palmei în față. A scăpat din strânsoarea lui, a făcut o eschivă pentru a evita pumnul altui mascul și l-a văzut pe Za izbind pe un altul cu cotul în față.

După aceea, au început să alerge. În timp ce se îndrepta spre ieșire, Za a scos răcnete și a amenințat cu pumnii strânși. Văzând toate acestea, Gurgeh și-a reprimat cu greu dorința stranie de a râde, dar tactica aceea părea să dea roade, oamenii s-au dat la o parte din calea lor ca apa despicată de prova unui vas.

Se aflau într-un bar mic, descoperit, în miezul harababurii ca de labirint din galeria principală, sub un cer solid de culoarea unei perle. Shohobohaum Za demonta aparatul de filmat pe care îl descoperise înapoia oglinzii mincinoase; desfăcea componentele lui delicate cu un instrument de mărimea unei scobitori. Gurgeh își plimba degetele peste o zgârietură de pe obraz, căpătată când Za îl aruncase de pe scenă.

— Nu, jucătorule, e greșeala mea. Ar fi trebuit să mă prind. Fratele lui Inclate lucrează în Securitate, iar At-sen are un obicei costisitor. Copile simpatice, dar alcătuiesc o combinație mizerabilă și nu era exact ceea ce cerusem. Ai avut noroc chior că una dintre puicuțele mele a pierdut o carte cu piatră prețioasă și nu a vrut să joace nimic altceva fără ea. În fine, o jumătate de act sexual e mai bine decât nimic.

A mai scos o piesă din carcasa aparatului; s-a auzit un pocnet, după care s-a produs o explozie de lumină. Suspicios, Za a lovit cu palma în carcasa fumegândă.

— Cum de-au știut unde să ne găsească? a întrebat Gurgeh.

Se simțea ridicol, dar mai puțin stânjenit decât s-ar fi așteptat.

— Cunoaștere, deducție și noroc, jucătorule. În clubul acela există locuri în care te duci când vrei să tăvălești o femelă, altele în care poți pune întrebări sau ucide ori șantaja pe cineva în legătură cu ceva… ori să îl fotografiezi. Eu speram că era o acțiune nevinovată, nu ceva atât de grav. A clătinat din cap și a examinat aparatul de filmat. Ar fi trebuit totuși să știu. Să fi intuit. Am devenit prea încrezător.

Gurgeh a ridicat din umeri, a sorbit din băutura fierbinte și a privit atent lumânarea care se topea încet pe tejgheaua din fața lor.

— Am fost prostit. Dar cine a făcut-o? S-a uitat la Za. Și de ce?

— Statul, Gurgeh, i-a spus Za, scotocind prin carcasa aparatului. Pentru că vor să aibă ceva împotriva ta, pentru orice eventualitate.

— Pentru orice eventualitate?

— Pentru cazul că îi surprinzi în continuare și câștigi partide. Vor să se asigure. Ai auzit de așa ceva? Nu? Nu-i nimic. E ca un joc pe dos. Ținând aparatul cu o mână, a forțat o componentă a lui cu instrumentul subțire din cealaltă mână. O ușiță s-a deschis cu un pocnet. Za a făcut o față fericită și a extras din măruntaiele mașinii un disc de mărimea unei monede. L-a ridicat spre lumină și acesta a sclipit într-o nuanță sidefie. Uite-ți instantaneele de vacanță, i-a spus Za.

A reglat ceva de la capătul scobitorii, astfel că micuțul disc s-a lipit de vârful instrumentului de parcă ar fi făcut corp comun, apoi a ținut moneda minusculă și policromă deasupra flăcării

lumânării până când aceasta a început să sfârâie, să fumege intens și să scoată un șuierat slab, după care din ea au început să curgă fulgi cenușii pe ceară.

— Îmi pare rău, dar nu ți-l pot da ca amintire, a spus Za.

Gurgeh a clătinat din cap.

— E ceva ce aș prefera să uit.

— Ei, lasă asta. Pun eu mâna pe târfele alea, a spus Za zâmbind. Îmi datorează o tăvăleală gratis. Câteva, de fapt.

A părut încântat de idee.

— Asta e tot? a întrebat Gurgeh.

— Uite care-i treaba, și-au jucat rolul. Nu au făcut-o cu răutate. Merită cel mult o pălmuială peste fund.

Za a clipit cu un aer lasciv.

Gurgeh a oftat.

Când s-au întors spre galeria de tranzit pentru a cere mașina, Za le-a făcut semne câtorva masculi și apexi masivi, care așteptau în tunelul iluminat într-o culoare gălbuie, și i-a aruncat unuia dintre ei ce mai rămăsese din aparatul de filmat. Apexul l-a prins și s-a îndepărtat împreună cu ceilalți.

Mașina le-a sosit câteva momente mai târziu.

— Ce oră este asta? Știi de când te aștept? Mâine ai de jucat o partidă sau ai uitat? Uite în ce hal îți sunt hainele! Și de unde te-ai ales cu zgârietura aceea?

— Mașină, a spus Gurgeh căscând și aruncându-și sacoul pe un scaun din salon. Ia mai du-te-n mă-ta!

În dimineața următoare Flere-Imsaho nu i-a vorbit. I s-a alăturat în salonul modulului doar când a venit mesajul că Pequil sosise cu mașina, dar când Gurgeh i-a spus la revedere, drona l-a ignorat și a stat în liftul hotelului zumzăind și scoțând pocnete sârguincioase și chiar mai puternice decât de obicei. A rămas la fel de necomunicativă și în mașină. Gurgeh a socotit că nu avea să moară din pricina asta.

— Gurgeh, te-ai rănit, a spus Pequil, și s-a uitat îngrijorat la zgârietura de pe obrazul lui.

— Da, a zis Gurgeh, mângâindu-și barba. M-am ciupit la bărbierit.

Pe Tabla Formei s-a dus o luptă de uzură. Încă de la început, Gurgeh s-a văzut luptând împotriva celorlalți nouă jucători, până când a devenit prea evident că asta se întâmpla. Își folosise avantajul acumulat la tabla precedentă pentru a alcătui o enclavă mică, densă și aproape inexpugnabilă; a stat astfel timp de două zile, lăsându-i pe ceilalți să se zbată împotriva lui. Dacă acele mișcări ar fi fost făcute corect, ar fi fost distrus, dar adversarii lui încercau să nu pară prea concertați în acțiunile lor, de aceea l-au atacat doar câțiva odată. Oricum, fiecare dintre ei se temea că își va epuiza forțele în cazul în care ar fi fost lovit de ceilalți.

Spre sfârșitul celor două zile, două agenții de știri au afirmat că era necinstit și nepoliticos față de străin să fie atacat în mod concertat de ceilalți.

Flere-Imsaho – căruia îi trecuse bâzdâcul și îi vorbea din nou – a bănuit că această reacție ar putea fi autentică și nesugerată de cineva anume, dar existau toate probabilitățile ca ea să fie urmarea presiunii imperiale. Drona a socotit că asupra Bisericii – care îi oferise preotului pregătire și finanțase târgul pe care acesta îl încheiase cu ceilalți jucători – se exercitaseră presiuni de către Oficiul Imperial. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, în cea de-a treia zi, atacul aliat împotriva lui Gurgeh s-a destrămat, iar jocul a căpătat o desfășurare aproape normală.

Sala de joc era înțesată de lume. Apăruseră mulți spectatori plătitori, numeroși oaspeți invitați își schimbaseră planurile pentru a veni să îl vadă pe străin jucând, iar agențiile de presă trimiseseră reporteri și camere de filmare suplimentare. Sub conducerea Judecătorului, jucătorii au reușit să facă publicul să păstreze tăcerea, astfel încât lui Gurgeh nu i s-a părut că publicul extrem de numeros l-ar fi distras de la joc. Cu toate acestea, în timpul pauzelor îi era greu să se deplaseze prin sală; azadienii îl acostau tot timpul, punându-i întrebări sau numai dorind să îl vadă de aproape.

Pequil a stat în sală mai tot timpul, dar a lăsat impresia că îl preocupa mai mult să ajungă în fața camerelor de filmare decât să îl protejeze pe Gurgeh de cei care țineau să discute cu el. În acest fel, el a reușit măcar să atragă atenția celor din presă și să îl lase pe Gurgeh să se concentreze asupra jocului.

În următoarele zile, Gurgeh a observat o schimbare subtilă a modului în care juca preotul și, într-o măsură mai redusă, o

modificare a stilului de joc al altor doi jucători.

Gurgeh scosese trei competitori din joc; alți trei fuseseră eliminați de preot, iar asta fără mult efort. Cei doi apexi rămași își stabiliseră pe tablă propriile mici enclave și participau într-o măsură mai redusă la jocul în sine. Gurgeh juca bine, chiar dacă nu la nivelul de vârf pe care îl atinsese când câștigase pe Tabla Originii. Adevărat, domina și se apropia de victorie, dar foarte lent. Preotul juca mai bine decât o făcuse până atunci, mai ales la începutul fiecărei sesiuni, ceea ce l-a făcut pe Gurgeh să creadă că apexul primea un ajutor deosebit de eficient în timpul pauzelor. Același lucru era valabil și în cazul celorlalți doi jucători, deși probabil că aceștia erau sfătuiți de oameni mai puțin experimentați.

În cea de-a cincea zi, când jocul s-a apropiat de sfârșit, totul s-a petrecut brusc, iar modul de joc al preotului s-a dovedit catastrofal. Ceilalți doi jucători s-au retras. A urmat o serie întreagă de manifestări de adulație, iar agențiile de știri au început să publice articole editoriale în care se exprima îngrijorarea că o persoană din afara imperiului putea să se descurce atât de bine. Unele dintre știrile mai senzaționaliste au lansat ideea că străinul din Cultură folosea un fel de simț supranatural sau vreun dispozitiv tehnic ilegal. Descoperiseră numele dronei și vorbiseră despre ea ca fiind sursa priceperii ilegale a lui Gurgeh.

— M-au numit *computer*, s-a văicărit drona.

— Și pe mine trișor, a spus Gurgeh, rămânând pe gânduri. Viața e crudă, așa cum zic mereu cei de aici.

— *Aici* e adevărat acest lucru.

Ultima partidă, cea de pe Tabla Devenirii, cea care i se părea mai cunoscută lui Gurgeh, a fost floare la ureche. Înainte de începerea jocului, preotul îi prezentase Judecătorului un plan special de obiective, lucru la care, în calitate de jucător cu numărul cel mai mare de puncte din concurs, avea dreptul. Practic juca pentru a ieși pe locul al doilea; deși avea să fie eliminat din Seria Principală, avea șansa de a reintra în cazul în care câștiga următoarele partide din seria secundă.

Gurgeh a presupus că aceasta era o stratagemă, astfel că la început a jucat foarte precaut, anticipând un atac în masă ori o manevră individuală foarte șireată. Însă ceilalți participanți au

lăsat impresia că jucau fără un scop anume și, în prima partidă, chiar și preotul a lăsat impresia că face câteva mutări oarecum mecanice. Când Gurgeh a declanșat câteva atacuri slabe, mai mult de explorare, a constatat că i se opunea puțină rezistență. Și-a împărțit forțele în două jumătăți și a pornit un raid împotriva teritoriului deținut de preot, doar de-al naibii. Preotul a intrat în panică, astfel că după aceea abia dacă a făcut vreo mutare bună; spre sfârșitul sesiunii se afla în situația primejdioasă de a fi scos din joc.

După pauză, Gurgeh a fost atacat de ceilalți, în vreme ce preotul s-a zbătut, deoarece era țintuit de o margine a tablei de joc. Gurgeh și-a dat seama de șmecherie. I-a oferit preotului spațiu de manevră și, pentru ca el să-și recapete poziția bună de pe tablă, i-a permis să îi atace pe doi dintre jucătorii mai slabi. La încheierea partidei, Gurgeh ocupa poziții pe mai toată tabla, în vreme ce restul erau distruși sau constrânși să rămână în zone mici, fără nicio relevanță strategică. Gurgeh nu a ținut să ducă partida până la sfârșit, oricum previzibil, și a bănuit că, dacă ar fi încercat asta, ceilalți ar fi alcătuit o alianță împotriva lui, indiferent cât de evident ar fi fost că ar fi conlucrat; i se oferea victoria, dar avea să sufere dacă se dovedea lacom sau răzbunător. Participanții au convenit asupra acelui *statu-quo*; jocul s-a încheiat. Preotul a terminat pe locul doi în ceea ce privește punctele.

Ajunși în afara sălii de joc, Pequil l-a felicitat din nou. Gurgeh ajunsese în runda a doua a Seriei Principale; era unul dintre Primii Câștigători din cei o mie două sute de participanți și dintre cei două mii patru sute de calificați. Acum urma să joace cu o persoană din runda a doua. Apexul s-a milogit din nou de Gurgeh să țină o conferință de presă, iar el a refuzat încă o dată.

— Nu se poate! Ce încerci să realizezi? Dacă nu le spui nimic, se vor întoarce curând împotriva ta, chestia asta enigmatică nu va ține la nesfârșit, să știi. În aceste momente, ești socotit perdant; nu scăpa ocazia asta.

— Pequil, a spus Gurgeh, pe deplin conștient că îl insulta pe apex adresându-i-se astfel, nu vreau să discut cu nimeni despre felul în care am jucat și nu mă interesează defel ceea ce vor să spună sau să gândească despre mine. Am venit aici ca să joc și altceva nu prezintă importanță.

— Ești oaspetele nostru, a spus Pequil cu răceală în glas.
— Iar voi îmi sunteți gazde.
Gurgeh s-a întors cu spatele și s-a îndepărtat de oficial, astfel că restul călătoriei s-a desfășurat într-o tăcere deplină, cu excepția zumzetului lui Flere-Imsaho care i-a creat impresia lui Gurgeh că reușea cu greu să ascundă un râs chicotit.

— Acum vor începe necazurile.
— De ce spui asta, navă?
Era noapte. Ușile din spate ale navei erau deschise. Gurgeh a auzit duruitul aparatului de zbor al poliției care stătea deasupra hotelului pentru a ține departe aparatele de zbor ale agențiilor de știri; înăuntru pătrundea și mirosul orașului, cald, încărcat de arome și fum. Gurgeh studia o problemă cu piese deja așezate dintr-un joc de unu la unu și lua notițe. Aceasta părea a fi cea mai bună modalitate de a sta de vorbă cu *Factorul Limitator*, din cauza întârzierii cauzate de distanță, după care oprea comunicarea pentru a analiza problema, în timp ce lumina HS se aprindea intermitent, apoi, când nu primea răspuns, revenea pe modul de comunicare verbală; era ca și cum ar fi purtat o conversație aproape firească.
— Pentru că acum va trebui să îți arăți cărțile morale. Este joc de unu la unu, astfel că va trebui să-ți definești principiile, să-ți prezinți premisele filosofice. Drept urmare, va trebui să le precizezi unele dintre lucrurile în care crezi. După părerea mea, acest lucru s-ar putea dovedi periculos.
— Navă, a spus Gurgeh, scriindu-și câteva idei pe o tabletă de însemnări, în timp ce studia holograma din fața lui, nu sunt convins că am vreo credință.
— Eu cred că ai, Jernau Gurgeh, iar Biroul Imperial pentru Jocuri va dori să știe care sunt ele, doar ca idee. Regret, dar va trebui să te gândești la ceva.
— De ce ar trebui? Ce importanță are asta? Nu pot căpăta posturi sau demnități, nu voi dobândi putere după aceste jocuri câștigate, așadar, ce importanță are ceea ce cred eu? Îmi dau seama că ei trebuie să descopere ce gândesc oamenii de la putere, dar eu nu vreau decât să duc jocul până la capăt.
— De acord, dar vor dori să știe asta pentru a întocmi statistici. S-ar putea ca părerile tale să nu prezinte absolut nicio importanță în ceea ce privește calitățile elective ale jocului, dar

trebuie să țină evidența jucătorilor care câștigă orice partidă… apoi vor manifesta interes față de felul de politică extremistă căreia îi dai crezare.

Gurgeh s-a uitat la camera ecranului.

— Politică extremistă? Despre ce vorbești?

— Jernau Gurgeh, a spus mașina, scoțând un sunet ce amintea de un oftat, un sistem vinovat nu recunoaște nevinovații. Ca în cazul oricărui aparat de putere care socotește că oamenii sunt în favoarea sau împotriva lui, noi suntem împotriva lui. Dacă te-ai gândi la asta, și tu te-ai pronunța la fel. Până și modul în care gândești te plasează în rândul dușmanilor lui. S-ar putea ca asta să nu fie greșeala ta, deoarece societatea le impune unele dintre valorile sale celor crescuți în sânul ei, însă problema este că unele societăți încearcă să ducă la extrem acest efect, în vreme ce altele încearcă să îl reducă la minimum. Tu provii din cel de-al doilea tip de societate și ți se cere să îi dai explicații celuilalt tip de societate. Eschivarea va fi mai dificil de realizat decât ți-ai putea imagina, iar neutralitatea este probabil imposibilă. Nu poți spune că nu faci parte dintr-o societate cu o anume politică. Această politică nu este un set aparte de entități oarecum separabile de ființa ta, ea este o funcție chiar a existenței tale. Eu știu asta, la fel și ei; ai face bine să accepți situația așa cum este ea.

Gurgeh a rămas pe gânduri.

— Pot minți?

— Cu alte cuvinte, ai dori să afli dacă este cazul să pornești de la premise false, în loc să fii capabil să spui neadevăruri. (Gurgeh a clătinat din cap.) Probabil că aceasta ar fi soluția cea mai înțeleaptă. Dar s-ar putea să descoperi că îți va fi greu să spui ceva acceptabil pentru ei, dar care să ți se pară respingător din punct de vedere moral.

Gurgeh s-a uitat din nou către imaginea holografică.

— A, o să fii surprins, a mormăit el. În orice caz, dacă voi minți, cum mi s-ar părea respingător ceea ce spun?

— Interesant punct de vedere. Dacă cineva presupune că se opune minciunii, mai ales când ea are rolul principal sau semnificativ de a proteja interesul propriu și nu este o minciună dezinteresată sau folosită pentru a exprima compasiunea, atunci…

Gurgeh a încetat să mai asculte și a examinat holograma.

Imediat ce afla cine îi va fi adversarul, trebuia cu orice preț să vadă câteva dintre partidele jucate anterior de el.

Și-a dat seama că nava tăcea.

— Să-ți spun ceva, navă, a zis el. Ce-ar fi să te gândești la asta? Pari mai preocupată decât mine de ceea ce fac, iar eu sunt destul de ocupat, așa că de ce nu faci efortul de a descoperi un compromis între adevăr și oportunitate care să ne satisfacă pe toți, ce părere ai? Probabil că voi fi de acord cu orice sugestie.

— Prea bine, Jernau Gurgeh. Voi fi încântată să fac asta.

Gurgeh i-a urat noapte bună. Și-a încheiat studiul privind problema jocului unu la unu, apoi a închis ecranul. Căscând, s-a ridicat și s-a întins.

A ieșit din modul, ajungând în întunericul portocaliu-cafeniu al grădinii de pe acoperișul hotelului. Aproape că s-a ciocnit de un mascul masiv, în uniformă.

Paznicul l-a salutat – gest la care Gurgeh nu a știut cum să reacționeze – și i-a întins un petic de hârtie. Gurgeh l-a luat și i-a mulțumit; paznicul s-a întors la postul lui de la capătul scării spre acoperiș.

Gurgeh s-a înapoiat în modul și a încercat să citească biletul.

— Flere-Imsaho? a strigat el, neștiind sigur dacă micuța mașină mai era acolo sau nu.

Aceasta a apărut dintr-o altă parte a modulului, fără carcasa de deghizare, tăcută și având asupra ei o carte groasă, ilustrată, despre fauna aviară a planetei Eä.

— Da.

— Ce scrie aici? a întrebat Gurgeh și a desfăcut biletul.

Drona a plutit deasupra bucății de hârtie.

— Dacă facem abstracție de înfloriturile celor de la casa regală, ești anunțat că mâine va trebui să te duci la palat ca să ți se adreseze felicitări. Asta înseamnă de fapt că vor să te examineze mai atent.

— Și presupun că trebuie să mă duc, da?

— Eu așa aș zice.

— Ești invitată și tu?

— Nu, dar oricum voi merge, nu au decât să mă scoată afară. Despre ce ai discutat cu nava?

— Vrea să înregistreze Premisele în numele meu. Pe de altă parte, mi-a ținut o prelegere despre condiționarea sociologică.

— Îți vrea binele, a spus drona. Nu vrea să lase o chestiune atât de delicată pe seama unuia ca tine.

— Dronă, tocmai te pregăteai să pleci, adevărat? a întrebat Gurgeh, pornind din nou ecranul și așezându-se ca să se uite la el.

A ales canalul de pe lungimea de undă imperială și a căutat lista cu tragerea la sorți pentru partidele unu la unu din a doua rundă. Încă nu se luase o hotărâre, deliberările erau în desfășurare, iar rezultatul avea să fie comunicat peste câteva minute.

— În fine, a spus Flere-Imsaho. Există o specie foarte interesantă de păsări nocturne care vânează pești, care populează un estuar aflat la doar o sută de kilometri de aici, și mă gândeam că...

— Nu te mai rețin, a spus Gurgeh, exact în momentul în care tragerea la sorți a apărut pe canalul imperial; ecranul a început să fie populat cu cifre și nume.

— Bine. În cazul ăsta, noapte bună, a spus drona și a plecat în zbor.

Gurgeh a fluturat mâna fără să se uite după dronă.

— Noapte bună, a spus el.

Nu a mai stat să asculte dacă drona îi răspunsese ori nu.

Și-a găsit locul pe listă; numele lui a apărut pe ecran alături de al lui Lo Wescekibold Ram, directorul-guvernator al Comisiei Monopolurilor Imperiale. Acesta era ierarhizat la Nivelul Cinci Principal, ceea ce însemna că se număra printre cei mai buni șaizeci de jucători din imperiu.

În următoarea zi, Pequil a fost liber. Lui Gurgeh i s-a trimis un avion imperial care a aterizat alături de modul. Gurgeh și Flere-Imsaho au zburat peste oraș, spre palat. Au aterizat pe acoperișul unei impresionante clădiri de birouri, care domina unul dintre micile parcuri existente pe terenurile palatului, și au fost conduși pe o scară ale cărei trepte erau acoperite cu o mochetă groasă, până într-un birou în care un servitor mascul l-a întrebat pe Gurgeh dacă dorea să mănânce sau să bea ceva. Gurgeh a spus că nu dorea nimic, iar el și drona au fost lăsați singuri.

Flere-Imsaho a plutit spre ferestrele înalte. Gurgeh s-a uitat la câteva picturi de pe pereți, care înfățișau portrete. După scurt

timp, în încăpere a intrat un apex tinerel. Era înalt și purta o versiune nepretențioasă și practică a uniformei Birocrației Imperiale.

— Bună ziua, domnule Gurgeh. Sunt Lo Shav Olos.

— Bună, a spus Gurgeh.

S-au salutat politicos din cap, apoi apexul s-a apropiat repede de un birou din fața ferestrelor și a pus un teanc gros de documente pe tăblie, după care s-a așezat.

Lo Shav Olos s-a uitat spre Flere-Imsaho care zumzăia și sfârâia în apropiere.

— Din câte înțeleg, aceasta este mașina ta.

— Se numește Flere-Imsaho. Mă ajută să mă descurc în privința limbii.

— Desigur. Apexul a făcut semn către un scaun aflat de cealaltă latură a biroului. Te rog să iei loc.

Gurgeh s-a așezat, iar Flere-Imsaho a venit în zbor și a rămas lângă el. Servitorul mascul a revenit cu o cupă din cristal și a așezat-o pe birou în fața lui Olos care a băut.

— Nu cred că îți este de mare folos, domnule Gurgeh, a zis zâmbind tânărul apex. Stăpânești foarte bine limba noastră.

— Mulțumesc.

— Domnule Gurgeh, dă-mi voie să adaug și felicitările mele la cele ale Biroului Imperial. Ai jucat mult mai bine decât ne așteptam noi. Înțeleg că ai studiat jocul doar o treime din durata unuia dintre Anii noștri Lungi.

— Da, dar Azad mi s-a părut atât de interesant, încât nu am făcut altceva în acea perioadă. Și are concepte comune cu alte jocuri pe care le-am studiat în trecut.

— Cu toate acestea, ai învins oameni care au învățat jocul toată viața. Era de așteptat ca preotul Lin Goforiev Tounse să se descurce mai bine la aceste jocuri.

— Mi-am dat seama, a spus Gurgeh zâmbind. Probabil că am fost norocos.

Apexul a râs scurt, apoi s-a rezemat de spătar.

— Probabil că da, domnule Gurgeh. Îmi pare rău să spun că norocul nu te-a mai ajutat în tragerea la sorți pentru următoarea rundă. Lo Wescekibold Ram este un jucător formidabil și multă lume crede că își va îmbunătăți performanțele față de cele precedente.

— Sper să fac un joc bun împotriva lui.

— Așa sperăm și noi. Apexul a mai sorbit din cupă, apoi s-a ridicat și s-a dus spre ferestrele din spatele lui și a privit spre parc. A frecat geamul cu unghia de parcă ar fi vrut să îndepărteze o pată de murdărie. Deși, strict vorbind, nu e domeniul meu, mărturisesc că m-ar interesa să aflu despre planurile tale de înregistrare a Premiselor.

Apoi s-a întors și l-a privit pe Gurgeh.

— Încă nu m-am hotărât cum să le exprim, a spus Gurgeh. Probabil că le voi înregistra mâine.

Apexul a dat din cap cu un aer gânditor. Și-a aranjat o mânecă a uniformei imperiale.

— M-am gândit să te sfătuiesc să fii oarecum… circumspect, domnule Gurgeh. Acesta a rugat drona să îi traducă „circumspect”. Olos a așteptat, apoi a continuat: Evident, trebuie să te înregistrezi la Birou, dar, după cum știi, participi la aceste jocuri în calitate de invitat onorific, de aceea tot ce vei declara în Premise are o valoare pur… statistică, înțelegi?

Gurgeh a rugat drona să îi spună ce însemna „calitate”.

— O vorbă goală, jucătoroidule, a bolborosit morocănoasă în Marain Flere-Imsaho. Tra-la-la; scârmește cuvântul *calitate* înainte de a-l rosti în Eädică. Hopa-tropa, hodoronca-tronca. Cioca-boca, treci la loca, indivizioșii ăștia nu dă sugestioare d-ale limbei, ai pricipit?

Gurgeh și-a reținut un zâmbet. Olos a continuat:

— De regulă, concurenții trebuie să fie pregătiți să își apere părerile cu argumente, pentru cazul în care Biroul consideră necesar să pună vreo părere la îndoială, dar sper că vei înțelege că probabil nu se va întâmpla acest lucru în situația ta. Biroul Imperial nu poate ignora faptul că… valorile societății voastre sunt foarte diferite de ale noastre. Nu dorim să te punem într-o situație jenantă silindu-te să dezvălui anumite lucruri pe care presa și majoritatea cetățenilor noștri le-ar putea considera… jignitoare. A zâmbit. Personal, iar asta în afara cadrului oficial, îmi imaginez că ai putea fi foarte… a, s-ar putea spune „imprecis”… și nimeni nu se va simți deranjat în mod special.

— „Special”? s-a mirat Gurgeh cu un aer nevinovat față de drona care, bâzâind și scoțând pocnete, stătea lângă el.

— Alte vorbe goale, paradaglină plină de paracet, hâr mâr zbârca, ești miratără încercând să neamaneama, cuvintrele însemnează vorbe și ai naibii răbdare, Gurgeh.

Gurgeh a tușit tare.
— Scuze, i-a spus el lui Olos. Da. Am înțeles. Voi ține seama de asta când voi formula Premisele.
— Mă bucur, domnule Gurgeh, a spus Olos, revenind la scaunul lui și așezându-se. Ceea ce ți-am spus reprezintă părerea mea, desigur, și eu nu am legături cu Biroul Imperial; acest birou este independent de el. Totuși unul dintre punctele forte ale imperiului este coeziunea… unitatea sa, și nu cred că voi greși prea mult făcând aprecieri privind atitudinea altui departament imperial. Lo Shav Olos a zâmbit cu un aer indulgent. Realitatea este că toți suntem uniți.
— Am înțeles, a spus Gurgeh.
— Sunt convins. Spune-mi, aștepți cu nerăbdare călătoria până la Echronedal?
— Desigur, cu atât mai mult cu cât această onoare este oferită foarte rar unor jucători-oaspeți.
— Exact. Olos a părut amuzat. Puțini oaspeți primesc aprobarea de a vizita Planeta Focului. Este un loc sfânt, dar și simbolul caracterului etern al Imperiului și al Jocului.
— Recunoștința mea depășește în mod special limitele capacității mele de exprimare fără nicio circumspecție, a spus Gurgeh cu glas suav, schițând și o plecăciune.
Flere-Imsaho a scos un bolborosit.
Olos a zâmbit cu gura până la urechi.
— Sunt convins că după ce ai reușit să fii atât de avansat – ba chiar înzestrat –, te vei dovedi mai mult decât demn de locul ce ți se va oferi în castelul-joc de pe Echronedal. Iar acum, a spus apexul, aruncând o privire spre ecranul de pe birou, constat că este momentul să particip la încă o ședință nesuferit de plicticoasă a Consiliului Comercial. Aș prefera să continuăm discuția, domnule Gurgeh, dar, din nefericire, ea trebuie scurtată în interesul schimburilor de mărfuri, reglementate în mod eficient, între numeroasele noastre lumi.
— Înțeleg pe deplin, a spus Gurgeh, ridicându-se în picioare în același timp cu apexul.
— Mă bucur că te-am cunoscut, domnule Gurgeh, a spus Olos zâmbind.
— Și eu.
— Permite-mi să-ți urez noroc în partida contra lui Lo Wescekibold Ram, a spus apexul în timp ce se îndrepta spre ușă

alături de Gurgeh. Regret, dar vei avea nevoie de noroc. Sunt sigur că va fi o partidă interesantă.

— Așa sper și eu, a spus Gurgeh.

Au ieșit din birou. Olos i-a întins mâna, Gurgeh i-a strâns-o, îngăduindu-și să pară puțin surprins.

— O zi bună, domnule Gurgeh.

— La revedere.

Apoi, Gurgeh și Flere-Imsaho au fost escortați înapoi la avionul de pe acoperiș, iar Lo Shav Olos a coborât spre sala de ședințe.

— Mare ticălos ești, Gurgeh! a spus drona în limba Marain când au revenit în modul. Întâi m-ai întrebat ce înseamnă acele două cuvinte pe care le cunoșteai deja, apoi le-ai folosit pe *amândouă* și…

Gurgeh clătina deja din cap și l-a întrerupt.

— Dronă, chiar nu știi prea multe despre felul în care se joacă un joc?

— Știu când oamenii fac pe proștii.

— Mai bine decât să facă pe animalul de companie, mașino!

Drona a scos un sunet ca un oftat, apoi a părut să ezite și a zis:

— Ei, în fine… măcar nu trebuie să fii îngrijorat în legătură cu Premisele. A chicotit destul de forțat. Ei se tem să spună adevărul la fel de mult ca și tine.

Partida dintre Gurgeh și Lo Wescekibold Ram a atras atenția tuturor. Fascinate de acel străin ciudat, care refuza să vorbească, agențiile de presă au trimis cei mai acerbi reporteri și operatorii cei mai capabili să surprindă cu camerele lor orice expresie facială trecătoare care să-l facă pe subiect să pară urât, prost sau crud (dar preferabil toate la un loc). Fizionomia lui Gurgeh, deosebită de cea a azadienilor, era văzută ca o provocare de cameramani și ca un pește mare într-un butoi mic, de către alții.

Numeroși amatori plătitori înapoiaseră biletele luate pentru a urmări alte partide ca să îl urmărească pe Gurgeh, iar galeria oaspeților s-ar fi umplut de mai multe ori, chiar dacă sala în care el jucase înainte fusese schimbată; acum se alesese un cort mare, înălțat într-un parc, la doar câțiva kilometri de Grand Hotel și Palatul Imperial. Cortul putea găzdui de trei ori mai mulți spectatori decât sala și, cu toate acestea, gemea de lume.

Ca de obicei, Pequil sosise de dimineață, cu mașina Biroului pentru Afaceri Străine, pentru a-l duce pe Gurgeh în parc. Apexul nu a mai încercat să se așeze în fața camerelor de filmat, ci i-a îndepărtat grăbit pe cameramani pentru a-i face loc lui Gurgeh.

Acesta i-a fost prezentat lui Lo Wescekibold Ram, un apex scund și îndesat, cu o față mai aspră decât se așteptase Gurgeh și cu o ținută milităroasă.

În cadrul partidelor mai puțin importante, Ram a jucat incisiv și rapid, și au terminat două asemenea jocuri în prima zi, încheind aproape la egalitate. Gurgeh și-a dat seama cât de mult se concentrase în acea zi abia seara, când a adormit privind la ecran. A dormit aproape șase ore.

În următoarea zi au jucat alte jocuri mai puțin importante, dar, prin acordul dintre ei, jocul s-a prelungit până la sesiunea de seară; Gurgeh a simțit că apexul îl testa, încercând să îl obosească sau măcar să vadă care erau limitele anduranței lui; aveau să joace toate cele șase jocuri mici înainte de a trece la tablele principale, iar Gurgeh și-a dat seama deja că jucând unu la unu cu Ram era expus unei încordări mai mici decât atunci când jucase împotriva altor nouă jucători.

Jocul a devenit alt război de uzură, prelungindu-se toată după-amiaza, și Ram nu a sugerat să continue până seara. În cursul serii, Gurgeh și-a petrecut două ore analizând partida împreună cu nava, apoi, pentru a-și șterge totul din minte, a urmărit câteva canale de televiziune ale imperiului.

Existau filme de aventuri, concursuri de întrebări și răspunsuri, comedii, documentare și emisiuni de știri. A căutat prezentări ale partidei lui. Era menționat, dar jocul relativ plicticos din acea zi nu merita prea mult spațiu. Și-a dat seama că agențiile deveneau din ce în ce mai puțin amabile față de el, de aceea s-a întrebat dacă acum regretau că îl susținuseră când, în timpul primului meci, fusese atacat concertat de ceilalți jucători.

În următoarele cinci zile, posturile de știri s-au arătat chiar mai puțin încântate de „Străinul Gurgey” (din punct de vedere fonetic, limba Eähică era mai puțin subtilă decât Marain, astfel că numele lui era mereu pronunțat sau transcris incorect). A încheiat partidele mai puțin importante aproape la același nivel

de puncte cu Ram, apoi l-a învins la Tabla Originii după ce, la un moment dat, fusese mult în urma lui, și a pierdut la Tabla Formei la o diferență foarte mică.

Agențiile de știri au socotit imediat că Gurgeh era o amenințare la adresa imperiului și a binelui public și au declanșat o campanie pentru izgonirea lui de pe Eä. Au susținut că era în legătură telepatică cu *Factorul Limitator* sau cu robotul numit Flere-Imsaho, că folosea tot felul de droguri pe care le ținea în bârlogul viciilor și în emporiul în care trăia pe acoperișul de la Grand Hotel, apoi – ca și când abia atunci descoperiseră acest fapt – că putea secreta droguri în propriul corp (ceea ce era adevărat), folosind glande smulse de la copii mici în cadrul unor operații cumplite și mortale (lucru neadevărat). Se părea că acele droguri îl transformau într-un super computer sau într-un maniac sexual (chiar și una, și alta, potrivit altor articole).

O agenție de știri a descoperit Premisele lui Gurgeh, pe care nava le redactase și le prezentase Biroului de Jocuri. Se susținea că Premisele erau prefăcute și reflectau în mod tipic dublul limbaj, ambiguu, dulceag, folosit de Cultură, o rețetă care ducea la anarhie și la revoluție. Agențiile adoptau tonuri potolite și reverențioase când apelau la împărat „să facă ceva” în ceea ce privea Cultura și învinuiau Amiralitatea pentru că, deși vreme de decenii avusese cunoștință de acea adunătură de perverși mizerabili, nu le arătase cine era șeful și nici nu îi zdrobise complet (o agenție foarte curajoasă a mers până acolo încât a susținut că Amiralitatea nu știa cu certitudine unde se afla planeta-mamă a Culturii). Jurnaliștii înălțau rugi pentru ca Lo Wescekibold Ram să îl șteargă pe Străinul Gurgey de pe Tabla Devenirii la fel de hotărâtor cum Amiralitatea va distruge Cultura socialistă și coruptă. Ei l-au îndemnat pe Ram să folosească opțiunea fizică dacă era nevoie, acest lucru va arăta din ce era alcătuit acel papă-lapte de Străin (probabil literal).

— Toate astea sunt serioase? a spus Gurgeh, întorcându-se cu o față amuzată de la ecran spre dronă.

— Ucigător de serioase, i-a zis Flere-Imsaho.

Gurgeh a râs și a clătinat din cap. S-a gândit că oamenii de rând trebuiau să fie proști făcuți grămadă dacă dădeau crezare unor asemenea prostii.

După patru zile de joc la Tabla Devenirii, Gurgeh era pe

punctul de a învinge. L-a văzut ulterior pe Ram discutând înfrigurat cu unii dintre consilierii lui și aproape că se aștepta ca apexul să îl anunțe că se declară învins chiar atunci, după sesiunea de după-amiază. Însă Ram a hotărât să lupte în continuare; au convenit să sară peste sesiunea de seară și să reia partida a doua zi dimineață.

Pânza uriașului cort se umfla slab în adierea călduță când Flere-Imsaho i s-a alăturat lui Gurgeh la ieșire. Pequil s-a îngrijit să se facă o cărare prin mulțimea de afară, pentru a ajunge la mașina care îi aștepta. Mulțimea era compusă în primul rând din persoane care pur și simplu voiau să îl vadă pe străin, deși unii demonstrau zgomotos împotriva lui, iar un număr mic îl ovaționa. Ram și consilierii lui plecaseră primii din cort.

— Cred că l-am zări pe Shohobohaum în mulțime, a spus drona în timp ce așteptau la ieșire.

Anturajul lui Ram făcea larmă la capătul celălalt al potecii subțiri cât o panglică, organizată de două șiruri de polițiști.

Gurgeh a aruncat o privire spre mașină, apoi de-a lungul șirurilor de polițiști care își împreunaseră brațele. Încă era încordat după partidă și avea sângele încărcat de nenumărate substanțe chimice. Așa cum i se întâmpla din când în când, tot ce vedea în jur i se părea că face parte din joc; modul în care oamenii stăteau ca niște piese, grupați în funcție de cine putea lua sau afecta pe cine; modul în care modelul de pe pânza cortului era ca o zonă cu grile de pe tabla de joc, iar stâlpii plantați, ca niște surse de putere, așteptând să alimenteze piese minore și obosite și sprijinind un punct crucial din cadrul partidei; modul în care oamenii și polițiștii stăteau ca fălcile închise brusc ale unei manevre coșmarești de prindere în clește… totul era un joc, totul era perceput în lumina acestuia, tradus în reprezentările combative ale limbajului său, evaluat în contextul structurii sale impuse minții.

— Pe Za? a făcut Gurgeh.

S-a uitat în direcția în care arăta câmpul dronei, dar nu a reușit să-l vadă.

Ultima persoană din grupul lui Ram a părăsit trotuarul în apropierea căruia aștepta mașina oficială. Pequil i-a făcu semn lui Gurgeh să pornească. Au mers printre șirurile de masculi în uniformă. Spre el erau îndreptate camere de luat vederi, și reporterii îi adresau întrebări. La un moment dat, au început

scandări și a văzut o pancartă care era fluturată pe deasupra capetelor mulțimii: „PLEACĂ ACASĂ, STRĂINULE!”

— Se pare că nu sunt prea iubit, a spus el.

— Nu ești, i-a zis Flere-Imsaho.

După doi pași, chiar în timp ce vorbea și drona îi răspundea, Gurgeh a simțit într-un fel instinctiv, modelat de partidă, că avea să ajungă lipit de… i-a trebuit încă un pas ca să analizeze problema… ceva rău, ceva zguduitor și discordant… era ceva… diferit, ceva urât legat de grupul de trei persoane din stânga lui, prin dreptul căruia urma să treacă; păreau niște piese-fantomă, care se ascundeau pe un teritoriu împădurit. Nu-și putea da seama cu exactitate ce era în neregulă cu acel grup, dar a înțeles imediat – când structurile de protagonist ale simțului jocului au căpătat întâietate în mintea lui – că nu trebuia să riște o piesă *acolo*, în acea parte a tablei.

Încă jumătate de pas… și a intuit că piesa pe care nu voia să o riște era chiar el.

A văzut cum cele trei persoane încep să se miște și să se despartă. S-a răsucit și s-a lăsat la pământ aproape automat; era mișcarea de răspuns unei piese amenințate care avea o inerție prea mare pentru a se opri sau a face calea întoarsă din fața forței atacatoare.

Au urmat câteva bubuituri puternice. Cei trei indivizi s-au repezit spre el printre brațele polițiștilor formând acel lanț care, ca orice alcătuire compozită, se fragmenta brusc. Și-a completat mișcarea de lăsare la pământ cu un plonjon și o rostogolire și, oarecum încântat, și-a dat seama că totul era echivalentul aproape perfect al unei piese intermediare care leagă fedeleș un atacator ușor. A simțit că a fost lovit de două picioare în coaste, nu puternic, apoi o masă grea s-a prăbușit peste el și s-au auzit alte zgomote. A mai căzut ceva peste picioarele lui.

S-a simțit ca și cum s-ar fi trezit.

Fusese atacat. Au urmat orbiri de lumină, explozii, oameni care s-au repezit la el.

S-a zbătut sub greutatea călduță, animalică, a celui care căzuse peste el. Lumea striga, polițiștii au intervenit imediat. L-a văzut pe Pequil zăcând la pământ. Acolo era și Za, în picioare, părând foarte derutat. Cineva urla. Nici urmă de Flere-Imsaho. Ceva cald i se scurgea pe ciorapi.

Brusc revoltat la gândul că persoana aceea – apex sau mascul

nu avea cum să știe – ar putea fi moartă, s-a chinuit să iasă de sub corpul care zăcea peste el. Shohobohaum și un polițist l-au ajutat să se ridice în picioare. Țipetele au continuat, mulțimea se mișca ori era împinsă înapoi, făcând loc în jurul lui; pe pământ zăceau întinse câteva persoane, unele acoperite de sânge de culoare roșie-portocalie. Amețit, Gurgeh a rămas în picioare.

— Ești bine, jucătorule? l-a întrebat Za, care i-a surâs.

— Da, așa cred, a spus Gurgeh, dând afirmativ din cap.

Picioarele îi erau mânjite de sânge, dar culoarea nu se potrivea cu a sângelui său.

Flere-Imsaho a coborât din cer.

— Jernau Gurgeh! Ești teafăr?

— Da. Gurgeh a privit în jur. Ce s-a întâmplat? l-a întrebat el pe Shohobohaum Za. Ai văzut ce s-a petrecut?

Polițiștii își scoseseră armele și se strânseseră în jurul acelei zone; lumea se îndepărta, camerele agențiilor de presă erau împinse înapoi de polițiștii care răcneau. Cinci polițiști țintuiseră pe cineva pe iarbă. Doi apexi în haine civile zăceau pe potecă; cel pe care îl doborâse Gurgeh era plin de sânge. Câte un polițist stătea în dreptul fiecărui cadavru, alți doi îi dădeau îngrijiri lui Pequil.

— Cei trei te-au atacat, a spus Za, aruncându-și ochii împrejur în timp ce a făcut semn către cele două cadavre și la cel pe care polițiștii îl țineau la sol.

Gurgeh a auzit pe cineva suspinând îndurerat. Reporterii continuau să strige întrebări spre cei prezenți.

Za l-a condus pe Gurgeh spre locul în care era întins Pequil, iar Flere-Imsaho s-a foit zumzăind pe deasupra. Pequil stătea întins pe spate, cu ochii deschiși, clipind, iar un polițist i-a tăiat mâneca îmbibată în sânge a uniformei.

— Simpaticul domn Pequil s-a aflat în calea glonțului, a spus Za. Pequil, te simți bine? a strigat el pe un ton jovial.

Acesta a arborat un zâmbet pierit și a dat din cap că da.

— Până una-alta, a spus Za, cuprinzând cu brațul umerii lui Gurgeh și privind tot timpul în jur, fără să îi scape nicio mișcare, curajoasa și inteligenta dronă pe care o ai a depășit viteza sunetului ca să ajungă la douăzeci de metri în aer și să se ferească.

— M-am ridicat ca să apreciez mai bine ce se…

— Ai căzut, i-a spus Za lui Gurgeh, care încă nu se uita la el, și te-ai rostogolit. Am crezut că te-au nimerit. Serios. Am reușit să îl lovesc pe unul dintre atentatori peste cap și cred că polițiștii l-au prăjit pe altul. Pentru câteva momente, Za și-a îndreptat privirea asupra unui mic grup de oameni aflați dincolo de cordonul alcătuit de polițiști, spre locul de unde veneau scâncetele. Cineva din mulțime a încasat un glonț care îți era destinat.

Gurgeh a coborât privirea spre unul dintre apexii morți; capul lui stătea în unghi drept față de corp, rezemându-se de umăr; așa ceva ar fi arătat anapoda la aproape orice umanoid.

— Mda, ăsta e cel pe care l-am lovit, a spus Za, uitându-se o clipă la apex. Cred că l-am lovit prea tare.

— Repet, a spus Flere-Imsaho, descriind cercuri în fața lui Gurgeh și a lui Za, am câștigat înălțime doar ca să…

— Bine, dronă, ne bucurăm că n-ai pățit nimic, a spus Za, făcând un gest cu mâna spre mașina bâzâitoare, de parcă ar fi alungat o insectă mare și supărătoare, după care l-a condus pe Gurgeh înainte, spre locul în care un apex în uniformă de polițist le făcea semne spre mașină. Din cer și de pe străzile din apropiere au răsunat sirene.

— A, au sosit și băieții, a spus Za, în timp ce zgomotele amplificate au căpătat ecou deasupra parcului, după care o furgonetă aeriană, vopsită în roșu și portocaliu, a coborât brusc de pe cer și a aterizat pe iarba din apropiere, declanșând o furtună de praf; în curentul puternic de aer, pereții din pânză ai cortului au fluturat, s-au unduit și s-au izbit de stâlpi. Din furgonetă au sărit la sol alți polițiști înarmați până în dinți.

S-a produs o oarecare derută când s-a discutat în legătură cu ideea de a se urca în mașină sau nu; în cele din urmă, au fost duși înapoi în cort și li s-au luat declarații, lor și altor câtorva martori; reporterilor de știri li s-au confiscat două camere de filmare.

Afară, cele două cadavre și atacatorul doar rănit au fost îmbarcați în furgoneta aeriană. O ambulanță aeriană a sosit pentru a-l prelua pe Pequil, care avea o rană ușoară la un braț.

Când, în cele din urmă, Gurgeh, Za și drona au plecat din cort, pentru a fi duși la hotel cu un avion al poliției, o ambulanță terestră a pătruns pe porțile parcului pentru a-i prelua pe cei doi masculi și pe femela care fuseseră răniți în cursul atacului.

— Simpatic modulul ăsta, a spus Shohobohaum Za, azvârlindu-se într-un scaun care lua forma corpului. Zgomotul vehiculului poliției răsuna și în interior. Flere-Imsaho a devenit tăcută imediat ce au ajuns înăuntru, după care a dispărut în altă parte a modulului.

Gurgeh a cerut modulului ceva de băut și l-a întrebat pe Za dacă dorea ceva.

— Modul, a spus Za tolănindu-se în fotoliu și părând gânditor, aș vrea o porție dublă de *staol* și ficat de Shungusterianung cu aripi, frapat, care să aibă o gură de alcool Eflyre-Spin, în sos de cascalo făcut mediu, peste care să fie boabe sălbatice coapte și servite într-un bol osmotic Tippeawlic de tărie trei sau o aproximare cât mai apropiată.

— Aripi de femelă sau de mascul? a întrebat modulul.

— În locul ăsta? a întrebat Za și a râs. La naiba, să fie de amândouă.

— Va dura câteva minute.

— Nu e nicio problemă. Za și-a frecat mâinile, apoi s-a uitat la Gurgeh. Așadar, ai supraviețuit, bravo.

Gurgeh a părut nehotărât câteva clipe, apoi a spus:

— Da. Mulțumiri.

— Nu lua asta prea mult în seamă, a replicat Za și a fluturat o mână în aer. De fapt, m-am distrat. Doar că îmi pare rău că l-am ucis pe individul acela.

— Mi-ar face plăcere să mă arăt la fel de mărinimos ca tine, a spus Gurgeh. Dar individul a încercat să mă ucidă. Cu gloanțe.

Lui Gurgeh i se părea oribilă ideea de a fi lovit de un glonț.

— Ascultă, a spus Za ridicând din umeri, sunt convins că nu are vreo importanță dacă ești ucis de un proiectil sau de un CREW, tot mort ești. În orice caz, îmi pare rău pentru tipii aceia. Probabil că sărmanii își făceau doar datoria, respectând ordine.

— Își făceau datoria? a întrebat Gurgeh, cu un aer stupefiat.

Za a căscat și a dat afirmativ din cap, după care s-a întins în pliurile fotoliului care se mula în funcție de dorința lui.

— Da, oamenii aceia sunt din poliția secretă imperială sau de la Biroul Nouă ori ceva de genul ăsta. A căscat din nou. A, vor lansa o poveste că sunt civili dislocați… deși ar putea să pună asta pe seama mai știu eu cui… dar e puțin probabil. Za a surâs, apoi a ridicat din umeri. Ei, ar putea încerca orice, doar ca să

stârnească râsul.

Gurgeh a rămas pe gânduri.

— Nu, a spus el în cele din urmă. Eu nu înțeleg. Ai zis că oamenii aceia erau din cadrul poliției. Cum de…

— Poliția *secretă*, Jernau.

— Dar cum poți avea o poliție secretă? Am crezut că unul dintre avantajele poliției de a purta uniformă este ca membrii ei să poată fi identificați cu ușurință și să intimideze.

— Să ne ferească sfântul, a spus Za, acoperindu-și fața cu ambele palme. A coborât apoi mâinile și s-a uitat lung la Gurgeh. A inspirat adânc. Uite cum stă treaba… în fine, poliția secretă este alcătuită din indivizi care trag cu urechea la ceea ce spun cetățenii când nu se tem de prezența unei uniforme. După aceea, dacă persoana nu a spus nimic împotriva legii, dar a rostit niște vorbe despre care ei consideră că reprezintă un pericol la adresa securității imperiului, o răpesc și o interoghează, apoi – de regulă – o ucid. Câteodată o trimit într-o colonie penală, dar, de obicei, o incinerează sau o aruncă în puțul unei mine părăsite. Jernau Gurgeh, atmosfera de aici este încărcată de fervoare revoluționară, iar pe străzile orașului există limbi slobode. Cei din poliția secretă fac și multe alte lucruri. Ceea ce ți s-a întâmplat astăzi reprezintă unul dintre acelea.

Za s-a rezemat de spătar și a făcut un gest din umeri, care cuprindea totul.

— Pe de altă parte, cred că este imposibil ca acei azadieni să fi fost cetățeni dislocați. Doar dacă au fost îndepărtați din greșeală. Dar așa procedează poliția secretă, crede-mă. Aha!

De el s-a apropiat o tavă pe care se afla un bol mare într-un coșuleț; de la suprafața multicoloră a lichidului înspumat se ridicau aburi. Za a luat bolul în mâini.

— Pentru imperiu! a spus el și a golit totul dintr-o sorbitură. Apoi a trântit bolul pe tavă. Oau! a exclamat el, adulmecând și pufnind, după care și-a șters ochii cu mânecile tunicii.

I-a făcut cu ochiul lui Gurgeh.

— Scuză-mă dacă nu prea pricep, a spus Gurgeh, dar dacă acești oameni erau din poliția imperială, nu au acționat la ordin? Ce se întâmplă? Imperiul vrea să mă omoare pentru că îl înving pe Ram în partida aceea?

— Hmm, a făcut Za tușind. Ai început să pricepi, Gurgeh. La

naiba, credeam că un jucător ca tine ar fi mai… mai derutant… dar tu ești un copilaș între animale carnivore… în fine, da, cineva aflat într-o poziție de putere vrea să te vadă mort.

— Crezi că vor mai încerca?

Za a clătinat din cap.

— E prea bătător la ochi, ar trebui să fie de-a dreptul disperați ca să mai încerce așa ceva… cel puțin în viitorul apropiat. Cred că vor aștepta să vadă următoarele zece jocuri ale tale, după care, dacă nu te pot învinge, îl vor determina pe următorul adversar să aleagă opțiunea fizică împotriva ta și eu sper că-l vei băga în sperieți. Dacă ajungi până acolo.

— Sunt chiar o asemenea amenințare pentru ei?

— Ascultă, Gurgeh, ei și-au dat seama că au făcut o greșeală. Nu ai avut cum să vezi știrile difuzate înainte de sosirea ta. Spuneau că ești *cel mai bun* jucător din întreaga Cultură și că ești un individ decadent, un hedonist care nu a muncit nicio zi în viața lui, că ești arogant și că ai convingerea că vei câștiga jocul, că deții tot felul de glande introduse recent în corp, că ai fi în stare să te culci și cu mama ta, cu bărbați… și cu animale, din câte țin minte, că ești pe jumătate computer… după care Biroul a vizionat câteva dintre partidele pe care le-ai jucat în drumul spre Eä și atunci a anunțat că…

— Poftim? a spus Gurgeh, înclinându-se în față. Ce vrei să spui, că au văzut câteva dintre meciurile pe care le-am jucat?

— Mi-au cerut câteva partide jucate de tine; am luat legătura cu *Factorul Limitator* – nu ți se pare enervant? — și am cerut să îmi trimită mutările făcute de tine în două dintre cele mai recente jocuri împotriva navei. Biroul a spus că, în baza acestora, era mai mult decât dispus să îți permită să joci chiar folosindu-ți glandele secretoare și tot ce vrei… îmi pare rău, socotisem că întâi nava ți-a cerut permisiunea. N-a făcut-o?

— Nu, a spus Gurgeh.

— Ei bine, în orice caz, ei au spus că puteai juca fără nicio restricție. Nu mi-am închipuit că voiau asta cu adevărat – e vorba de puritatea jocului, pricepi? —, dar ordinele au venit probabil de sus. Imperiul dorea să facă dovada că, în ciuda avantajelor tale necinstite, tot nu ai putea să ajungi în Seria Principală. Probabil că în primele zile, când ai jucat împotriva acelui preot și a acoliților lui, ei și-au frecat mâinile de fericire, însă mai târziu, victoria aceea ca scoasă din pălărie i-a făcut să

le cadă bărbiile în farfuriile cu supă. Faptul că te-au programat să joci împotriva lui Ram într-un joc unu contra unu li s-a părut o găselniță fericită, însă acum ești pe cale să spulberi scândurile latrinei de sub fundul lui, iar ei au intrat în panică. Za a sughițat. Din cauza asta s-a petrecut treaba asta ratată de astăzi.

— Așadar, tragerea la sorți care m-a pus față în față cu Ram nu a fost aleatorie, adevărat?

— Ia mai lasă-mă, Gurgeh! a spus Za râzând. Nici vorbă, domnule! Ce naiba? Chiar atât de naiv ești? A clătinat din cap și a rămas uitându-se la podea, sughițând când și când.

Gurgeh s-a ridicat și s-a dus spre ușile deschise ale modulului. A privit spre orașul ale cărui lumini licăreau în negura subțire a serii. Umbrele lungi ale clădirilor-turn se întindeau deasupra orașului ca firele de păr rare ale unei blăni aproape chelite. Deasupra lui, aparate de zbor sclipeau roșiatic.

Gurgeh nu credea că se simțise vreodată atât de furios și frustrat. Un alt sentiment neplăcut, care se adăuga celor pe care le trăise în ultima vreme, sentimente pe care le pusese pe seama jocului și a faptului că, pentru prima oară, juca la modul serios.

Se părea că toți îl tratau ca pe un copil. Hotărau cu zâmbete pe față ce trebuia sau nu să i se spună, îi ascundeau lucruri pe care ar fi trebuit să le cunoască, iar când nu i se spunea nimic, toți se comportau de parcă el trebuia să fi știut totul încă de la început.

S-a uitat din nou spre Za, dar acesta se freca pe burtă și părea să fie cu gândul în altă parte. A râgâit puternic, după care a zâmbit cu un aer de încântare și a exclamat:

— Hei, modul! Treci pe canalul zece! Da, pune totul pe ecran, bravo.

S-a ridicat din fotoliu și a rămas în fața ecranului cu brațele încrucișate peste piept, fluierând fără să îi pese ce cânta și surâzând absent la imaginile care se derulau. Aflat într-o parte, Gurgeh s-a uitat la ecran.

Emisiunea de știri prezenta un film cu trupele imperiale care coborâseră pe o planetă îndepărtată. Orașe și metropole incendiate, șiruri sinuoase de refugiați, cadavre, toate prezentate de aproape. Apoi, interviuri cu familiile înlăcrimate ale atacatorilor uciși. Cei drepți îi invadaseră pe localnici – patrupede păroase, cu buze prehensile – care erau arătați

zăcând la pământ, legați în noroi, sau în genunchi, în fața unui portret al lui Nicosar. Unul dintre acele patrupede fusese tuns la piele, astfel ca oamenii de acasă să poată vedea cum arăta pe sub toată acea blană. Buzele patrupedelor deveniseră trofee foarte apreciate.

Următorul reportaj era despre Nicosar, care își distrusese adversarul în partida de unu la unu. Imaginile îl arătau pe împărat mergând dintr-o parte spre cealaltă a tablei de joc, semnând niște documente într-un birou, apoi, de la o oarecare distanță, stând din nou pe tablă, în timp ce un comentator se entuziasma în legătură cu felul în care el jucase.

A urmat atacul împotriva lui Gurgeh. A rămas năucit când a văzut incidentul filmat. S-a încheiat într-o clipă; un salt brusc, el căzând, drona dispărând în înaltul cerului, câteva lumini orbitoare, Za sărind din mulțime, derută și agitație, apoi chipul lui transfocat, o imagine scurtă a lui Pequil zăcând la pământ și încă unul dintre atacatorii morți. S-a afirmat că el era derutat, dar nevătămat, grație acțiunii prompte a poliției. Pequil nu era rănit grav, dăduse un interviu din spital, explicând cum se simțea. Atacatorii erau prezentați drept extremiști.

— Asta înseamnă că s-ar putea ca după aceea ei să se prezinte drept neutri în toată afacerea asta, a spus Za. A cerut ecranului să se închidă, după care s-a întors spre Gurgeh. Nu crezi că am fost *iute* în scena aceea? a spus el zâmbind larg și azvârlindu-și brațele în lături. Ai văzut cum m-am mișcat? Am fost *minunat*! A hohotit și s-a răsucit, apoi s-a prefăcut a merge, apoi a dansat spre fotoliul care lua forma corpului și s-a lăsat să cadă pe el. La naiba, mă aflam acolo doar ca să văd ce demenți au trimis ca să protesteze la adresa noastră, dar acum, uau, mă bucur că am fost acolo! Ce viteză am avut! Să fiu al naibii, am dovedit o grație de animal, maestre!

Gurgeh s-a declarat de acord că Za reacționase extrem de rapid.

— Modul, să mai vedem asta o dată! a strigat Za.

Ecranul modulului i-a respectat comanda, iar Shohobohaum Za a râs și a chicotit cât a urmărit cele câteva secunde ale intervenției lui. A reluat imaginile de câteva ori, cu încetinitorul, a aplaudat, apoi a cerut încă o băutură. De această dată, bolul înspumat a sosit mai repede, ceea ce însemna că sintetizatoarele modulului procedaseră înțelept, memorând

codurile comenzii de mai devreme. Văzând că Za nu se gândea să plece, Gurgeh s-a așezat. A comandat niște gustări, iar Za a pufnit zeflemitor când i s-a oferit mâncare și a ronțăit fructele prăjite care erau în cocktailul înspumat.

Au urmărit transmisiuni ale posturilor de televiziune în timp ce Za a sorbit cu zgomot din băutură. Afară, un soare a coborât spre apus, iar luminile orașului au sclipit în semiîntuneric. Flere-Imsaho a apărut fără carcasa de deghizare – Za nici nu l-a băgat în seamă – și a anunțat că pleca să facă încă o explorare a populației de păsări a planetei.

— Nu crezi că mașina asta le-o trage păsărilor? a întrebat Za după ce drona dispăruse.

— Nu, a spus Gurgeh, sorbind din paharul lui cu vin.

Za a pufnit.

— Hei, nu vrei să mai ieși o dată în oraș? Vizita aceea la Gaură a fost o adevărată distracție. S-ar putea să ți se pară ciudat, dar mie mi-a plăcut. Doar că de data asta să ne facem de cap cu adevărat, să le arătăm găgăuților ăstora constipați cum sunt oamenii Culturii când chiar își pun în minte să se distreze.

— Nu cred că vreau, a spus Gurgeh. Mai ales după ce s-a întâmplat atunci.

— Vrei să spui că nu ți-a plăcut? a întrebat Za cu uimire.

— Nu chiar atât de mult.

— Dar ne-am distrat! Ne-am îmbătat, ne-am drogat, ne-am… în fine, doar unul dintre noi a făcut sex, iar tu ai fost pe aproape, ne-am încăierat și am câștigat, apoi am șters-o de acolo. La naiba, ce-ai vrea mai mult de atât?

— Nu vreau mai mult, ci mai puțin. În orice caz, mai am de jucat.

— Ești nebun, aceea a fost o noapte grozavă. Minunată.

Și-a lăsat capul pe spătarul fotoliului și a respirat adânc.

— Za, a spus Gurgeh, ținându-și cotul pe genunchi și bărbia rezemată în podul palmei și aplecându-se puțin în față, de ce bei atât de mult? Nu ai nevoie, doar ai glandele obișnuite. De ce?

— De ce? a făcut Za, ridicând capul. S-a uitat în jur de parcă ar fi fost uimit că se afla acolo. De ce? a sughițat. Mă întrebi de ce?

Gurgeh a dat din cap.

Za s-a scărpinat la o subsuoară, a clătinat din cap și s-a uitat la Gurgeh ca și cum ar fi vrut să-și ceară scuze.

— Vrei să repeți întrebarea?

— De ce bei atât de mult? a întrebat Gurgeh, cu un zâmbet îngăduitor pe față.

— De ce nu? a spus Za și a fluturat din mâini. Cum să spun… n-ai făcut niciodată ceva doar… doar *de-al naibii*? Vreau să spun că e vorba de… empatie. Așa procedează localnicii, înțelegi? Ăsta e refugiul lor, așa scapă din locul lor, din glorioasa mașinărie imperială… și este o chestie măreață să îi apreciezi ideile mai de finețe… totul se leagă, știi, Gurgeh? Eu am înțeles asta. Za a dat din cap cu un aer înțelept, apoi, încet, s-a bătut cu un deget molatic în tâmplă. Am înțeles asta, a repetat el. Gândește-te numai, Cultura e… A descris o mișcare de rotație cu același deget… Construită în glande, sute de secreții și mii de efecte, orice combinație dorești, și e gratis… Dar în imperiu, ha-ha! a arătat cu degetul spre tavan. În imperiu trebuie să plătești, refugiul este o marfă ca orice altceva. Și e chestia asta, băutura. Reduce timpul de reacție, face lacrimile să vină mai ușor… Za și-a dus două degete la obraji… Face pumnii să se strângă mai ușor. Apoi și-a strâns mâinile pumni și a mimat câteva lovituri de box… Și… A ridicat din umeri… Și, în cele din urmă, te ucide. S-a uita în direcția lui Gurgeh. Înțelegi? Și-a desfăcut brațele și apoi le-a lăsat să cadă fără vlagă pe canapea. Pe de altă parte, a spus el, iar vocea lui a părut brusc foarte obosită, eu *nu* am toate glandele obișnuite.

Surprins, Gurgeh a ridicat ochii spre Za.

— Nu le ai?

— Nu. Ar fi fost prea periculos. Imperiu m-ar face să dispar și ar efectua cea mai minuțioasă autopsie. Ar dori să descopere cum arată pe dinăuntru un *culturnic*, înțelegi? Za a închis ochii. A fost nevoie să mi se scoată toate, iar apoi, când am ajuns aici, le-am permis ăstora din imperiu să facă tot soiul de teste și să ia tot felul de mostre… să descopere ce voiau fără să provoc un incident diplomatic, fără să dispară un ambasador.

— Am înțeles. Îmi pare rău. Gurgeh nu știa ce altceva să spună. Nu-și dăduse seama. Așadar, toate drogurile pe care mă sfătuiai să le secret…

— Deducție și amintire, a spus Za, rămas cu ochii închiși. M-am străduit să fiu prietenos.

Gurgeh s-a simțit jenat, aproape rușinat.

Za și-a lăsat capul pe spate și a început să sforăie.

Apoi, brusc, a deschis ochii și a sărit în sus.

— Ei bine, gata, trebuie să mă duc la culcare, a spus el, făcând un efort mare să se adune. Legănându-se, a rămas în fața lui Gurgeh.

— Poți să-mi chemi un taxi aerian?

Gurgeh a chemat un taxi. După câteva minute, primind aprobare de la Gurgeh prin intermediul gărzilor de pe acoperiș, mașina a sosit și l-a dus acasă pe Shohobohaum Za care cânta.

Gurgeh a mai stat o vreme, urmărind cum seara se adâncea după ce apusese și cel de-al doilea soare, apoi a dictat o scrisoare către Chamlis Amalk-ney ca să îi mulțumească pentru brățara cu Orbitalul, pe care încă o purta. A copiat cea mai mare parte a scrisorii și i-a trimis-o lui Yay. Le-a povestit ce i se întâmplase de când sosise pe planetă. Nu s-a deranjat să treacă sub tăcere faptul că juca în imperiu și s-a întrebat cât de multe din acele adevăruri vor ajunge de fapt la prietenii lui. Apoi a studiat câteva probleme pe ecran și a discutat cu nava despre partida de a doua zi.

La un moment dat, a ridicat bolul din care băuse Shohobohaum Za și a descoperit că mai erau câteva guri de băutură. A mirosit-o, apoi a clătinat din cap și a cerut unei tăvi să facă ordine.

A doua zi, Gurgeh l-a zdrobit pe Lo Wescekibold Ram cu „dispreț”, după cum au descris jurnaliștii victoria. Pequil a fost de față, părând aproape la capătul puterilor și având brațul bandajat susținut de o eșarfă. A spus că se bucura că Gurgeh scăpase nevătămat. Gurgeh i-a spus că îi părea foarte rău pentru rana suferită.

Au ajuns și s-au întors de la cortul în care se desfășurase partida folosind un aparat de zbor; Oficiul Imperial socotise că deplasarea cu un vehicul terestru prezenta prea multe riscuri.

Când a ajuns la modul, a descoperit că nu avea să se bucure de o pauză între partida jucată în acea zi și următoarea; Biroul de Jocuri trimisese o scrisoare prin curier anunțându-l că viitorul joc se va desfășura a doua zi dimineață.

— Aș fi preferat o pauză, i-a mărturisit el dronei.

Făcea un duș flotant, plutind în centrul camerei antigravitație,

iar apa era împroșcată din diferite direcții, apoi era aspirată prin găuri minuscule aflate în pereții cabinei semisferice. Dopuri membranoase împiedicau apa să îi pătrundă în nas, dar exprimarea lui era bolborosită.

— Fără îndoială că ai fi preferat asta, i-a spus Flere-Imsaho cu glas scârțâit. Numai că ei încearcă să-ți inducă o stare de epuizare. Și asta înseamnă că sigur vei juca împotriva unuia dintre cei mai buni jucători, dintre cei care au reușit să-și termine partidele mai devreme, bineînțeles.

— Așa m-am gândit și eu, a spus Gurgeh.

Din cauza stropilor și a aburului, vedea drona ca prin ceață. S-a întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă mașina nu ar fi fost perfect etanșă și ar fi intrat apă în ea. S-a întors agale, dându-se peste cap în curenții schimbători de aer și apă.

— Ai putea face o plângere la Birou. Cred că este evidentă discriminarea în cazul tău.

— Așa cred și eu. Dar și ei. Și ce dacă?

— S-ar putea ca plângerea să aibă un efect.

— Atunci, fă-o tu.

— Nu fi ridicol, doar știi că mă ignoră.

Cu ochii închiși, Gurgeh a început să fredoneze ceva.

Unul dintre adversarii din partida care se juca în zece era același preot pe care îl învinsese în primul meci, Lin Goforiev Tounse; el câștigase jocurile din seria a doua și se recalificase pentru Seria Principală. Gurgeh s-a uitat la preot când acesta a intrat în sala complexului recreativ în care se juca și i-a zâmbit. Era o expresie facială azadiană pe care o exersa când și când, fără să-și dea seama, mai curând ca un bebeluș care încearcă să imite expresiile văzute pe fețele adulților din jur. Brusc, i s-a părut momentul potrivit să arboreze acel zâmbet. Știa că nu va reuși niciodată să o facă perfect – fața lui nu era construită la fel ca a azadienilor –, dar putea mima semnalul destul de bine pentru ca el să nu fie ambiguu.

Tradus sau nu, Gurgeh știa că era un zâmbet care spunea: „Mă mai ții minte? Te-am bătut o dată și abia aștept să o fac din nou. Un zâmbet de satisfacție de sine, de victorie și de superioritate. Preotul a încercat să îi răspundă și să transmită același semnal, dar a făcut-o neconvingător, astfel că expresia s-a transformat curând într-o strâmbătură. Apoi apexul s-a

întors cu spatele.

Gurgeh a simțit că starea lui de spirit era de entuziasm. Era cuprins de exaltare și părea să ardă lăuntric. A trebuit să facă un efort pentru a se liniști.

La fel ca Gurgeh, și ceilalți opt jucători câștigaseră partidele jucate. Trei erau din Amiralitate sau Marină, unul era colonel de armată, unul, judecător, iar ceilalți trei, birocrați. Toți erau jucători foarte buni.

În acea etapă a Seriei Principale, participanții jucau un miniturneu de unu la unu în partide de mai mică importanță și Gurgeh a socotit că aceasta îi va oferi ocazia cea mai favorabilă de a supraviețui confruntării; pe tabla principală probabil că avea să se confrunte cu o acțiune concertată, dar în jocurile individuale avea posibilitatea de a acumula un avantaj suficient pentru a trece hopul cel mare.

A descoperit că îi făcuse mare plăcere să îl învingă pe Tounse, preotul. După mutarea decisivă a lui Gurgeh, apexul a fluturat un braț peste tablă, s-a ridicat și a început să răcnească și să îl amenințe cu pumnul, bolborosind despre droguri și păgâni. Gurgeh și-a dat seama că o asemenea reacție l-ar fi făcut cândva să transpire rece ori măcar să se simtă cumplit de stânjenit. Acum însă, a constatat că s-a rezemat de spătarul scaunului și a zâmbit cu răceală.

Cu toate acestea, în timp ce preotul se răstea la el, s-a gândit că apexul l-ar fi putut lovi, iar asta a făcut ca inima să îi bată ceva mai repede, dar Tounse s-a oprit în mijlocul unei tirade, a privit în jur spre oamenii din sală, care stăteau tăcuți și șocați, a părut că își dă seama unde se afla și a fugit.

Gurgeh a expirat, iar fața i s-a relaxat. Judecătorul Imperial s-a apropiat de el și i-a cerut scuze în numele preotului.

Aproape toată lumea socotea că, într-un fel sau altul, Flere-Imsaho îi asigura ajutorul în timpul partidelor. Biroul a declarat că, pentru a se elimina orice suspiciuni de acest gen, ar dori ca în timpul fiecărei sesiuni mașina să fie ținută în birourile unei companii imperiale, producătoare de computere, aflată de cealaltă parte a orașului. Drona protestase vehement, dar Gurgeh fusese întru totul de acord.

Meciurile jucate de el atrăgeau în continuare nenumărați spectatori. Unii veneau doar ca să se uite urât la el și să fluiere, până când erau scoși din sală de oficialități, dar majoritatea

voiau să vadă meciul. Complexul de recreere avea facilități pentru reprezentări diagramatice ale tablelor principale, astfel că oamenii din exteriorul sălii mari puteau urmări desfășurarea partidelor, iar unele dintre sesiunile jucate de Gurgeh au fost prezentate în direct, asta când nu se suprapuneau cu ale împăratului.

După preot, Gurgeh i-a înfruntat pe doi dintre birocrați și pe colonel, câștigând toate meciurile, deși a avut un avantaj fragil față de colonel. Aceste jocuri s-au desfășurat în decurs de cinci zile, și Gurgeh s-a concentrat intens tot timpul. Se așteptase să se simtă epuizat la sfârșit, avea o stare de ușoară secătuire, dar senzația principală era de jubilație. Jucase suficient de bine pentru a avea măcar șansa de a-i învinge pe cei nouă oameni pe care imperiul îi pusese în fața lui și, departe de a-i aprecia pe ceilalți, a constatat că era nerăbdător și dorea ca restul să încheie partidele minore, astfel încât confruntarea majoră pe tabla principală să poată începe cât mai curând.

— Ție îți merge foarte bine, dar eu sunt ținut toată ziua într-o cameră de monitorizare! O cameră de monitorizare, auzi? Gogomanii ăștia încearcă să mă *sondez*e! Vremea e frumoasă și tocmai începe sezonul migrației, iar eu sunt încuiată într-o cameră cu o mulțime de mașinofili care încearcă să mă *violez*e!

— Îmi pare rău, dronă, dar ce pot face? Știi că vor să găsească o scuză pentru a mă scoate din joc. Dacă vrei, aș putea cere să ți se permită să rămâi în modul, dar mă îndoiesc că vor fi de acord.

— Nu trebuie să fac asta, doar știi, Jernau Gurgeh. Pot face tot ce doresc. Aș putea refuza să merg acolo. Nu sunt al tău și nici al lor, ca să mi se ordone ce să fac.

— Eu știu asta, dar ei, nu. Sigur, poți proceda cum dorești… în funcție de ce consideri potrivit.

Gurgeh s-a întors din nou cu fața la ecranul modulului, pe care studia jocuri clasice cu zece participanți. Flere-Imsaho s-a făcut cenușiu de frustrare. Aura normală, verde-gălbuie pe care o etala când lepăda carcasa de deghizare devenise din ce în ce mai palidă în acele ultime zile. Lui Gurgeh aproape că îi părea rău de dronă.

— Ei bine… Flere-Imsaho a scheunat și Gurgeh a avut impresia că, dacă ar fi avut gură adevărată, drona ar fi făcut

spume în colțul buzelor. Nu e suficient de bun.
Și după acea ultimă remarcă șchioapă, drona a ieșit învârtindu-se din salon.
Gurgeh s-a întrebat cât de nefericită se simțea drona pentru că era întemnițată toată ziua. Recent, se gândise că probabil drona primise instrucțiuni să îl împiedice să ajungă prea departe în privința jocurilor. Dacă era așa, atunci refuzul de a fi izolată ar fi fost o modalitate acceptabilă de a obține acest rezultat; în cazul în care Contact putea susține în mod justificabil că impunând dronei să renunțe la libertate era o cerință irațională, pe care avea tot dreptul de a o respinge. Gurgeh a ridicat din umeri, nu putea face nimic.
A trecut la alt joc.

După zece zile, partidele s-au încheiat, iar Gurgeh ajunsese în runda a patra; mai avea de învins un adversar, iar după aceea va merge la Echronedal pentru meciurile finale, nu ca observator sau oaspete, ci în calitate de jucător.
Reușise să își creeze un avantaj în cadrul jocurilor minore, așa cum sperase, iar la tablele principale nici măcar nu încercase să declanșeze ofensive puternice. Îi așteptase pe ceilalți să atace, iar ei o făcuseră, dar el conta pe faptul că aceștia nu vor fi prea dispuși să coopereze între ei așa cum procedaseră jucătorii din primul meci. Aceștia erau oameni importanți, trebuiau să se gândească la carierele lor și, indiferent cât de loiali ar fi fost față de imperiu, trebuiau să își apere și interesele proprii. Doar preotul avea puține de pierdut, de aceea el ar fi fost probabil pregătit să se sacrifice pentru binele imperiului și să accepte orice post care nu depindea de joc pe care Biserica i-l putea găsi.
În jocul din afara jocului, Biroul Jocurilor făcuse o greșeală – după părerea lui Gurgeh – că îl aruncase în luptă contra primilor zece oameni care trebuiau să se califice. Părea să fie o decizie logică, deoarece nu îi lăsa nicio clipă de răgaz, dar, după cum se dovedise, el nu avusese nevoie de odihnă, iar tactica însemna că adversarii săi proveneau din diferite domenii ale arborelui imperial, fiind astfel mai greu de ispitit cu poziții ministeriale, plus că era mai puțin probabil ca ei să cunoască stilul de joc al celorlalți.
Mai descoperise ceva ce se numea rivalitate inter-servicii –

găsise evidențe privind unele jocuri vechi care păreau absurde, asta până când nava i-a explicat fenomenul, așa că a depus eforturi deosebite ca să îi facă pe cei din Amiralitate și pe colonel să sară unul la gâtul celuilalt. Nu fusese nevoie de altceva.

Era un meci trudit; fără inspirație, dar funcțional, pur și simplu a jucat mai bine decât oricare dintre ceilalți. Marja lui de câștig nu era mare, dar se chema victorie. Unul dintre viceamiralii Flotei a ieșit pe locul doi. Tounse, preotul, a încheiat partida pe ultimul loc.

Încă o dată, presupusa programare aleatorie a Biroului i-a oferit extrem de puțin timp liber între meciuri, dar Gurgeh s-a bucurat în sinea lui; asta însemna că putea să-și mențină același nivel ridicat de concentrare și nu-i lăsa timp la dispoziție ca să-și facă griji sau să stea prea mult pentru a gândi. Undeva, în mintea lui, o parte din el era la fel de uimită și deconcertată ca și azadienii de felul splendid în care juca. Dacă acea parte a minţit lui i-ar fi apărut în față, dacă ar fi ocupat centrul scenei și i-ar fi spus „Stai puțin…”, bănuia că ar fi cedat nervos, vraja s-ar fi risipit și acea plimbare care era o alunecare s-ar fi transformat într-o prăbușire, în înfrângere. Și, așa cum sună o maximă, eșecul nu a ucis niciodată pe nimeni, însă când te oprești…

În orice caz, era scăldat de un val dulce-amărui de emoții noi și îmbunătățite; groaza de risc și de posibilă înfrângere, exaltarea pură a jocului când strategia dădea roade și campania care triumfa; oroarea de a vedea brusc o slăbiciune în poziția care îl putea împinge la pierderea partidei; izbucnirea de ușurare când nimeni nu observa că exista destul timp pentru a umple golul; pulsul bucuriei furioase și desfătătoare când vedea o asemenea slăbiciune în jocul altcuiva și satisfacția neînfrânată a victoriei.

Și, din afară, satisfacția suplimentară de a ști că se descurca mult mai bine decât se așteptase cineva. Toate predicțiile lor – ale Culturii, ale Imperiului, ale navei, ale dronei – fuseseră infirmate; era limpede că acele fortificații de neclintit căzuseră în fața lui. Își depășise și propriile așteptări, iar dacă îl frământa ceva era ca nu cumva vreun mecanism subconștient să îi permită să se relaxeze puțin acum, după ce dovedise atâtea, ajunsese atât de departe și îi învinsese pe atât de mulți

azadieni. Nu voia așa ceva, voia să meargă înainte, îi plăcea mult asta. Voia să își descopere capacitatea prin acel joc infinit de solicitant și exploatabil la infinit și nu voia ca vreo părticică slabă și înspăimântată din sine să îl trădeze. Pe de altă parte, nu voia ca imperiul să folosească vreun mijloc necinstit de a scăpa de el. Dar chiar și asta era o îngrijorare neînsemnată. Să încerce să-l ucidă; acum trăia un sentiment nechibzuit de invincibilitate. Doar să nu încerce să îl descalifice pornind de la nu știu ce chestiune tehnică. Asta l-ar fi durut.

Însă mai exista o modalitate prin care îl puteau opri. Știa că în jocul unu la unu exista probabilitatea ca adversarul să folosească opțiunea fizică. Așa gândeau azadienii; acest om al Culturii nu va accepta pariul, va fi prea speriat. Chiar dacă ar fi acceptat și ar fi continuat lupta, groaza de a ști ce i s-ar fi putut întâmpla îl va paraliza, devora și înfrânge din interior.

A discutat îndelung aceste lucruri cu nava. *Factorul Limitator* se consultase cu *Micul Ticălos* –, aflat la zeci de milenii depărtare, în Norul Mare, și s-a simțit capabil să îi garanteze supraviețuirea. Bătrâna navă va rămâne în afara imperiului, dar va porni cu viteză maximă, dând roată pe raza cea mai mică imediat după începerea partidei. Dacă Gurgeh era silit să parieze în cadrul opțiunii fizice și pierdea, nava va goni cu viteză maximă spre Eä. Era sigur că pe drum putea scăpa de orice navă imperială, pentru a ajunge la Eä după câteva ore și pentru a folosi dislocatorul de mare capacitate ca să-i recupereze pe Gurgeh și pe Flere-Imsaho din acel loc fără ca măcar să încetinească.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Gurgeh, privind suspicios la minuscula granulă sferică pe care o scosese Flere-Imsaho.

— Baliză și comunicator unidirecțional, i-a spus drona. A dat drumul granulei în palma lui Gurgeh, iar ea s-a rostogolit. Ți-o pui sub limbă, se va implanta singură, nici nu-ți vei da seama că se află acolo. Dacă nu te va putea găsi în alt mod, nava se va îndrepta spre ea când va veni spre planetă. Dacă simți o serie de înțepături dureroase sub limbă – patru în două secunde –, ai două secunde la dispoziție ca să iei poziția de fetus înainte ca tot ce se află pe o rază de trei sferturi de metru în jurul granulei să fie adus la bordul navei; de aceea, să ții capul între genunchi și să nu-ți fluturi brațele.

Gurgeh s-a uitat la granulă. Avea diametrul de aproximativ

doi milimetri.

— Dronă, vorbești serios?

— Cât se poate de serios. Probabil că nava va fi în propulsie-sprint; ar putea trage de aici orice, cu viteza de o sută douăzeci de kiloani-lumină. La viteza asta, chiar și dislocatorul de mare capacitate al navei se va afla în raza de acțiune timp de aproximativ o cincime de milisecundă, de aceea vom avea nevoie de tot ajutorul din lume. Gurgeh, ne pui pe amândoi într-o situație foarte dubioasă. Țin să știi că asta nu mă bucură deloc.

— Dronă, nu te îngrijora, mă voi asigura că nu te vor include și pe tine în pariul fizic.

— Nu, mă refeream la posibilitatea de a fi dislocat. Este o operațiune riscantă. Nu mi s-a spus despre asta. Câmpurile de dislocare din hiperspațiu sunt singularități, supuse Principiului Incertitudinii.

— Da, ai putea fi propulsat în altă dimensiune, sau cine știe.

— Ori strivit la capătul nepotrivit al acesteia, ca să fiu mai precis.

— Și cât de des se întâmplă asta?

— Păi, o dată la optzeci și trei de milioane de dislocări, dar asta nu înseamnă că…

— Cu toate astea, comparația este favorabilă față de riscul pe care îl înfrunți călătorind cu vehiculele terestre ale acestor barbari sau chiar cu aparatele lor de zbor. Fii ticălos, Flere-Imsaho, riscă și tu.

— Îți convine să vorbești așa, dar chiar dacă…

Gurgeh a lăsat mașina să trăncănească în continuare.

El va risca. Dacă trebuia să sosească, nava avea nevoie de câteva ore ca să întreprindă călătoria, dar pariurile în care se punea viața la bătaie nu se executau decât în zorii zilei următoare, iar Gurgeh era capabil să anuleze durerea dacă pedeapsa presupunea tortura. *Factorul Limitator* avea facilități medicale complete, va reuși să îl reasambleze dacă se ajungea până acolo.

A vârât granula sub limbă; preț de o secundă, a avut o senzație de amorțeală, apoi ea a dispărut, de parcă s-ar fi dizolvat. Dar o putea pipăi cu degetul.

În dimineața primei zile de joc s-a trezit cu un fior de anticipație aproape sexual.

Altă clădire; de astă dată, era un centru de conferințe din apropierea aeroportului de navetă pe care coborâse la sosire. Acolo l-a înfruntat pe Lo Prinest Bermoiya, judecător la Curtea Supremă de pe Eä și unul dintre cei mai impresionanți apexi pe care îi văzuse până atunci. Era înalt, avea părul argintiu și se deplasa cu o grație care lui Gurgeh i s-a părut ciudată, chiar tulburător de familiară, iar la început nu a reușit să explice motivul. Apoi și-a dat seama că bătrânul judecător pășea ca o persoană din Cultură; mișcările apexului trădau o ușurință lenevoasă, pe care Gurgeh încetase în ultima vreme să o ia în serios și astfel nu mai era capabil să o vadă.

În cursul partidelor inferioare, Bermoiya a stat neclintit, privind tabla continuu și mișcându-se doar pentru a muta o piesă. La jocul cu cărți s-a purtat la fel de studiat și deliberat, iar Gurgeh s-a trezit reacționând în mod opus, devenind agitat, incapabil să-și controleze neastâmpărul. A luptat împotriva acestei senzații cu ajutorul drogurilor corporale, calmându-se în mod deliberat și, în cursul celor șapte zile pline, cât au durat jocurile mai puțin importante, a reușit să înțeleagă ritmul analizat și constant al stilului de joc al apexului. Judecătorul a avut un avantaj mic după ce s-a făcut totalizarea punctelor. Nu se adusese vorba de niciun pariu.

Au început jocul pe Tabla Originii, iar după primele mutări, Gurgeh a crezut că imperiul avea să se mulțumească cu priceperea evidentă a lui Bermoiya la Azad, însă, după o oră de joc, apexul cu păr argintiu a ridicat o mână, cerându-i Judecătorului să se apropie.

Au venit împreună spre Gurgeh, care stătea în picioare într-un colț al tablei. Bermoiya a făcut o plecăciune.

— Jernow Gurgey, a spus el. Vocea lui era adâncă, iar Gurgeh a avut impresia că aude tonul autoritar în fiecare silabă rostită cu gravitate. Trebuie să cer să ne angajăm într-un pariu care ține de corp. Ești dispus să primești această provocare?

Gurgeh s-a uitat în ochii lui mari și calmi. A simțit că propria privire îl trădează și a coborât ochii. Și-a amintit o clipă de fata de la bal. A ridicat privirea… și a perceput aceeași presiune constantă pe care o exprima acea față înțeleaptă și educată.

Acel om era obișnuit să-și condamne semenii la execuție, desfigurare, dureri și închisoare; un apex care administra

tortura și mutilarea, dar și puterea de a porunci folosirea lor și chiar moartea, iar asta, pentru a conserva imperiul și valorile lui.

Iar eu aș putea spune „nu”, a gândit Gurgeh. *Am făcut destule. Nimeni nu mă poate acuza de ceva. De ce nu? De ce să nu accept că ei sunt mai buni decât mine la jocul ăsta? De ce să-ți faci griji și să te chinui singur? Psihologic sau poate fizic. Ai dovedit tot ce trebuia, tot ce ai vrut, mai mult decât s-au așteptat ei.*

Renunță. Nu fi nătâng. Nu ții să fii erou. Pune în aplicare ceva din simțul jocului: ai câștigat tot ce trebuia. Retrage-te acum și arată-le ce părere ai despre ridicola lor opțiune fizică *despre amenințările lor josnice și brutale… arată-le ce puțin înseamnă totul.*

Dar nu avea de gând să cedeze. S-a uitat pătrunzător în ochii apexului și și-a dat seama că va continua să joace. A bănuit că începuse să o ia razna, dar nu voia să renunțe la tot. Va înșfăca acel joc fabulos și maniac de ceafă, va sări pe el și se va ține călare.

Și va vedea cât de departe îl va duce Jocul înainte de a-l azvârli în țărână ori de a-l devora.

— Sunt dispus, a spus el, făcând ochii mari.

— Cred că ești mascul.

— Da, a răspuns Gurgeh.

Palmele au început să-i transpire.

— Pariul meu este castrarea. Îndepărtarea membrului și a testiculelor contra castrarea apexială, pentru acest joc pe Tabla Originii. Accepți?

— Păi, eu… a făcut Gurgeh, încercând să își înghită nodul din gât, dar gura i-a rămas uscată.

Era absurd; practic, nu îl păștea niciun pericol. *Factorul Limitator* avea să-l salveze, putea suporta castrarea, nu va simți nicio durere, iar organele genitale erau părțile organismului care se regenerau cel mai repede… Cu toate acestea, sala a părut că se deformează și se distorsionează în fața lui și, brusc, a avut înaintea ochilor imaginea lichidului roșu și lipicios, care se înnegrește treptat, bolborosind…

— Da! a exclamat el, dar în mod forțat. Da! i-a spus el Judecătorului.

Cei doi apexi au făcut câte o plecăciune și s-au retras.

— Dacă vrei, poți chema nava chiar acum, a spus Flere-

Imsaho.

Gurgeh a privit fix la ecran. De fapt, voia să apeleze nava *Factorul Limitator,* însă doar pentru a discuta poziția sa destul de slabă în joc, nu pentru a striga după ajutor. A ignorat drona.

Era noapte, iar în ziua aceea îi mersese prost. Bermoiya jucase sclipitor, iar emisiunile de știri prezentau jocul pe larg. Era apreciat drept un nou meci clasic și, încă o dată, Gurgeh – alături de Bermoiya – avea parte de plasarea la știri alături de Nicosar, care continuase să îi calce în picioare pe adversari, știut fiind că era un foarte bun jucător.

Încă având brațul imobilizat cu o eșarfă, după sesiunea de seară, Pequil l-a abordat pe Gurgeh într-un mod supus, aproape respectuos, și i-a spus că asupra modulului se instituise o protecție specială, care urma să fie menținută până la încheierea jocului. Pequil era convins că Gurgeh era o persoană onorabilă, dar cei care se angajaseră în pariuri fizice erau întotdeauna supravegheați cu discreție, iar în cazul lui Gurgeh se folosea un crucișător antigravitațional aflat în atmosferă, care făcea parte dintr-o escadră care patrula „nu-tocmai-spațiul” de deasupra capitalei Groasnachek. Modulul nu va avea permisiunea de a se mișca din locul în care se afla pe acoperișul-grădină al hotelului.

Gurgeh s-a întrebat cum se simțea Bermoiya în acele momente. Remarcase că, atunci când își exprimase intenția de a folosi opțiunea fizică, apexul spusese trebuie. Gurgeh ajunsese să respecte stilul de joc al apexului și, drept urmare, să îl respecte și pe Bermoiya. Se îndoia că judecătorul dorea din cale afară de mult să folosească acea opțiune, dar situația devenise gravă pentru imperiu; acesta ajunsese la concluzia că fusese deja înfrânt și, pornind de la acea presupunere, își fundamenta strategia de a exagera amenințarea pe care o reprezenta Gurgeh pentru el. Acel joc despre care se presupunea că va fi câștigat de Gurgeh se transforma într-un mic dezastru. Se zvonea că din cauza aceasta se rostogoliseră câteva capete ale unor apexi din Biroul Imperial. Probabil că Bermoiya primise ordin; Gurgeh trebuia oprit cu orice preț.

Gurgeh se interesase despre soarta de care va avea parte apexul în eventualitatea – acum destul de improbabilă – că el ar fi pierdut meciul, nu Gurgeh. Castrarea apexială însemna îndepărtarea completă și permanentă a vaginului și a ovarelor

reversibile ale apexului. Gândindu-se la acest lucru, analizând ce va suferi judecătorul impunător și calm dacă pierdea partida, Gurgeh și-a dat seama că nu se gândise profund la implicațiile opțiunii fizice. Chiar dacă va câștiga el, cum putea îngădui ca o altă ființă să fie mutilată? Dacă pierdea, pentru Bermoiya asta însemna sfârșitul; cariera, familia, toate dispăreau. Imperiul nu îngăduia regenerarea sau înlocuirea părților din organism pierdute într-un pariu; pierderea judecătorului va rămâne permanentă și, probabil, fatală; în astfel de cazuri, sinuciderea nu reprezenta ceva neobișnuit. Probabil că ar fi fost mai bine ca Gurgeh să piardă.

Necazul era că el nu voia asta. Nu simțea nicio animozitate personală față de Bermoiya, însă el ținea cu disperare să câștige acea partidă și următoarea, dar și cea care venea după ea. Nu-și dăduse seama cât de seducător era Azad când se juca în mediul său local. Cu toate că, din punct de vedere tehnic, era același joc pe care îl făcuse la bordul navei *Factorul Limitato*r, sentimentul pe care îl trăia acum față de el, jucându-l acolo unde trebuia jucat, era cu totul diferit; acum înțelesese... acum *ști*a de ce imperiul supraviețuise datorită jocului. Azad declanșa pur și simplu o dorință insațiabilă de a obține mai multe victorii, mai multă putere, mai multe teritorii, mai multă dominare...

În acea seară, Flere-Imsaho a rămas în modul. Gurgeh a luat legătura cu nava și a discutat cu ea despre poziția sa nenorocită în cadrul jocului; ca de obicei, nava a reușit să vadă câteva modalități de salvare, însă Gurgeh le întrevăzuse deja. Recunoașterea că ele existau însemna totuși ceva; respectarea sfaturilor în jocul de pe tablă însemna cu totul altceva. Prin urmare, nava nu l-a putut ajuta prea mult.

Gurgeh a renunțat să mai analizeze evoluția jocului până în acel moment și i-a cerut navei *Factorul Limitator* să îi spună ce putea face pentru a ameliora pariul pe care îl făcuse cu Bermoiya, dacă, deși situația era încă improbabilă, ar fi câștigat, iar judecătorul ar fi fost acela care ar fi ajuns în fața chirurgului. Răspunsul a fost fără echivoc. Pariul rămânea valabil și nu se putea face nimic. Niciunul dintre ei nu putea schimba lucrurile, trebuiau să joace până la final. Dacă amândoi refuzau să joace, atunci ambii vor suferi pedeapsa stabilită prin pariu.

— Jernau Gurgeh, a spus nava cu o voce oarecum nesigură,

aș vrea să știu ce dorești să fac în cazul în care lucrurile vor merge prost mâine.

Gurgeh și-a coborât privirea. Se așteptase la acea reacție.

— Cu alte cuvinte, dacă vreau să vii și să mă scoți de aici sau să suport pedeapsa și să fiu recuperat mai târziu, cu coada între picioare, însă doar cu coada, și să aștept ca totul să îmi crească la loc? Da, desigur, după ce am păstrat relații de amabilitate cu imperiul în tot acest timp...

Nu a făcut nicio încercare de a-și ascunde sarcasmul din glas.

— Mai mult sau mai puțin, a spus nava, după o întârziere. Problema este că, deși asta ar provoca mai puțin scandal dacă ai suferi castrarea, eu oricum va trebui să-ți distrug organele genitale în cazul în care îți sunt extrase; imperiul ar avea acces la prea multe informații despre noi în situația în care s-ar efectua o analiză exhaustivă.

Gurgeh a fost cât pe ce să izbucnească în râs.

— Vrei să spui că boașele mele reprezintă un fel de secret de stat?

— Evident. De aceea, noi vom face efortul de a sâcâi imperiul, chiar dacă tu le permiți să efectueze operația.

Gurgeh rămăsese pe gânduri, chiar după ce a sosit semnalul întârziat. Și-a curbat limba în gură, pipăind minuscula umflătură de sub țesutul moale.

— O, la naiba! a spus el în cele din urmă. Să urmărești jocul. Dacă sunt pe cale de a pierde în mod iremediabil, voi încerca să rezist cât de mult posibil, undeva, oriunde. Dacă voi face asta, să vii; scoate-ne de aici, iar eu îmi voi cere scuze față de Contact. Dacă mă prăbușesc, pur și simplu... treci peste asta. Să vedem cum mă simt mâine.

— Prea bine, a spus nava, timp în care Gurgeh a rămas așezat, mângâindu-și barba, gândind că, în orice caz, i se oferise șansa. Însă dacă ei nu aveau de gând să elimine dovada și probabil declanșau un incident diplomatic, Contactul avea să fie la fel de înțelegător? Nu avea nicio importanță. Însă în adâncul sufletului știa că, după acea conversație, își pierduse voința de a câștiga.

Nava avea și alte știri. Tocmai primise un semnal de la Chamlis Amalk-ney, care promitea că va transmite curând un mesaj mai lung, dar până atunci îl anunța pe Gurgeh că, în cele din urmă, Olz Hap reușise, realizase o Rețea Completă. Un

jucător al Culturii obținuse rezultatul suprem la Atacat. Tânăra doamnă era aclamată de toată lumea din Chiark și de jucătorii din Cultură. Chamlis o felicitase deja în numele lui Gurgeh, dar credea că acesta va dori să îi trimită personal un mesaj. Drona îi transmitea urări de bine.

Gurgeh a oprit ecranul și s-a rezemat de spătarul canapelei. A rămas cu privirea pierdută, nesigur de ceea ce trebuia să știe, să gândească sau să-și amintească ori chiar să fie. O vreme, pe fața lui a persistat un zâmbet trist.

Flere-Imsaho a apărut deasupra umărului său.

— Jernau Gurgeh. Ești obosit?

Într-un târziu, s-a întors spre dronă.

— Poftim? Da, puțin. S-a ridicat și s-a întins. Cu toate astea, nu cred că voi dormi mult.

— Mă gândeam că așa ar trebui. Mă întrebam însă dacă nu ai vrea să vii cu mine.

— Cum adică, să văd păsări? Nu cred, dronă. Oricum, îți mulțumesc.

— De fapt, nu mă gândeam la suratele noastre înaripate. Când am plecat noaptea, nu m-am dus întotdeauna să urmăresc păsări. Câteodată am mers în diferite părți ale orașului să caut speciile de păsări care ar putea exista acolo, asta la început, dar mai târziu, pentru că… în fine, pentru că…

Gurgeh s-a încruntat.

— De ce vrei să merg cu tine?

— Pentru că mâine s-ar putea să plecăm în mare grabă și m-am gândit că ai văzut prea puțin din oraș.

Gurgeh a făcut un semn cu mâna.

— Za mi-a arătat destule.

— Nu cred că ți-a arătat lucrurile la care mă gândesc eu. Există multe de văzut.

— Dronă, nu mă interesează priveliștile.

— Priveliștile la care mă gândesc îți vor stârni interesul.

— Interesul?

— Așa cred. Cred că te cunosc destul de bine ca să spun asta. Te rog să vii, Jernau Gurgeh. Vei fi încântat, îți jur. Te rog să vii. Ai spus că nu vei dormi, adevărat? Și atunci, ce ai de pierdut?

Câmpurile dronei aveau culoarea normală, galben-verzui. Vocea ei era serioasă, așezată.

Gurgeh a strâns din pleoape.

— Ce-ai pus la cale, dronă?

— Te rog, te rog, vino cu mine, Gurgeh. Drona a plutit spre botul modulului. Gurgeh a rămas în picioare și a urmărit drona, care s-a oprit lângă ușa salonului. Te rog, Jernau Gurgeh. Jur că nu vei regreta.

Gurgeh a ridicat din umeri.

— Da, bine. A scuturat din cap. Să ieșim la joacă, a mormăit el pentru sine.

A urmat drona care s-a îndreptat spre botul modulului. Acolo exista un compartiment cu două biciclete antigravitaționale, câteva hamuri de plutire și alte echipamente.

— Pune-ți un ham, te rog. O clipă. Drona l-a lăsat să-și fixeze hamul peste șort și cămașă. A reapărut aproape imediat aducând o mantie lungă, neagră, care avea glugă. Acum te rog să îmbraci asta.

Gurgeh și-a pus mantia peste ham. Flere-Imsaho i-a tras gluga peste cap și a legat-o, astfel încât fața lui a rămas ascunsă din lateral și într-o umbră adâncă din față. Hamul nu se vedea pe sub materialul gros al mantiei. Luminile din compartiment s-au stins treptat și Gurgeh a auzit ceva mișcându-se deasupra capului. A ridicat ochii și a văzut un careu de stele pâlpâind direct deasupra lui.

— Dacă nu te superi, o să controlez eu hamul, i-a șoptit drona.

Gurgeh a încuviințat cu o mișcare a capului.

A fost ridicat cu repeziciune în întuneric. Nu a coborât din nou, așa cum se așteptase, ci a continuat să urce în aerul cald și parfumat al orașului noaptea. Mantia flutura în tăcere; orașul era un vârtej de lumini, o câmpie parcă nesfârșită de puncte sclipitoare. Drona era o umbră mică, nemișcată, aproape de umărul lui.

Au zburat pe deasupra orașului. Au traversat drumuri și râuri, au trecut peste clădiri și domuri, peste panglici, ciorchini și turnuri de lumină, zone în care vaporii pluteau pe deasupra întunericului și a focului, peste turnuri semețe, în care reflexiile ardeau, iar luminile pluteau, peste porțiuni tremurătoare de apă întunecată și peste parcuri întinse, cu iarbă și copaci. Într-un târziu, au început să coboare.

Au aterizat într-o zonă în care existau destul de puține lumini, între două clădiri cufundate în întuneric, fără ferestre. Picioarele

i-au atins praful de pe o alee.

— Scuză-mă, a spus drona și s-a strecurat sub glugă, unde a rămas în apropierea urechii stângi a lui Gurgeh. Pornește, i-a șoptit.

Gurgeh a pornit pe alee. S-a împiedicat de ceva moale și, chiar înainte de a se întoarce, și-a dat seama că atinsese un corp. S-a uitat mai atent la grămada de zdrențe, care s-a mișcat puțin. Persoana stătea ghemuită sub niște pături jerpelite, cu capul pe un sac murdar. Nu și-a dat seama ce sex avea, mormanul de zdrențe nu îi oferea niciun indiciu.

— Sst, a făcut drona când el a deschis gura să spună ceva. Acela e unul dintre rătăcitorii despre care ți-a vorbit Pequil, cineva dislocat de pe pământul lui. A băut; în parte, de aceea miroase așa. Restul este mirosul lui natural.

Gurgeh a simțit abia în acea clipă o duhoare care se ridica dinspre masculul care continua să doarmă. A fost cât pe ce să verse.

— Lasă-l, a spus Flere-Imsaho.

Au ieșit de pe alee. Gurgeh a trebuit să treacă peste alte două persoane care dormeau. Strada pe care se aflau era prost luminată și duhnea a ceva despre care a presupus că era mâncare. Câteva persoane se plimbau.

— Apleacă-te puțin de spate, i-a spus drona. Îmbrăcat astfel, vei trece drept discipol Minan, dar să nu lași gluga să-ți cadă de pe cap și nu sta drept.

Gurgeh a urmat indicațiile dronei.

Înaintând pe stradă, pe sub lumina tulbure, nesigură și pâlpâitoare a puținelor lămpi stradale monocrome, a trecut pe lângă un alt individ beat, care stătea întins, rezemat de un zid. Apexul avea sânge între picioare și o dâră întunecată și uscată care pornea din cap. Gurgeh s-a oprit.

— Nu te deranja, a auzit vocea slabă a dronei. E pe moarte. Probabil că s-a bătut cu cineva. Poliția nu vine des pe aici. Și nimeni nu va chema pe cineva să-i dea îngrijiri medicale, mi-e limpede că a fost jefuit, așa că acela care ar chema o ambulanță ar trebui să plătească tratamentul.

Gurgeh s-a uitat în jur, dar nu a văzut pe nimeni. Pleoapele apexului au tresărit slab, ca și cum el ar fi vrut să deschidă ochii.

Tresărirea a încetat.

— Asta e, a spus drona încet.

Gurgeh a continuat să meargă în susul străzii. Dinspre un bloc mizer de locuințe de pe partea cealaltă a străzii s-au auzit țipete.

— E vreun apex care își bate femeia. Știai că vreme de milenii s-a considerat că femelele nu au niciun efect asupra eredității copiilor pe care îi nășteau? De cinci sute de ani, azadienii știu că ele au un efect asupra copiilor; un analog viral al ADN-ului, care modifică genele pe care le are femela. Pedeapsa pentru uciderea unei femele este un an de muncă silnică, asta pentru un apex. Femela care ucide un apex este torturată vreme de câteva zile, până moare. Moarte prin administrarea de substanțe chimice. Se spune că e una dintre cele mai cumplite pedepse. Continuă să mergi.

Au ajuns la intersecția cu o stradă mai populată. La colț stătea un mascul care striga ceva într-un dialect, de aceea Gurgeh nu a înțeles ce spunea.

— Vinde bilete la o execuție, i-a explicat drona. Gurgeh a ridicat din sprâncene și a întors puțin capul spre dronă. Vorbesc serios, a spus Flere-Imsaho.

Cu toate acestea, Gurgeh a clătinat din cap.

Un grup mare de persoane ocupa mijlocul străzii. Traficul – doar jumătate dintre vehicule erau motorizate, restul fiind acționate de oameni – era silit să se desfășoare pe trotuar. Gurgeh s-a apropiat de mulțime, socotind că fiind mai înalt va putea vedea ce se întâmpla, dar a descoperit că lumea îi făcea loc să treacă, astfel că a ajuns în mijlocul grupului.

Câțiva apexi tineri atacau un mascul bătrân care zăcea pe pavaj. Apexii purtau un soi ciudat de uniforme, deși Gurgeh și-a dat seama că nu erau oficiale. Aceștia îl loveau cu picioarele pe bătrânul mascul cu o sălbăticie calculată, ca și cum acel atac ar fi fost un gen de balet competitiv al durerii, iar ei ar fi fost evaluați în funcție de impresia artistică pe care o lăsau, precum și de tortura și vătămările fizice pe care le produceau.

— Dacă-ți închipui cumva că bătaia asta este mimată, află că nu e, i-a șoptit Flere-Imsaho. Și oamenii ăștia nu plătesc ca s-o vadă. E vorba pur și simplu de un bătrân care e bătut rău, probabil doar din distracție, iar lumea preferă să se uite în loc să facă ceva ca să pună capăt violenței.

În timp ce drona îi vorbea, Gurgeh și-a dat seama că ajunsese

în primul rând al mulțimii. Doi dintre apexii tineri au ridicat privirile spre el.

Cu un aer detașat, Gurgeh s-a întrebat ce se va întâmpla în continuare. Cei doi apexi au strigat la el, apoi s-au întors și l-au arătat celorlalți. Atacatorii erau șase la număr. Ignorându-l pe masculul care scâncea în spatele lor, toți s-au uitat fix la Gurgeh. Unul dintre ei, cel mai înalt, a desfăcut ceva de la pantalonii strâmți, cu zorzoane metalice pe care îi purta, și-a scos vaginul pe jumătate flasc în poziția sa întoarsă pe dos și, cu un zâmbet lățit pe toată fața, l-a întins întâi spre Gurgeh, după care s-a răsucit pe călcâie și l-a fluturat spre mulțime.

Nimic altceva. Apexii tineri, îmbrăcați identic, au rânjit spre mulțime o vreme, apoi au plecat la pas, fiecare dintre ei călcând, ca din greșeală, pe capul masculului căzut la pământ.

Mulțimea a început să se risipească. Plin de sânge, bătrânul a rămas întins pe stradă. Prin mâneca hainei zdrențuite pe care o purta ieșea o bucată de os cenușiu, iar pe pavaj, în apropierea capului, erau împrăștiați câțiva dinți. Bătrânul ținea un picior într-un unghi ciudat, întors spre exterior, atârnând moale.

A scos un geamăt. Gurgeh a dat să se apropie de el și să se aplece.

— Nu cumva să îl *atingi*!

Auzind vocea dronei, Gurgeh s-a oprit de parcă s-ar fi izbit de un zid.

— Dacă cineva îți vede mâinile sau fața, ești mort. Gurgeh, nu ai pielea de culoarea potrivită. Ascultă, în fiecare an se nasc câteva sute de copii care au pielea mai închisă la culoare, deoarece genele își fac efectul. Se spune că acei copii sunt strangulați, iar cadavrele lor sunt predate Consiliului Eugeniei contra unei sume de bani, dar unii oameni riscă să fie condamnați la moarte și îi cresc, albindu-le pielea. Dacă și-ar închipui că ai fi unul dintre ei, mai ales cu mantie de discipol, cei de aici te-ar jupui de viu.

Ținându-și capul plecat, Gurgeh s-a retras și a pornit pe stradă.

Drona i-a arătat prostituate – majoritatea femele – care își vindeau favorurile sexuale vreme de câteva minute, ore sau chiar o noapte întreagă. În timp ce se deplasau pe străzile întunecate, drona i-a spus că în unele părți ale orașului existau apexi care își pierduseră membre și nu își puteau permite să

cumpere brațe sau picioare amputate de la criminali; acei apexi își puneau corpurile la dispoziția masculilor.

A văzut mulți infirmi. Stăteau la colțuri de stradă, vânzând brelocuri, cântând la instrumente scârțâitoare, pline de zgârieturi, sau pur și simplu cerșind. Unii erau orbi, iar alții nu aveau brațe sau picioare. Gurgeh s-a uitat la azadienii aceia în suferință și a simțit că amețește; suprafața nisipoasă și murdară a străzii de sub tălpi a părut că se înclină și se umflă. Preț de un moment, a avut senzația că orașul, planeta, întregul imperiu se roteau în jurul lui într-un vârtej dement și încâlcit de forme de coșmar, o constelație a suferinței și durerii, un dans infernal al agoniei și al mutilării.

Au trecut prin dreptul multor magazine înțesate de gunoaie colorate strălucitor, altele, deținute de stat, care vindeau alcool, dughene care expuneau statui religioase, cărți, artefacte și accesorii de ceremonie, chioșcuri care vindeau bilete la execuții, amputări, torturări sau violuri înscenate – majoritatea fiind pariuri pe anumite părți ale corpului – și vânzători ambulanți care vindeau bilete de loterie, prezentări ale unor bordeluri și droguri interzise. Pe lângă ei a trecut o dubă plină de polițiști, patrula de noapte. Câțiva dintre vânzătorii ambulanți au șters-o pe alei, iar două chioșcuri s-au închis brusc în momentul în care a apărut duba, dar s-au deschis imediat după aceea.

Într-un parc minuscul au găsit un apex însoțit de doi masculi cu aspect jalnic și de o femelă care părea bolnavă, toți prinși în lese lungi. Apexul îi silea să execute tot felul de giumbușlucuri, pe care aceștia le ratau; în jurul lor se formase o mulțime, care râdea de caraghioslâcurile pe care le făceau. Drona i-a spus că probabil acel trio era format din nebuni și, cum nu exista nimeni care să le plătească găzduirea într-un spital de alienați mintali, li se retrăsese cetățenia și fuseseră vânduți acelui apex. Au urmărit o vreme cum creaturile jalnice, demne de milă, încercau să urce pe stâlpii de iluminat public sau să formeze o piramidă, după care Gurgeh s-a întors cu spatele. Drona i-a spus că, la un moment dat, unu din zece indivizi pe care îi vedeau pe stradă va fi tratat pentru o boală mintală. Cifra era mai mare în cazul masculilor decât al apexilor, dar și mai mare în rândul femelelor. Același lucru era valabil și pentru rata sinuciderilor, ceea ce era ilegal.

Flere-Imsaho l-a îndrumat spre un spital. Era un exemplu tipic, a spus drona. La fel ca întreaga zonă, reprezenta o medie pentru oraș. Spitalul era condus de o organizație caritabilă, iar mulți dintre cei care lucrau acolo nu erau plătiți. Drona i-a spus că toată lumea va presupune că el era un discipol care venise să viziteze pe cineva din grupul său, dar membrii personalului erau oricum prea ocupați ca să se oprească și să îi ia la întrebări pe toți cei pe care îi vedeau. Gurgeh a umblat prin spital într-o stare de derută.

Acolo erau oameni care își pierduseră membre, așa cum văzuse și pe străzi, dar și unii a căror piele căpătase o colorație ciudată sau era acoperită de cruste și inflamații. Unii erau slabi ca varga, cu piele cenușie, întinsă peste oase. Alții stăteau întinși, respirând gâfâit sau vărsând zgomotos înapoia unor paravane subțiri, gemând, bolborosind sau urlând. A văzut oameni plini de sânge, așteptând să primească îngrijiri medicale, oameni încovoiați, tușind sânge în boluri mici, dar și pe alții care erau legați de paturile metalice, mișcându-și capetele într-o parte și alta și cu salivă înspumată strecurându-li-se printre buze.

Pretutindeni erau bolnavi, pe pat, lângă pat, pe targă, lângă targă, pe saltea, lângă saltea, și pretutindeni existau mirosuri sugerând carne în descompunere, dezinfectante și secreții corporale.

Drona l-a informat că era o noapte obișnuită. Spitalul era ceva mai aglomerat acum decât de obicei, deoarece câteva nave pline cu răniți ai imperiului se întorseseră recent după una dintre recentele victorii strălucite. Pe de altă parte, era noaptea în care oamenii erau plătiți și nu trebuiau să muncească în ziua următoare, de aceea, potrivit tradiției, ieșeau în oraș să se îmbete și să se încaiere. Apoi mașina a început să îi turuie despre rata mortalității infantile și cifrele referitoare la speranța de viață, proporția privind sexele, tipurile de boli și preponderența acestora în rândul diferitelor straturi ale societății, veniturile medii, incidența șomajului, venitul pe cap de locuitor ca raport al populației totale din anumite zone, taxa pe naștere, dar și taxa pe moarte, precum și amenzile pentru avort și naștere ilegitimă; i-a vorbit despre legile care reglementau diferite tipuri de congrese sexuale, despre plățile în scop caritabil și despre organizațiile religioase care ofereau

hrană, adăposturi de noapte și clinici de prim ajutor celor săraci; l-a asaltat tot timpul cu numere, cifre, statistici și procente, dar Gurgeh a avut impresia că nu a reținut nicio vorbă din toate acestea. S-a mulțumit să rătăcească prin clădire vreme de câteva ore, acesta a fost sentimentul, după care a găsit o ușă de ieșire și a plecat de acolo.

A rămas apoi într-o grădiniță, întunecată, prăfuită și pustie, aflată în spatele spitalului și închisă din toate laturile. Lumina gălbuie de la ferestrele murdare ale spitalului se revărsa pe iarba cenușie și pietrele de pavaj crăpate ale aleii. Drona a spus că mai avea multe lucruri de arătat. Voia ca el să vadă un loc în care dormeau vagabonzii, nu credea că l-ar putea strecura ca vizitator într-o închisoare.

— Vreau să mă întorc la modul, *imediat*! a strigat el, dându-și gluga pe spate.

— Am înțeles! a spus drona, trăgându-i gluga la loc.

S-au înălțat de la sol și au mers drept în sus, după care au pornit direct spre hotel și modul. Drona nu a mai scos nicio vorbă. Și Gurgeh a păstrat tăcerea, mulțumindu-se să urmărească marea galaxie de lumini care era orașul ce defila pe sub picioarele lui.

Au ajuns la modul. Ușa din acoperiș li s-a deschis imediat ce au coborât, iar luminile s-au aprins după ce au închis-o. Gurgeh a rămas nemișcat, iar drona i-a luat mantia și a desfăcut hamul antigravitațional. După ce i-a alunecat de pe umeri, scoaterea hamului i-a creat o senzație ciudată de goliciune.

— Aș dori să-ți mai arăt ceva, a spus drona.

A pornit pe coridorul care ducea spre salonul modulului. Gurgeh a urmat-o.

Flere-Imsaho a rămas plutind în mijlocul încăperii. Ecranul funcționa, prezentând un apex și un mascul care făceau sex. Muzica din fundal era asurzitoare, decorul era încărcat de plușuri, perne decorative și draperii grele.

— Acesta este un canal care se numește Imperial Select, a spus drona. Nivelul Unu, ușor demodulat.

Scena s-a schimbat, apoi s-a mai schimbat o dată, de fiecare dată înfățișând alt amestec de activitate sexuală, de la masturbarea de unul singur până la grupuri în care erau prezente toate cele trei sexe azadiene.

— Asemenea programe sunt restricționate, a spus drona.

Vizitatorii nu trebuie să aibă acces la ele. Cu toate acestea, aparatul pentru demodulare se află pe piață, la un preț piperat. Acum vom trece pe câteva canale de la Nivelul Doi. Acestea sunt destinate strict eșaloanelor superioare ale clasei birocratice, militare, religioase și comerciale ale imperiului.

Câteva secunde, ecranul a devenit încețoșat de un vârtej de culori care s-au succedat în mod aleatoriu, după care s-a limpezit și a înfățișat alți azadieni, mai toți despuiați ori îmbrăcați foarte sumar. Încă o dată, accentul era pus pe sexualitate, dar mai exista un element nou în ceea ce se petrecea; mulți dintre oameni purtau haine foarte ciudate și incomode, iar unii erau legați și bătuți ori puși să stea în diferite poziții absurde, în care erau folosiți ca obiecte sexuale. Femele îmbrăcate în uniforme îi stăpâneau pe masculi și apexi. Gurgeh a recunoscut unele dintre uniforme ca fiind ale ofițerilor din Marina Imperială, altele păreau exagerări ale unor uniforme obișnuite. Unii apexi purtau haine destinate masculilor, alții, haine pentru femele. Apexii erau puși să mănânce excrementele proprii sau ale altcuiva ori să își bea urina. Excrementele altor specii pan-umane păreau a fi apreciate în mod deosebit în acea practică. Masculii și apexii penetrau guri, anusuri, străini și animale; străinii și animalele erau convinse să abuzeze sexual de diferitele sexe, iar ca substitute falice se foloseau obiecte –, unele de fiecare zi, altele confecționate în mod special. În fiecare scenă exista un element de… Gurgeh a presupus că era vorba de dominație.

Fusese doar ușor surprins că imperiul dorea să ascundă materialele care se difuzau la nivelul întâi; un popor care acorda rangului, protocolului și demnității hainelor o importanță atât de mare sigur voia să ofere pe plan restrâns astfel de lucruri, oricât de inofensive. Nivelul al doilea era altfel; s-a gândit că el dădea puțin de gol jocul în sine și a înțeles că azadienii erau stânjeniți de acest lucru. Era limpede că încântarea oferită de Nivelul Doi nu reprezenta plăcerea substituită de a urmări indivizi care se distrau și de a te identifica cu ei, ci pe aceea de a vedea oameni umiliți, în vreme ce alții se distrau pe seama lor. Nivelul Unu prezenta exclusiv sex; acest lucru era ceva la care imperiul se gândea mai mult, dar nu se putea detașa de acel act.

— Iar acum, Nivelul Trei, a spus drona.

Gurgeh s-a uitat la ecran.

Flere-Imsaho a urmărit reacția lui Gurgeh.

Ochii lui Gurgeh au licărit în lumina ecranului, iar fotonii nefolosiți s-au reflectat din haloul irisului. La început pupilele i s-au dilatat, apoi s-au micșorat, devenind niște puncte cât vârful unui ac. Drona a așteptat ca ochii larg deschiși la început să se umple de umezeală, ca mușchii minusculi din jurul ochilor să tresară și ca pleoapele să se închidă, iar omul să clatine din cap și să se îndepărteze de ecran, dar nu s-a întâmplat nimic de acest fel. Imaginile de pe ecran i-au reținut privirea, ca și cum, într-un anume fel, presiunea infinitezimală a luminii pe care o exercita asupra încăperii se inversase, astfel că îl aspira pe Gurgeh, făcându-l să se aplece în față, să se lase captivat, să se legene înainte de a se prăbuși fixat și îndreptat continuu spre suprafața ecranului precum o lună de mult încremenită.

Țipetele au răsunat cu ecou prin salon, rostogolindu-se peste fotoliile care luau forma corpului și peste canapele și mese scunde; urlete scoase de apexi, bărbați, femei și copii. Câteodată, ele erau curmate imediat, dar nu întotdeauna. Folosirea fiecărui instrument, dar și fiecare parte a oamenilor torturați produceau propriile zgomote; sânge, cuțite, oase, lasere, carne, fierăstraie, substanțe chimice, lipitori, viermi de carne, pistoale cu vibrații, chiar și falusuri, degete și gheare; fiecare scotea sau dădea naștere propriului sunet distinctiv, contrapuncte la tema țipetelor.

Scena finală pe care a urmărit-o Gurgeh înfățișa un mascul criminal, bolnav nervos, căruia i se injectaseră anterior doze masive de hormoni sexuali și substanțe halucinogene și i se dăduse un cuțit, plus o femeie despre care se afirmase că era dușman al statului, care era gravidă și aștepta să nască.

Gurgeh a închis ochii. Și-a dus palmele la urechi. A coborât ochii în podea.

— De ajuns! a bolborosit el.

Flere-Imsaho a oprit ecranul. Gurgeh s-a ridicat în picioare, legănându-se primejdios pe călcâie spre spate, ca și cum ecranul ar fi exercitat o atracție, o atracție gravitațională, iar acum ea încetase, iar el aproape că era afectat în privința reacțiilor corporale.

— Asta a fost în direct, Jernau Gurgeh. Totul se petrece chiar acum. Încă se desfășoară, undeva în adâncul unei pivnițe de la vreo închisoare sau o cazarmă a poliției.

Având ochii încă dilatați și goi, dar uscați, Gurgeh a ridicat privirea spre ecranul stins. Fruntea îi era transpirată și tremura.

— Nivelul Trei este strict pentru elită. Semnalelor militare strategice ale Azadului li se acordă același statut de criptare. Cred că înțelegi de ce. Asta nu a fost o noapte specială, Gurgeh, nu a fost un festival al sado-erotismului. Aceste lucruri se petrec în fiecare noapte. Există mai multe, dar ai văzut doar o secțiune transversală reprezentativă.

Gurgeh a dat din cap. Și-a simțit gura uscată. Cu o oarecare dificultate, și-a înghițit nodul din gât, a respirat adânc de câteva ori, apoi s-a scărpinat în barbă. A deschis gura să spună ceva, dar drona i-a luat-o înainte.

— Încă ceva. Alt lucru pe care ți l-au ascuns. Nici eu n-am știut asta până noaptea trecută, când nava a adus vorba despre asta. Încă de când ai jucat împotriva lui Ram, adversarii tăi au folosit diverse droguri. Cel puțin amfetamine care influențează cortexul, dar azadienii au și droguri mult mai sofisticate pe care le folosesc. Ele se injectează sau se iau pe cale orală; nu au glande reglate genetic pentru a secreta droguri în organism, dar cu siguranță le folosesc; cei mai mulți azadieni împotriva cărora ai jucat au avut în fluxul sangvin mult mai multe substanțe și compuși chimici „artificiali” decât tine.

Drona a scos un sunet sugerând un oftat. Gurgeh rămăsese cu privirea ațintită la ecran.

— Asta e situația, a spus drona. Jernan Gurgeh, îmi pare rău dacă ți-am arătat ceva ce te-a tulburat, dar am ținut ca tu să nu pleci de aici crezând că imperiul înseamnă doar câțiva jucători venerabili, o arhitectură destul de impresionantă și câteva cluburi de noapte mult lăudate. Imperiul înseamnă și ceea ce ai văzut în noaptea asta. Și există multe alte lucruri intermediare pe care nu ți le pot arăta; frustrări care îi afectează pe săraci, dar și pe cei relativ înstăriți, provocate pur și simplu de faptul că trăiesc într-o societate în care nimeni nu este liber să acționeze așa cum dorește. De exemplu, jurnaliștii nu pot scrie despre ceea ce știu că este adevărat, doctorii nu pot trata pe cineva în suferință pentru că nu are sexul potrivit… un milion de lucruri în fiecare zi, lucruri care nu sunt la fel de dramatice și directe precum cele pe care ți le-am prezentat, dar care fac parte din această societate, sunt o parte dintre efectele ei. Nava ți-a spus că un sistem vinovat nu recunoaște nevinovații. Eu aș spune că

da. Recunoaște inocența unui copil, de exemplu, și ai văzut cum tratează ei asta. Într-un anumit sens, el recunoaște „sfințenia” trupului… dar numai pentru a-l pângări. Încă o dată, Gurgeh, totul se reduce la proprietate și posesie, la a lua și *a avea*. Flere-Imsaho a tăcut o clipă, apoi a plutit spre Gurgeh, apropiindu-se foarte mult de el. A, dar am început să țin predici, nu? Excesele tinereții. Te-am reținut până târziu. Poate că acum ești pregătit să dormi puțin, ai avut parte de o noapte lungă, adevărat? Acum te las. S-a întors și s-a îndepărtat în zbor. S-a oprit din nou în apropierea ușii. Noapte bună, a spus drona.

Gurgeh și-a dres glasul.

— Noapte bună, a spus el, mutându-și în cele din urmă privirea de la ecranul întunecat.

Drona s-a înclinat într-o parte și a dispărut.

Gurgeh s-a așezat pe un fotoliu care lua forma corpului. Și-a privit picioarele o vreme, apoi s-a ridicat și a ieșit afară din modul, pe acoperișul-grădină. Se ițeau deja zorii. Orașul părea oarecum spălat și răcoros. Mulțimea de lumini ardea slab, strălucirea ei fiind alungată de vastitatea calmă și albastră a cerului. Un paznic aflat la intrarea în casa scărilor a tușit și a bătut din picior, dar Gurgeh nu l-a putut vedea.

A revenit în modul și s-a întins pe pat. A stat pe întuneric fără să închidă ochii, apoi i-a închis și s-a întors pe o parte, încercând să adoarmă. Nu a reușit și nici nu s-a hotărât să secrete ceva care să îl facă să adoarmă.

În cele din urmă, s-a ridicat din pat și a revenit în salon, unde se afla ecranul. A cerut modulului să treacă pe canalul cu jocuri și a urmărit îndelung partida lui cu Bermoiya, fără să se miște sau să vorbească și fără să folosească nicio moleculă de drog secretat în fluxul sangvin.

O ambulanță-închisoare stătea în fața centrului de conferințe. Gurgeh a coborât din aparatul de zbor și a intrat imediat în sala de joc. Pequil s-a văzut silit să alerge pentru a ține pasul cu el. Apexul nu reușea să îl înțeleagă pe străin; nu voise să vorbească defel în timpul călătoriei de la hotel până la centrul de conferințe, deși, de obicei, oamenii aflați într-o asemenea situație nu se mai opreau din flecăreală… și, într-un fel, nu părea deloc speriat, iar Pequil nu pricepea cum se putea întâmpla așa ceva. Dacă nu l-ar fi cunoscut mai bine pe străinul

stângaci și destul de nevinovat, ar fi crezut că pe fața decolorată, păroasă și ascuțită citise o expresie de furie.

Lo Prinest Bermoiya stătea pe un taburet aflat în apropierea Tablei Originii. Gurgeh s-a așezat chiar pe tablă. Și-a frecat barba cu un deget, apoi a mutat două piese. Bermoiya a efectuat mutările proprii, apoi, când acțiunea s-a dispersat – străinul încercând să scape din situația disperată în care se afla –, judecătorul a pus câțiva jucători amatori să execute mai toate mișcările în locul lui. Străinul a rămas pe tablă, făcând mișcările sale, pășind de colo până colo ca o insectă uriașă, de culoare neagră.

Bermoiya nu și-a dat seama ce intenții avea străinul; jocul lui părea să nu-și fi stabilit o țintă anume, pentru că făcuse o serie de mutări care însemnau fie greșeli ridicole, fie sacrificii inutile. Bermoiya a măturat câteva dintre forțele ferfenițite ale străinului. După o vreme, s-a gândit că bărbatul avea totuși un fel de plan, dar dacă așa stăteau lucrurile, acesta era foarte neclar. Probabil că Gurgeh, atâta vreme cât mai era bărbat, încerca să întreprindă ceva ciudat, prin care să demonstreze că nu voia să se facă de râs.

Nu avea de unde să știe ce precepte bizare guvernau comportamentul unui străin în astfel de momente. Mutările au continuat, rudimentare, insondabile. Au făcut o pauză pentru a mânca de prânz. După care au reluat partida.

Bermoiya nu s-a întors pe taburet după acea pauză, a rămas la marginea tablei, încercând să descopere ce plan avea acel străin alunecos și de neînțeles. În acele momente, se simțea ca și cum ar fi jucat cu o fantomă; era ca și cum ar fi luptat pe table diferite. Nu reușea să îl înțeleagă deloc pe acel mascul, piesele alunecau mereu departe de el, mișcându-se de parcă omul ar fi anticipat următoarea lui mișcare încă înainte de a se fi gândit la ea.

Ce se întâmplase cu străinul? În ziua precedentă jucase altfel. Chiar primea ajutor din afară? Bermoiya a simțit că începe să transpire. Nu era nevoie, încă avea un avantaj substanțial, se îndrepta spre victorie, însă brusc a început să transpire. Și-a spus că nu avea niciun motiv de îngrijorare; era efectul secundar al unuia dintre stimulentele pe care le luase în timpul prânzului.

Bermoiya a făcut câteva mutări prin care ar fi trebuit să

stabilească ce se petrecea, să dezvăluie adevăratul plan al străinului, dacă el exista cumva. Niciun rezultat. Bermoiya a încercat câteva gesturi de tatonare, angajând ceva mai multe forțe în acea încercare. Gurgeh a atacat imediat.

Bermoiya își petrecuse o sută de ani învățând și jucând Azad și prezidase ca judecător în tribunale de toate nivelurile aproape jumătate din acea perioadă. Văzuse numeroase izbucniri nervoase ale unor infractori abia condamnați și urmărise – și chiar făcuse – jocuri în care se efectuaseră mutări de o bruschețe și o ferocitate extreme. Cu toate acestea, următoarele mutări ale străinului au reușit să se situeze la un nivel mai barbar și mai sălbatic decât orice văzuse Bermoiya până atunci, indiferent de context. Și-a dat seama că, dacă nu ar fi avut experiență de tribunal, s-ar fi clătinat fizic.

Acele câteva mutări au fost ca niște lovituri, una după alta, în pântec; ele conțineau toată energia furioasă pe care o demonstrau în mod spasmodic tinerii jucători buni, dar mergând în marș, fiind sincronizate, aranjate secvențial și dezlănțuite cu un stil și cu o grație sălbatică pe care nu ar fi putut să o stăpânească niciun începător neîmblânzit. După prima mișcare, Bermoiya a înțeles care ar putea fi planul străinului. După următoarea, a intuit cât de bun era planul lui; după încă o mutare, a înțeles că partida ar putea continua și în ziua următoare, după care străinul avea să fie în cele din urmă învins; în următoarea zi în care el, Bermoiya, nu se afla într-o poziție chiar atât de inatacabilă precum crezuse… și în următoarele două, în care încă avea mult de lucru, și atunci probabil că jocul nu avea să se desfășoare până a doua zi.

Bermoiya a făcut următoarele mișcări, încercând să folosească toate trucurile și stratagemele pe care le învățase într-un secol de joc; piesa de observare deghizată, fenta din interiorul unei fente, folosind piese de atac și stocul de cărți de joc; folosirea prematură a piesei-element a Tablei Devenirii, inundând teritoriile de la punctul de întâlnire dintre Pământ și Apă, dar nimic nu a dat roade.

Spre încheierea sesiunii de după-amiază, cu puțin timp înainte de pauză, s-a ridicat în picioare și s-a uitat la străin. Publicul din sală amuțise. Masculul străin a rămas în picioare în mijlocul tablei, privind impasibil la câteva piese minore, frecându-și părul de pe față. Părea calm, imperturbabil.

Bermoiya s-a uitat cu atenție la propria poziție. Era într-o dezordine totală; acum nu mai putea face nimic să salveze situația. Fără sorți de mântuire. Asta i-a amintit de un dosar de proces prost întocmit, cu probe lipsă sau greșite în mod fundamental, ori de cine știe ce aparat pe trei sferturi distrus; nu se mai putea salva nimic, era preferabil să îl arunce și să o ia de la capăt.

Însă nu putea exista un nou început. Avea să fie scos de acolo și dus la un spital pentru a fi castrat, avea să piardă ceea ce îl făcea să fie ceea ce era, iar după aceea nu i se va îngădui să recapete ceva, totul dispărea pe vecie. Pentru totdeauna.

Bermoiya nu i-a auzit pe oamenii din sală. Nu i-a văzut nici pe ei, nici tabla de sub tălpi. Nu îl vedea decât pe masculul străin, stând drept, înalt, ca o insectă, cu chipul având trăsături ascuțite și corpul alcătuit din unghiuri, care își scărpina fața îmblănită cu un deget lung și întunecat la culoare, unghiile alcătuite din două părți arătându-i pielea de culoare mai deschisă de sub ele.

Cum de arăta atât de nepăsător? Bermoiya și-a reprimat dorința de a urla, cu toate acestea, a expirat brusc, masiv. S-a gândit că totul i se păruse extrem de ușor în acea dimineață; trăise o senzație deosebit de plăcută, zicându-și nu numai că va merge pe Planeta Focului pentru jocurile finale, ci și că, în același timp, îi va face Oficiului Imperial o mare favoare. În acele momente s-a gândit că cei de la Oficiul Imperial știuseră că așa se va întâmpla și doriseră să îl vadă umilit și îngenuncheat (dintr-un motiv neștiut de el, deoarece se arătase întotdeauna credincios și conștiincios. Era o greșeală, sigur era vorba de o eroare…).

Dar de ce tocmai *acum*? s-a gândit el. De ce *acum*?

De ce de această dată, de ce în acest fel, pentru acel pariu? De ce voiseră cei de la Oficiul Imperial ca el să accepte jocul și să facă acel pariu, când avea în sine sământa unui copil? *De ce?*

Străinul și-a frecat fața îmblănită, și-a făcut buzele pungă și a coborât privirea spre un anumit punct de pe tablă. Bermoiya a pornit împleticit spre mascul, fără să ia în seamă obstacolele din calea lui, călcând piesele biotehnice în picioare și prăbușindu-se peste piramidele care reprezentau terenul înalt.

Masculul a privit în jur și a reacționat ca și cum l-ar fi văzut pentru prima oară. Bermoiya a simțit cum se oprește. A privit

drept în ochii străinului.

Și nu a descoperit nimic. Nici milă, nici compasiune, nicio idee de bunătate sau părere de rău. S-a uitat în ochii lui și la început s-a gândit la privirile pe care le aveau uneori infractorii, când erau condamnați la o moarte rapidă. Era o privire indiferentă, fără disperare, fără ură, însă reflectând ceva mai rece și mai înfiorător decât orice, o privire care trăda resemnarea, sentimentul că orice speranță dispăruse, un drapel ridicat de un suflet căruia nu îi mai păsa de nimic.

Și, cu toate că, în acea clipă de recunoaștere, imaginea acuzatului sortit pieirii a fost prima de care s-a agățat, Bermoiya și-a dat seama că ea nu era cea potrivită. Nu a putut evoca imaginea potrivită. Probabil că ea trebuia să îi rămână necunoscută.

Apoi și-a dat seama. Și, brusc, pentru prima oară în viață, a înțeles ce însemna pentru persoana condamnată să se uite în ochii *lui*.

S-a prăbușit pe podea. Întâi în genunchi, scoțând un bufnet când a atins tabla de joc, făcând să crape zonele înălțate, apoi alunecând în față, cu ochii ajunși la același nivel cu tabla, văzând-o, în cele din urmă, de la sol. A închis ochii.

Judecătorul și ajutoarele lui s-au apropiat de el și l-au ridicat cu blândețe în picioare; paramedicii l-au legat de targă, în timp ce el suspina încet, și l-au transportat afară, pentru a fi încărcat în ambulanța-închisoare.

Pequil a rămas înmărmurit. Nu crezuse niciodată că va vedea un judecător imperial cedând în acel mod. Iar asta, în fața unui străin! S-a văzut silit să alerge după bărbatul brunet, care ieșea din sală la fel de repede și discret precum intrase, fără să ia în seamă fluierăturile și strigătele azadienilor care înțesau galeriile din jurul lui. Au părăsit sala de jocuri și au ajuns în aparatul de zbor înainte ca indivizii din presă să îi poată prinde din urmă. Pequil și-a dat seama că Gurgeh nu rostise niciun cuvânt tot timpul cât se aflase în sala de jocuri.

Flere-Imsaho l-a urmărit pe Gurgeh. Se așteptase la o reacție, indiferent de ce fel, dar el nu a făcut altceva decât să se uite la ecran, urmărind reluări ale tuturor partidelor pe care le jucase de când sosise pe planetă. Nu voia să vorbească.

Acum avea să meargă la Echronedal, împreună cu alți o sută

nouăsprezece jucători care câștigaseră seria a patra de meciuri de unu la unu. Așa cum se obișnuia, după ce un pariu de o asemenea gravitate era respectat, familia lui Bermoiya se retrăsese din viața publică. Fără să mute nicio piesă de pe vreuna dintre marile table rămase, Gurgeh câștigase partida și dreptul de a juca pe Planeta Focului.

Rămăseseră în jur de douăzeci de zile între încheierea partidei lui Gurgeh împotriva lui Bermoiya și data la care flota curții imperiale avea să plece în călătoria de douăsprezece zile până la Echronedal. Gurgeh fusese invitat să își petreacă o parte a acelei perioade la o proprietate deținută de Hamin, rectorul Colegiului dominant, numit Candsev, și mentor al împăratului. Flere-Imsaho îl sfătuise să refuze invitația, dar Gurgeh o acceptase. Urmau să plece a doua zi către acea proprietate, aflată la câteva sute de kilometri depărtare, pe o insulă din marea interioară.

Gurgeh manifesta ceea ce drona considera drept un interes nesănătos, chiar pervers, față de ceea ce agențiile de presă și de știri afirmau despre el. Omul părea să se arate încântat de calomniile și invectivele care plouau asupra lui după ce câștigase în fața lui Bermoiya. Câteodată zâmbea când citea sau auzea ceea ce se spunea despre el, mai ales când prezentatorii – vorbind pe un ton șocat și respectuos – povesteau ceea ce străinul Gurgeh făcuse să i se întâmple lui Lo Prinest Bermoiya, un judecător blând și îngăduitor care, în ciuda faptului că deținea cinci neveste și doi soți, nu avea niciun copil.

Pe de altă parte, Gurgeh începuse să urmărească știrile de pe canalele care prezentau trupele imperiale care zdrobeau sălbaticii și necredincioșii pe care îi civiliza în zone îndepărtate ale imperiului. A cerut modulului să demoduleze transmisiunile destinate militarilor de la cel mai înalt nivel, pe care, din câte se părea, serviciile le transmiteau la competiție cu canalele de distracție mai criptate ale Curții.

Transmisiunile militare prezentau scene în care străinii erau executați sau torturați. Unele arătau cum clădiri și opere de artă ale speciei recalcitrante sau rebele erau aruncate în aer sau incendiate, lucruri prezentate doar rareori pe canalele de știri obișnuite, din cauză că toți străinii erau de regulă descriși ca fiind niște monștri necivilizați, dobitoci docili sau suboameni lacomi și necredincioși, toate categoriile dovedindu-se

incapabile să producă o artă de valoare sau o civilizație autentică. Câteodată, când acest lucru era posibil din punct de vedere fizic, masculii azadieni – dar niciodată apexii – erau înfățișați violând acei sălbatici.

Flere-Imsaho era iritat de faptul că lui Gurgeh îi plăcea să urmărească asemenea emisiuni, mai ales că tot ea contribuise la instruirea lui în ceea ce privea demodularea transmisiunilor, dar măcar nu părea să considere imaginile stimulatoare din punct de vedere sexual. Nu zăbovea asupra unor asemenea imagini în felul în care drona știa că procedau azadienii; se uita, reținea, apoi naviga mai departe.

Încă își petrecea o mare parte a timpului urmărind pe ecran jocuri. Însă semnalele codificate și prezentările nefavorabile din presă îl făceau să se retragă în sine, mereu și mereu, de parcă ar fi fost un drog.

— Nu-mi plac inelele.

— Nu mă interesează ce îți *place*, Jernau Gurgeh. Când vei fi pe proprietatea lui Hamin, te vei afla în afara acestui modul. S-ar putea să nu fiu întotdeauna în apropiere, și oricum nu sunt specializată în toxicologie. Vei consuma hrană oferită de ei și vei bea ce ți se oferă, iar ei au chimiști și exobiologi foarte pricepuți. Dar dacă ai asupra ta un asemenea inel – purtat de preferință pe degetul arătător – vei fi ferit de intoxicații; dacă simți o singură împunsătură înseamnă că ți s-a administrat un drog care nu este letal, de pildă un halucinogen. Trei împunsături înseamnă că cineva dorește să te ucidă.

— Și ce înseamnă două împunsături?

— Nu știu! Funcționare defectuoasă, probabil. Vrei să-l pui sau nu?

— Nu mi se potrivește.

— Un giulgiu ți s-ar potrivi mai bine?

— Îmi dă o senzație ciudată.

— Dacă funcționează, nu are importanță.

— Ce-ar fi să-mi dai o amuletă magică pentru a mă feri de gloanțe?

— Vorbești serios? Cum să zic, dacă vorbești serios, există o bijuterie scut de impact cu senzor pasiv plasat la bord, dar probabil că ar folosi CREW-uri…

Gurgeh a fluturat mâna pe care își pusese inelul.

— Hai, lasă!

S-a așezat din nou și a trecut pe un canal militar care transmitea execuții.

Dronei îi era greu să discute cu Gurgeh; nu voia să asculte. A încercat să-i explice că, în ciuda ororilor pe care le văzuse în oraș și pe ecran, orice ar fi întreprins Cultura putea produce mai mult rău decât bine. A încercat să îi spună că secțiunea Contactului, de fapt întreaga Cultură, erau ca el, așa cum se întâmplase când el, purtând mantia, nu fusese capabil să ajute omul care zăcea mutilat pe stradă, că trebuiau să rămână deghizați și să aștepte până va sosi momentul potrivit… dar argumentele dronei nu erau înțelese de Gurgeh, ori el nu se gândea la asta, pentru că nu reacționa în niciun fel și nu voia să participe la o discuție despre acest lucru.

În zilele de după încheierea partidei cu Bermoiya și până la data călătoriei lui Gurgeh spre proprietatea lui Hamin, Flere-Imsaho nu a ieșit în oraș de multe ori. A rămas în modul, alături de om și și-a făcut griji.

— Domnule Gurgeh, sunt încântat să te cunosc. Bătrânul apex i-a întins mâna. Gurgeh i-a strâns-o. Sper că ai avut un zbor plăcut până aici, da?

— Da, mulțumim, a spus Gurgeh.

Stăteau pe acoperișul unei clădiri scunde, aflată în mijlocul vegetației luxuriante, de unde se vedeau apele calme ale mării interioare. Casa era aproape scufundată în verdeața bogată; doar acoperișul se ridica deasupra coroanelor copacilor. În apropiere se aflau padocuri pentru animale de călărie, iar de la fiecare etaj al casei pornea câte o schelă lungă, elegantă și zveltă, care ducea, printre trunchiurile dese ce se ridicau deasupra solului umbrit al pădurii, spre plajele cu nisip auriu unde se aflau pavilioanele și casele de vară ale proprietății. Pe cer, norii uriași, iluminați de soare, se înălțau sclipitor deasupra uscatului.

— Ai spus „mulțumim”, a remarcat Hamin, în timp ce traversau acoperișul, urmați de masculi în livrele care luaseră bagajele lui Gurgeh din aparatul de zbor.

— Da, eu și drona Flere-Imsaho, a spus Gurgeh, făcând semn către mașina cu aspect greoi care bâzâia lângă umărul lui.

— A, da, a spus râzând bătrânul apex, a cărui chelie reflecta lumina binară. Mașina despre care unii oameni au crezut că te ajută să joci foarte bine.

Au coborât pe un balcon lung, unde erau multe mese, și Hamin i-a prezentat pe Gurgeh și pe dronă persoanelor aflate acolo, majoritatea apexi și câteva femele elegante. A văzut o persoană pe care o cunoștea deja; zâmbitorul Lo Shav Olos și-a așezat paharul pe masă și s-a ridicat pentru a-i strânge mâna lui Gurgeh.

— Domnule Gurgeh, mă bucur să te revăd. Ai avut în continuare noroc, iar priceperea ta a sporit. O realizare formidabilă. Încă o dată, felicitări.

Privirea apexului a coborât o clipă spre degetele pline de inele ale lui Gurgeh.

— Mulțumesc. Asta s-a întâmplat cu un preț de care aș fi vrut să mă lipsesc.

— Adevărat. Domnule Gurgeh, nu încetezi să ne surprinzi.

— Sunt convins că așa e.

— Ești prea modest.

Olos a zâmbit și s-a așezat.

Gurgeh a refuzat invitația de a-și vedea camera și de a se răcori puțin; se simțea cât se putea de proaspăt. S-a așezat la o masă alături de Hamin și de câțiva directori de la Colegiul Candsev și oficiali de la Curte. Li s-au servit vinuri reci și gustări cu mirodenii. Flere-Imsaho s-a așezat și a rămas destul de tăcută pe podea, lângă picioarele lui Gurgeh. Noile lui inele păreau fericite că, în afară de alcool, nu exista nimic dăunător în ceea ce li se adusese.

Cei de la masă s-au ferit să aducă în discuție ultima partidă jucată de Gurgeh. Toată lumea i-a pronunțat corect numele. Directorii colegiului i-au pus întrebări privind stilul lui unic de joc; Gurgeh le-a răspuns cât de bine s-a priceput. Oficialii de la Curte i-au pus întrebări politicoase despre lumea din care venea, iar el le-a spus câteva banalități, precizând că locuia pe o planetă. L-au întrebat în legătură cu Flere-Imsaho, iar Gurgeh s-a așteptat ca mașina să le răspundă, dar ea a tăcut, astfel că el le-a spus adevărul; potrivit definiției Culturii, mașina era considerată o persoană. Putea face orice dorea și nu îi aparținea lui.

O femelă înaltă și uimitor de frumoasă, o însoțitoare a lui Lo

Shav Olos, care venise și se așezase la masa lor, a întrebat drona dacă stăpânul ei juca logic sau nu.

Cu o urmă de oboseală pe care Gurgeh a bănuit că doar el o detectase, Flere-Imsaho a spus că Gurgeh nu era stăpânul ei și că bănuia că el gândea mai logic decât ea când juca, dar că oricum știa foarte puține lucruri despre Azad.

Cei de față au găsit foarte amuzantă replica dronei.

Hamin s-a ridicat și a sugerat că stomacul lui, care avea o experiență de peste două secole și jumătate, putea spune mai bine decât ceasul oricărui servitor când se apropia ora cinei. Oamenii au râs și au început să părăsească balconul. Hamin l-a însoțit pe Gurgeh până la camera lui și i-a spus că va fi anunțat de un servitor când se va servi masa.

— Aș vrea să știu de ce te-au invitat aici, a zis Flere-Imsaho, în timp ce desfăcea cele câteva valize, iar Gurgeh privea pe fereastră spre copacii neclintiți și marea calmă.

— Probabil că vor să mă recruteze pentru imperiu. Tu ce părere ai, dronă? Aș deveni un bun general?

— Lasă-te de glume, Jernau Gurgeh. Drona a început să vorbească în Marain. Și, ca să nu uităm, întâmplător plântător, icișa suntem ascultați, prostioare rotisoare.

Gurgeh a părut îngrijorat și a spus în Eähică:

— O, cerule, dronă, ai început să ai probleme de exprimare?

— *Gurgeh*... a șuierat drona, aranjând niște haine pe care imperiul le socotea potrivite pentru masă.

Gurgeh s-a întors cu spatele și a zâmbit.

— Poate că vor să mă ucidă.

— Mă întreb dacă au nevoie de ajutor.

Gurgeh a râs și s-a apropiat de patul pe care drona așezase îmbrăcămintea oficială.

— Va fi bine.

— Așa spui tu. Dar nu beneficiem de protecția modulului, fără a mai vorbi de celelalte. Dar să nu ne îngrijorăm.

Gurgeh a ridicat două dintre accesoriile robei și le-a probat, ținându-le sub bărbie și privindu-se.

— Oricum nu sunt îngrijorat, a spus el.

Exasperată, drona s-a răstit la el:

— Vai, *Jernau* Gurgeh! De câte ori trebuie să-ți spun? Nu se poartă roșu și verde în același timp!

— Domnule Gurgeh, îți place muzica? l-a întrebat Hamin, aplecându-se spre el.

Gurgeh a dat din cap.

— Mda, puțină muzică nu strică nimănui.

Satisfăcut de răspuns, Hamin s-a rezemat de spătarul scaunului. După cină, care fusese o ceremonie complicată, lungă și foarte sățioasă, în timpul căreia câteva femele goale dansaseră în mijlocul încăperii și – dacă era să dea crezare inelelor – nimeni nu încercase să îi pună otravă în mâncare, au urcat pe acoperișul-grădină. Amurgul coborâse, iar mesenii erau afară, în aerul călduț și ascultau muzica tânguitoare cântată de un grup de muzicanți apex. Dinspre grădină plecau pasarele suple către copacii înalți și grațioși.

Gurgeh s-a așezat la o măsuță împreună cu Hamin și Olos. Flere-Imsaho a rămas lângă picioarele lui Gurgeh. În copacii din jurul lor erau lămpi aprinse; acoperișul-grădină era ca o insulă de lumină în noapte, înconjurat de țipetele păsărilor și ale animalelor, care păreau să vină ca răspuns la muzica azadiană.

— Vreau să te întreb ceva, domnule Gurgeh, a spus Hamin, sorbind din pahar și aprinzându-și pipa lungă, având căușul mic. Ți s-a părut atrăgătoare vreuna dintre dansatoarele noastre? A tras din pipa cu tijă lungă, apoi, după ce fumul a închipuit o ghirlandă în jurul capului său chel, a continuat: Te întreb asta, deoarece una dintre ele – cea cu o șuviță argintie de păr, o mai ții minte? – a manifestat mare interes față de tine. Îmi cer scuze… sper că nu te șochează ce spun, domnule Gurgeh, așa este?

— Nicidecum.

— Ei bine, voiam să spun că aici te afli între prieteni, adevărat? Ți-ai arătat toată măiestria la joc, iar acesta este un loc privat, departe de ochii presei și de cetățenii de rând, care trebuie să respecte anumite reguli stricte și dure… în vreme ce noi, nu, mai ales aici. Înțelegi la ce fac aluzie? Te poți relaxa fără nicio grijă.

— Îți sunt recunoscător. Sigur că voi încerca să mă relaxez, dar înainte de a veni aici mi s-a spus că voi fi socotit urât, chiar desfigurat. Amabilitatea ta mă copleșește, dar aș prefera să nu mă vâr cu forța în viața cuiva care probabil nu ar fi disponibil doar prin voința sa.

— Iar ești prea modest, Jernau Gurgeh, a spus Olos zâmbind.

Hamin a dat din cap și a pufăit din pipă.

— Uite, domnule Gurgeh, am auzit că în „Cultura” voastră nu aveți legi. Sunt convins că asta este o exagerare, dar trebuie să existe un grăunte de adevăr în această afirmație și bănuiesc că multitudinea și strictețea legilor noastre ți se pare... că există o mare diferență între societatea ta și a noastră. Avem multe reguli și încercăm să trăim în conformitate cu legile zeului, ale Jocului și ale Imperiului. Dar unul dintre avantajele pe care le prezintă legile este plăcerea pe care o simțim atunci când le încălcăm. Nu suntem copii, domnule Gurgeh. Hamin a făcut semn cu pipa spre persoanele de la mese. Regulile și legile există doar pentru ca noi să ne bucurăm să facem ceea ce ele interzic, dar atâta vreme cât mai toți indivizii respectă astfel de prohibiții aproape tot timpul, ele și-au îndeplinit rostul; supunerea oarbă ar presupune că nu suntem altceva decât, ha-ha! — și Hamin a chicotit și a arătat spre dronă cu pipa – niște roboți.

Pentru o secundă, Flere-Imsaho a zumzăit ceva mai tare.

S-a lăsat tăcerea. Gurgeh a sorbit din pahar.

Olos și Hamin au schimbat câteva priviri.

— Jernau Gurgeh, a spus Olos într-un târziu, rotindu-și paharul între mâini. Să fim sinceri. Prezența ta ne deranjează. Te-ai descurcat cu mult mai bine la joc decât ne așteptaserăm; nu credeam că am putea fi prostiți cu atâta ușurință, dar, într-un fel sau altul, ai reușit. Te felicit pentru șiretlicurile pe care le-ai folosit, fie că este vorba de glandele tale secretoare de droguri, fie de mașina de acolo ori pur și simplu de mai mulți ani de experiență la Azad decât ai declarat. Te-ai dovedit mai bun decât noi și suntem impresionați. Îmi pare însă rău că au avut de suferit persoane nevinovate, cum ar fi acei cetățeni care au fost împușcați în locul tău și Lo Prinest Bermoiya. Așa cum fără îndoială ai bănuit, noi am dori să nu mai participi în continuare la joc. Iată, Oficiul Imperial nu are nicio legătură cu Biroul Jocurilor, astfel că nu putem face nimic în mod direct. Avem totuși o sugestie.

— Care este aceea? a întrebat Gurgeh și a sorbit din pahar.

— Așa cum spuneam – Hamin a arătat cu tija pipei spre Gurgeh –, avem multe legi. Prin urmare, avem multe infracțiuni. Unele dintre ele sunt de natură sexuală, nu? Gurgeh a coborât privirea spre pahar. Nu cred că este nevoie să afirm, a continuat

Hamin, că fiziologia rasei noastre ne face să fim… neobișnuiți, s-ar putea spune chiar înzestrați în această privință. De asemenea, în societatea noastră este posibil să *controlezi* oamenii. Este posibil să determini pe cineva, o persoană sau mai multe, să facă ceva ce nu vrea. Aici, îți putem oferi genul de experiență care, potrivit celor recunoscute de tine, ar fi imposibilă pe lumea ta. Bătrânul apex s-a aplecat și mai mult spre Gurgeh și a coborât glasul. Îți poți imagina cum ar fi să ai mai multe femele și mai mulți masculi – chiar și apexi, dacă vrei – care să îți satisfacă *orice* dorință? Hamin a lovit cu pipa în piciorul mesei; scrumul a căzut pe Flere-Imsaho care zumzăia. Rectorul Colegiului Candsev a zâmbit în mod conspirativ și a mai îndesat în pipă niște tutun pe care îl ținea într-o punguță.

Olos s-a aplecat în față.

— Întreaga insulă este la dispoziția ta cât de multă vreme dorești, Jernau Gurgeh. Poți avea oricâte persoane dorești, de orice sex sau amestecați, cât de mult vrei.

— Dar să mă retrag din joc.

— Da, să te retragi, a spus Olos.

Hamin a dat aprobator din cap.

— Există precedente.

— Întreaga insulă?

Cu un gest teatral, Gurgeh și-a plimbat privirea peste acoperișul-grădină. A apărut o trupă de dansatori; bărbați zvelți, femei și apexi, toți îmbrăcați sumar, au urcat câteva trepte spre o scenă mică, aflată în spatele muzicanților.

— Totul, a spus Olos. Insula, casa, servitorii, dansatorii, tot și toți.

Gurgeh a dat din cap, dar nu a spus nimic.

Hamin și-a reaprins pipa.

— Chiar și orchestra, a spus el tușind. A făcut semn cu mâna către muzicieni. Ce părere ai de instrumentele lor, domnule Gurgeh? Nu-ți sună dulce?

— Foarte plăcut.

Urmărindu-i pe dansatori aranjându-se pe scenă, Gurgeh a mai băut puțin.

— Chiar și așa, a spus Hamin, tot îți scapă ceva. Înțelegi? Nouă ne face mare plăcere să știm cu ce preț este cumpărată această muzică. Vezi acel instrument cu coarde, cel din stânga, cu opt strune?

Gurgeh a dat din cap.

— Îți pot spune că fiecare dintre acele coarde a fost folosită pentru strangularea unui om. Dar vezi pipa aceea albă din spate, la care cântă un mascul?

— Pipa aceea de forma unui os?

Hamin a râs.

— Acela este femurul unei femei, extras fără anestezie.

— Firește, a spus Gurgeh și a luat dintr-un bol de pe masă câteva nuci cu gust dulce. Și se fac pereche ori există multe femei cu un singur picior care sunt critici muzicali?

Hamin a zâmbit.

— Vezi? a făcut el către Olos. Sigur că apreciază muzica. Bătrânul apex a făcut un gest spre orchestră, în spatele căreia dansatorii se aranjaseră și erau pregătiți să înceapă spectacolul. Tobele sunt făcute din piele umană; acum poți înțelege de ce fiecare set se numește familie. Instrumentul orizontal de percuție este făcut din falange, iar… ei bine, există și alte instrumente, dar înțelegi acum de ce muzica este atât de *prețioasă* pentru cei care știu ce s-a folosit pentru realizarea instrumentelor?

— A, da, a spus Gurgeh.

Dansatorii și-au început numărul. Mișcându-se fluid și fiind bine antrenați, impresionau aproape imediat. Unii dintre ei purtau probabil unități antigravitaționale asupra lor, pentru că pluteau prin aer ca niște păsări uriașe, diafan de lente.

— Bine, a spus Hamin, dând din cap. Vezi tu, Gurgeh, în imperiu oricine poate fi de orice parte. Poți cânta sau poți deveni ceva pe care se cântă.

Hamin a zâmbit încântat de acel joc de cuvinte în Eähică și, într-o anumită măsură, și în Marain.

Câteva momente, Gurgeh a urmărit dansatorii. Fără să-și dezlipească privirea de la ei, a spus:

— Domnule rector, voi continua să joc. Pe Echrobedal.

Apoi a bătut cu degetul în buza paharului, în ritmul muzicii.

Hamin a oftat.

— Ei bine, Jernau Gurgeh, trebuie să-ți mărturisesc că suntem îngrijorați. A mai tras un fum din pipă, apoi a rămas cu ochii la căușul în care ardea tutunul. Suntem îngrijorați în legătură cu efectul pe care îl va avea progresul tău în joc asupra moralului poporului nostru. Mulți dintre ei sunt oameni simpli; câteodată,

ne revine datoria de a-i proteja de asemenea realități dure. Și ce realitate mai dură poate exista decât aceea de a-ți da seama că mai toți din neamul nostru sunt vorbăreți, cruzi și proști? Ei nu vor putea înțelege că un necunoscut, un străin, poate veni aici și înregistra rezultate atât de bune la joc. Noi, cei de aici – dar și cei de la Curte și din colegii – nu am fi chiar atât de îngrijorați, dar trebuie să îi facem pe oamenii decenți, de rând, să... Aș merge chiar atât de departe încât să mă refer la oameni *nevinovați*, domnule Gurgeh, și la ceea ce trebuie să întreprindem în această privință, la lucrurile pentru care trebuie câteodată să ne asumăm răspunderea, și, de cele mai mult ori, asta nu ne face să fim mai fericiți. Însă noi ne cunoaștem îndatoririle și vom face orice să le respectăm; pentru ele însele, nu pentru împărat.

Hamin s-a aplecat din nou în față.

— Domnule Gurgeh, nu intenționăm să te ucidem, deși am aflat că la Curte există facțiuni care ar dori foarte mult acest lucru și – se spune – există foarte mulți indivizi din serviciile de securitate capabili să facă acest lucru. Nu, nimic atât de vulgar. Dar...

Bătrânul apex a tras din pipa subțire, scoțând un ușor pocnet. Gurgeh a rămas în așteptare.

Hamin a arătat din nou cu tija pipei spre el.

— Gurgeh, trebuie să-ți spun că indiferent ce rezultate ai avea în primul tău joc de pe Echronedal, se va anunța oficial că ai fost înfrânt. Deținem un control lipsit de echivoc asupra comunicațiilor și serviciilor de știri de pe Planeta Focului și, în ceea ce privește presa și publicul, tu vei fi eliminat din prima rundă care se va desfășura acolo. Vom face tot ce trebuie pentru a părea că exact acest lucru s-a întâmplat. Ești liber să le comunici oamenilor tăi că eu ți-am transmis acest lucru și ești liber să susții orice dorești după acest eveniment; vei deveni ținta ridicolului, iar ceea ce ți-am descris oricum se va întâmpla. Adevărul a fost întotdeauna stabilit.

A urmat Olos, care a spus:

— Așadar, Gurgeh, după cum vezi, poți merge la Echronedal, dar pentru a fi sigur înfrânt, vei suferi o înfrângere totală. Du-te acolo în calitate de turist de clasa întâi, dacă dorești, sau poți rămâne aici ca să te distrezi ca oaspete, dar nu are niciun rost să mai joci.

— Hm, a făcut Gurgeh. Dansatorii se dezbrăcau lent unul pe altul. Încă dansând, unii dintre ei reușeau în același timp să se mângâie reciproc într-un mod sexual exagerat. Gurgeh a dat din cap. Da, o să mă mai gândesc. Apoi le-a zâmbit celor doi apexi. Cu toate astea, aș vrea să văd acea Planetă a Focului. A sorbit din paharul cu băutură rece și a urmărit coreografia cu conotații sexuale tot mai evidente care se desfășura în spatele muzicanților. În afară de asta, însă… nu-mi imaginez că mă voi strădui din cale afară să joc bine.

Hamin și-a examinat pipa. Olos a luat o mină foarte serioasă.

Gurgeh a ridicat o mână în semn de neajutorare resemnată.

— Ce altceva aș putea spune?

— Ai fi totuși dispus să… cooperezi? a întrebat Olos.

Gurgeh s-a uitat întrebător la el. Olos s-a aplecat în față și a atins cu degetele buza paharului pe care Gurgeh îl ținea în mână.

— Ceva ce ar părea… adevărat, a spus el încet.

Gurgeh i-a urmărit pe cei doi apexi schimbând priviri. A așteptat ca ei să își joace rolul.

— Dovezi cu valoare de document, a spus Hamin după o clipă, parcă adresându-se pipei lui. Un film cu tine părând îngrijorat în legătură cu o poziție proastă pe tablă. Poate chiar un interviu. Am putea aranja toate aceste lucruri și fără cooperarea ta, desigur, dar, cu ajutorul tău, ar fi mai ușor, mai puțin forțat pentru toți cei implicați.

Bătrânul apex a tras un fum din pipă. Urmărind mișcările tandre ale membrilor trupei de dans, Olos a sorbit din paharul lui.

Gurgeh a părut surprins.

— Cum adică? Să mint? Să particip la construirea unei realități false?

— Realitatea noastră *adevărată*, Gurgeh, a spus Olos încet. Versiunea oficială, cea care va beneficia de dovezi filmate pentru a o sprijini… cea care va fi crezută.

Gurgeh a zâmbit cu gura până la urechi.

— Aș fi încântat să dau o mână de ajutor, desigur, voi considera o provocare să dau un interviu mizerabil pentru consumul populației. Vă voi ajuta ajungând în poziții atât de îngrozitoare, încât nici eu nu voi reuși să ies din ele. A ridicat paharul spre ei. La urma urmelor, doar jocul contează,

adevărat?

Hamin a pufnit și a scuturat din umeri. A tras încă o dată din pipă și, printr-un val de fum, a spus:

— Niciun adevărat jucător nu ar putea zice mai mult. L-a bătut pe umăr pe Gurgeh. Domnule Gurgeh, chiar dacă nu dorești să te folosești de toate avantajele pe care ți le poate oferi casa mea, sper să rămâi o vreme printre noi. Mi-ar face plăcere să stau de vorbă cu tine. Vei rămâne?

— De ce nu? a spus Gurgeh, apoi el și Hamin și-au ridicat paharele în semn de salut; Olos a rămas rezemat de spătar și a râs în tăcere. Împreună, cei trei s-au întors să urmărească dansatorii, care alcătuiseră un tipar complicat de împreunare într-un soi de puzzle carnal care – după cum, impresionat, a observat Gurgeh – încă se desfășura în ritmul muzicii.

A rămas acolo următoarele cincisprezece zile. În acea perioadă a discutat prudent cu bătrânul rector. A plecat de acolo cu senzația că încă nu se cunoșteau unul pe celălalt, dar probabil că niciunul dintre ei nu știa suficiente lucruri despre societatea din care provenea celălalt.

Lui Hamin i-a venit greu să creadă că în Cultură nu se foloseau bani.

— Dar ce se întâmplă dacă vreau ceva *irațional*?

— Ce anume?

— Propria planetă, a spus Hamin și a râs în hohote.

— Cum ai putea stăpâni o planetă? a întrebat Gurgeh, care a clătinat din cap.

— Să presupunem că aș vrea așa ceva.

— Presupun că dacă ai găsi una neocupată, ai putea coborî pe ea fără să te deranjeze nimeni… s-ar putea ca asta să te ajute. Dar cum ai putea împiedica alți oameni să ajungă acolo?

— N-aș putea cumpăra o flotă de nave de luptă?

— Toate navele noastre sunt înzestrate cu conștiință. Sigur, ai putea încerca să îi spui navei ce să facă, dar nu vei ajunge prea departe.

— Navele voastre se cred înzestrate cu rațiune! a spus Hamin chicotind.

— O amăgire obișnuită care este împărtășită de unii dintre cetățenii noștri.

Hamin considera că deprinderile sexuale ale Culturii erau și

mai fascinante. S-a arătat deopotrivă încântat și revoltat că în Cultură, homosexualitatea, incestul, schimbarea de sex, hermafroditismul și modificările caracteristicilor sexuale erau lucruri obișnuite, precum plecarea într-o croazieră sau schimbarea coafurii.

Hamin a socotit că asemenea obiceiuri făceau ca lucrurile să nu mai prezinte niciun interes. Cultura nu interzicea chiar *nimic*?

Gurgeh a încercat să explice că în Cultură nu existau legi scrise, dar nici infracțiuni. Se petrecea când și când câte o crimă pasională (așa cum a preferat Hamin să o numească), dar altceva nu prea. Oricum, ar fi fost greu ca un infractor să scape nedepistat, pentru că toată lumea avea terminal, însă erau puține motive pentru a comite fărădelegi.

— Dar dacă cineva încearcă să ucidă?

Gurgeh a ridicat din umeri.

— I se anexează o dronă.

— A! Asta pare mai aproape de adevăr. Ce face drona asta?

— Te urmează pretutindeni și se asigură că nu mai comiți altă infracțiune.

— Asta e tot?

— Ce altceva ai mai vrea? Asta înseamnă moarte socială, Hamin, nu mai ești invitat la prea multe petreceri.

— Aha, dar în Cultură nu te poți duce neinvitat la petreceri?

— Cred că se poate, a recunoscut Gurgeh. Dar nimeni nu-ți va adresa vreo vorbă.

Apoi, ceea ce i-a spus Hamin despre imperiu l-a făcut pe Gurgeh să aprecieze ceea ce spusese Shohobohaum Za; în ciuda violenței și a sălbăticiei, imperiul era o nestemată. Nu era greu de înțeles părerea deformată pe care azadienii o aveau despre ceea ce ei numeau „natura umană” – expresia pe care o foloseau ori de câte ori trebuiau să justifice vreo faptă inumană sau nefirească – atunci când erau împresurați și subsumați de monstrul autocreat care era Imperiul Azad și care evidenția un instinct feroce de supraviețuire (Gurgeh nu a putut găsi altă exprimare).

Imperiul *voia* să supraviețuiască; era ca un animal, ca un corp puternic și masiv care permitea doar anumitor celule și viruși să supraviețuiască în interiorul său și care ucidea din obișnuință, în mod automat și demențial, orice altceva. Hamin a folosit acea analogie când a comparat revoluțiile cu cancerul. Gurgeh a

încercat să spună că celulele solitare erau doar atât, în vreme ce o grupare de sute de milioane de celule – ori un dispozitiv conștient alcătuit din serii de pico-circuite, de exemplu – erau ceva pur și simplu incomparabil… dar Hamin a refuzat să îl asculte. Gurgeh fusese acela care nu pricepuse ideea, nu el, Hamin.

Gurgeh și-a petrecut restul timpului plimbându-se prin pădure sau înotând în marea cu apă călduță și calmă. Ritmul lent al casei lui Hamin era organizat în jurul meselor, iar Gurgeh s-a obișnuit să acorde mare atenție modului în care se îmbrăca pentru masă, în care mânca și și balonat, să se relaxeze, continuând să discute și să urmărească spectacolele care de obicei erau dansuri erotice și cabaretul involuntar de schimbare a alianțelor sexuale între oaspeți, dansatori, servitori și personalul casei. Gurgeh a fost ispitit de multe ori, dar niciodată atras. Femelele azadiene i se păreau din ce în ce mai atrăgătoare, și nu doar din punct de vedere fizic, dar și-a folosit glandele genofixate în mod negativ, chiar contrar, pentru a-și păstra starea de trezie carnală în miezul orgiei ce se revela cu subtilitate în jurul lui.

A avut câteva zile destul de plăcute. Inelele nu îl împunseseră și nimeni nu trăsese în el. El și Flere-Imsaho au ajuns cu bine la modulul de pe acoperișul de la Grand Hotel cu două zile înainte ca Flota Imperială să pornească spre Echronedal. Gurgeh și drona ar fi preferat să plece cu modulul, care era capabil să efectueze acel zbor, dar Contactul interzisese acest lucru – având în vedere că Amiralitatea ar fi putut descoperi că un obiect de dimensiunile unei nave de salvare putea întrece prin performanțe crucișătoarele de luptă azadiene, așa ceva era de neconceput –, iar imperiul refuzase să aprobe ca mașina străină să fie găzduită în interiorul unei nave imperiale. Prin urmare, Gurgeh trebuia să călătorească la bordul unei nave a flotei, la fel ca oricine altcineva.

— Îți închipui că doar *tu* ai probleme, i-a spus cu amărăciune Flere-Imsaho. Ne vor urmări tot timpul, pe crucișător în timpul călătoriei și apoi când vom ajunge la castel. Asta înseamnă că va trebui să stau deghizată cu carapacea asta ridicolă zi și noapte, până la încheierea jocurilor. De ce oare n-ai pierdut chiar din prima rundă, așa cum se cuvenea? Le-am fi putut spune unde să-și vâre Planeta asta a Focului și am fi fost deja

înapoi pe un SGV.

— Of, mașină, mai taci!

După cum au constatat, nici nu era nevoie să se întoarcă în modul, pentru că nu aveau ce să ia sau să împacheteze. Jucându-se cu brățara de la încheietura mâinii care înfățișa Orbitalul, Gurgeh a rămas în micul salon și și-a dat seama că aștepta jocurile de la Echronedal cu mai mult interes decât partidele precedente. Acolo va dispărea orice presiune, nu va trebui să se confrunte cu oprobriul jurnaliștilor și al publicului în general oribil, putea colabora cu imperiul pentru realizarea unor știri false, iar probabilitatea altor pariuri care să presupună opțiuni fizice se reducea aproape la zero. Avea să se distreze…

Flere-Imsaho s-a arătat încântată constatând că omul depășise efectele produse de înțelegerea adevărului dinapoia imaginilor pe care imperiul le prezenta oaspeților săi; revenise la starea de spirit de dinainte, iar zilele petrecute la proprietatea lui Hamin îl ajutaseră să se relaxeze. A observat totuși o anumită schimbare în purtarea lui Gurgeh, ceva ce nu a reușit să identifice, dar existau semne clare.

Nu l-au revăzut pe Shohobuhaum Za. Acesta plecase într-un tur „la țară” și nu explicase ce însemna asta. Le-a transmis salutări și un mesaj în Marain prin care îi recomanda lui Gurgeh să pună labele pe niște *grif* proaspăt…

Înainte de plecare, Gurgeh a întrebat modulul despre fata pe care o cunoscuse la marele bal, în urmă cu câteva luni. Nu-și amintea numele ei, dar dacă modulul îi putea procura o listă a femelelor care supraviețuiseră primei runde, era convins că l-ar recunoaște. Modulul a părut derutat de o asemenea cerere, dar Flere-Imsaho le-a spus amândurora să renunțe.

Nicio femeie nu ajunsese în runda a doua.

Pequil i-a însoțit până la locul de îmbarcare. Brațul i se vindecase complet. Gurgeh și Flere-Imsaho și-au luat rămas-bun de la modul; acesta a urcat spre cer pentru a se îndrepta spre îndepărtatul *Factor Limitator.* Și-a luat rămas-bun și de la Pequil, care i-a prins mâna între palme, apoi Gurgeh și drona s-au îmbarcat pe navetă.

Gurgeh a urmărit orașul rămânând în urmă. Imaginea s-a înclinat în momentul în care a fost azvârlit în fotoliu; în timp ce naveta a accelerat spre cerul încețoșat, priveliștea s-a rotit și a tremurat.

Toate tiparele și formele s-au evidențiat treptat vreme de câteva clipe, după care, pe măsură ce s-au îndepărtat, iar unghiul traiectoriei de urcare s-a modificat, aburii, praful și mizeria orașului s-au șters.
În ciuda harababurii, pentru o clipă, orașul i se păruse pașnic și ordonat. Distanța făcuse ca dislocările și haosul local și individual să dispară, iar de la o anumită înălțime, orașul arătase exact ca un organism uriaș, tolănit, fără minte.

3 Machina ex machina

Până aici, toate bune. Pe jucătorul nostru l-a ținut norocul din nou. Cred că ați constatat că e un om schimbat. Of, ființele astea umane!
Voi fi totuși consecvent. Până acum nu v-am spus cine sunt, și nici nu am de gând să o fac. Poate mai târziu.
Poate.
În orice caz, ce importanță are identitatea? Mă macină anumite îndoieli. Suntem ceea ce facem, nu ceea ce credem. Doar interacțiunile contează (aici nu e o problemă cu liberul-arbitru; acest lucru nu este incompatibil cu ideea de a crede că acțiunile vă definesc). Ce este liberul-arbitru, la o adică? Șansă. Factor aleatoriu. Dacă cineva nu este în ultimă instanță previzibil, atunci asta este tot ce poate fi. Mă simt foarte frustrat când oamenii nu înțeleg asta!
Chiar și o ființă umană ar trebui să poată înțelege ceva atât de evident.
Rezultatul este ceea ce contează, nu modul în care este obținut ceva (decât dacă procesul de obținere este în sine o serie de rezultate, desigur). Ce importanță are dacă mintea este alcătuită dintr-un număr enorm de celule animale, zemoase, care funcționează cu viteza sunetului (în aer!) ori din nanospumă sclipitoare de reflectori și tipare de coerență holografică, cu viteza luminii? (Nici măcar să nu socotim o Minte drept minte.) Fiecare este o mașină, fiecare este un organism, fiecare îndeplinește aceeași sarcină.
Doar materie, care comută energie de un fel sau altul.
Comutări. Memorie. Elementul aleatoriu care este șansa și ceea ce se numește alegere: numitori comuni, toate.

Vă spun încă o dată: sunteți ceea ce ați făcut. (Ne) behaviorismul dinamic, asta mi-e credința.

Cât despre Gurgeh, comutatoarele lui funcționează ciudat. Gândește altfel, acționează în mod atipic. E o persoană diferită. A văzut ceea ce era mai rău din ceea ce poate produce un oraș devorator, și a luat totul la modul personal, astfel că s-a răzbunat.

Cum e din nou în spațiu, capul îi plesnește de reguli ale jocului Azad, creierul e adaptat și se adaptează la tiparele învârtejite și schimbătoare ale acelui set de reguli și posibilități feroce, atotcuprinzătoare și seducătoare și este transportat prin spațiu către altarul simbolic și scârțâitor al imperiului: Echronedal, locul valului vertical de flăcări, Planeta Focului.

Dar se va impune eroul nostru? *Poate* să se impună? Și de fapt, ce ar însemna victoria? Cât de multe mai are de învățat omul? Ce va înțelege dintr-o asemenea cunoaștere? Mai precis, ce va face victoria din el?

Aveți răbdare. Cu timpul, se va lămuri totul.

Pornește de la premisa asta, maestro…

Echronedal era la douăzeci de ani-lumină de Eä. La jumătatea acelei distanțe, Flota Imperială a părăsit regiunea de praf care se afla între sistemul Eä și direcția galaxiei principale și astfel uriașa spirală armată era răspândită pe cer ca un milion de pietre prețioase prinse într-un vârtej.

Gurgeh abia aștepta să ajungă pe Planeta Focului. Călătoria a părut să dureze o veșnicie, iar nava pe care se găsea era dezesperant de aglomerată. Birocrații, oficialitățile imperiale și alți jucători de pe navă îl priveau cu un dispreț nedisimulat și, în afară de două deplasări cu naveta până la crucișătorul de luptă *Invincibilul* – nava-amiral a imperiului – la recepții, Gurgeh nu a avut relații cu nimeni.

Traversarea s-a desfășurat fără niciun incident, iar după douăsprezece zile au ajuns deasupra planetei Echronedal, care se rotea în jurul unei pitice galbene dintr-un sistem destul de obișnuit și era în sine singura lume locuibilă, dar având o anumită particularitate.

Nu era ceva neobișnuit să descoperi umflături ecuatoriale distincte la planetele care se rotesc rapid în jurul axei lor, iar umflătura de pe Echronedal era relativ mică, dar suficientă

pentru a da naștere unei singure fâșii continentale neîntrerupte, un uscat care se afla cam între tropicele planetei, restul globului fiind acoperit de două oceane mari, cu calote de gheață la poli. Lucru unic în experiența Culturii, dar și a imperiului, un val de foc se deplasa permanent în jurul planetei, pe masa continentală.

Având nevoie de aproximativ jumătate de an pentru a-și încheia circumnavigarea, focul mătura uscatul, marginile sale mângâiau țărmurile celor două oceane, frontul valului era o linie aproape dreaptă, iar flăcările devorau plantele care prosperaseră în cenușa precedentului pârjol. Întregul ecosistem de pe uscat evoluase în jurul acestui incendiu neîncetat; unele plante puteau răsări din cenușa care încă nu se răcise cu totul, semințele lor se dezvoltau în arșița care trecea peste ele; alte plante înfloreau chiar înainte de sosirea focului, explodând ca dezvoltare cu puțin timp înainte ca flăcările să le găsească, și foloseau curenții calzi de aer pentru a-și trimite semințele în atmosferă, iar ele cădeau apoi undeva, pe cenușă. Animalele de uscat de pe Echronedal se împărțeau în trei categorii; unele erau într-o permanentă deplasare, menținând același ritm de mers ca și focul, unele înotau în apropierea uscatului, în timp ce alte specii se ascundeau în vizuini adânci, în peșteri sau supraviețuiau în lacuri ori râuri grație unei diversități de mecanisme.

Păsările dădeau roată lumii într-un vârtej de penaj.

Pârjolul rămânea doar un incendiu de vegetație, masiv și continuu, timp de unsprezece rotații ale planetei. La cea de-a douăsprezecea revoluție își schimba sensul.

Mugurele-de-cenușă era o plantă subțire și înaltă, care creștea cu rapiditate imediat după germinarea semințelor; își dezvolta o bază ca o armură și țâșnea până la o înălțime de zece metri sau mai mult în cele două sute de zile pe care le avea la dispoziție până la revenirea pârjolului. Când focul sosea, mugurele-de-cenușă nu ardea; își strângea coroana înfrunzită până când trecea focul, apoi continua să crească în cenușă. După unsprezece Luni Lungi, unsprezece botezuri în flăcări, mugurii-de-cenușă erau copaci mari, ajungând până la șaptezeci de metri înălțime. Chimia lor producea apoi Anotimpul Oxigenului și Incandescența.

Iar în acel ciclu brusc, focul nu mai înainta la pas, gonea. Nu

mai era un incendiu de vegetație blând, larg și mocnit, era un infern. Lacurile dispăreau, râurile secau, rocile se fărâmițau în căldura infernală; toate animalele care își creaseră propriile metode de a se feri de foc sau de a merge odată cu el fuseseră silite să găsească alt mijloc de supraviețuire; fugeau cât puteau de repede pentru a fi la distanță mare în fața Incandescenței, înotând în largul oceanelor sau până pe insule, majoritatea mici, din largul coastelor, sau hibernând în adâncul sistemelor uriașe de peșteri ori pe fundul râurilor mari, al lacurilor și al fiordurilor. Și plantele adoptaseră noi mecanisme de supraviețuire; aveau rădăcinile mai adânc înfipte în sol, creau semințe cu coaja mai groasă sau își echipau semințele pentru ca acestea, folosind curenții ascendenți, să poată ajunge mai sus și să poată zbura mai departe, doar pentru a le face mai rezistente față de solul înfierbântat pe care aveau să-l întâlnească la coborâre.

Vreme de o Lună Lungă după aceea, cu atmosfera sufocată de fum, funingine și cenușă, planeta oscila la marginea catastrofei, deoarece norii de fum blocau soarele, iar temperatura creștea spectaculos. Apoi, treptat, când incendiul de proporții mai mici își continua marșul, atmosfera se limpezea, animalele începeau să se înmulțească, plantele creșteau din nou, iar micii muguri-de-cenușă începeau să răsară, pornind din vechile sisteme complexe de rădăcini.

Stropit și scăldat cu apă în mod extravagant, castelul împăratului fusese conceput pentru a rezista temperaturii, indiferent cât de groaznică ar fi fost ea, dar și vânturilor teribile pe care le stârnea bizara ecologie a planetei, iar în ultimii trei sute de ani, jocurile finale ale Azad se desfășuraseră în cea mai mare dintre fortărețele sale, Castelul Klaff, iar planificarea era făcută ca partidele să coincidă, când era posibil, cu Incandescența.

Flota Imperială a sosit deasupra planetei Echronedal la mijlocul Anotimpului Oxigenului. Nava-amiral a rămas deasupra planetei, iar navele de luptă însoțitoare s-au dispersat spre marginile sistemului. Navele de croazieră au rămas până când escadrila de navete de pe *Invincibilul* a transportat la sol jucătorii, oficialitățile Curții, oaspeții și observatorii, după care a plecat spre un sistem din apropiere. Navetele au coborât prin aerul limpede al Echronedalului și au aterizat lângă Castelul

Klaff. Fortăreața se afla pe o ieșitură de rocă, de la poalele unui șir de dealuri domoale, erodate, care dominau o câmpie întinsă. În mod normal, dădea spre o zonă lată cât orizontul unde creștea o vegetație măruntă, punctată de turnurile subțiri ale mugurilor-de-cenușă la stadiul de creștere pe care îl atinseseră, dar acum arborii înfloriseră, iar coroanele lor bogate în frunze fluturau deasupra câmpiei ca niște nori gălbui, înrădăcinați, iar trunchiurile cele mai înalte se înălțau mai sus decât curtina. Când sosea, Incandescența îmbrățișa fortăreața ca un val livid; ceea ce salva castelul de incinerare era un viaduct lung de doi kilometri care venea de la un rezervor situat în dealurile scunde până la Klaff, unde cisterne uriașe și un sistem complicat de aspersoare aveau rolul de a potopi cu apă fortăreața, cu toate ferestrele acoperite și asigurate, până trecea focul. Dacă s-ar fi defectat sistemul de aspersoare, exista altă măsură de siguranță: adăposturi săpate în adâncul rocii, dedesubtul castelului, iar acestea puteau găzdui locuitorii până ce pârjolul se potolea. Până în acel moment, apa salvase fortăreața mereu, astfel că ea rămânea o oază de galben pârlit într-o mare de flăcări dezlănțuite sălbatic.

Conform tradiției, împăratul – adică acela care câștiga partida finală – trebuia să se afle în Castelul Klaff când trecea incendiul, pentru a pleca din fortăreață după ce flăcările dispăreau, ridicându-se prin bezna creată de norii de fum, spre bezna spațiului, pentru ca apoi să meargă spre imperiul lui. Sincronizarea nu fusese întotdeauna perfectă, iar în secolele precedente împăratul și Curtea lui trebuiseră să reziste focului în alt castel sau chiar rataseră Incandescența. De această dată însă, împăratul calculase corect și se părea că Incandescența – care urma să pornească de la doar două sute de kilometri depărtare de castel unde mugurii-de-cenușă se schimbau brusc față de dimensiunile și formele lor normale, devenind copacii uriași care înconjurau Castelul Klaff – avea să sosească la timp, pentru a asigura un fundal potrivit încoronării.

Gurgeh s-a simțit incomod de cum a sosit acolo. Eä avea ceva mai puțin decât ceea ce Cultura considera destul de arbitrar drept o masă standard, astfel că atracția gravitațională de acolo fusese oarecum la fel ca și cea produsă de Orbitatul Chiark prin rotație, la fel ca aceea produsă de *Factorul Limitator* și *Micul Ticălos* cu ajutorul câmpurilor antigravitaționale. Însă

Echronedal avea jumătate din masa planetei Eä, astfel că Gurgeh se simțea greu.

Castelul fusese dotat cu lifturi cu accelerație redusă și era neobișnuit să vezi pe cineva, mai puțin servitorii-masculi, urcând pe trepte, dar până și mersul pe suprafețe plane i-a creat neplăceri în primele zile scurte petrecute pe planetă.

Apartamentul lui Gurgeh dădea spre una dintre curțile interioare ale castelului. S-a instalat acolo cu Flere-Imsaho – care nu a dat de înțeles că ar fi fost afectat în vreun fel de atracția gravitațională mai mare – și cu un servitor-mascul, la care avea dreptul fiecare finalist al jocurilor. Gurgeh și-a exprimat îndoiala că ar avea nevoie de un servitor. („Da,” spusese drona, „cine are nevoie de doi?”), dar i se explicase că așa era tradiția, iar pentru mascul însemna o mare onoare, așa că până la urmă consimțise.

În seara de după sosire se dăduse o petrecere fără rost. Obosiți după călătoria îndelungată și secătuiți de gravitația îngrozitoare, oamenii stătuseră de vorbă; se discutase cu precădere despre glezne umflate. Gurgeh a rămas la petrecere foarte puțin, doar cât să-și arate fața. Era prima oară când îl întâlnea pe Nicosar după marele bal de la inaugurarea jocurilor; recepțiile de pe *Invincibilul* din cursul călătoriei nu fuseseră onorate de prezența imperială.

— De data asta, să procedezi corect, i-a spus Flere-Imsaho când au intrat în sala principală a castelului.

Împăratul stătea pe tron, salutând oamenii care soseau. Gurgeh a dat să îngenuncheze ca ceilalți, dar împăratul l-a văzut, a scuturat un deget pe care avea un inel și a făcut semn spre propriul genunchi.

— Prietenul nostru cu un singur genunchi, a zis el, nu ai uitat?

Gurgeh a îngenuncheat doar pe un picior și a făcut o plecăciune. Nicosar a râs subțire. Hamin, care stătea în dreapta împăratului, a zâmbit.

Gurgeh s-a așezat pe un scaun lipit de un perete, în apropierea unei armuri mari, antice. Lipsit de entuziasm, și-a plimbat ochii prin încăpere și a sfârșit prin a privi, încruntat, spre un apex care stătea în picioare într-un colț al sălii, vorbind cu un grup de apexi în uniforme, cocoțați pe taburete în jurul lui. Apexul arăta neobișnuit, nu doar pentru că stătea în picioare, ci și pentru că părea închis într-un set de oase de culoare

metalică, purtate peste uniforma de Marină.

— Cine e acela? l-a întrebat pe Flere-Imsaho, care, aflat între scaunul lui și armura de lângă perete, zumzăia și scotea pocnete fără chef.

— Cine anume?

— Apexul acela cu... parcă exoschelet se numește, da? Așa i se spune? Acela.

— Acela este mareșalul Stea Yomonul. În ultimele jocuri, cu binecuvântarea lui Nicosar, a făcut un pariu personal spunând că dacă va pierde va merge la închisoare un An Lung. A pierdut, dar spera ca Nicosar să-și folosească dreptul de veto – lucru pe care îl poate face în cazul pariurilor în care nu se pun la bătaie părți din corp – pentru că împăratul nu ar dori să piardă serviciile unuia dintre cei mai buni comandanți pe care i-a avut în ultimii șase ani. Nicosar s-a slujit de dreptul de veto, dar numai pentru a-l încarcera pe Yomonul în dispozitivul acela pe care îl poartă, în loc să îl arunce într-o celulă. Închisoarea portabilă este proto-conștientă; are diferiți senzori independenți, precum și trăsături convenționale de exoschelet, cum ar fi un microgenerator și membre acționate mecanic. Sarcina sa este să îi permită lui Yomonul să își îndeplinească îndatoririle militare, dar, în rest, să îi impună o disciplină de închisoare. Îi permite să mănânce puțin, dar numai hrană foarte simplă, nu îi îngăduie să bea alcool, îl ține sub un regim strict de exerciții fizice, nu îi permite să participe la activități sociale – prezența lui aici, în seara asta, marchează probabil un soi de dispensă acordată de împărat – și nu îi permite să aibă relații sexuale. În plus, trebuie să asculte predicile unui capelan de închisoare, care îl vizitează timp de două ore din zece în zece zile.

— Sărmanul individ... Bag de seamă că trebuie să stea în picioare.

— Păi, cred că s-ar cuveni să se dea mai isteț decât împăratul, a spus Flere-Imsaho. Cu toate acestea, sentința lui e pe sfârșite.

— Nu i se acordă o scutire de pedeapsă pentru bună purtare?

— Serviciul Penal Imperial nu oferă reduceri de pedeapsă. Însă ți-o poate mări dacă te comporți rău.

Uitându-se la deținutul aflat departe, în închisoarea lui privată, Gurgeh a clătinat din cap.

— Dronă, imperiul ăsta e cam dur, nu crezi?

— Destul de dur... Dar dacă va încerca vreodată să înfrunte

Cultura, va afla cu adevărat ce înseamnă duritate.

Surprins, Gurgeh s-a uitat în jur după mașină. Aceasta plutea și zumzăia, iar carcasa ei masivă, de culoare cenușie și cafenie, părea dură și sinistră când se profila pe strălucirea slabă a armurii în care nu se afla nimeni.

— Hopa, se pare că în seara asta suntem într-o dispoziție războinică.

— Eu așa mă simt. Ai face bine să te simți și tu la fel.

— Pentru jocuri? Mă simt pregătit.

— Chiar ai de gând să participi la acest gest propagandistic?

— Despre ce propagandă este vorba?

— Știi prea bine, să ajuți Biroul să anunțe că ai fost înfrânt, deși acest lucru ar putea fi fals.

— Da. De ce nu? Mă va lăsa să joc. M-ar putea împiedica în alt fel.

— Ucigându-te?

Gurgeh a ridicat din umeri.

— Descalificându-mă.

— Merită să joci în continuare?

— Nu, a spus Gurgeh mințind. Dar niște minciuni nevinovate nu reprezintă un preț prea mare, nu crezi?

— Hm, a făcut mașina.

Gurgeh a așteptat ca drona să mai spună ceva, dar restul a fost tăcere. Puțin mai târziu, au hotărât să părăsească sala. Gurgeh s-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat spre ușă. Dar, la sugestia dronei, nu a uitat că trebuia să se întoarcă și să se încline către împărat.

Primul lui joc pe planeta Echronedal, cea pe care, indiferent ce s-ar fi întâmplat, avea să piardă în mod oficial, a fost în zece concurenți. De această dată, nu a depistat nicio sugestie că ceilalți s-ar fi aliat împotriva lui și a fost abordat de patru jucători care i-au sugerat să alcătuiască o latură care să se opună celorlalți. Acela reprezenta modul tradițional de desfășurare a jocurilor în zece, deși Gurgeh era implicat în mod direct pentru prima oară, fără a mai socoti faptul că era primul ales al celorlalți în alcătuirea alianțelor.

Prin urmare s-a trezit discutând tactica și strategia cu doi amirali ai Flotei, un general cu stele și un ministru imperial, într-o încăpere despre care Biroul a garantat că era sterilă din punct

de vedere electronic și optic, situată într-o aripă a castelului. Și-au petrecut trei zile discutând cum să continue jocul, apoi au jurat în fața zeului, iar Gurgeh și-a dat cuvântul de onoare că nu își vor încălca angajamentele decât după ce ceilalți cinci jucători ar fi fost înfrânți ori ei ar fi fost doborâți.

La încheierea jocurilor de mai mică importanță, situația a fost aproape egală. Gurgeh a descoperit că existau avantaje și dezavantaje în jocul desfășurat ca parte a unui grup. A făcut toate eforturile pentru a se adapta și juca în consecință. Au urmat alte comentarii, după care au participat la bătălia de pe Tabla Originii.

Gurgeh s-a arătat încântat. A adăugat multe elemente față de ceea ce însemna jocul de echipă; simțea o căldură sinceră față de apexii alături de care juca. Aceștia își săreau unul altuia în ajutor când se găseau în situații dificile, aveau încredere unul în altul în timpul atacurilor masive și, în general, jucau ca și cum forțele lor individuale ar fi constituit o singură latură. Ca oameni, lui Gurgeh nu i s-a părut că acei camarazi erau din cale afară de devotați, dar ca parteneri de joc nu a putut să își înfrângă emoția pe care o simțea față de ei și, pe măsură ce jocul a progresat și ei, ca grup, și-au făcut adversarii să bată în retragere, a trăit un sentiment crescând de tristețe la gândul că în curând aveau să lupte unul împotriva celuilalt.

Când s-a ajuns la această situație și până și ultimul din tabăra adversă s-a predat, cea mai mare parte dintre sentimentele pe care le trăise Gurgeh a dispărut. Fusese înșelat, cel puțin în parte; respectase ceea ce considerase drept spiritul înțelegerii, în vreme ce restul respectaseră litera contractului. Nimeni nu atacase decât după ce piesele celeilalte echipe fuseseră capturate sau cucerite, însă se desfășurase o altă manevră, mai subtilă, când se dovedise clar că aveau să câștige, deoarece partenerii lui luptaseră ca să ocupe poziții care urmau să devină mai importante pentru ei când acordul ca echipă se încheia. Gurgeh a pierdut din vedere acest lucru până când a fost prea târziu, iar când a început cea de-a doua parte a jocului, avea de departe cea mai slabă poziție dintre cei cinci de la tablă.

Pe de altă pare a devenit evident că, lucru deloc surprinzător, în mod neoficial, cei doi amirali cooperau împotriva celorlalți. Împreună, ei erau mai puternici decât ceilalți trei.

Într-un fel, însăși poziția slabă l-a salvat pe Gurgeh; a jucat în

așa fel încât a lăsat impresia că o vreme nu merita să fie scos din joc, permițându-le celorlalți patru să lupte pentru victorie. După aceea, i-a atacat pe cei doi amirali când aceștia deveniseră suficient de puternici pentru a amenința cu o cucerire completă, însă erau mai vulnerabili față de forța lui redusă decât față de forțele mai mari ale generalului și ale ministrului.

Multă vreme, jocul a oscilat într-o direcție sau alta, însă Gurgeh câștiga putere în mod constant și, în cele din urmă, deși s-a plasat primul dintre cei cinci, acumulase suficiente puncte pentru a fi sigur că va juca la următoarea tablă. Trei dintre cei cinci participanți la înțelegere jucaseră atât de prost, încât au trebuit să se retragă din meci.

Gurgeh nu și-a revenit complet după greșeala pe care o făcuse pe prima tablă și a jucat destul de prost pe Tabla Formei. Începea să se contureze ideea că imperiul nu va trebui să mintă în privința eliminării lui încă din prima rundă.

Cu toate acestea, folosind-o pe Flere-Imsaho ca intermediară și având în față, în camera lui, ecranul pe care s-a derulat jocul, Gurgeh a discutat cu *Factorul Limitator*.

Simțea că se adaptase deja la atracția gravitațională crescută. Flere-Imsaho s-a văzut silită să îi spună că era vorba de o reacție stabilită genetic; oasele lui se îngroșau cu repeziciune, iar musculatura se dezvoltase fără a aștepta să fie exersată în alt mod.

— Nu ai observat că ai devenit mai îndesat? i-a spus drona cu glas exasperat în timp ce Gurgeh își studia corpul în oglinda din cameră.

Gurgeh a clătinat din cap.

— Am crezut că am mâncat prea mult.

— Halal observație. Mă întreb ce alte lucruri poți face, dar nu știi de ele. Nu ți s-a spus nimic despre propria constituție biologică?

Gurgeh a ridicat din umeri.

— Am uitat.

Se adaptase și la ciclul zi–noapte mai scurt al planetei și reușise asta mai repede decât oricine, dacă ținea seama de numeroasele plângeri ale celorlalți jucători. Drona i-a spus că mai toți ceilalți foloseau droguri pentru a face față ciclului diurn, care era pe trei sferturi față de cel standard.

— Genofixare din nou? a întrebat Gurgeh într-o dimineață, în timp ce lua dejunul.

— Da. Desigur.

— Nu știam că putem face toate astea.

— Evident că nu, a spus drona. Dumnezeule mare, Gurgeh, Cultura a fost o specie de călători în spațiu vreme de unsprezece mii de ani; faptul că v-ați creat condiții idealizate, perfecte, nu înseamnă că v-ați pierdut capacitatea de a vă adapta rapid. Tărie în profunzime, redundanță, design dus la extrem. Doar știi filosofia Culturii.

Gurgeh s-a încruntat spre mașină. A făcut un gest spre pereți, apoi spre urechea lui. Flere-Imsaho s-a legănat într-o parte și în alta; modul ei de a ridica din umeri.

În partida de pe Tabla Formei, Gurgeh a terminat pe locul al cincilea din șapte. A început jocul de pe Tabla Devenirii fără nicio speranță de victorie, dar având o șansă firavă de a se strecura mai departe în poziție de Calificat. Spre sfârșit, a făcut o partidă inspirată. A început să se simtă ca acasă la ultima dintre cele trei table mari și i-a făcut plăcere să folosească simbolismul elementar pe care îl încorpora jocul, în locul șabloanelor folosite în celelalte jocuri. A simțit că dintre cele trei table, cea a Devenirii era jucată cel mai slab. Se părea că imperiul nu o înțelegea perfect și de aceea îi acorda prea puțină atenție.

Și a reușit. Partida a fost câștigată de unul dintre amirali, iar el s-a furișat drept Calificat. Diferența dintre el și celălalt amiral a fost de un punct, 5523 la 5522. Doar o remiză și un meci preliminar ar fi putut fi mai aproape de adevăr, dar mai târziu, când s-a gândit bine, și-a dat seama că nu se îndoise niciun moment că va ajunge în runda următoare.

— Jernau Gurgeh, ai ajuns periculos de aproape de a vorbi despre destin, i-a spus Flere-Imsaho când el a încercat să explice acea situație.

Stătea în cameră, cu mâna pe tabla din fața lui, în vreme ce drona îi scotea brățara cu Orbitalul de la încheietură. El nu mai putea să o scoată și, din cauză că mușchii mâinii i se îngroșaseră, îl strângea.

— Destin, a spus Gurgeh cu o expresie gânditoare. A dat din cap. Asta este senzația mea, dacă nu mă înșel.

— Ce urmează? a exclamat mașina, folosind un câmp pentru a tăia brățara. Gurgeh se așteptase ca imaginea sclipitoare să dispară, dar nu se întâmplase asta. Dumnezeu? Fantome? Călătoria în timp?

Drona i-a luat brățara de la încheietură și a reconectat minusculul Orbital, astfel că ea a redevenit un cerc.

Gurgeh a zâmbit.

— Imperiul.

A luat brățara de la mașină, s-a ridicat cu ușurință de pe scaun și s-a apropiat de fereastră, răsucind Orbitalul în mâini și privind spre curtea pavată cu piatră.

Imperiul? a gândit Flere-Imsaho. L-a sfătuit pe Gurgeh să îi permită să păstreze brățara în interiorul carcasei ei. Nu avea rost să o lase la vedere; cineva ar fi putut bănui ce reprezenta. *Sper că glumește*.

Terminându-și partida, Gurgeh și-a găsit timp să urmărească jocul lui Nicosar. Împăratul juca în sala din partea din față a fortăreței; o încăpere mare, sub formă de bol, care putea găzdui o mie de oameni. Acolo avea să se joace ultima partidă, cea care va hotărî cine va deveni împărat. Sala respectivă se afla la capătul celălalt al castelului având ferestrele spre direcția din care urma să vină focul. Ferestrele înalte, deocamdată cu obloanele deschise, dădeau spre marea galbenă, alcătuită din muguri-de-cenușă.

Gurgeh s-a așezat într-una dintre galeriile de observație și l-a urmărit pe împărat jucând. Acesta acționa cu precauție, constituindu-și treptat avantaje, având grijă să obțină procentaje mai bune, stabilind schimburi profitabile pe Tabla Devenirii și orchestrând mișcările celorlalți patru jucători care erau de partea lui. Gurgeh a rămas impresionat; Nicosar practica un joc înșelător. Stilul lent și constant pe care îl evidenția reprezenta doar o latură a lui; din când în când, exact atunci când era nevoie, venea câte o mutare cu efect devastator, o mutare de o îndrăzneală și o strălucire uimitoare. Tot astfel, oricărei mișcări bune executate de un adversar Nicosar îi răspundea cu una pe măsură, de obicei mai bună.

Gurgeh a simțit o oarecare compasiune față de cei care jucau împotriva lui Nicosar. Adversarii lui ar fi fost mai puțin demoralizați dacă ar fi jucat prost. Așa însă, ei jucau excelent

doar în unele momente, dar în cele din urmă aveau să fie zdrobiți.

— Văd că zâmbești, Jernau Gurgeh.

Fiind absorbit de joc, nu îl văzuse pe Hamin apropiindu-se de el. Bătrânul apex s-a așezat atent alături de Gurgeh. Umflăturile de sub robă dovedeau că purta un ham antigravitație pentru a contracara parțial atracția gravitațională de pe Echronedal.

— Bună seara, Hamin.

— Am auzit că te-ai calificat. Bravo.

— Mulțumesc. Doar neoficial, desigur.

— Ce generozitate neașteptată…

— Am ținut seama de dorința ta de a coopera. Ne vei ajuta?

— Desigur. Arată-mi camera.

— Probabil mâine. Hamin a dat din cap și a privit spre locul în care stătea Nicosar, care își contempla poziția dominantă pe Tabla Devenirii. Adversarul tău pentru partida de unu la unu va fi Lo Tenyos Krowo, un jucător excelent, te previn. Ești sigur că nu vrei să te retragi în acest moment?

— Sigur nu vreau. După ce m-ați făcut să produc mutilarea lui Bermoiya, vreți să renunț pentru că încordarea este prea mare?

— Îți înțeleg argumentul, Gurgeh. Încă urmărindu-l pe împărat, Hamin a oftat. Apoi a făcut un gest din cap. Da, te înțeleg. Și oricum, abia te-ai calificat. Ca prin urechile acului. Iar Lo Tenyos Krowo este foarte, foarte bun. A dat din nou din cap. Da, probabil că ți-ai găsit adversarul pe măsura ta, nu?

Și-a întors fața zbârcită spre Gurgeh.

— Tot ce se poate, domnule rector.

Absent, Hamin a făcut un gest din cap și și-a mutat din nou privirea spre împărat.

În dimineața următoare, Gurgeh a înregistrat câteva mutări false pe tabla de joc; piesele au fost reașezate așa cum fuseseră în partida pe care tocmai o jucase, iar apoi a făcut câteva mutări credibile, dar neinspirate, după care a comis o greșeală bătătoare la ochi. Rolul adversarilor a fost jucat de Hamin și doi profesori cu experiență de la Colegiul Candsev; Gurgeh a rămas impresionat de modul magistral în are aceștia au reușit să imite stilurile de joc ale apexilor împotriva cărora jucase.

Așa cum se anticipase, Gurgeh a terminat pe locul patru. A înregistrat pentru Serviciul Imperial de Știri un interviu în care

și-a exprimat regretul că fusese eliminat din Seria Principală și a afirmat că era recunoscător că i se oferise șansa de a juca Azad. Fusese experiența vieții lui. Rămâne în veci dator poporului azadian. Respectul lui față de geniul împăratului-regent sporise foarte mult față de respectul pe care îl avusese oricum de la început. Aștepta cu nerăbdare să asiste la restul partidelor. Apoi a adresat împăratului, imperiului său, tuturor oamenilor și supușilor cele mai bune urări de realizare a unui viitor prosper și strălucit.

Echipa de jurnaliști, dar și Hamin au părut foarte satisfăcuți.

— Jernau Gurgeh, ar fi trebuit să te faci actor, i-a spus Hamin.

Gurgeh a presupus că acele vorbe doreau să fie un compliment.

A rămas cu privirea spre pădurea de muguri-de-cenușă. Copacii aveau șaizeci de metri înălțime, poate mai mult. Când atingeau ritmul maxim de dezvoltare, acei copaci creșteau chiar și cu un sfert de metru pe zi, i-a spus drona, sugând cantități uriașe de apă și de materie din pământ, astfel încât solul se scufunda în jurul lor, făcând uneori ca nivelurile superioare ale rădăcinilor să rămână expuse; acestea ardeau în timpul Incandescenței, după care le trebuia un An Lung ca să crească din nou.

Coborâse amurgul, acea scurtă perioadă a zilei în care planeta care se rotea rapid în jurul axei părăsea strălucitoarea pitică galbenă, care dispărea dincolo de orizont. Gurgeh a inspirat adânc. Nu a simțit miros de ars. Aerul părea foarte limpede, iar câteva planete din sistemul Echronedal străluceau pe cer. Cu toate acestea, Gurgeh știa că în atmosferă exista suficient de mult praf ca să ascundă majoritatea stelelor și să facă să se vadă neclar și confuz uriașa roată a galaxiei principale, imagine care nu era nici pe departe atât de copleșitoare ca aceea pe care o văzuse când se aflase dincolo de stratul încețoșat de aer și gaz al planetei.

S-a așezat în grădinița aflată pe acoperișul fortăreței ca să poată vedea partea superioară a coroanelor mugurilor-de-cenușă. Păstăile cu fructe, fiecare de mărimea unui copil ghemuit, erau pline cu ceva care în esență era etil-alcool. La sosirea Incandescenței, unele dintre acele păstăi cădeau, iar altele rămâneau în copac, dar toate ardeau.

Gurgeh a simțit un fior când s-a gândit la acest lucru. Se afirma că mai erau aproximativ șaptezeci de zile până la Incandescență. Chiar dacă aspersoarele ar fi funcționat din plin, cel care s-ar fi aflat în acel loc ar fi fost carbonizat de viu. Chiar și căldura radiată ar fi prăjit pe oricine. Grădina în care stătea acum avea să dispară; banca pe care ședea va fi dusă înăuntru, înapoia zidurilor groase din piatră și a obloanelor din sticlă călită. Grădinile din curțile mai adânci vor supraviețui, dar vor trebui degajate de cenușa adusă de vânt. Oamenii vor fi în siguranță în interiorul castelului scăldat de apă ori în adăposturile adânci... doar dacă nu vor fi foarte imprudenți și vor fi surprinși în afara castelului. Existaseră astfel de cazuri, i se spusese.

A văzut-o pe Flere-Imsaho zburând peste copaci și îndreptându-se spre el. Mașinii i se dăduse permisiunea să zboare singură, dar să anunțe unde se ducea și să fie de acord să i se monteze un monitor de poziționare. Pe Echronedal nu exista nimic socotit drept extrem de sensibil din punct de vedere militar. Drona nu se arătase prea încântată de condițiile ce i se impuseseră, dar socotise că ar înnebuni dacă ar sta închisă în castel, de aceea le acceptase.

— Jernau Gurgeh.

— Bună, dronă. Ai urmărit păsări?

— Pești zburători. M-am gândit să încep cu oceanul.

— Te-ai dus să vezi focul?

— Încă nu. Am auzit că vei juca împotriva lui Lo Tenyos Krowo.

— Peste patru zile. Se spune că e foarte bun.

— Adevărat. Pe de altă parte, este unul dintre oamenii care știu totul despre Cultură.

Gurgeh s-a holbat la mașină.

— Poftim?

— Nu există decât opt oameni din Imperiu care știu de unde provine Cultura, dimensiunile ei aproximative și nivelul nostru de dezvoltare tehnologică.

— Serios? a rostit Gurgeh printre dinți.

— În ultimii două sute de ani, împăratul, șeful Informațiilor Navale și șase mareșali cu stea au evaluat puterea și capacitatea Culturii. Nu vor ca acest lucru să fie cunoscut și de alții; e alegerea lor, nu a noastră. Se tem și este de înțeles acest

lucru.

— Dronă, a spus Gurgeh cu glas tare, nu ți-a trecut cumva prin minte că mi s-a acrit să fiu tratat tot timpul ca un copil? De ce naiba nu mi-ai spus asta mai demult?

— Jernau, noi am vrut doar să îți ușurăm viața. De ce să complicăm lucrurile spunându-ți că o mână de oameni *știau* de noi, când nu exista probabilitatea reală ca tu să intri chiar și în treacăt în legătură cu vreunul dintre ei? Sincer, nu ți s-ar fi spus nimic dacă nu ai fi ajuns în situația de a juca împotriva unuia dintre acești oameni, nu era nevoie să știi. Serios, am încercat doar să te ajutăm. M-am gândit să-ți spun pentru că s-ar putea ca Lo Tenyos Krowo să vorbească despre ce știe în timpul partidei, iar asta te-ar nedumeri și nu te-ai mai putea concentra.

— Mda, aș fi vrut să te preocupe la fel de mult și dispoziția mea, nu doar puterea de concentrare, a spus Gurgeh, după care s-a ridicat și s-a apropiat de parapetul de la capătul grădiniței, rezemându-se apoi de el.

— Îmi pare foarte rău, a spus drona fără nicio urmă de remușcare în glas.

Gurgeh a făcut un semn cu mâna.

— Nu-i nimic. Înțeleg că acest Krowo este în Serviciul de Informații Navale, nu în Biroul de Schimburi Culturale.

— Corect. În mod oficial, postul lui nu există. Dar toată lumea de la curte știe că slujba îi este oferită jucătorului cel mai bine plasat și este cel mai puțin duplicitar.

— Credeam că Postul de la Schimburi Culturale este ciudat pentru cineva atât de bun.

— Mda, Krowo deține funcția de la Informații de trei Ani Lungi și unii cred că, dacă ar fi vrut cu adevărat, ar fi putut ajunge împărat, dar preferă să rămână în acel post. Va fi un adversar dificil.

— Așa îmi spune toată lumea, a zis Gurgeh, apoi s-a încruntat și a privit spre lumina care pălea la orizont. Ce e zgomotul acela? a întrebat el. Ai auzit?

Zgomotul a răsunat din nou, un strigăt plângăreț venind din depărtare, aproape acoperit de foșnetul frunzelor de muguri-de-cenușă. Sunetul slab a crescut în intensitate, făcându-l pe Gurgeh să simtă un fior înghețat pe spinare, un urlet care s-a stins treptat. A tremurat pentru a doua oară în acea seară.

— Ce a fost? a întrebat el în șoaptă.

Drona s-a apropiat mai mult de el.

— Ce anume? Chemările acelea? a spus ea.

— Da! a zis Gurgeh, ascultând sunetul slab care venea și pleca dus de vântul cald și slab, tremurând în întuneric și dominând foșnetul scos de coamele uriașilor muguri-de-cenușă.

— Animale, a spus Flere-Imsaho, care se profila pe cerul pe care licăreau ultimele crâmpeie de lumină. Niște carnivore mari, numite troshae, mai toate. Au șase picioare. Ai văzut câteva în menajeria personală a împăratului, în seara în care a fost balul. Mai ții minte?

Încă ascultând fascinat țipetele îndepărtate ale acelor fiare, Gurgeh a dat afirmativ din cap.

— Ele cum scapă de Incandescență?

— În timpul Lunii Lungi, troshae aleargă în fața focului, foarte aproape de linia lui de înaintare. Cele pe care le auzi acum nu ar putea să fugă suficient de repede ca să scape cu viață nici dacă ar porni acum. Au fost prinse cu capcane și ținute închise pentru a fi vânate din distracție. De aceea urlă astfel, știu că vine focul și vor să fugă din calea lui.

Stând cu capul întors pentru a surprinde sunetul slab scos de animalele sortite morții, Gurgeh nu a spus nimic.

Flere-Imsaho a mai așteptat un minut, dar Gurgeh nu s-a clintit și nici nu a mai pus vreo întrebare. Mașina s-a retras, întorcându-se în apartament. Înainte de a intra în castel, a privit spre bărbatul care stătea în picioare strângând între degete parapetul de la capătul celălalt al grădiniței. Avea umerii ușor aplecați și își ținea capul împins în față, fără să se miște. Era deja întuneric, iar niște ochi umani nu ar fi putut vedea silueta tăcută.

Drona a ezitat o clipă, apoi a dispărut în fortăreață.

Gurgeh nu crezuse că Azad era genul de joc în care să ai vreo zi liberă, iar douăzeci i s-au părut peste orice măsură de multe. Descoperirea aceasta l-a făcut să se simtă foarte dezamăgit.

Studiase multe dintre jocurile din trecut ale lui Lo Tenyos Krowo și abia aștepta partida împotriva șefului Informațiilor. Stilul apexului era incitant, mult mai elaborat, chiar dacă se dovedea câteodată imprevizibil, decât al oricăruia dintre jucătorii de vârf. Ar fi trebuit să fie un meci plăcut, provocator, dar nici vorbă de așa ceva. A fost încărcat de ură, penibil,

ignobil. Apexul cu înfățișare robustă, la început destul de jovial și aparent nepăsător, a comis câteva greșeli simple, îngrozitoare, dar și unele ca urmare a unui joc realmente inspirat, chiar sclipitor, dar care în final s-au dovedit dezastruoase. Se întâmplă uneori, știa Gurgeh, să joci împotriva cuiva care, doar prin felul în care abordează partida, îți provoacă mai multe probleme decât s-ar cuveni, iar alteori, descoperi un joc în care, indiferent cât de mult ai încerca și în ciuda celor mai pătrunzătoare intuiții și mutări incisive, totul merge prost. Șeful Informațiilor Navale părea să sufere de ambele boli în același timp. Probabil că stilul de joc al lui Gurgeh părea gândit pentru a-i crea probleme lui Krowo, care nu a avut aproape deloc noroc.

Lui Gurgeh i-a fost sincer milă de Krowo, care s-a arătat iritat mai mult de maniera de joc decât de înfrângere. Ambii au fost încântați când partida s-a încheiat.

Flere-Imsaho l-a urmărit pe Gurgeh în cursul etapelor finale ale jocului. A citit pe ecran fiecare mutare făcută, iar ceea ce a văzut semăna mai curând a operație chirurgicală decât a partidă. Jucătorul Gurgeh, *morat*-ul, își dezmembra adversarul. Adevărat, apexul juca prost, dar Gurgeh se arătase oricum sclipitor. Lucru nou, în jocul lui se distingea un fel de răutate, ceva ce drona sperase să vadă într-un fel, dar tot a surprins-o faptul că apăruse atât de curând și deplin. A citit mesajele emise de corpul și de fața lui Gurgeh, iritare, milă, furie, tristețe, și a citit și jocul, dar nu mai văzuse nici pe departe ceva asemănător. Tot ce constata era furia ordonată a unui jucător care folosește tablele și piesele, cărțile și regulile, ca și cum acestea ar fi fost comenzi cunoscute pentru manevrarea unei mașini omnipotente.

O altă schimbare, a gândit drona. Omul se schimbase, alunecase mai adânc în joc și în acea societate. Fusese prevenită că s-ar putea întâmpla acest lucru. Un motiv era că Gurgeh vorbea tot timpul în Eähică. Flere-Imsaho se arăta întotdeauna puțin rezervată când trebuia să încerce să fie atât de precisă în privința comportamentului uman, dar i se spusese că era posibil ca atunci când oamenii Culturii nu vorbeau multă vreme Marain și foloseau altă limbă să sufere anumite transformări; acționau altfel, începeau să gândească în acea limbă, își pierdeau structura interpretativă, atent echilibrată a

limbajului Culturii, abandonau subtilele ei mutații de cadență, ton și ritm, practic în fiecare situație, în favoarea a ceva mai puțin cizelat.

Marain era o limbă sintetică, gândită a fi, din punct de vedere fonetic și filosofic, la fel de expresivă pe cât permiteau aparatul de vorbire pan-uman și creierul pan-uman. Flere-Imsaho socotea că limbajul era supraapreciat, dar mințile mai evoluate concepuseră limba Marain, iar după zece milenii, chiar și cele mai elevate și deștepte Minți o apreciau în mod deosebit, de aceea a presupus că trebuia să dea întâietate înțelegerii lor superioare. Una dintre Mințile care o instruiseră chiar comparase limba Marain cu Azad. Acest lucru fusese de-a dreptul ciudat, dar, dincolo de hiperbolă, le preluase acel punct de vedere.

Eähica era o limbă obișnuită, evoluată, cu presupuneri înrădăcinate, care înlocuiau sentimentalismul cu compasiunea și agresiunea cu cooperarea. Dacă vorbea tot timpul în Eähică, un suflet relativ nevinovat și sensibil ca al lui Gurgeh risca să preia o parte din cadrul etic al acestei limbi.

Așadar, acum omul juca la fel ca una dintre acele carnivore pe care le auzise urlând și mergea pe tablă, punea capcane, organiza diversiuni și își stabilea terenuri de luptă, lovind, urmărind, doborând, mâncând, absorbind...

Flere-Imsaho s-a foit în interiorul carcasei ca și cum aceasta ar fi deranjat-o, apoi a oprit ecranul.

În ziua de după încheierea partidei lui cu Krowo, Gurgeh a primit o scrisoare lungă de la Chamlis Amalk-ney. S-a așezat în camera lui și a urmărit-o pe bătrâna dronă. Îi arăta imagini ale Chiarkului și în același timp îi transmitea cele mai noi știri. Profesoara era încă în sihăstrie, Hafflis era gravidă. Olz Hap era plecată într-o croazieră cu prima ei iubire, dar urma să se întoarcă în cursul anului pentru a-și continua activitatea la universitate. Chamlis încă lucra la cartea sa de istorie.

Gurgeh a privit și a ascultat. Contact cenzurase acea comunicație, ștergând porțiuni care, a bănuit Gurgeh, sugerau faptul că peisajul Chiark era Orbital, nu planetar. Asta l-a supărat mai puțin decât ar fi fost de așteptat.

Nu i-a plăcut prea mult scrisoarea. Totul i se părea extrem de

îndepărtat și irelevant. Bătrâna dronă părea banală, și nu înțeleaptă sau măcar prietenoasă, iar oamenii de pe ecran arătau moi și ridicoli. Amalk-ney i-a arătat Ikroh, iar Gurgeh s-a trezit că e iritat de faptul că oamenii mergeau acolo din când în când și rămâneau o vreme. Cine se credeau?

Numele lui Yay Meristinoux nu a apărut în scrisoare; ea se săturase de Blask și de mașina Preashipley și plecase să și urmeze cariera de peisagistă în pasaj șters. Ea îi transmitea toată iubirea ei. Când plecase, își începuse schimbarea virală, pentru a deveni bărbat.

Chiar la sfârșitul comunicării exista o secțiune bizară, care fusese clar adăugată după înregistrarea semnalului principal. Chamlis se găsea în salonul principal de la Ikroh.

— Gurgeh, spunea drona, asta a sosit astăzi, livrare generală, expeditor nespecificat, în atenția Circumstanțelor Speciale. Imaginea a început să se miște spre locul în care, dacă vreun intrus nu ar fi mutat mobilierul din loc, ar fi trebuit să se afle o masă. Ecranul s-a albit. Chamlis a spus: Mica noastră prietenă. Dar fără viață. Am scanat-o și am… pasaj exclus trimit echipa ei să arunce o privire. E moartă. Doar o carcasă fără minte, ca un corp uman din care s-a extras creierul. În centru, acolo unde ar fi trebuit să se afle mintea ei, există o cavitate mică.

Imaginea revenea, înfățișându-l pe Chamlis.

— Pot presupune doar că amica noastră a consimțit în cele din urmă să fie restructurată și i s-a dat un corp nou. Ciudat e că au trimis vechiul ei corp aici. Să îmi spui ce să fac cu el. Scrie-mi curând. Sper că ești bine și că ai succes în ceea ce faci acolo. Cele mai bune ur…

Gurgeh a închis ecranul. S-a ridicat grăbit, s-a dus la fereastră și, încruntându-se, a privit spre curtea interioară.

Treptat, pe față i-a apărut un zâmbet tot mai larg. După un moment, în tăcere, a râs, s-a dus la intercom și i-a cerut servitorului să îi aducă niște vin. Tocmai ducea paharul la buze când, întoarsă din safariul ei cu carcasa prăfuită, Flere-Imsaho a pătruns pe fereastră.

— Pari mulțumit de sine, a spus drona. Pentru ce toastezi?

Gurgeh a contemplat culoarea de ambră a vinului și a zâmbit.

— Pentru prieteni absenți, a spus el și a băut.

Următoarea partidă s-a desfășurat în trei. Gurgeh urma să îi

înfrunte pe Yomonul Lu Rahsp, mareșalul cu stea întemnițat în exoschelet, și un colonel destul de tânăr, Lo Frag Traff. Și-a dat seama că, având în vedere uzanțele, aceștia erau considerați ca fiind inferiori lui Krowo, însă șeful Informațiilor jucase atât de prost – probabil că în acele momente nici nu mai deținea acel post –, încât nu și-a închipuit că acest lucru era un semn că va avea un meci mai ușor împotriva celor doi adversari decât în compania precedentului. Dimpotrivă, era cât se poate de normal ca acești doi militari să se alieze împotriva lui.

Nicosar urma să joace împotriva bătrânului mareșal cu stea pe nume Vechesteder și a ministrului apărării, Jhilno.

Gurgeh și-a petrecut ziua studiind. Flere-Imsaho a continuat să exploreze planeta. I-a spus lui Gurgeh că văzuse cum o regiune întreagă a frontului de foc fusese stinsă de o ploaie torențială cu tunete și fulgere, revizitase zona două zile mai târziu și descoperise plante reaprinzând vegetația uscată. Fusese o imagine impresionantă, spusese drona, un exemplu privind modul în care incendiul și restul ecologiei planetei deveniseră inseparabile.

Oamenii de la curte s-au distrat vânând în păduri în cursul zilei și vizionând spectacole holografice sau în direct noaptea.

Lui Gurgeh, asemenea spectacole i se păreau previzibile și plicticoase. Singurele care prezentau cât de cât un interes erau duelurile, de obicei masculi care luptau unii cu alții, organizate în gropi în jurul cărora stătea oficialități imperiale și jucători care strigau și făceau pariuri. Duelurile se purtau rareori până la moartea unui luptător. Gurgeh bănuia că astfel de lucruri se desfășurau în castel la vreme de noapte – acelea erau distracții de alt gen – care erau în mod inevitabil fatale pentru cel puțin unul dintre participanți, amuzamente la care nu ar fi fost binevenit și despre care nici nu se cuvenea să știe.

Oricum ideea nu l-a mai preocupat.

Lo Frag Traff era un apex tânăr cu o cicatrice foarte vizibilă care, pornind de la o sprânceană, mergea în josul obrazului până la gură. El juca rapid, fioros, iar cariera lui în Armata Imperială cu Stea evidenția aceeași amprentă. Cea mai faimoasă faptă a lui fusese distrugerea Bibliotecii Urutpaig. Într-un război purtat împotriva unei specii umanoide, Traff se aflase la comanda unei mici forțe de uscat; războiul din spațiu

ajunsese într-un impas temporar, dar în urma unei combinații de mare talent militar și puțin noroc, Traff se trezise în poziția de a amenința capitala acelei specii la sol. Inamicul ceruse pace, trecând între condițiile tratatului dorința ca marea lor bibliotecă, renumită în rândul speciilor civilizate din Norul Mic, să fie lăsată neatinsă. Traff și-a dat seama că, dacă refuza să accepte acea condiție, războiul va continua, de aceea și-a dat cuvântul că nu se va distruge nicio literă și niciun pixel din microfișele antice și că acestea vor fi lăsate la locul lor.

Traff primise ordin de la mareșalul lui cu stea că biblioteca trebuia distrusă. Însuși Nicosar ceruse acest lucru în primul său edict dat după venirea la putere; rasele supuse trebuiau să priceapă că, dacă îi creau neplăceri împăratului, nimic nu putea împiedica pedepsirea lor.

Deși nimeni din imperiu nu se sinchisea dacă vreunul dintre soldații săi fideli nu își respecta cuvântul față de o adunătură de străini, Traff și-a dat seama că era ceva sacru să se țină de cuvânt; dacă se dezicea, nimeni nu va mai avea vreodată încredere în el.

Traff știa deja cum trebuia să procedeze. A rezolvat problema amestecând biblioteca, sortând cuvintele din texte în ordine alfabetică și pixelii oricărei ilustrații, în funcție de culoare, nuanță și intensitate. Microfișele originale au fost șterse și reînregistrate cu volum după volum de „că”- un, „să”- un, „și”- un, și „dar”, iar ilustrațiile au devenit câmpuri de culoare pură.

Au izbucnit răscoale, desigur, dar Traff deținea deja controlul asupra capitalei și, așa cum le-a explicat proteguitorilor înfierbântați – și, așa cum s-a dovedit ulterior, sinucigași – ai bibliotecii, dar și Curții Supreme a Imperiului, el își respectase cuvântul prin faptul că nu distrusese și nici nu luase ca pradă de război vreun cuvânt, vreo imagine sau vreun fişier.

Cam la jumătatea partidei pe Tabla Originii, Gurgeh și-a dat seama de ceva remarcabil; Yomonul și Traff jucau unul împotriva celuilalt, nu împotriva lui. Jucau de parcă s-ar fi așteptat ca el să câștige oricum și se luptau pentru a ocupa locul secund. Gurgeh știa că între cei doi nu existau nicidecum sentimente de iubire; Yomonul reprezenta vechea gardă a militarilor, iar Traff făcea parte din noul val obraznic de aventurieri tineri. Yomonul era un exponent al negocierilor și al folosirii minime a forței, iar Traff era reprezentantul ideii de

lovitură distrugătoare. Yomonul avea o atitudine liberală față de alte specii, Traff era xenofob. Cei doi absolviseră colegii care se încontrau prin tradiție, iar toate diferendele dintre ei apăreau cu o claritate deosebită în stilul lor de joc: stilul lui Yomonul era studiat, atent și detașat, pe când cel al lui Traff era agresiv până la nechibzuință.

Și atitudinea lor față de împărat era diferită. Yomonul avea o părere distantă și practică față de tron, în vreme ce Traff era pe deplin loial mai curând față de Nicosar decât de funcția pe care acesta o deținea. Fiecare detesta credințele celuilalt.

Cu toate acestea, Gurgeh nu se așteptase ca ei să îl nesocotească atât de mult încât să se arunce unul la beregata celuilalt. S-a simțit tras pe sfoară încă o dată prin faptul că nu avea parte de o confruntare adevărată. Singura recompensă era că volumul de venin din jocul celor doi militari înverșunați era un lucru demn de văzut, impresionant, fără îndoială, chiar dacă era întristător de autodistructiv și contraproductiv. Cât cei doi militari s-au războit între ei, Gurgeh a defilat pe parcursul întregii partide. Câștiga, dar nu și-a putut alunga sentimentul că ceilalți doi participau mai intens la acea partidă și aveau satisfacții mai mari decât el. Se așteptase ca ei să apeleze la opțiunea fizică, dar Nicosar poruncise să nu se recurgă la pariuri în timpul meciului; știa că cei doi jucători azadieni erau adversari patologici și nu dorea să piardă serviciile militare ale niciunuia.

În timpul pauzei pentru masa de prânz din a treia zi de joc, Gurgeh urmărea o prezentare pe ecran a partidei de pe Tabla Originii. Mai erau câteva minute până la reluarea jocului, iar el era singur, urmărind știrile anunțând cât de bine luptase Lo Tenyos Krowo împotriva lui Yomonul și Traff. Cel care mimase jocul apexului – nu Krowo însuși, care refuzase să aibă vreun amestec în acea viclenie – își juca foarte bine rolul, imitând cu succes stilul de joc al șefului Informațiilor. Gurgeh a zâmbit vag.

— Îți admiri viitoarea victorie, Jernau Gurgeh? a spus Hamin, care s-a strecurat pe scaunul din cealaltă parte a mesei.

Gurgeh a răsucit ecranul spre Hamin.

— E prematur să facem previziuni, nu crezi?

Zâmbind, apexul bătrân și chel s-a uitat la ecran.

— Hm. Așa crezi?

A întins apoi o mână și a oprit ecranul.

— Hamin, lucrurile se mai și schimbă.

— Adevăr grăiești, Gurgeh. Dar eu cred că traseul acestei partide nu se va schimba. Yomonul și Traff vor continua să te ignore și se vor ataca unul pe celălalt. Tu vei câștiga.

— Bine atunci, a spus Gurgeh, privind ecranul stins. Înseamnă că Nicosar va trebui să joace cu Krowo.

— Krowo ar avea dreptul de a juca împotriva împăratului, putem organiza o partidă care să fie prezentată. Dar tu nu trebuie să joci cu împăratul.

— *Nu trebuie?* a exclamat Gurgeh. Credeam că am respectat toate cererile voastre. Ce altceva aș putea face?

— Să refuzi partida cu împăratul.

Gurgeh s-a uitat în ochii de un cenușiu-deschis ai apexului, fiecare dintre ei încadrat de o rețea de riduri fine. Apexul s-a uitat la el la fel de calm.

— Hamin, care este problema? Nu mai reprezint o amenințare.

Hamin și-a netezit materialul delicat al mânecii robei.

— Jernau Gurgeh, eu detest obsesiile. Sunt atât de… cum să zic, te orbesc, adevărat? A zâmbit. Gurgeh, sunt îngrijorat în privința împăratului. Știu cât de mult ține să arate că își merită tonul pe drept cuvânt, că este demn de poziția pe care o deține de doi ani. Cred că el așa ar proceda, dar știu ce vrea cu adevărat, ceea ce a vrut dintotdeauna. Să joace împotriva lui Molsce și să câștige. Acest lucru nu mai este posibil. Împăratul e mort, trăiască împăratul, el se va ridica din flăcări… Dar eu cred că îl vede pe Molsce în persoana ta, Jernau Gurgeh, și dacă el simte că trebuie să joace, tu trebuie să îl învingi, tu, străinul omul Culturii, *morat*-ul, jucătorul total. Nu sunt tocmai convins că asta este o idee bună. Nu trebuie să se întâmple așa. Oricum vei pierde, sunt aproape convins de asta, dar, așa cum spuneam, obsesiile mă tulbură. Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă ai face cunoscut cât mai curând posibil că te vei retrage după jocul pe care ești pe cale să îl câștigi.

— Și să îl privez pe Nicosar de șansa de a mă învinge? a întrebat Gurgeh, părând deopotrivă surprins și amuzat.

— Da. Ar fi mai bine ca el să simtă că mai are ceva de dovedit. Nu îi va dăuna în niciun fel.

— O să mă mai gândesc, a spus Gurgeh.

Hamin l-a privi atent câteva momente.

— Jernau Gurgeh, sper că înțelegi cât de sincer am fost față de tine. Ar fi foarte neplăcut dacă onestitatea mea nu ar fi recunoscută și ar rămâne nerăsplătită.

Gurgeh a dat aprobator din cap.

— Da, nu mă îndoiesc că așa stau lucrurile.

Un servitor-mascul a apărut în pragul ușii pentru a anunța că jocul urma să reînceapă.

— Domnule rector, te rog să mă ierți, a spus Gurgeh ridicându-se. Bătrânul Apex s-a uitat după el. Mă cheamă datoria.

— Atunci, supune-te, a spus Hamin.

Coborând privirea spre bătrâna creatură plin de riduri, aflată de cealaltă parte a mesei, Gurgeh s-a oprit o clipă. Apoi s-a răsucit pe călcâie și a ieșit din încăpere.

Hamin a privit îndelung ecranul stins din fața lui, ca și cum ar fi fost absorbit de vreun joc invizibil, dar fascinant, pe care doar el îl putea urmări.

Gurgeh a câștigat partida de pe Tabla Originii și de pe Tabla Formei. Încleștarea feroce dintre Traff și Yomonul a continuat; întâi, unul dintre ei a câștigat puncte în mod chinuitor, apoi celălalt. Traff a ajuns la jocul de pe Tabla Devenirii cu un avantaj neînsemnat față de bătrânul apex. Gurgeh avea un avantaj atât de mare încât era aproape invulnerabil, putând să se relaxeze în redutele pe care le avea și să rămână spectator la războiul total din jurul lui, după care putea să măture ceea ce mai rămăsese din forțele învingătorului dintre cei doi. Acesta părea a fi singurul lucru firesc, fără a mai spune că era oportun; într-un fel, cei doi se distraseră, dar era momentul să se instaureze ordinea și să se pună jucăriile înapoi în cutiile lor.

Cu toate acestea, nu exista un înlocuitor pentru adevăratul joc.

— Domnule Gurgeh, ești încântat sau dezamăgit? l-a întrebat mareșalul cu stea Yomonul, care s-a apropiat de el și i-a adresat întrebarea în timpul unei pauze de joc, în vreme ce Traff se consulta cu Judecătorul privind o anumită chestiune care ținea de ordine.

Gurgeh rămăsese gânditor în picioare și se uita la tabla de joc, astfel că nu îl observase pe apexul întemnițat apropiindu-se. A ridicat ochii surprins și l-a văzut pe mareșalul cu stea în fața

lui. Încadrată de cușca din titan, fața lui ridată era îndreptată spre el și părea ușor amuzată. Până în acel moment, niciun militar nu îi acordase atenție.

— Pentru că am fost ignorat? a întrebat Gurgeh.

Apexul a mișcat un braț încadrat de fiare pentru a face un semn către tablă.

— Da, pentru că ai câștigat cu atâta ușurință. Vrei victoria sau provocarea?

Masca scheletică a apexului s-a mișcat la fiecare acțiune a fălcii inferioare.

— Eu aș prefera și una, și alta, a recunoscut Gurgeh. Mă gândisem să mă alătur vouă, ca a treia forță, sau să mă aliez cu unul dintre voi, dar mi s-a părut că era vorba de un război personal foarte înverșunat.

Vârstnicul apex a zâmbit; cușca destinată capului s-a mișcat cu ușurință.

— Te-ai descurcat foarte bine până acum. Dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș schimba stilul de joc.

— Dar care e situația ta? l-a întrebat Gurgeh. S-ar părea că ai parte de cel mai nefericit moment din viață.

Yomonul a zâmbit; masca se mișca până și la cel mai neînsemnat gest.

— Niciodată nu m-am simțit mai bine. Și încă am pregătit câteva surprize pentru acel tânăr, dar și câteva trucuri. Mă simt totuși vinovat pentru că te-am lăsat să câștigi cu atâta ușurință. Ne vei crea probleme tuturor dacă vei juca împotriva lui Nicosar și vei câștiga.

Gurgeh s-a arătat surprins.

— Crezi că l-aș putea învinge?

— Nu. Gestul apexului a fost mai emfatic, deoarece, prins în interiorul cuștii, brațul părea să descrie o mișcare mai largă, amplificată. Împăratul joacă cel mai bine atunci când este nevoie, iar în acest caz te va învinge. Atâta vreme cât nu este prea ambițios. Ba nu, te va înfrânge, pentru că îl ameninți, și va respecta acest lucru. Dar, vai... Mareșalul cu stea s-a întors când Traff a traversat tabla, a mutat câteva piese, după care s-a înclinat mai mult decât curtenitor în fața lui Yomonul. Mareșalul cu stea a privit spre Gurgeh. Înțeleg că mi-a venit rândul. Scuză-mă.

Mareșalul s-a întors la războiul de uzură.

Probabil că unul dintre trucurile menționate de Yomonul l-a făcut pe Traff să creadă că discuția acestuia cu Gurgeh avusese ca scop să obțină ajutorul omului din Cultură; la ceva timp după aceea, tânărul militar a acționat ca și cum s-ar fi așteptat că va trebui să lupte pe două fronturi.

Acest lucru i-a creat un avantaj lui Yomonul. A încheiat jocul înaintea lui Traff. Gurgeh a câștigat partida și șansa de a juca împotriva lui Nicosar. Imediat după victorie, când a ajuns pe coridorul din afara sălii de joc, Hamin a încercat să intre în vorbă cu el, dar Gurgeh s-a mulțumit să zâmbească și a trecut mai departe.

Mugurii-de-cenușă se legănau în jurul lor; vântul slab scotea șuierături în coroanele aurii. Oamenii curții, jucătorii și suitele lor stăteau pe o structură din lemn cu o înclinație abruptă de dimensiunile unui castel mic. În fața acestei platforme, într-un luminiș mare din pădurea de muguri-de-cenușă, se vedea o potecă lungă și îngustă încadrată de un gard făcut din pari rezistenți și înalt de peste cinci metri. Toată acea construcție era partea centrală a unui fel de țarc deschis, de forma unei clepsidre deschise spre pădure la ambele capete. Nicosar și jucătorii clasați pe locuri fruntașe stăteau în partea din față a platformei înalte din lemn și aveau o vedere bună spre pâlnia aceea din lemn. În partea din spate erau zone cu copertine în care se pregătea mâncare. Mirosurile de carne prăjită pluteau pe deasupra platformei și pătrundeau în pădure.

— Mirosul o să le facă să aibă spume la gură, a spus mareșalul Yomonul, aplecându-se spre Gurgeh; servomecanismele exoscheletului au scos un duruit. Stăteau alături în partea din față a platformei, la mică distanță de împărat. Fiecare avea câte o pușcă mare, fixată pe un trepied.

— Ce anume? a întrebat Gurgeh.

— Mirosul. Yomonul a zâmbit și a făcut un gest în spate, spre focuri și grătare. Carnea prăjită. Vântul va duce mirosul spre animale. Asta le va face să turbeze.

— A, grozav, a mormăit Flere-Imsaho, aflată aproape de picioarele lui Gurgeh.

Drona încercase să îl convingă pe Gurgeh să nu participe la vânătoare.

Gurgeh ignorase mașina.

— Bineînțeles, a spus el.

A cântărit patul puștii. Arma antică trăgea doar foc cu foc și avea un zăvor glisant pentru reîncărcare. Fiecare pușcă avea ghinturi diferite, astfel că după ce gloanțele erau extrase din cadavrele animalelor, urmele de pe ele permiteau identificarea și stabilirea scorului, pentru ca apoi, în funcție de rezultate, vânătorii să primească blănurile și capetele cuvenite.

— Sigur ai mai folosit așa ceva? l-a întrebat Yomonul și a zâmbit.

Apexul era binedispus. Peste câteva zeci de zile avea să fie eliberat din acel exoschelet. Până atunci însă, împăratul îngăduise ca regimul de închisoare să fie îndulcit; Yomonul avea voie să socializeze, să bea și să mănânce orice dorea.

Gurgeh a dat din cap.

— Am și eu puști, a spus.

Nu folosise însă niciodată o pușcă cu glonț, dar trăsese cu una, în urmă cu mulți ani, când Yay îl dusese în deșert.

— Pun rămășag că până acum nu ai tras în nicio vietate, a spus drona.

Yomonul a atins carcasa mașinii cu piciorul încălțat în metal.

— Ține-ți gura, obiectule, a spus el.

Flere-Imsaho s-a înclinat pe spate, astfel că muchia ei cafenie s-a îndreptat spre Gurgeh.

— *Obiect?* a spus ea indignată, cu o șoaptă scârțâitoare.

Gurgeh i-a făcut cu ochiul și a dus un deget la gură. Apoi el și Yomonul și-au zâmbit.

Vânătoarea, după cum se chema acea activitate, a început cu un vacarm de trompete și cu mugetele îndepărtate scoase de troshae. Din pădure a ieșit un șir de masculi care au alergat de-a lungul pâlniei din lemn, bătând în pari cu niște bețe. Având umbre dungate pe flancuri, a apărut apoi și un animal care a pătruns în luminiș și a alergat prin pâlnia din lemn. Oamenii din jurul lui Gurgeh au început să murmure, anticipând măcelul.

— Unul mare, a spus Yomonul în semn de apreciere când fiara cu dungi aurii și negre a gonit pe cele șase picioare de-a lungul traseului. În jur s-au auzit declicuri, semn că vânătorii de pe platformă se pregăteau să tragă. Gurgeh a ridicat patul armei. Fixată pe trepied, pușca era mai ușor de mânuit în nemiloasa atracție gravitațională care însă limita raza de acțiune a gloanțelor; lucru pe care gărzile vigilente ale împăratului îl

socoteau liniștitor.

Ridicând praf, animalul a gonit de-a lungul traseului; oamenii au tras în el, umplând aerul cu pocnete înfundate și norișori de fum cenușiu. Din parii gardurilor au sărit așchii albe de lemn, iar din pământ s-au înălțat dâre de praf. Yomonul a țintit și a tras; în jurul lui Gurgeh a izbucnit un adevărat cor de împușcături. Armele avea amortizoare, dar Gurgeh a simțit cum urechile i se închid puțin, micșorând senzația de zgomot. Apoi a tras și el. Reculul armei l-a luat prin surprindere, probabil că glonțul tras trecuse peste capul animalului.

A privit spre traseu. Animalul urla. A încercat să sară peste gard în partea îndepărtată a potecii, dar a fost doborât de o ploaie de gloanțe. Animalul a mai înaintat șchiopătând, târându-și trei picioare și lăsând o dâră de sânge în urma lui. De lângă el, Gurgeh a auzit o altă împușcătură înfundată și capul animalului a tresărit brusc într-o parte, apoi s-a prăbușit. Au răsunat urale puternice. Masculii au deschis o poartă din gard și s-au grăbit să scoată cadavrul afară. Yomonul stătea în picioare alături de Gurgeh și mulțumea pentru ovații. Apoi, în uruitul motoarelor exoscheletului, apexul s-a așezat, moment în care din pădure a apărut alt animal care a pornit în goană printre pereții din lemn.

După cel de-al patrulea troshae doborât, au apărut mai mulți deodată, iar în aglomerația creată, unul dintre ei a reușit să urce pe pari și să sară gardul; a pornit apoi după unul dintre masculii care așteptau în afara traseului. O gardă aflată la picioarele platformei a doborât animalul cu o singură lovitură de laser.

Pe la jumătatea dimineții, când în mijlocul traseului se acumulase o movilă înaltă de cadavre vărgate și exista pericolul ca unele animale să se urce pe corpurile semenilor lor și să scape din țarc, vânătoarea a fost oprită, iar masculii au folosit cârlige și cabluri, plus două tractoare de mici dimensiuni pentru a scoate cadavrele calde și însângerate. Un jucător aflat de cealaltă parte a împăratului a tras și l-a nimerit pe un mascul în timp ce muncea. S-au auzit exclamații de dezaprobare, dar și câteva urale de bețivi. Împăratul l-a amendat pe făptaș și a amenințat că următorul care va face așa ceva are să ajungă să alerge alături de troshae. Toată lumea a râs.

— Văd că tu nu tragi, Gurgeh, a spus Yomonul.

Apexul aprecia că ucisese încă trei animale. Gurgeh începuse

să considere acea vânătoare lipsită de sens și încetase să mai tragă. Oricum nu nimerea.

— Nu mă pricep la vânătoare, a spus el.

— Lipsa de exercițiu!

Apoi Yomonul a râs și l-a lovit cu palma peste spinare. Servomecanismele au amplificat lovitura dată de mareșal, care era în culmea fericirii, astfel că Gurgeh a icnit și a rămas o clipă fără suflu.

Yomonul a revendicat încă un animal. A scos un chiot de bucurie și a lovit-o cu piciorul pe Flere-Imsaho.

— Jernau Gurgeh, a spus drona. Eu nu mai suport acest tratament. Mă întorc în castel. Te superi?

— Nicidecum.

— Mulțumesc. Distracție plăcută.

A zburat în jos și în lateral, dispărând pe după colțul platformei. Yomonul a ținut pușca îndreptată spre dronă cât aceasta s-a deplasat în câmpul lui vizual.

— O lași să plece? l-a întrebat el pe Gurgeh și a râs.

— Chiar mă bucur că am scăpat de ea, i-a răspuns Gurgeh.

S-a făcut o pauză pentru masa de prânz. Nicosar l-a felicitat pe Yomonul pentru acuratețea lui. Gurgeh a rămas la masă împreună cu Yomonul și s-a lăsat pe un genunchi când palanchinul împăratului a ajuns în apropiere de el. Yomonul i-a spus că exoscheletul îl ajuta să ţintească mai bine. Nicosar a promis că dispozitivul îi va fi scos curând, după încheierea oficială a jocurilor. Apoi s-a uitat la Gurgeh, dar nu a mai spus nimic altceva; palanchinul cu sistem antigravitațional s-a ridicat în aer și gărzile imperiale l-au împins mai departe de-a lungul șirului de oameni care așteptau.

După masa de prânz, oamenii s-au întors la locurile lor și vânătoarea a continuat. Mai erau animale de doborât, iar prima parte a scurtei după-amiezi s-a scurs cu împușcarea lor, dar mai târziu aveau să vâneze troshae din nou. Până în acel moment, doar șapte dintre cele aproape două sute de troshae eliberate din pădure reușiseră să parcurgă traseul printre garduri și ajunseseră să scape în partea cealaltă de pădure. Dar și acelea erau rănite și oricum aveau să fie prinse din urmă de Incandescență.

Solul din pâlnia din lemn aflată în fața platformei de tragere era întunecat de sângele roșcat care se închegase. Gurgeh

trăgea când animalele goneau prin pasajul îmbibat de sânge, dar țintea doar ca să nu le nimerească și urmărea țâșniturile de sol noroios sărind în fața boturilor lor; rănite, animalele urlau și gâfâiau. Vânătoarea aceea i se părea oarecum dezgustătoare, dar nu putea nega faptul că entuziasmul molipsitor al azadienilor avusese un oarecare efect asupra lui. Yomonul se distra de minune. Apexul s-a aplecat în față când o femelă mare de troshae a apărut în goană din pădure, însoțită de doi pui mici.

— Gurgeh, ai nevoie de mai mult exercițiu, i-a spus Yomonul. La tine acasă nu mergi la vânătoare?

Femela de troshae și puii ajunseseră în pâlnia din lemn.

— Nu prea, a recunoscut Gurgeh.

Yomonul a scos un sunet din gâtlej, a țintit și a tras. Unul dintre pui a căzut. Femela a patinat, s-a oprit și s-a întors spre pui. Celălalt pui a alergat în continuare, dar nesigur. A scos un fel de mieunat când a fost lovit de gloanțe.

Yomonul și-a reîncărcat arma.

— Am rămas surprins văzându-te aici, a spus el.

Lovită de un glonț într-un picior din spate, femela a mârâit, s-a îndepărtat de puiul mort și a pornit înainte, urlând către puiul rănit, care se clătina pe picioare.

— Am vrut să arăt că nu sunt chiar atât de sensibil, a spus Gurgeh, urmărind cel de-al doilea pui, al cărui cap a fost aruncat în sus de forța glonțului, căzând la picioarele mamei lui.

— Și eu am vânat…

Voia să folosească cuvântul „Azad”, care însemna mașină și animal, orice organism sau sistem, și, cu un zâmbet vag pe față, s-a întors spre Yomonul ca să rostească vorba, dar când s-a uitat la apex, a observat că ceva era în neregulă.

Yomonul tremura. Cu pușca strânsă în mâini, s-a întors pe jumătate spre Gurgeh, iar fața îi vibra în interiorul cuștii întunecate, pielea albă îi era acoperită de sudoare și ochii îi ieșiseră din orbite.

Apexul se purta ca și cum ceva se frânsese în ființa lui. Yomonul a răsucit pușca, făcând ca trepiedul să plesnească; amortizorul masiv era îndreptat direct spre fruntea lui Gurgeh. În acea clipă, Gurgeh a avut o impresie cât se poate de vie a feței apexului: fălcile strânse, sânge care i se prelingea pe bărbie, ochi holbați, un tic pulsând furios pe o latură a feței lui.

S-a lăsat brusc la pământ, glonțul a trecut peste capul lui și, în timp ce a căzut de pe propriul scaun și s-a rostogolit dincolo de trepiedul armei lui, a auzit un răcnet.

Înainte de a se putea ridica, Gurgeh a fost lovit în spinare. S-a întors și l-a văzut pe Yomonul deasupra lui, legănându-se nebunește și având în fundal o sumedenie de fețe albe, pe care se citea stupefacția. Apexul se chinuia cu închizătorul armei, încercând să o reîncarce. L-a lovit din nou cu piciorul, țintind spre coastele lui Gurgeh; acesta s-a retras, încercând să atenueze forța loviturii, și a căzut peste marginea platformei.

A văzut stinghii de lemn răsucindu-se, muguri-de-cenușă învârtindu-se, apoi a căzut cu un bufnet peste un mascul care scotea un animal din îngrăditură. S-au prăbușit amândoi la pământ cu răsuflările tăiate. Gurgeh a ridicat ochii și l-a văzut pe Yomonul, al cărui exoschelet sclipea în lumina soarelui, ridicând arma și țintind spre el. Doi apexi au apărut în spatele lui Yomonul, pregătindu-se să îl prindă. Fără să arunce vreo privire înapoi, Yomonul a desfăcut brațele și a lovit în spate; cu o mână l-a nimerit în piept pe un apex, iar pușca a izbit fața celuilalt. Ambii apexi s-au prăbușit; brațele cu nervuri din carbon au revenit în față și Yomonul a îndreptat pușca spre Gurgeh.

În picioare, Gurgeh a făcut un salt. Glonțul l-a nimerit pe masculul care, încă rămas fără suflu, stătea întins în spatele lui. Gurgeh a pornit împleticindu-se către ușile din lemn care se aflau sub platforma înaltă; dinspre platformă s-au auzit țipete în momentul în care Yomonul a sărit jos, aterizând între ușă și Gurgeh; mareșalul a încărcat arma imediat ce a atins solul cu picioarele, iar exoscheletul a absorbit cu ușurință șocul căderii. Întorcându-se brusc și alunecând pe solul îmbibat de sânge, a fost cât pe ce să cadă.

S-a ridicat totuși și a început să alerge printre gardul din lemn și marginea platformei. O gardă în uniformă, înarmată cu o pușcă tip CREW îi stătea în cale și privea nesigur spre platformă. Aflat încă la câțiva metri în fața lui Gurgeh, garda a dat să ducă o mână spre arma laser din hamul de la umăr. Pe fața plată a gărzii a apărut o expresie aproape comică de surprindere, după care o parte a pieptului i-a explodat; omul s-a răsucit în calea lui Gurgeh, doborându-l la pământ.

Gurgeh s-a rostogolit din nou și a trecut peste garda care

murise. S-a ridicat în picioare. Yomonul era la zece metri depărtare și alerga greoi spre el, în timp ce își reîncărca arma. Arma gărzii ajunsese la picioarele lui Gurgeh. S-a aplecat, a ridicat-o, a țintit spre Yomonul și a tras.

Mareșalul s-a lăsat la pământ, dar, după ce trăsese toată dimineața, Gurgeh a ținut seama de reculul armei. Lovitura de laser a nimerit fața lui Yomonul; capul apexului a explodat.

Însă Yomonul nu s-a oprit. Nici măcar nu a alergat mai încet; silueta în fugă, având cușca pentru cap aproape goală, târând după ea fâșii de carne și fragmente de os ca pe niște flamuri, cu sângele țâșnind din gât, a accelerat alergarea; venea tot mai repede spre el și fără să se mai miște stângaci.

A ațintit arma spre capul lui Gurgeh.

Stupefiat, acesta a încremenit. Prea târziu a dat să îndrepte arma CREW spre Yomonul și a încercat să se ridice. Exoscheletul fără cap se afla la trei metri de el; Gurgeh a privit spre gura întunecată a amortizorului armei și a înțeles că va muri. Însă bizara siluetă a șovăit, carcasa pentru cap, goală, a fost aruncată în sus și arma s-a mișcat nesigur.

Ceva l-a izbit pe Gurgeh – din spate, și-a dat el seama cu surprindere, după care totul s-a întunecat; din *spate*, iar nu din față – apoi nu a mai știut nimic.

Îl durea spatele. A deschis ochii. Drona masivă zumzăia între el și tavanul alb.

— Gurgeh? a spus mașina.

El și-a înghițit nodul din gât, apoi și-a umezit buzele.

— Poftim?

Nu știa unde se află și nici cine era drona. Abia dacă știa cine era el.

— Gurgeh. Sunt eu, Flere-Imsaho. Cum te simți?

Flere-Imsaho. Numele însemna ceva.

— Mă doare puțin spatele, a spus el, sperând să nu se dea de gol. Gurgi? Gurgey? Trebuie să fi fost numele lui.

— Nu mă surprinde. Un troshae foarte mare te-a lovit în spinare.

— Ce anume?

— Lasă. Dormi în continuare.

— … să dorm.

Își simțea pleoapele foarte grele, iar drona îi apărea neclar în

fața ochilor.

Îl durea spatele. A deschis ochii și a văzut tavanul alb. A privit în jur, căutând-o pe Flere-Imsaho. Pereți întunecați din lemn. Fereastră. Flere-Imsaho era acolo. Plutea deasupra lui.

— Bună, Gurgeh.

— Bună.

— Ții minte cine sunt?

— Încetează cu întrebările astea stupide, Flere-Imsaho. O să mă vindec?

— Ai vânătăi, o coastă fisurată și ai suferit o ușoară comoție. Ar trebui să te poți ridica din pat peste o zi sau două.

— Parcă ai spus că… un troshae m-a izbit? Ori am visat asta?

— N-ai visat. Eu ți-am spus asta. Așa s-a întâmplat. Ce altceva îți mai amintești?

— Că am căzut de pe platformă a spus el rar, încercând să gândească.

Era în pat și avea dureri de spate. Se afla în camera lui din castel și luminile erau aprinse, așadar probabil că era noapte. A făcut ochii mari.

— Yomonul m-a aruncat de pe platformă! a spus el brusc. *De ce?*

— Nu are importanță acum. Dormi.

Gurgeh a dat să spună ceva, dar s-a simțit din nou obosit, astfel că a închis ochii o secundă doar ca să și-i odihnească.

Gurgeh a rămas la fereastră cu privirea spre curtea interioară. Servitorul-mascul a plecat cu tava pe care paharele au scos clinchete.

— Continuă, i-a spus el dronei.

— Troshae a sărit gardul în timp ce toată lumea era cu ochii la tine și Yomonul. A ajuns în spatele tău și a sărit. Te-a lovit pe tine și apoi a răsturnat exoscheletul, dar n-a avut timp să mai facă și altele. Gărzile au împușcat animalul când a încercat să îl sfâșie pe Yomonul, iar când au târât animalul de acolo, exoscheletul se dezactivase.

Gurgeh a clătinat rar din cap.

— Nu-mi amintesc decât că am fost dărâmat de pe platformă.

S-a așezat pe un scaun de lângă fereastră. În lumina încețoșată de la sfârșitul după-amiezii, marginea cealaltă a grădinii era

aurie. Tu unde erai când s-a întâmplat asta?

— Aici, urmăream vânătoarea pe un canal imperial. Jernau Gurgeh, îmi pare rău că am plecat, dar apexul acela îngrozitor m-a lovit cu piciorul și tot spectacolul acela obscen era prea sângeros și dezgustător pentru a fi descris în cuvinte.

Gurgeh a făcut un semn cu mâna.

— N-are importanță. Bine că am scăpat cu viață. Și-a prins fața între palme. Ești sigură că eu l-am împușcat pe Yomodul?

— A, da! Totul e înregistrat. Vrei să urmă...

— Nu. Închizând ochii, Gurgeh a întins o mână spre dronă. Nu, nu vreau să văd nimic.

— Eu n-am văzut scena respectivă în direct, a spus Flere-Imsaho. Am pornit într-acolo imediat ce Yomonul a tras primul foc și a ucis persoana care se afla în spatele tău. Dar am urmărit înregistrarea; da, tu l-ai ucis cu arma gărzii. Dar asta a însemnat că acela care preluase controlul asupra exoscheletului nu a trebuit să se lupte cu Yomonul, care era înăuntrul lui. Imediat ce Yomonul a murit, exoscheletul s-a mișcat mult mai rapid și mai puțin aleatoriu. Cred că apexul și-a folosit toate puterile în încercarea de a opri acea mașinărie.

Gurgeh a rămas cu privirea spre podea.

— Ești sigură în legătură cu asta?

— Evident. Drona s-a deplasat spre peretele-ecran.

— Uită-te, de ce nu urmărești totul pe...?

— Nu! a strigat Gurgeh, ridicându-se și legănându-se. S-a așezat la loc. Nu, a zis el, ceva mai încet.

— Până am ajuns acolo, cel care blocase mijloacele de control ale exoscheletului dispăruse; am avut niște indicii ale senzorilor de microunde cât mă aflam între cameră și locul vânătorii, dar semnalul a încetat înainte ca eu să pot depista precis locul din care era emis. Un gen de maser cu puls fazat. Și gărzile imperiale au surprins ceva; până când te-am luat de acolo, declanșaseră o cercetare în pădure. I-am convins că știu ce am de făcut și am cerut să fii adus aici. Au trimis de două ori un doctor ca să te consulte, dar nimic mai mult. Din fericire, am ajuns acolo la timp, altfel te-ar fi dus într-o infirmerie și s-ar fi apucat să facă tot soiul de teste urâte pe tine. Drona părea perplexă. De aceea am impresia că asta nu a fost o acțiune directă a unui serviciu de securitate. Au încercat alte metode, mai puțin publice, de a te ucide, și au insistat să te spitalizeze

dacă acțiunea nu ar fi reușit… a fost prea multă dezordine. Sunt convins că se petrece ceva foarte ciudat.

Gurgeh și-a dus o mână la spate și a pipăit mărimea vânătăii.

— Îmi pare rău că nu-mi amintesc totul. Cel mai mult aș vrea să-mi aduc aminte dacă am vrut să-l omor pe Yomonul, a spus el.

Avea dureri în piept. Și o senzație de greață.

— După cum ai acționat, iar tu ești un trăgător atât de prost, presupun că răspunsul este nu.

Gurgeh s-a uitat la mașină.

— Dronă, nu ai altceva mai bun de făcut?

— Nu chiar. Apropo, împăratul ar dori să te vadă, dar când o să te simți mai bine.

— Merg chiar acum, a spus Gurgeh, ridicându-se cu fereală.

— Ești sigur? Cred că nu e cazul. Nu arăți bine. Dacă aș fi în locul tău, aș sta întins. Te rog să te așezi. Nu ești pregătit. Dacă o fi furios că l-ai ucis pe Yomonul? A, presupun că ar fi bine să te însoțesc.

Nicosar stătea pe un tron mic aflat în fața unui șir lung de ferestre multicolore, înclinate. Apartamentul imperial era cufundat într-o lumină policromă adâncă; câteva tapiserii uriașe de pe pereți erau cusute cu fire din metale prețioase care sclipeau ca niște comori dintr-o peșteră submarină. Pe lângă pereți și în spatele tronului stăteau gărzi impasibile; curtenii și oficialitățile se foiau de colo până colo cu documente și ecrane plate în mâini. Un ofițer al Casei Imperiale l-a condus pe Gurgeh până la tron, lăsând-o pe Flere-Imsaho la celălalt capăt al încăperii sub supravegherea atentă a două gărzi.

— Te rog să te așezi. Nicosar i-a făcut semn către un mic taburet de pe podiumul din fața lui. Recunoscător, Gurgeh s-a așezat. Jernau Gurgeh, a spus împăratul, cu glas slab și controlat, aproape plat. Îți transmitem cele mai sincere scuze pentru ceea ce s-a petrecut ieri. Ne bucurăm să vedem că te refaci cu repeziciune, deși înțelegem că încă ai dureri. Dorești ceva anume?

— Nu, vă mulțumesc, Înălțimea Voastră.

— Ne bucurăm.

Nicosar a dat rar din cap. Era îmbrăcat tot în negru. Îmbrăcămintea sobră, statura măruntă și fața lui simplă

contrastau cu bogăția de culori din ferestrele înclinate de deasupra capului și cu îmbrăcămintea somptuoasă a curtenilor. Împăratul și-a așezat mâinile mici, cu degetele încărcate de inele, pe brațele tronului.

— Desigur, regretăm profund pierderea serviciilor mareșalului nostru, Yomonul Lu Rahsp, îndeosebi în asemenea circumstanțe tragice, dar înțelegem că nu ai avut de ales și a trebuit să te aperi. Dorința noastră este să nu se declanșeze nicio anchetă împotriva ta.

— Vă mulțumesc, Înălțimea Voastră.

Nicosar a făcut un gest cu mâna.

— În ceea ce privește acest complot împotriva ta, persoana care a preluat controlul asupra dispozitivului de întemnițare a mareșalului nostru a fost descoperită și anchetată. Am fost profund jigniți să aflăm că persoana care a conspirat a fost mentorul și îndrumătorul nostru de o viață, rectorul Colegiului Candsev.

— Ha… a început Gurgeh, dar s-a oprit. Fața lui Nicosar reprezenta imaginea nemulțumirii supreme. Numele bătrânului apex a înghețat în gâtlejul lui Gurgeh. Eu voiam… a dat el să mai spună.

Nicosar a ridicat o mână.

— Dorim să îți comunicăm că rectorul Colegiului Candsev, Hamin Li Srilist, a fost condamnat la moarte pentru rolul jucat în această conspirație împotriva ta. Înțelegem că acesta nu a fost probabil singurul atentat împotriva ta. Dacă este adevărat înseamnă că vor fi investigate toate circumstanțele relevante, iar răufăcătorii vor fi aduși în fața justiției. Anumite persoane de la Curte, a spus Nicosar uitându-se la inelele de pe degetele ambelor mâini, au dorit să își protejeze împăratul prin acțiuni… necugetate. Împăratul nu are nevoie de o asemenea protecție împotriva unui adversar de joc, chiar dacă acesta folosește mijloace de sprijin pe care noi ni le interzicem. A fost necesar să îi dezinformăm pe supușii noștri cu privire la succesele înregistrate de tine în cadrul acestor jocuri finale, dar acest lucru este spre binele lor, nu al nostru. Nu avem nevoie de protecție față de adevăruri supărătoare. Împăratul nu știe ce este aceea teama, ci doar necesitatea. Vom fi încântați să amânăm partida dintre împăratul-regent și omul Jernau Morat Gurgeh până când acesta se va simți capabil să joace.

Gurgeh s-a trezit că voia să mai audă astfel de cuvinte discrete, rostite rar și pe jumătate cântat, dar Nicosar a rămas impasibil și tăcut.

— Vă mulțumesc, Înălțimea Voastră, a spus Gurgeh, dar aș prefera să nu existe nicio amânare. Mă simt suficient de bine ca să joc și mai sunt trei zile până la începerea partidei. Sunt sigur că nu este nevoie de vreo amânare.

Nicosar a dat rar din cap.

— Suntem încântați. Sperăm totuși că, dacă Jernau Gurgeh dorește să se răzgândească în această privință înainte de începerea partidei, el nu va ezita să informeze Biroul Imperial, care va stabili altă dată pentru începerea partidei finale, la care Jernau Gurgeh se va simți în stare să joace Azad în cea mai bună stare de sănătate.

— Vă mulțumesc încă o dată, Înălțimea Voastră.

— Suntem încântați că Jernau Gurgeh nu a fost rănit foarte grav și a putut să vină la această audiență, a spus Nicosar.

A făcut un semn scurt către Gurgeh, apoi s-a uitat la un curtean, care aștepta nerăbdător într-o parte a tronului.

Gurgeh s-a ridicat, a făcut o plecăciune și s-a retras cu spatele.

— Trebuie să faci doar *patru* pași în spate, după care te poți întoarce cu spatele la el, i-a spus Flere-Imsaho. În rest, te-ai comportat foarte bine.

Se aflau în camera lui Gurgeh.

— Voi încerca să țin minte data viitoare, a spus el.

— În orice caz, s-ar părea că ai scăpat. Am tras cu urechea în timp ce tu aveai acea audiență între patru ochi. De obicei, curtenii știu ce se petrece. Se pare că au găsit un apex care încerca să scape prin pădure; își pierduse arma care i se dăduse să se apere, lucru bun, pentru că ea era de fapt o bombă, nu o pușcă, astfel că l-au prins viu. După ce l-au torturat, a mărturisit și l-a implicat pe unul dintre colaboratorii lui Hamin, care a încercat să se târguiască făcând o confesiune. De aceea l-au luat pe Hamin.

— Vrei să spui că l-au torturat?

— Doar puțin. E bătrân și s-au văzut siliți să îl păstreze în viață pentru a primi pedeapsa pe care o va stabili împăratul. Apexul care controla mecanismul acela și încă un colaborator

de-al lui au fost trași în țeapă, cel care a intermediat a ajuns într-o cușcă din pădure, unde va aștepta Incandescența, iar Hamin a fost privat de drogurile antigravitaționale, astfel că va muri peste patruzeci sau cincizeci de zile.

Gurgeh a clătinat din cap.

— Hamin... n-am crezut că se temea atât de mult de mine.

— Păi, e bătrân. Și bătrânii au câteodată idei ciudate.

— Crezi că acum sunt în siguranță?

— Da. Împăratul te vrea în viață ca să te poată distruge pe tablele de Azad. Nimeni altcineva nu va îndrăzni să-ți facă vreun rău. În orice caz, te voi apăra eu.

Gurgeh s-a uitat neîncrezător la dronă cum zumzăia.

Nu a descoperit nicio urmă de ironie în vocea ei.

Trei zile mai târziu, Gurgeh și Nicosar au început primul dintre jocurile mai puțin importante. S-a creat o atmosferă ciudată în legătură cu partida finală; în Castelul Klaff predomina un sentiment de dezamăgire. În mod normal, această partidă reprezenta culmea a șase ani de muncă și de pregătiri în întregul imperiu, apoteoza a tot ce era și reprezenta Azad. De astă dată, continuitatea era deja stabilită. Nicosar își asigurase următorul An Lung de domnie când îi învinsese pe Vechesteder și pe Jhilno, deși, din câte știau oamenii imperiului, împăratul mai trebuia să joace împotriva lui Krowo pentru a se stabili cine va purta coroana imperială. Nu avea nicio importanță dacă Gurgeh ar fi câștigat partida, deși acest lucru ar fi jignit mândria imperială. Curtea și Biroul aveau să pună acest lucru pe baza experienței și vor avea grijă să nu mai invite alți străini decadenți, dar șireți, pentru a participa la jocurile sfinte.

Gurgeh bănuia că mulți dintre cei aflați încă în fortăreață ar fi preferat să părăsească planeta Echronedl pentru a ajunge înapoi pe Eä, însă trebuiau să participe la ceremonia de încoronare și la confirmarea religioasă și nimănui nu i s-ar fi îngăduit să plece de pe Echronedal decât după trecerea focului, pentru ca împăratul să renască din cenușa lui.

Probabil că doar Gurgeh și Nicosar așteptau cu nerăbdare desfășurarea meciului; chiar și jucătorii observatori și analiștii erau demoralizați de perspectiva de a urmări un joc pe care li se interzisese deja să îl comenteze, chiar și între ei. Toate partidele pe care le jucase Gurgeh după momentul în care se spusese că

fusese eliminat erau de asemenea subiecte tabu. Ele nu existau. Biroul Imperial de Jocuri lucra deja intens pentru a încropi un meci final între Nicosar și Krowo. Judecând după eforturile lor precedente, Gurgeh se aștepta ca el să fie întru totul convingător. Probabil că îi va lipsi scânteia supremă de geniu, dar el va fi înghițit de public.

Așadar, totul era prestabilit. Imperiul avea noi mareșali cu stea (deși era nevoie de unele manevre pentru a-l înlocui pe Yomonul), noi generali și amirali, arhiepiscopi, miniștri și judecători. Traseul imperiului era clar, iar el se schimbase extrem de puțin față de direcția în care mersese până atunci. Nicosar va continua politicile sale; premisele diferiților câștigători indicau prea puține nemulțumiri sau vreo concepție nouă. Știind că nimic nu se va schimba prea mult, curtenii și cei care ocupau funcții oficiale puteau așadar să respire din nou ușurați, pentru că pozițiile lor aveau să rămână la fel de sigure ca și până atunci. Prin urmare, în locul obișnuitei încordări care se instaura înaintea jocului final, exista o atmosferă mai asemănătoare cu aceea dinaintea unui meci demonstrativ. Doar cei doi adversari tratau totul ca pe o înfruntare adevărată.

Gurgeh a fost imediat impresionat de felul în care juca Nicosar. Stilul de joc al împăratului era apreciat din ce în ce mai mult de Gurgeh; cu cât studia mai atent mutările apexului, cu atât mai mult își dădea seama ce adversar complet și puternic trebuia să înfrunte. Trebuia să fie mai mult decât norocos pentru a-l înfrânge pe Nicosar; era nevoie să devină altă persoană. Încă de la început a încercat să se concentreze mai curând pentru a nu fi învins de împărat decât pentru a-l înfrânge.

Nicosar juca mai tot timpul cu precauție, apoi, pe neașteptate, lovea printr-o serie cursivă și sclipitoare de mutări care păreau la început a fi fost executate de cine știe ce dement înzestrat, după care se dovedeau a fi lovituri de maestru, ceea ce erau de fapt; răspunsuri perfecte la întrebările imposibile pe care le ridicau acestea.

Gurgeh s-a străduit din răsputeri să anticipeze acel amestec de șiretenie și putere și să găsească răspunsuri la ele imediat ce se nășteau, însă, în momentul în care jocurile minore s-au încheiat cu aproximativ treizeci de zile înainte de sosirea incendiului, Nicosar avea un avantaj considerabil în piese și cărți pentru a-l folosi în jocul din prima dintre cele trei table mari.

Gurgeh a bănuit că singura lui șansă era să reziste cât de bine putea la primele două table și să spere că ar putea recupera ceva la tabla finală.

Mugurii-de-cenușă dominau castelul prin înălțimea lor, ridicându-se ca o maree aurie deasupra zidurilor. Gurgeh stătea în aceeași grădiniță pe care o mai vizitase. Atunci reușise să privească dincolo de copaci, spre orizontul îndepărtat; acum nu vedea mai departe de douăzeci de metri de coroanele mari și înfrunzite, cu flori gălbui. Lumina târzie a soarelui făcea ca umbra castelului să se răsfrângă peste coronament. În spatele lui Gurgeh, luminile castelului se aprindeau.

S-a uitat spre trunchiurile nisipii ale copacilor înalți și a clătinat din cap. Pierduse jocul pe Tabla Originii, iar acum pierdea pe cel de pe Tabla Formei.

Îi scăpa ceva, o fațetă a modului în care juca Nicosar îi rămânea neclară. Știa asta, era convins, dar nu putea descoperi despre ce fațetă era vorba. Îl măcina suspiciunea că, indiferent cât de complex părea totul ca articulare pe tablele de joc, în cele din urmă era vorba de ceva foarte simplu. Trebuia să fi depistat asta, să fi analizat și evaluat de mult și să transforme totul în avantaj pentru sine, dar, dintr-un anumit motiv – unul intrinsec pentru înțelegerea de către el a jocului, era convins – nu reușea defel. Un aspect al stilului său de joc părea să fi dispărut și a început să creadă că lovitura în cap primită în timpul vânătorii îl afectase mai mult decât presupusese.

Pe de altă parte, nici nava nu părea să își dea seama ce acțiuni greșite făcuse el. Până atunci, sfaturile ei lăsaseră impresia că erau logice, dar când el ajungea pe tablă, descoperea că nu putea aplica ideile navei. Dacă acționa împotriva instinctelor și se silea să joace așa cum îi sugerase *Factorul Limitator*, ajungea într-o situație și mai gravă; era ceva garantat, nimic nu îi provoca mai multe probleme pe tabla de joc decât încercarea de a juca într-un mod în care nu credea cu adevărat.

Îndreptându-și spinarea, care nu îi mai dădea dureri atât de mari, s-a ridicat încet și s-a întors în camera lui. Flere-Imsaho stătea în fața ecranului și urmărea holograma unei diagrame ciudate.

— Ce faci? a întrebat Gurgeh, lăsându-se pe un scaun moale.

Drona s-a întors spre el și i s-a adresat în Marain.

— Am descoperit o modalitate de a dezactiva microfoanele, acum putem vorbi în Marain. Nu e bine așa?

— Cred că e bine, a spus Gurgeh, încă în Eähică.

A ridicat un mic ecran plat pentru a vedea ce se mai întâmpla în imperiu.

— Ai putea folosi măcar limba după ce m-am chinuit atât de mult să le blochez sistemele de interceptare. Să știi că nu a fost ușor, nu sunt proiectată pentru asemenea chestii. A trebuit să învăț o sumedenie de lucruri din fişierele mele despre electronică, optică și câmpuri de ascultare și tot felul de chestiuni tehnice. Mă gândeam că vei fi încântat.

— Sunt profund și totalmente extaziat, a spus Gurgeh cu precauție în Marain.

S-a uitat la micul ecran. A aflat despre noi învestituri, zdrobirea unei insurecții într-un sistem îndepărtat, desfășurarea meciului dintre Nicosar și Krowo – Krowo avea mai multe puncte decât Gurgeh –, victoria câștigată de trupele imperiale împotriva unei rase de monștri, precum și solde mai mari pentru masculii care se înrolaseră voluntar în Armată.

— La ce te uiți? a întrebat el, ridicând ochii spre peretele-ecran, către care se întorsese încet profilul semirotund al lui Flere-Imsaho.

— Nu recunoști asta? a spus drona, ridicând vocea pentru a exprima uimirea. Credeam că îți vei da seama, e un model al Realității.

— Re… a, sigur.

Gurgeh a dat din cap și a revenit la ecranul mic, pe care un grup de asteroizi era bombardat de nave de luptă imperiale pentru a înăbuși o insurecție. Patru dimensiuni și așa mai departe.

A navigat prin câteva subcanale spre programele cu jocuri. Pe Eä încă se desfășurau câteva dintre jocurile din seria a doua.

— Ei bine, sunt de fapt șapte dimensiuni relevante, în cazul Realității. Una dintre acele linii… mă asculți?

— Hm? A, da.

Toate jocurile de pe Eä se aflau în fazele lor finale. Jocurile secundare de la Echronedal erau încă analizate.

— … una dintre acele linii de pe Realitate reprezintă întregul univers… sunt convinsă că nu ai învățat asta.

— Hm, a făcut Gurgeh și a dat din cap.

Nu manifestase niciodată un interes deosebit față de teoria spațiului sau față de hiperspațiu ori hipersfere, ori ceva asemănător, nimic din toate acestea nu părea să îi influențeze modul de viață, prin urmare, ce importanță avea? Existau câteva jocuri care erau cel mai bine înțelese în patru dimensiuni, dar el era atent doar la regulile lor aparte, iar teoriile generale nu însemnau ceva pentru el decât dacă se aplicau în mod specific acelor jocuri. A trecut la o altă pagină de pe ecranul mic și s-a văzut confruntat cu o imagine a lui, încă una prin care își exprima tristețea că fusese eliminat din joc și dorind tot binele poporului și Imperiului Azad și mulțumindu-le tuturor pentru că îl acceptaseră ca jucător. Un prezentator a vorbit peste vocea lui ștearsă și a spus că Gurgeh se retrăsese din jocurile din seria a doua de pe Echronedal. Urmărind realitatea oficială din care fusese de acord să facă parte pe măsură ce ea evoluase și devenise un fapt acceptat, Gurgeh a surâs ironic.

A ridicat ochii pentru o clipă spre torul de pe ecran, apoi și-a adus aminte ceva care îl frământase cu ani în urmă.

— Care e diferența dintre hiperspațiu și ultraspațiu? a întrebat-o el pe dronă. Nava a vorbit de ultraspațiu și eu nu mi-am dat seama deloc la ce se referea.

Folosind modelul holografic al Realității drept ilustrație, drona a încercat să îi explice. Ca întotdeauna, explicația a fost exprimată în termeni prea savanți, dar Gurgeh a prins ideea și ce însemna totul în mare.

În acea seară, Flere-Imsaho l-a iritat, flecărind tot timpul doar în Marain despre orice. După ce, la început, i s-a părut inutil de complexă, Gurgeh s-a bucurat să audă din nou pe cineva vorbind în acea limbă și a descoperit o oarecare plăcere să o vorbească din nou, dar, după o vreme, vocea scârțâitoare a dronei a devenit obositoare. Drona a tăcut în acea seară doar când el a făcut obișnuita analiză împreună cu nava, extrem de negativă și deprimantă, a partidei, vorbind tot în limba Marain.

După ziua în care se desfășurase vânătoarea, a avut parte de cea mai odihnitoare noapte de somn și, dintr-un motiv pe care nu l-a înțeles, la trezire a simțit că încă exista o modalitate prin care putea să întoarcă soarta partidei în favoarea lui.

După ce a jucat aproape toată dimineața, a înțeles treptat ce punea la cale Nicosar. Când, în cele din urmă, a descoperit, a rămas cu răsuflarea tăiată.

Împăratul hotărâse să îl învingă nu doar pe Gurgeh, ci să sfărâme Cultura întreagă. Nu exista altă cale pentru a descrie felul în care își folosea piesele, teritoriul și cărțile; își alcătuise partea sa de joc după modelul unui imperiu, era imaginea leită a Azadului.

O altă revelație l-a izbit pe Gurgeh cu o forță la fel de mare; interpretarea – probabil la fel de bună – era că el jucase întotdeauna în numele Culturii. De obicei, organizase totul după modelul Culturii atunci când își constituise pozițiile și își desfășurase piesele; o rețea, o grilă de forțe și relații, fără nicio ierarhie evidentă sau cu o conducere stabilită rigid și care se dovedise inițial profund pașnică.

În toate partidele pe care le jucase, la început, Gurgeh fusese cel atacat. Concepuse perioada de dinainte drept *pregătirea* bătăliei, dar acum constata că, dacă ar fi fost singur pe tablă, ar fi procedat cam la fel, răspândindu-se lent pe teritorii, consolidându-și pozițiile cu calm, economic, treptat… Sigur, asta nu se întâmplase niciodată, întotdeauna fusese supus atacurilor, iar imediat ce se alăturase luptei, dezvoltase acel conflict în mod asiduu și total înainte de a încerca să desfășoare tiparele și potențialul pieselor neamenințate și al teritoriului nedisputat.

Toți ceilalți jucători împotriva cărora luptase încercaseră fără să-și dea seama să se adapteze acestui stil nou în termenii săi și dăduseră greș pe toată linia. Nicosar nu încerca nicidecum să procedeze în acest fel. El acționase cu totul altfel și transformase tabla în imperiul lui, complet și exact în fiece detaliu structural, în limitele de definire pe care le impunea scara jocului.

Acest lucru l-a uluit pe Gurgeh. Înțelegerea situației a fost ca o explozie, ca un răsărit lent de soare care se transformă într-o novă, ca un firicel de intuiție care devine pârâu, fluviu, maree, *tsunami*. A făcut următoarele mutări în mod automat, mutări ca reacție la atac, care nu erau părți bine gândite ale strategiei lui, deși ele apăruseră probabil limitate și nepotrivite. A simțit că i s-a uscat gura, iar mâinile au început să îi tremure.

Bineînțeles, asta îi scăpase, aceea era fațeta ascunsă, atât de străvezie și ostentativă, vizibilă pentru oricine, prea evidentă

pentru a fi pusă în cuvinte sau într-un limbaj inteligibil. Era extrem de simplă, elegantă și copleșitor de ambițioasă, dar extraordinar de *practică*, evidențiind orbitor modul în care concepuse acea partidă.

Dacă plănuise tot timpul acest lucru, nici nu era de mirare că voise cu atâta disperare să joace împotriva omului Culturii.

Până și amănuntele pe care Nicosar și puținele persoane din imperiu le cunoșteau despre Cultură, adevăratele ei dimensiuni și anvergură se găseau acolo, incluse și expuse pe tablă, dar probabil că ele rămăseseră cu totul indescifrabile pentru cei care nu avea cunoștință de aceste lucruri; stilul imperiului lui Nicosar era al unui lucru complet, evidențiat pe deplin, iar presupunerile privind forțele adversarului erau ascunse în termeni de fracții din ceva mai mare.

Pe de altă parte, Gurgeh a constatat o cruzime nemiloasă în felul care împăratul trata piesele proprii și pe ale adversarului, lucru care lui Gurgeh i s-a părut o sfidare, o tactică menită să îl tulbure. Împăratul trimitea piese pentru a fi distruse cu un fel de răutate încărcată de satisfacție; în asemenea situații, Gurgeh s-ar fi retras și ar fi încercat să se pregătească și să se dezvolte. În situații în care Gurgeh ar fi acceptat capitularea și transformarea, Nicosar făcea prăpăd.

Deosebirea era minoră în unele feluri – niciun jucător bun nu-și risipește piesele și nu-și masacrează forțele de dragul artei –, dar semnele brutalității dezlănțuite existau în jocul lui, ca o aromă, ca o duhoare, ca o negură tăcută care plutea deasupra tablei de joc.

Și-a dat seama că se retrăsese mult, așa cum Nicosar se așteptase din partea lui, străduindu-se să salveze piese, să facă mutări raționale, gândite, de conservare a forțelor și, într-un anume mod, să ignore felul în care Nicosar lovea și își azvârlea forțele proprii în bătălie, smulgând fâșii de teritoriu de la adversar, de parcă aceste ar fi fost bucăți zdrențuite de carne. Într-un fel, Gurgeh se chinuise cu disperare să *nu* îl înfrunte direct pe Nicosar; împăratul practica un joc crud, aspru, dictatorial și deseori lipsit de eleganță și presupusese pe drept cuvânt că o latură a omului Culturii nu va dori să participe la un asemenea măcel.

Gurgeh a început să cântărească situația, să determine posibilitățile în timp ce executa alte câteva mutări neimportante

de blocare, pentru a-și oferi răgaz de gândire. Ideea jocului era de a câștiga; uitase cu totul acest lucru. Nimic altceva nu avea importanță, de nimic altceva nu atârna rezultatul partidei. Jocul era irelevant, așadar i se putea permite să însemne totul și singurul obstacol peste care trebuia să treacă era acela construit de propriile lui sentimente. Trebuia să reacționeze, dar cum? Să devină Cultura? Un alt imperiu?

Jucase deja rolul Culturii și lucrurile nu merseseră bine – dar cum să îl înfrunte pe împărat ca un imperialist?

A rămas pe tablă îmbrăcat în straiele oarecum ridicole, cu poalele ridicate, și era vag conștient de tot ce îl înconjura. Pentru câteva clipe, a încercat să-și mute gândurile de la joc și a privit în jur la sala mare, ca o provă de vapor, a castelului, la coronamentul gălbui al mugurilor-de-cenușă de afară, la șirurile de bănci pe jumătate neocupate, la gărzile imperiale și la oficialitățile judecătoare, la formele ca de coarne, mari și întunecate, ale echipamentelor de ecranare electronică aflate direct deasupra capului și la nenumărații oameni în diferite haine și straie. Toate s-au tradus într-un gând-joc, toate au fost văzute ca printr-un drog puternic care distorsiona orice vedea în analogii răsucite ale puterii de blocare exercitate asupra minții lui.

S-a gândit la oglinzi și la câmpuri inversoare, care ofereau o impresie mai artificială din punct de vedere tehnic, dar perceptibil mai reală; scris în oglindă, asta îi spune totul, scrisul pe dos era un scris obișnuit. A văzut torul închis al Realității nereale a lui Flere-Imsaho, și-a adus aminte de Chamlis Amalk-ney și de avertismentul ei privind duplicitatea, lucruri care nu însemnau nimic și totuși însemnau ceva, armonice ale gândirii lui.

Clic. Deconectat/conectat. Ca și cum ar fi fost o mașină. Desprinde-te de marginea curbei catastrofei și nu lua nimic altceva în seamă. A uitat totul și a făcut prima mutare pe care a văzut-o.

S-a uitat la mutarea pe care o efectuase. Nu era ceva ce ar fi făcut Nicosar.

O mutare arhetipală a Culturii. A simțit un gol în stomac. Sperase să acționeze altfel, mai bine.

S-a uitat încă o dată. Da, era o mutare tipică pentru Cultură, care măcar era una de *atac*; urmată de alte mutări

asemănătoare, avea să distrugă întreaga strategie pe care o concepuse până în acel moment, dar era tot ce putea face dacă voia să aibă măcar o frântură de șansă de a rezista în fața lui Nicosar. Trebuia să mimeze că în cumpănă erau foarte multe lucruri, să mimeze că lupta pentru Cultura întreagă, că era pornit să învingă, indiferent ce, cu orice chip…

Era totuși bine că, în cele din urmă, descoperise o manieră de joc.

Știa că va pierde, dar nu va suferi o înfrângere catastrofală.

Treptat, și-a remodelat întregul plan de joc pentru a reflecta etosul militantului din Cultură, făcând praf și abandonând zone întregi ale tablei în care comutatorul nu funcționa, retrăgându-se, regrupându-se și restructurând acolo unde se putea, sacrificând acolo unde era necesar, demolând și pârjolind acolo unde era nevoie. Nu a încercat să imite strategia brutală, dar devastatoare de atac-fugă, de revenire-invadare, aplicată de Nicosar, dar și-a organizat pozițiile și piesele după imaginea unei puteri care avea să facă față în cele din urmă unei asemenea ciomăgeli, dacă nu imediat, atunci ceva mai târziu, când va fi pregătită.

Într-un târziu a început să câștige puncte. Jocul era totuși pierdut, dar urma Tabla Devenirii la care, în cele din urmă, putea lupta de la egal la egal cu Nicosar.

Când era suficient de aproape pentru a-l observa pe apex, o dată sau de două ori a surprins o anumită expresie pe fața lui Nicosar, iar asta l-a convins că procedase corect, chiar dacă, într-un fel sau altul, era un lucru la care împăratul se așteptase. În expresia apexului și în situația de pe tablă exista o recunoaștere și chiar un soi de respect în mutările lui, o confirmare a faptului că luptau în condiții de egalitate.

Gurgeh a fost copleșit de senzația că devenise un cablu prin care trecea o energie teribilă; era un nor mare pregătit să lovească tabla cu fulgere, un val colosal care gonea pe ocean, îndreptându-se spre un țărm adormit, un puls uriaș de energie topită care își caută ieșirea din inima unei planete, un zeu care avea puterea de a distruge și de a crea după voia lui.

Pierduse controlul asupra glandelor secretoare de droguri; amestecul de substanțe chimice din fluxul sangvin preluase totul și își simțea creierul saturat de o idee acaparatoare, ca o febră: câștigă, domină, controlează, un set de unghiuri care

defineau o unică dorință, hotărârea absolută.

Pauzele și momentele în care dormea au devenit neimportante, erau doar intervale între viața reală a tablei și a jocului. Funcționa, vorbea cu drona, cu nava sau cu alți oameni, mânca, dormea și se plimba, dar toate acestea nu însemnau nimic; erau lipsite de orice importanță. Tot ce exista în jurul lui era doar un decor și un fundal pentru partidă.

A urmărit cum forțele rivale năvăleau și se retrăgeau pe tabla mare, iar acestea vorbeau un limbaj straniu, cântau un cântec ciudat, care era deopotrivă un set perfect de armonii și o bătălie pentru a controla scrierea temelor. Ceea ce vedea în fața lui era ca un singur organism uriaș; piesele păreau să se deplaseze de parcă ar fi posedat o voință care nu era nici a lui, nici a împăratului, ci ceva dictat în cele din urmă de jocul în sine, o expresie supremă a esenței lui.

A înțeles, și-a dat seama că și Nicosar înțelesese, dar se îndoia că mai putuse observa cineva. Erau ca o pereche de amanți secreți, aflați la adăpostul și în siguranța unui uriaș cuib, încleștați în fața a sute de oameni care îi priveau și care vedeau totul, dar nu puteau descifra nimic și nu aveau să priceapă niciodată lucrurile la care erau martori.

Jocul de pe Tabla Formei s-a încheiat. Gurgeh a pierdut, dar se retrăsese de pe marginea prăpastiei, iar avantajul pe care îl avea Nicosar înainte de partida de pe Tabla Devenirii era departe de a fi decisiv.

După încheierea acelui act, cei doi adversari s-au despărțit, pentru că actul final urma să înceapă. Epuizat și secătuit de puteri, dar fericit în gloria lui, Gurgeh a părăsit sala sub formă de provă, după care a dormit două zile. Drona l-a trezit.

— Gurgeh! Te-ai trezit? Ai încetat să mai fi atât de confuz?

— La ce te referi?

— La tine, la joc. Ce se petrece? Nici măcar nava nu a reușit să priceapă ce s-a întâmplat pe tabla aceea.

Cafenie și gri, zumzăind încet, drona zbura pe deasupra lui. Gurgeh s-a frecat la ochi și a clipit. Era dimineață, mai erau aproximativ zece zile până la sosirea focului. S-a simțit ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis mai puternic și mai adevărat decât realitatea.

Ridicându-se în capul oaselor, a căscat.

— Am fost confuz?
— Dor loviturile? E o supernovă orbitoare?
Zâmbind, Gurgeh s-a întins.
— Nicosar ia lucrurile în mod impersonal, a spus el ridicându-se din pat și lipăind cu picioarele desculțe până la fereastră.
A ieșit pe balcon. Flere-Imsaho a scos o exclamație de mulțumire și i-a aruncat o robă pe umeri.
— Dacă începi din nou să vorbești în cimilituri…
— Cimilituri? Gurgeh a sorbit aerul călduț. Și-a mișcat din nou brațele și umerii. Dronă, nu crezi că fortăreața asta e frumoasă? a spus el, aplecându-se peste balustrada din piatră și inspirând adânc. Se pricep să construiască fortărețe, nu-i așa?
— Presupun că da, dar Klaff nu a fost construit de oamenii imperiului. L-au luat de la altă specie umanoidă care obișnuia să organizeze aici ceremonii similare cu aceea pe care o organizează imperiul pentru încoronarea împăratului. Dar nu schimba subiectul. Te-am întrebat ceva. Ce înseamnă *stilul* ăsta? În ultimele zile te-ai comportat foarte confuz și ciudat. Îmi dau seama că te concentrai, de aceea nu am insistat, dar eu și nava am dori să aflăm ce ai de spus.
— Nicosar a interpretat rolul imperiului; așa se explică stilul lui. Nu am avut de ales și am devenit Cultura, de aici stilul meu. E foarte simplu.
— Nu am impresia asta.
— Rău. Gândește-te la asta ca la un fel de viol reciproc.
— Jernau Gurgeh, cred că ar trebui să-ți revii.
— Păi… a dat să spună el, apoi s-a oprit pentru a verifica. Exasperat, s-a încruntat. Mi-am revenit perfect, mașină proastă. Ce-ar fi să faci ceva util, de exemplu să-mi comanzi micul dejun?
— Am înțeles, stăpâne, a spus Flere-Imsaho pe un ton bosumflat și s-a retras spre interiorul camerei.
Gurgeh a privit tabla pustie a cerului albastru, dar mintea lui clocotea de planuri pentru jocul de pe Tabla Devenirii.

Flere-Imsaho l-a urmărit pe Gurgeh și a observat că, în zilele dintre cel de-al doilea meci și cel final, devenise mai încordat și mai absorbit în sine. Părea să nu mai audă ce i se spunea, trebuia să i se amintească să mănânce și să doarmă. Dronei nu-i venea să creadă, dar în două rânduri l-a văzut pe om stând cu o

expresie îndurerată pe față, privind în gol. Efectuând o scanare de la distanță cu ultrasunete, drona a descoperit că vezica lui era plină, gata să plesnească; a trebuit să i se spună să urineze! Gurgeh și-a petrecut toate zilele privind concentrat în gol sau studiind cu febrilitate reluări ale unor partide vechi. Și, deși probabil nu mai era drogat după somnul îndelungat, imediat după aceea a început să secrete din nou și nu s-a mai oprit. Drona și-a folosit efectorul pentru a monitoriza undele cerebrale ale lui Gurgeh și a descoperit că, nici măcar când părea să doarmă, nu avea un somn adevărat; părea a fi un vis lucid, controlat. Era evident că glandele lui secretoare de droguri funcționau cu furie tot timpul și pentru prima oară a constatat semne elocvente de folosire mai intensă de droguri în corpul lui Gurgeh decât în cel al adversarului său.

Cum putea să joace într-o asemenea stare? Dacă ar fi fost după ea, Flere-Imsaho l-ar fi împiedicat imediat pe Gurgeh să mai joace. Însă primise alte ordine. Drona avea alt rol de jucat și îl jucase, iar acum nu putea decât să aștepte și să vadă ce se va întâmpla.

La începutul partidei de pe Tabla Devenirii au asistat mai multe persoane decât la precedentele două; ceilalți jucători încă se străduiau să înțeleagă modul în care se desfășura acel joc ciudat, complicat și insondabil și voiau să vadă ce se va întâmpla la această tablă finală, la care împăratul începea cu un avantaj considerabil, dar la care străinul era cunoscut ca fiind deosebit de priceput.

Gurgeh a plonjat din nou în joc, la fel ca un animal amfibiu într-o apă primitoare. Preț de câteva mutări, s-a simțit propulsat strălucitor de sentimentul că revenise la elementul lui și la bucuria pură a competiției, fiind încântat de arcuirea tăriei și a puterii, de încordarea pregătitoare a pieselor și a locurilor, apoi a trecut de la acel stil de joc la treaba mai serioasă de a construi și a vâna, de a face și a conecta, de a distruge și a tăia, de a căuta și a distruge.

Tabla a devenit din nou o confruntare între Cultură și Imperiu. Peisajul era construit de către ambii jucători, un câmp de luptă: glorios, frumos și ucigător, imposibil de frumos, dulce și prădător, dar și dăltuit deopotrivă din credința lui Nicosar și a lui Gurgeh. O imagine a minţit lor, o hologramă de o coerență

neîntinată, arzând ca un val înalt de foc de-a latul tablei de joc, o hartă perfectă a peisajelor de gândire și credință din mințile lor.

Încă înainte de a-și da seama, Gurgeh a început mișcarea care însemna în același timp înfrângerea și victoria. Niciodată nu se mai văzuse pe o tablă de Azad ceva atât de complex, de subtil sau de frumos. Gurgeh credea acest lucru, știa asta. Trebuia să transforme totul în realitate.

Jocul a continuat.

Pauze, zile, seri, discuții, mese, veneau și plecau în altă dimensiune; ceva monocrom, o imagine plată, plină de granulații. *Gurgeh* se afla în cu totul alt loc. În altă dimensiune, în altă imagine. Țeasta lui devenise o umflătură având înăuntru o tablă de joc, persoana lui exterioară era doar o piesă care trebuia mutată de colo până colo.

Nu a vorbit cu Nicosar, însă au conversat unul cu celălalt, au transpus cel mai minunat texturat schimb de atitudini și sentimente prin intermediul acelor piese pe care le mutau și de care erau mișcați; un cântec, un dans, un poem perfect. Deja oamenii umpleau sala de joc în fiecare zi, absorbiți de lucrarea fabulos de uimitoare care căpăta formă în fața lor, încercând să citească poemul, să vadă mai profund în imaginea sa mișcătoare, să asculte acea simfonie, să atingă acea sculptură vie și, astfel, să înțeleagă.

*Jocul se va desfășura până la capă*t, a gândit Gurgeh într-o zi și, în același timp, banalitatea acelui gând l-a șocat, pentru că și-a dat seama că totul era pe sfârșite. Se atinsese punctul culminant. Era sfârșit, distrus, nu mai putea exista. Încă nu era terminat, dar se încheiase. L-a cuprins o tristețe nesfârșită, care l-a stăpânit ca pe o piesă și l-a făcut să se legene nesigur pe picioare, fiind cât pe ce să se prăbușească, astfel că s-a văzut silit să se îndrepte spre scaunul lui și să se așeze pe el ca un bătrân.

— Off… s-a auzit spunând.

S-a uitat spre Nicosar, dar acesta încă nu văzuse situația de pe tablă. Se uita la cărțile-element, încercând să găsească o cale de a modifica terenul din față înainte de următorul atac.

Lui Gurgeh nu i-a venit să creadă. Jocul se încheiase, chiar nu-și dăduse *nimeni* seama de asta? S-a uitat cu disperare în jur,

spre fețele oficialităților, ale spectatorilor, ale observatorilor și ale Judecătorilor. Ce se întâmplase cu toți? A privit din nou spre tablă, sperând cu disperare că îi scăpase ceva, că făcuse vreo greșeală care însemna că Nicosar mai putea face ceva, că dansul perfect ar fi putut continua încă o vreme. Nu a văzut nimic anapoda, totul era terminat. S-a uitat la timpul afișat pe tabela care prezenta punctajul. Momentul pauzei pentru acea zi se apropia în mod iremediabil. Se înserase, iar întunericul cobora cu repeziciune. A încercat să își aducă aminte ce zi era. Incandescența avea să sosească foarte curând, nu-i așa? Poate în acea noapte ori a doua zi. Ori sosise deja? Nu, ar fi băgat de seamă. Ferestrele înalte ale sălii-provă rămăseseră nezăvorâte și dădeau spre întunericul în care, împovărați de fructe, mugurii-de-cenușă așteptau.

Terminat terminat terminat. Jocul lui – al lor – frumos joc, terminat, mort. Ce făcuse? Și-a pus palmele strânse peste gură. *Nicosar, neghiobule!* Împăratul căzuse în plasă, înghițise nada, intrase în cursă și se lăsase atras, urmase parcursul și urma să fie sfârtecat în apropierea marelui podium, declanșând furtuni de țăndări înainte de izbucnirea focului.

Până atunci, multe imperii se prăbușiseră în fața unor barbari și aveau să se prăbușească din nou. Gurgeh știa asta încă din copilărie. Copiii Culturii învățau astfel de lucruri. Barbarii invadează, dar apoi sunt copleșiți. Nu întotdeauna; unele imperii se descompun și încetează să existe, dar multe dinte ele absorb populația cucerită, multe altele îi înglobează pe barbari și sfârșesc prin a-i cuceri. Îi fac să trăiască la fel ca oamenii pe care i-au pus să preia puterea. Arhitectura sistemului îi canalizează, îi momește, îi seduce și îi transformă, cerându-le ceea ce înainte nu puteau să dea, treptat însă fiind dispuși să ofere. Imperiul supraviețuiește, la fel și barbarii, dar imperiul nu mai există, iar barbarii nu pot fi găsiți nicăieri.

Cultura devenise imperiu, iar imperiul devenise un ținut al barbarilor. Nicosar afișa un aer triumfător, avea piese pretutindeni, se adapta, se schimba și se mișca pentru lovitura ucigătoare. Însă avea să fie schimbarea prin moarte pentru acele piese, nu puteau supraviețui așa cum erau; nu era evident acest lucru? Ele vor ajunge în stăpânirea lui Gurgeh sau a unor neutri, renașterea lor trebuia să fie sarcina lui. Joc terminat.

A simțit în nas o gâdilitură, de aceea, copleșit de tristețe că

jocul se încheiase, s-a așezat și a așteptat să-l podidească lacrimile.

Nicio lacrimă nu a apărut. O mustrare adecvată din partea organismului său, pentru că folosise atât de bine elementele, și prea multă apă. Va îneca atacurile lui Nicosar, împăratul se jucase cu focul și avea să fie învins. Nu merita lacrimi.

Ceva l-a părăsit pe Gurgeh, s-a retras, a ars până s-a stins, ceea ce a slăbit strânsoarea asupra lui. Încăperea era răcoroasă, cuprinsă de o prospețime a spiritului și de foșnetul coronamentului mugurilor-de-cenușă de afară, de dincolo de ferestrele înalte și late. Aflați în galerii, oamenii au început să vorbească încet.

S-a uitat în jur și l-a văzut pe Hamin stând în zona rezervată colegiilor. Bătrânul apex părea sfrijit, arăta ca o păpușă, carcasa minusculă și uscată a ceea ce fusese cândva, cu fața ridată și corpul diform. Gurgeh l-a privit fără sfială. Aceasta fusese una dintre fantomele lui? Se aflase acolo tot timpul? Mai trăia? Insuportabilul apex bătrân părea să stea cu ochii ațintiți exact spre centrul tablei și, în mod absurd, preț de o secundă, Gurgeh a crezut că bătrâna creatură era deja moartă și că oamenii împăratului îi aduseseră cadavrul uscat în sala în formă de provă de navă drept trofeu, ceea ce însemna umilirea supremă.

Apoi, goarna a sunat pentru a anunța încheierea jocului din acea seară, iar două gărzi imperiale au venit pentru a-l duce pe un cărucior pe apexul muribund. Hamin, uscat și ridat la față, s-a uitat o clipă în direcția lui.

Gurgeh s-a simțit ca și cum ar fi fost undeva departe, într-o călătorie din care tocmai se întorsese. S-a uitat la Nicosar, care se consulta cu doi consilieri, în vreme ce Judecătorii își notau pozițiile de la încheierea sesiunii, iar oamenii din galerii se ridicau și începeau să discute între ei. Oare își închipuise că Nicosar părea preocupat, ba chiar îngrijorat? Probabil că da. Brusc, i-a părut rău pentru împărat, pentru ceilalți, pentru toți.

A oftat și a simțit că asta părea să fie ultima suflare a unei mari furtuni care trecuse prin el. Și-a întins brațele și picioarele, apoi s-a ridicat. A privit tabla. Da, era sfârșitul. Reușise. Mai avea multe de făcut, trebuiau să se întâmple multe alte lucruri, dar Nicosar va pierde. Putea alege modul în care va pierde, să cadă în nas și să fie absorbit, să cadă pe spate și să fie călcat în picioare, să o ia razna și să distrugă totul, însă imperiul lui de pe

tablă era terminat.

Preț de o clipă, a întâlnit privirea împăratului. Din expresia de pe fața lui, și-a dat seama că Nicosar încă nu înțelesese pe deplin în ce situație se afla, dar a intuit că, la rândul lui, apexul îl citea și probabil putea vedea schimbarea petrecută în ființa lui, putea simți sentimentul victoriei... Gurgeh a coborât ochii pentru a evita acea privire neiertătoare, după care i-a întors spatele împăratului și a ieșit din sală.

Nu au urmat aclamații și nici felicitări. Nimeni altcineva nu putea vedea realitatea. Ca de obicei, Flere-Imsaho era preocupată, iritată, dar nici ea nu detectase nimic și a continuat să îl întrebe ce părere avea despre cursul jocului. Gurgeh a mințit. *Factorul Limitator* a socotit că lucrurile se apropiau de un deznodământ. Gurgeh nu s-a deranjat să îi spună adevărul. Totuși, se așteptase la mai mult din partea navei.

Cu mintea golită, a mâncat singur, și-a petrecut seara înotând într-un bazin aflat în adâncul castelului, săpat în roca pe care fusese construită fortăreața. Era singur, toți ceilalți se duseseră spre turnurile și parapetele castelului ori folosiseră mașini aeriene ca să urmărească strălucirea roșiatică dinspre apus, de unde se apropia Incandescența.

Gurgeh a înotat până a simțit că obosește, apoi s-a uscat și, purtând doar un șort, cămașă și un sacou ușor, s-a dus să se plimbe pe lângă curtina castelului.

Noaptea era întunecoasă din cauza plafonului de nori. Mai înalți decât zidurile exterioare, mugurii-de-cenușă ascundeau lumina îndepărtată a Incandenscenței care se apropia. Gărzile imperiale se aflau afară, asigurându-se că nimeni nu declanșa incendiul mai devreme decât trebuia; Gurgeh a fost silit să facă dovada că nu avea asupra sa ceva care să producă o scânteie sau o flacără, după care i s-a permis să iasă din castel, ale cărui obloane erau pregătite, iar pasarelele erau umede după testarea sistemelor de aspersare.

În semiîntunericul lipsit de orice adiere, mugurii-de-cenușă foșneau și scârțâiau, lăsând la vedere noi suprafețe uscate ca iasca în aerul încins, iar straturile de scoarță se desfăceau de pe bulbii mari cu lichid inflamabil care atârnau dedesubtul celor mai de sus ramuri. Aerul nopții era saturat de duhoarea amețitoare a sevei lor.

Peste antica fortăreață se așternuse o emoție tăcută, un sentiment religios de așteptare înspăimântată pe care chiar și Gurgeh îl percepea drept o schimbare palpabilă în acel loc. Șuieratul slab scos de aparatele de zbor care se întorceau la castel, trecând peste o porțiune de pădure udată, i-a amintit lui Gurgeh că toată lumea trebuia să fie în castel înainte de miezul nopții, astfel că el s-a retras încet, sorbind atmosfera de anticipare încremenită ca pe ceva neprețuit care nu putea dăinui multă vreme sau ca pe ceva cu care nu se va mai întâlni.

Cu toate acestea, nu era obosit; osteneala plăcută de după înot devenise doar un fel de senzație de fundal în corpul lui, de aceea, după ce a urcat treptele spre camera lui, nu s-a oprit acolo, ci, în timp ce goarna a răsunat, anunțând miezul nopții, a mers mai departe.

A ajuns în cele din urmă pe un parapet înalt, aflat dedesubtul unui turn mai mic. Pasarela circulară era umedă și întunecată. S-a uitat spre apus, unde o lumină roșiatică, slabă și estompată licărea la marginea cerului. Incandescența era încă departe, dincolo de orizont, iar strălucirea ei era reflectată de plafonul de nori ca un apus artificial și livid. În ciuda acelei lumini, Gurgeh era conștient de profunzimea și neclintirea nopții care se așternea în jurul castelului, aducând liniștea. A găsit o ușă în peretele de piatră și a urcat spre vârful turnului care avea mașiculiuri[1] în podea. S-a rezemat de parapet și a privit spre miazănoapte, unde se aflau dealurile scunde. A ascultat șiroitul unui aspersor aflat undeva dedesubt și foșnetele abia perceptibile ale mugurilor-de-cenușă, care se pregăteau să fie distruși. Dealurile erau aproape invizibile; a renunțat să le distingă și s-a întors din nou spre dâra puțin curbă de un roșu întunecat dinspre apus.

De undeva din castel s-a auzit sunetul unei goarne, apoi alt și alt trâmbițat. A auzit și alte zgomote; strigăte îndepărtate și zvonuri de pași în alergare, ca și cum castelul s-ar fi trezit din nou. S-a întrebat ce se întâmpla. Simțind brusc răcoarea nopții când s-a iscat o adiere ușoară dinspre răsărit, și-a încheiat nasturii sacoului.

Tristețea pe care o simțise nu îl părăsise cu totul; de fapt se

[1] Mașiculiu sau parapet cu deschizături – spațiu în podeaua ieșită în afară a unui turn, prin care apărătorii unui castel puteau arunca bolovani sau alte materiale asupra asediatorilor.

instalase mai adânc, devenind ceva mai puțin evidentă, dar mai durabilă. Cât de frumos fusese jocul, cât de mult îi plăcuse, ce exaltare trăise… însă doar încercând să îl ducă până la capăt, doar asigurându-se că bucuria va fi de scurtă durată. S-a întrebat dacă Nicosar își dăduse deja seama de deznodământ; trebuia să aibă măcar o bănuială. S-a așezat pe o bancă din piatră.

Pe neașteptate, Gurgeh și-a dat seama că Nicosar îi va lipsi. Într-un anumit fel, se simțea mai apropiat de împărat decât de oricine altcineva; acea partidă creease o intimitate profundă, care îi făcuse pe amândoi să împărtășească experiențe și senzații despre care Gurgeh se îndoia că ar fi putut să se nască în relația cu altcineva.

În cele din urmă, a oftat, s-a ridicat de pe bancă, s-a apropiat din nou de parapet și a privit în jos, spre aleea pavată de la poalele turnului. Acolo stăteau două gărzi imperiale, abia vizibile în lumina care se revărsa pe ușa deschisă a turnului. Cei doi, cu fețe palide, stăteau cu capetele date pe spate și se uitau la el. Nu a știut dacă era cazul să fluture o mână spre ei. Unul dintre ei a ridicat un braț; o lumină orbitoare a țâșnit spre Gurgeh, care și-a dus o mână la ochi pentru a și-i feri. O a treia siluetă, mai întunecată și mai scundă, pe care Gurgeh nu o observase până atunci, a mers spre turn și a intrat pe ușă. Fasciculul lanternei s-a stins. Cele două gărzi și-au ocupat pozițiile de o parte și de alta a ușii turnului.

În interiorul turnului s-au auzit pași. Gurgeh s-a așezat din nou pe banca din piatră și a așteptat.

— Morat Gurgeh, bună seara.

Era Nicosar; silueta întunecată, ușor adusă de spate, a împăratului a apărut pe turn.

— Înălțimea Voastră…

— Rămâi așezat, Gurgeh, i-a spus Nicosar cu glas slab. Apoi s-a așezat pe bancă alături de el.

Fața lui, ca o lună albă și neclară, era iluminată doar de strălucirea slabă care venea dinspre scara turnului. Gurgeh s-a întrebat dacă Nicosar îl putea vedea. Împăratul și-a îndreptat privirea spre pata de culoare carmin, lată cât orizontul.

— Gurgeh, s-a încercat asasinarea mea, a spus împăratul încet.

— Un aten… a rostit Gurgeh, îngrozit. Sunteți teafăr,

Înălțimea Voastră?

Nicosar a întors fața ca o lună spre el.

— Sunt nevătămat. Apoi apexul a ridicat o mână. Și, te rog, fără „Înălțimea Voastră” în aceste momente. Suntem singuri, asta nu înseamnă încălcare a protocolului. Voiam să-ți explic de ce s-a instituit legea marțială în castel. Garda imperială a preluat comanda. Nu anticipez alt atac, dar trebuie să fiu precaut.

— Dar cine a vrut să facă așa ceva? Cine te-a atacat?

Nicosar a privit spre miazănoapte, către dealurile care nu se vedeau.

— Credem că vinovații au încercat să scape de-a lungul viaductului, spre lacurile-rezervor, de aceea am trimis niște gărzi acolo. S-a întors încet spre Gurgeh și a coborât glasul. M-ai pus într-o situație interesantă, Morat Gurgeh.

— Eu… Gurgeh a oftat și a coborât ochii spre picioare. Da. A aruncat o privire spre fața rotundă a împăratului. Îmi pare rău, vreau să spun că partida… e aproape sfârșită.

Și-a auzit vocea scăzând și nu a găsit tăria de a se uita la Nicosar.

— Ei bine, vom vedea, a spus încet împăratul. S-ar putea ca mâine-dimineață să am o surpriză pentru tine.

Gurgeh a rămas uimit. Nu putea vedea clar fața palidă a apexului pentru a-i descifra expresia, dar Nicosar vorbea serios? Sigur își dăduse seama că situația lui era lipsită de orice speranță; văzuse el ceva ce lui îi scăpase? A început să se simtă îngrijorat. Nu cumva fusese prea sigur de el? Nimeni altcineva nu observase ceva, nici măcar nava, dacă se înșela? A vrut să revadă tabla, însă chiar și imaginea imperfectă ca detalii pe care o avea în minte era suficient de precisă pentru a arăta cum stăteau lucrurile; înfrângerea lui Nicosar era implicită, dar sigură. Era convins că împăratul nu avea nicio șansă de a se salva, jocul *trebuia* să se încheie.

— Spune-mi ceva, Gurgeh, a zis Nicosar cu glas stăpânit. Cercul alb al feței lui s-a întors din nou spre el. De cât timp înveți jocul?

— Ți-am spus adevărul, de doi ani. Intensiv, dar…

— Nu mă minți, Gurgeh. Nu mai are rost.

— Nicosar, nu te-aș minți tocmai pe tine.

Nicosar a clătinat rar din cap.

— Cum dorești. A rămas tăcut câteva momente. Cred că ești foarte mândru de Cultura ta.

A pronunțat cuvântul Cultură cu un dispreț pe care Gurgeh l-ar fi găsit comic dacă nu ar fi fost rostit cu o sinceritate evidentă.

— Mândru? a repetat el. Nu știu. Nu am construit-o eu, s-a întâmplat să mă nasc acolo și…

— Nu face pe prostul, Gurgeh. Mă refer la mândria de a face parte din ceva. Mândria de a-ți reprezenta poporul. Vrei să-mi spui că nu simți așa ceva?

— Eu… puțin, probabil că da, dar nu am venit aici ca susținător al unei cauze, Nicosar. Nu mă reprezint decât pe mine. Sunt aici pentru a juca, nimic mai mult.

— Nimic mai mult, a repetat Nicosar cu glas slab. Ei bine, presupun că trebuie să spunem că ai jucat bine.

Lui Gurgeh îi părea rău că nu-i vedea fața. Detectase o șovăială în glasul lui? îi tremurase vocea?

— Mulțumesc. Dar jumătate din merit pentru calitatea jocului îți aparține… mai mult de jumătate, pentru că ai stabilit…

— Nu am nevoie de *laudele* tale!

Și Nicosar a mișcat fulgerător o mână, lovindu-l pe Gurgeh peste gură. Inelele grele i-au zgâriat obrazul și buzele.

Stupefiat și amețit de șoc, Gurgeh a fost aruncat în spate. Nicosar a sărit în picioare și s-a apropiat de parapet, unde și-a așezat mâinile ca niște gheare pe piatra întunecată. Gurgeh și-a pipăit fața însângerată. Mâna îi tremura.

— Morat Gurgeh, mă dezguști, a spus Nicosar, privind spre lumina roșiatică dinspre apus. Moralitatea ta oarbă și insipidă nici măcar nu poate justifica succesul tău de aici și tratezi acest joc-bătălie ca pe un dans scabros. Jocul este creat pentru a fi luptat, dar tu ai încercat să îl seduci. L-ai pervertit, ai înlocuit jocul nostru sfânt cu pornografia ta mizerabilă… l-ai pângărit… *masculule*.

Gurgeh și-a șters sângele de pe buze. Se simțea amețit, iar mintea i se învârtea.

— S-ar putea să… îl vezi așa în aceste momente, Nicosar. A înghițit o parte din sângele gros și sărat din gură. Nu cred că ești întru totul drept cu…

— *Drept*? a strigat împăratul, venind în fața lui Gurgeh și blocându-i vederea spre focul îndepărtat. De ce trebuie ceva să

fie *drept?* Viața e dreaptă? A întins o mână, l-a apucat pe Gurgeh de păr și l-a smucit. Este? Este?

Gurgeh s-a lăsat zguduit. După un moment, Nicosar i-a dat drumul, apoi și-a ținut mâna departe de corp, ca și cum ar fi atins ceva murdar. Gurgeh și-a dres glasul.

— Nu, viața nu e dreaptă. Nu în mod intrinsec.

Exasperat, apexul s-a întors spre parapet, prinzând strâns între mâini coama de piatră.

— E ceva ce putem încerca să facem din ea, a continuat Gurgeh. Un scop către care să tindem. Poți alege să faci asta sau nu. Noi am ales. Îmi pare rău că ne consideri atât de respingători din cauza asta.

— „Respingător” nu exprimă ceea ce simt față de prețioasa voastră Cultură, Gurgeh. Nu cred că există cuvinte pentru a-ți explica ce simt față de Cultura voastră. Nu știți ce este aceea glorie, mândrie, credință. Aveți putere, am văzut asta, știu ce puteți face, dar sunteți neputincioși. Și așa veți rămâne. Cei docili, patetici, înspăimântați și lași nu pot rezista multă vreme, indiferent cât de impresionante și teribile sunt mașinile în interiorul cărora se târăsc. În cele din urmă, vă veți prăbuși, nici măcar mașinăriile voastre sclipitoare nu vă vor putea salva. Supraviețuiesc doar cei puternici. Asta ne învață viața, Gurgeh, asta ne arată jocul. Luptă ca să domini, luptă ca să-ți arăți valoarea. Astea nu sunt cuvinte goale, ele reprezintă adevărul!

Gurgeh a urmărit mâinile palide încleștate pe piatra neagră. Ce îi putea spune acestui apex? Era cazul să discute metafizică în acele momente, folosind instrumentul imperfect al limbajului, când ei își petrecuseră ultimele zece zile creând perfecta imagine a filosofiilor lor potrivnice pe care erau capabili să le exprime, probabil, sub orice formă?

La urma urmelor, ce îi putea spune? Că inteligența poate depăși și forța oarbă a evoluției, cu accentul ei asupra mutațiilor, a luptei și a morții? Că o cooperare conștientă era mai eficientă decât concurența sălbatică? Că Azad putea fi mult mai mult decât o bătălie, dacă era folosit pentru a spune ceva, a comunica și a defini? El făcuse toate acestea și exprimase totul mai bine decât ar fi reușit acum.

— Gurgeh, nu ai învins, a spus Nicosar încet, cu glas răgușit, aproape spart. Cei ca tine nu vor învinge niciodată. S-a întors și l-a privit de sus. Biet mascul jalnic. Joci jocul, dar nu înțelegi

nimic din toate astea, așa este?

Gurgeh a sesizat în glasul lui o nuanță care sugera o milă sinceră.

— Cred că ai hotărât deja că nu voi câștiga, i-a spus el lui Nicosar.

Împăratul a râs și s-a întors din nou cu fața spre incendiul lat cât continentul, aflat încă dincolo de orizont. Sunetul s-a stins cu un fel de tuse. Nicosar a făcut un semn cu mâna spre Gurgeh.

— Neamul vostru nu va înțelege niciodată. Veți fi doar folosiți. A clătinat din cap. Întoarce-te în camera ta, *morat*. Ne vedem mâine-dimineață. Apexul cu fața ca o lună a privit lung spre orizont și spre lucirea roșiatică reflectată de burțile norilor. Până atunci focul va ajunge aici.

Gurgeh a așteptat un moment. Era ca și cum ar fi plecat deja; s-a simțit respins, uitat. Nici ultimele cuvinte ale lui Nicosar nu sunaseră ca și cum i-ar fi fost adresate lui.

S-a ridicat tăcut și a coborât treptele turnului luminat slab. Cele două gărzi stăteau impasibile în dreptul ușii de la poalele turnului. Gurgeh a ridicat ochii spre vârful turnului și l-a văzut pe Nicosar pe parapet, privind spre focul care se apropia și strângând între degete piatra rece. S-a uitat la el câteva secunde, apoi s-a întors și a plecat, mergând pe coridoare și prin săli, unde mișunau gărzile imperiale, trimițând oamenii în camerele lor și încuind ușile, veghind fiecare scară și lift și aprinzând toate luminile, astfel încât castelul ardea în noapte ca o uriașă corabie din piatră care plutea pe o mare cu ape de culoarea aurului întunecat.

Când a ajuns în cameră, Gurgeh a găsit-o pe Flere-Imsaho urmărind pe canale de știri. Ea l-a întrebat din ce cauză se produsese acea agitație în castel. Gurgeh i-a spus.

— Nu poate fi chiar atât de rău, a spus drona și a făcut o mișcare sugerând ridicarea din umeri. S-a uitat din nou la ecran. Nu se difuzează muzică marțială. Cu toate astea, nu este posibilă comunicarea cu exteriorul. Ce-ai pățit la gură?

— Am căzut.

— Hmm.

— Putem lua legătura cu nava?

— Desigur.

— Anunț-o să se pregătească. S-ar putea să avem nevoie de ea.

— Hopa, ai început să devii precaut. Am înțeles.

S-a dus să se culce, dar a rămas treaz și a ascultat urletul tot mai puternic al vântului.

Rămas în vârful turnului înalt, apexul a urmărit orizontul câteva ore, părând una cu piatra, o statuie palidă sau un copac mic, născut dintr-o sămânță rătăcită. Vântul dinspre răsărit s-a întețit, smucind hainele de culoare închisă ale siluetei neclintite și urlând în jurul castelului, deopotrivă întunecat și luminat, trecând prin coronamentul alcătuit de mugurii-de-cenușă care se legănau, scoțând un zgomot ca al mării.

Au sosit zorile. Acestea au luminat întâi norii, după care au tivit cu auriu marginea orizontului limpede dinspre răsărit. În același timp, dinspre apus, unde pământul sclipea roșiatic, a apărut un reflex galben-oranj arzător, care a părut nehotărât și ezitant, a dispărut, apoi a revenit, mai sclipitor și foarte întins.

Silueta din vârful turnului s-a retras din fața acelei despicături tot mai largi apărute în cerul roșu-închis și, aruncând o privire scurtă înapoia sa, către zori, s-a legănat nesigur un moment, ca și cum ar fi fost prins între fluviile rivale de lumină care curgeau dinspre cele două părți luminate ale orizontului.

În fața camerei lui au sosit două gărzi. Au descuiat ușa și i-au spus că el și mașina sunt convocați în sala în formă de provă. Gurgeh era îmbrăcat în roba azadiană. Gărzile i-au spus că împăratul avea plăcerea de a anunța că în jocul din acea dimineață se va renunța la robele statutare. Gurgeh s-a uitat la Flere-Imsaho și s-a dus să se schimbe. A îmbrăcat o cămașă curată, pantaloni și sacoul ușor pe care îl purtase în noaptea precedentă.

— Așadar, în cele din urmă, am șansa să asist la spectacol. Ăsta zic și eu cadou, a spus Flere-Imsaho în timp ce se îndreptau spre sala de joc.

Gurgeh nu a zis nimic. Gărzile escortau grupuri de oameni pe care le aduceau din diferite părți ale castelului. Afară, dincolo de ușile și ferestrele deja cu obloanele trase, vântul urla.

Gurgeh nu a avut chef de mic dejun. Nava îl contactase în acea dimineață și îl felicitase. În cele din urmă, înțelesese. De fapt, socotea că exista o cale pentru Nicosar, însă doar pentru a obține o remiză. Și niciun creier uman nu putea găsi soluția

necesară. Nava își reluase tiparul de menținere a vitezei maxime, pregătită pentru a sosi în momentul în care ar fi simțit ceva rău. Urmărea totul prin ochii lui Flere-Imsaho.

Când au ajuns la sala-provă a castelului și la Tabla Devenirii, au constatat că Nicosar era deja acolo. Apexul purta uniforma de comandant suprem al Gărzii Imperiale, o îmbrăcăminte ușor amenințătoare, pentru că avea la brâu și sabia de ceremonie. Cu sacoul lui vechi, Gurgeh s-a simțit ca un sărăntoc. Sala-provă era aproape plină. Escortați de gărzile omniprezente, oamenii își ocupau locurile. Nicosar l-a ignorat pe Gurgeh; apexul discuta cu un ofițer al Gărzii.

— Hamin! a spus Gurgeh, apropiindu-se de locul unde stătea bătrânul apex, chiar în primul rând, având corpul minuscul răsucit, zbârcit și lipsit de speranță, și fiind încadrat de două gărzi robuste.

Fața lui era smochinită și gălbuie. Una dintre gărzi a întins o mână pentru a-l împiedica pe Gurgeh să se apropie mai mult. A rămas în fața băncii și s-a lăsat pe vine pentru a privi fața ridată a bătrânului rector.

— Hamin, mă auzi?

În mod absurd, a crezut din nou că apexul era mort, dar ochii lui mici au tresărit și unul dintre ei s-a deschis; avea o culoare roșie-gălbuie și era lipicios din cauza unei secreții cristaline. Hamin a mișcat puțin capul care părea stafidit.

— Gurgeh...

Hamin a închis ochii și a dat din cap. Gurgeh a simți mâna cuiva pe mâneca sacoului, apoi a fost condus la locul său de la marginea tablei.

Ferestrele de la balconul sălii-provă erau închise, iar foile de geam scoteau zgomote în ramele din metal, dar obloanele contrafoc nu fuseseră coborâte. Afară, sub cerul plumburiu, mugurii-de-cenușă se cutremurau în furtună. Iar zgomotul vântului alcătuia un fundal sonor grav pentru conversațiile cu ton reținut ale oamenilor care își căutau locuri în sala spațioasă.

— N-ar fi trebuit coborâte obloanele? a întrebat-o Gurgeh pe dronă.

S-a așezat pe scaun. Bâzâind și scoțând pocnete, Flere-Imsaho plutea în spatele lui. Judecătorul și ajutoarele lui verificau pozițiile pieselor.

— Ba da, i-a răspuns Flere-Imsaho. Focul e la mai puțin de

două ore depărtare. Dacă trebuie, obloanele pot fi coborâte în ultimele minute, dar de obicei nu se așteaptă chiar atât de mult. Gurgeh, dacă aș fi în locul tău, eu aș fi precaută. Din punct de vedere legal, împăratul nu are dreptul să apeleze la opțiunea fizică, dar se întâmplă ceva ciudat. Simt asta.

Gurgeh a vrut să spună ceva usturător despre simțurile dronei, dar stomacul îi fierbea și a simțit și el ceva anapoda. A aruncat o privire spre banca pe care ședea Hamin. Smochinitul apex nu se clintise. Încă ținea ochii închiși.

— Mai este ceva, a spus Flere-Imsaho.

— Ce anume?

— Acolo, pe tavan, a apărut un dispozitiv suplimentar.

Gurgeh a privit pe furiș spre tavan. Încâlceala de fire ale MEC[2] și ale echipamentelor de ecranare părea să arate la fel cum o știa Gurgeh, dar oricum nu se uitase prea atent până atunci.

— Ce fel de aparatură? a întrebat el.

— Ceva care este îngrijorător de opac față de senzorii mei, lucru care nu ar trebui să se întâmple. Iar colonelul acela din Gardă are fixat la ureche un microfon cu dispozitiv optic.

— Ofițerul care discută cu Nicosar?

— Da. Asta nu este cumva împotriva regulilor jocului?

— Probabil că da.

— N-ai vrea să ridici problema față de Judecător?

Judecătorul stătea la marginea tablei, între două gărzi masive. Arăta înspăimântat și sumbru. Când s-a uitat spre Gurgeh, privirea lui a părut că trece prin el.

— Am sentimentul că nu ar avea niciun rost, a spus Gurgeh în șoaptă.

— Și eu la fel. Vrei să-i spun navei să vină?

— Poate ajunge aici înaintea focului?

— La țanc.

Gurgeh nu a simțit nevoia să se gândească prea mult.

— Fă-o, a spus el.

— Am transmis semnalul. Mai ții minte instrucțiunile pe care ți le-am dat cu privire la implant?

— Cât se poate de bine.

— Grozav, a spus Flere-Imsaho cu acreală în voce. O dislocare cu mare viteză dintr-un mediu ostil, în care există un efector de zonă gri. Exact ce-mi trebuia.

---

[2] Modul electronic de control.

Sala se umpluse, astfel că ușile s-au închis. Judecătorul s-a uitat cu dezaprobare spre colonelul Gărzii care stătea în apropierea lui Nicosar. Ofițerul a dat imperceptibil din cap. Judecătorul a anunțat reînceperea partidei.

Nicosar a făcut două mutări lipsite de importanță. Gurgeh nu a reușit să înțeleagă ce anume țintea împăratul. Încerca să realizeze ceva, dar ce? Nu părea să aibă nicio legătură cu ideea de a câștiga partida. S-a străduit să surprindă privirea lui Nicosar, dar acesta a refuzat să se uite spre el. Gurgeh și-a trecut o mână peste buza și obrazul zgâriate urât. *Am devenit invizibil*, a gândit el.

În furtuna de afară, mugurii-de-cenușă se zbăteau și se cutremurau; frunzele lor se desfăcuseră la maximum și – biciuite de vânt – păreau neclare și amestecate, ca un organism uriaș de un galben mat, care tremura și căuta ajutor dincolo de zidurile castelului. Gurgeh a simțit că spectatorii din sală se foiesc neliniștiți, murmurând unul către altul, aruncând priviri spre ferestrele peste care nu se trăseseră obloanele. Cu armele pregătite de tragere, gărzile stăteau neclintite la ușile de ieșire din sală.

Nicosar a făcut alte mutări, plasând cărți-element în anumite poziții. Gurgeh nu a reușit să înțeleagă rostul acelor manevre. Zgomotul furtunii de afară, dincolo de ferestrele care se zgâlțâiau, era suficient de puternic pentru a acoperi glasurile persoanelor din sală. Mirosul sevelor și al sucurilor volatile ale mugurilor-de-cenușă pătrunsese în încăpere, iar câteva fragmente din frunzele lor reușiseră, nu se știa cum, să ajungă înăuntru, înălțându-se și plutind, purtate de curenții de aer din sala mare.

Sus, pe cerul întunecat ca piatra de dincolo de ferestre, o strălucire arzătoare portocalie a iluminat norii. Gurgeh a început să transpire, s-a apropiat de tablă, a făcut câteva mișcări de răspuns, încercând să îl atragă pe Nicosar în luptă. A auzit pe cineva din galeria observatorilor strigând ceva, după care acesta a fost redus la tăcere. Gărzile stăteau tăcute, extrem de vigilente, la uși și în jurul tablei de joc. Colonelul Gărzii cu care stătuse de vorbă Nicosar se afla acum în apropierea împăratului. Când s-a întors la scaunul lui, lui Gurgeh i s-a părut că vede lacrimi pe obrajii ofițerului.

Până în acel moment, Nicosar stătuse pe scaun. La un

moment dat s-a ridicat, a luat patru cărți-element și a pășit spre mijlocul terenului gradat.

Lui Gurgeh i-a venit să strige sau să sară, să facă orice. Însă s-a simțit țintuit de scaun. Gărzile din sală deveniseră încordate, iar mâinile împăratului tremurau vizibil. Furtuna de afară biciuia mugurii-de-cenușă precum ceva conștient și nemilos; o suliță de culoare portocaliu a făcut un salt mare peste coroanele plantelor, s-a zbătut pentru o clipă când s-a izbit de zidul de întuneric din spatele ei, după care a coborât, dispărând.

— Doamne, a șoptit Flere-Imsaho. Focul e doar la cinci minute depărtare.

— Poftim? a spus Gurgeh și a aruncat o privire spre mașină.

— Cinci minute, a spus drona, înghițind în sec foarte realist. Focul ar trebui să se afle la aproape o oră distanță. Nu se poate să fi ajuns aici atât de repede. Înseamnă că au declanșat un nou front de incendiu.

Gurgeh a închis ochii. A simțit minuscula umflătură sub limba uscată ca iasca.

— Și nava? a spus el, deschizând din nou ochii.

Drona a rămas tăcută câteva clipe.

— … nicio șansă, a spus ea cu glas monoton, resemnat.

Nicosar s-a oprit. A plasat o carte-de-foc pe un simbol al apei care exista deja pe tablă, într-o cută a terenului înalt. Colonelul Gărzii și-a întors capul puțin într-o parte, mișcându-și buzele ca și cum ar fi suflat o urmă de praf de pe gulerul uniformei.

Nicosar s-a ridicat, a privit roată, a lăsat impresia că ascultă ceva, dar a auzit doar zgomotul urlător al furtunii.

— Tocmai am detectat un puls infrasonic, a spus Flere-Imsaho. Asta a fost o explozie, la un kilometru spre miazănoapte. Viaductul.

Gurgeh a văzut neajutorat cum Nicosar s-a apropiat încet de o altă poziție de pe tablă și a plasat o carte peste alta, foc peste aer. Colonelul a vorbit din nou în microfonul instalat aproape de umărul lui. Castelul s-a cutremurat, o serie de lovituri au răsunat de-a lungul sălii.

Piesele de pe tablă s-au clătinat, oamenii s-au ridicat în picioare și au început să strige. Foile de geam ale ferestrelor au crăpat în ramele lor și au fost azvârlite pe dalele sălii, permițând glasului țipător al furtunii arzătoare să pătrundă înăuntru odată cu o ploaie deasă de frunze. O linie de flăcări a izbucnit

deasupra coroanelor copacilor, umplând baza orizontului negru și clocotitor cu foc.

Apoi, împăratul a plasat următoarea carte-foc pe pământ. Castelul a părut că se mută din loc sub tălpile lui Gurgeh. Vântul a pătruns prin ferestre și, ca o invazie absurdă și de neoprit, a făcut piesele mai ușoare de pe tablă să se rostogolească și robele judecătorului și ale ajutoarelor lui să fluture nebunește. Oamenii au început să se ridice de pe băncile din galerii, călcându-se în picioare pentru a ajunge la ușile de ieșire în fața cărora gărzile își scoseseră armele.

Cerul era inundat de flăcări.

Nicosar s-a uitat la Gurgeh în timp ce și-a plasat ultima carte-foc peste elementul-fantomă, viața.

— Totul arată din ce în ce mai rău. Gurgeh… a spus Flere-Imsaho, cu voce spartă, scârțâind.

Gurgeh s-a răsucit și a văzut drona masivă tremurând în aer, înconjurată de o aură strălucitoare de foc verde.

Gărzile au început să tragă. Ușile au fost deschise brusc, iar azadienii au năvălit prin ele călcându-se în picioare, însă în sală, gărzile au ajuns pe toată tabla, trăgând spre galerii și bănci, dezlănțuind foc de lasere spre mulțimea care încerca să scape, doborând apexii, femelele și masculii, care țipau, cu o furtună de lumini și detonări asurzitoare.

— Gurrrr! a țipat Flere-Imsaho.

Carcasa ei, de o strălucire roșiatică închisă, a început să fumege. Transfigurat, Gurgeh urmărea totul. Înconjurat de gărzi, Nicosar stătea în centrul tablelor și îi zâmbea.

Focul ardea bezmetic deasupra mugurilor-de-cenușă. Sala s-a golit după ce ultimii azadieni au trecut împleticindu-se de pragul ușilor. Flere-Imsaho a rămas suspendată în aer, a licărit în diverse culori, portocaliu, galben și alb, apoi a început să se ridice, iar din ea, învăluită brusc de flăcări și fum, au căzut picături de material topit pe tabla de joc. La fel de neașteptat, a accelerat de-a latul sălii, ca și cum ar fi fost prinsă de o mână invizibilă. S-a izbit de peretele din partea opusă și a explodat, scoțând o lumină orbitoare și producând o undă de șoc, care aproape că l-a azvârlit pe Gurgeh de pe scaunul pe care rămăsese așezat.

Gărzile din jurul împăratului au părăsit tabla de joc și s-au urcat pe bănci și galerii, ucigându-i pe cei răniți. L-au ignorat pe

Gurgeh. Zgomotele împușcăturilor au răsunat cu ecou prin ușile care dădeau spre restul castelului, unde morții, purtând haine sclipitor colorate, zăceau ca un covor obscen.

Nicosar a pășit încet spre Gurgeh, oprindu-se doar pentru a atinge ușor cu cizmele câteva piese ale jocului Azad în timp ce înainta; a călcat chiar și o mică băltoacă de metal topit pe care Flere-Imsaho o lăsase în urma ei. Apoi, cu un aer aproape nepăsător, și-a scos sabia de la brâu.

Gurgeh s-a prins cu mâinile de brațele scaunului. Afară, infernul scotea urlete spre cer. Frunzele se răsuceau prin sală ca o ploaie uscată, fără sfârșit. Nicosar s-a oprit în fața lui Gurgeh. I-a zâmbit. Acoperind urletul furtunii, a strigat:

— Ești surprins?

Aproape incapabil să vorbească, Gurgeh a rostit totuși cu glas răgușit:

— Ce ai făcut? Și de ce?

Nicosar a ridicat din umeri.

— Am făcut ca jocul să fie adevărat, Gurgeh.

Contemplând acel carnaj, și-a plimbat privirea prin sală. Acum rămăseseră singuri; gărzile se răspândiseră prin tot castelul ucigând.

Cei căzuți zăceau pretutindeni, împrăștiați pe podea și în galerii, prăbușiți peste spătarele scaunelor sau ale băncilor, ghemuiți în colțuri, răsfirați ca niște X-uri pe dalele de piatră, având robele pătate în roșu-închis după ce fuseseră străpunși de razele arzătoare ale laserelor. Din lemnăria spintecată și din îmbrăcămintea care ardea înăbușit se înălța fum; întreaga sală se umpluse de mirosul cărnii arse.

Nicosar a cântărit sabia grea, cu lamă dublă, în mâna înmănușată și a zâmbit întristat spre ea. Gurgeh a simțit o durere lăuntrică și și-a văzut mâinile tremurând. A perceput un gust ciudat, metalic, și, la început, a crezut că implantul era respins și ieșea dintr-un motiv neștiut, apoi și-a dat seama că nu era vorba de așa ceva, de aceea a înțeles, pentru prima oară în viață, că spaima avea un anumit gust.

Nicosar a scos un oftat abia auzit, s-a așezat în fața lui Gurgeh, astfel încât a lăsat impresia că ocupa tot câmpul vizual al omului Culturii, și a îndreptat sabia încet spre el.

Dronă! a gândit Gurgeh. Însă ea era doar o pată de funingine pe peretele din cealaltă parte a sălii.

Navă! Însă implantul de sub limbă a rămas tăcut, iar *Factorul Limitator* se afla la ani-lumină departe de el.

Vârful sabiei, aflat la câțiva centimetri de pântecul lui Gurgeh, a început să se ridice, trecând încet peste pieptul lui, spre gât. Nicosar a deschis gura, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, apoi a clătinat din cap, parcă exasperat, și a dat să îl împungă cu sabia. Gurgeh a lovit în față cu ambele picioare, izbindu-l pe împărat în burtă. Nicosar s-a îndoit de mijloc, iar Gurgeh a fost propulsat înapoi din scaun. Șuierând, sabia i-a trecut pe deasupra capului.

În timp ce scaunul înalt s-a prăbușit, Gurgeh a continuat să se rostogolească, apoi a sărit în picioare. Nicosar era încă îndoit de mijloc, dar nu scăpase sabia din mână. A pornit clătinându-se spre Gurgeh, rotind sabia deasupra capului, ca și cum între ei s-ar fi aflat dușmani invizibili. Gurgeh a fugit; întâi spre lateral, apoi de-a curmezișul tablei, îndreptându-se către ușile sălii. În spatele lui, dincolo de ferestre, focul de deasupra coamelor mugurilor-de-cenușă, care se agitau frenetic, ascundea norul negru de fum; dogoarea devenise ceva fizic, o apăsare pe piele și ochi. Cu un picior, Gurgeh a călcat pe o piesă a jocului care, împinsă de vânt, se rostogolise pe tablă; a alunecat pe ea și a căzut.

Împleticindu-se, Nicosar a pornit după el.

Echipamentul de ecranare a scos un scheunat, apoi a bâzâit și din el a ieșit fum. În jurul mașinăriei atârnate a jucat un fulger albastru, furios.

Nicosar nu a observat asta, s-a azvârlit înainte spre Gurgeh, care s-a retras împingându-se cu picioarele. Sabia a izbit tabla, la câțiva centimetri de capul său. Gurgeh s-a adunat de pe jos și a sărit peste o secțiune ridicată a tablei. Nicosar s-a îndreptat spre el, călcând totul în picioare.

Echipamentul de ecranare a explodat. S-a prăbușit peste tabla de joc cu un torent de scântei și a zdrobit mijlocul terenului multicolor, la câțiva metri în fața lui Gurgeh, care s-a văzut silit să se oprească și să se întoarcă. A rămas față în față cu Nicosar.

Ceva albicios a apărut fulgerător prin aer.

Nicosar a ridicat sabia deasupra capului.

Lama sabiei a plesnit, tăiată de un câmp verde-gălbui, care a licărit. Nicosar a simțit că sabia era mai ușoară și, nevenindu-i

să creadă, a ridicat ochii. Lama atârna inutilă în aer, suspendată de micul disc alb care era Flere-Imsaho.

— Ha-ha-ha, a bubuit glasul dronei, acoperind urletul vântului.

Nicosar a aruncat mânerul sabiei spre Gurgeh; un câmp verde-gălbui l-a prins și l-a propulsat înapoi spre împărat, însă acesta a reușit să se aplece. Într-o adevărată furtună de fum și frunze, împăratul a traversat nesigur tabla de joc. Mugurii-de-cenușă se zbăteau. În vreme ce zidul de flăcări se abătea asupra castelului, dintre trunchiurile copacilor au izbucnit explozii de alb și galben.

— Gurgeh! a spus Flere-Imsaho, apărând brusc în fața lui. Lasă-te la pământ și fă-te ghem. *Imediat!*

Gurgeh a urmat îndemnul dronei și s-a lăsat pe vine, cuprinzându-și genunchii cu brațele. Drona a rămas plutind deasupra lui, iar Gurgeh a văzut ceața unui câmp înconjurându-l.

Zidul de muguri-de-cenușă se sfărâma, dârele și izbucnirile flăcărilor se întindeau din spatele lor, cutremurându-i, sfâșiindu-i. Arșița părea că îi topește fața, pentru a ajunge la oasele craniului.

Profilată pe fundalul flăcărilor, a apărut o siluetă. Era Nicosar, care avea în mână un pistol mare cu laser luat de la una dintre gărzile lui. Stătea în lateralul ferestrelor, ținând arma cu ambele mâini și țintind atent către Gurgeh. Acesta s-a uitat la gura neagră a țevii armei, a văzut prin țeava largă de un deget, după care privirea i-a urcat spre fața apexului, care a apăsat pe trăgaci.

După aceea s-a văzut pe sine.

Și-a văzut chipul distorsionat doar atât cât să-și dea seama că, exact în clipa care ar fi adus moartea pentru el, Jernau Morat Gurgeh părea doar destul de surprins și în niciun caz ridicol, după care câmpul-oglindă a dispărut și l-a privit din nou pe Nicosar.

Apexul rămăsese exact în același loc, dar de data aceasta se legăna puțin. Însă mai era ceva nefiresc. Ceva se schimbase. Era foarte evident, dar Gurgeh nu și-a putut da seama ce anume.

Împăratul s-a tras înapoi pe călcâie și a privit cu ochi goi spre tavanul pătat de fum, de unde se prăbușise echipamentul de ecranare. Apoi pala de aer încins, ca de furnal, venită dinspre

ferestre l-a izbit, iar el s-a înclinat în față, către tabla de joc, și greutatea armei din mâna înmănușată l-a făcut să se dezechilibreze.

În acel moment, Gurgeh a văzut ceva: o gaură mică și neagră, fumegând, îndeajuns de mare ca în ea să intre un deget, chiar în mijlocul frunții apexului.

Cadavrul lui Nicosar s-a prăbușit pe tabla de joc cu un bufnet puternic, împrăștiind piesele.

Focul a pătruns apoi în sală.

Barajul alcătuit din muguri-de-cenușă a cedat în fața flăcărilor și a fost înlocuit de un val de lumină orbitoare și de o explozie de căldură care a lovit ca un baros. După aceea, câmpul din jurul lui Gurgeh s-a întunecat, sala și focul s-au estompat treptat, iar departe, undeva în mintea lui, a auzit un zumzet ciudat și s-a simțit secătuit, golit și epuizat.

Apoi, totul a dispărut pentru el și a urmat doar bezna.

A deschis ochii.

Stătea întins pe un balcon, sub o ieșitură proeminentă de piatră. Zona din jurul lui fusese măturată, curată, însă pretutindeni se vedea o pătură groasă de un centimetru de cenușă gri-închis. Era un peisaj monoton. Roca de sub el era caldă, aerul, răcoros și încărcat de fum.

Se simțea bine. Nu avea amețeli și nici dureri de cap.

S-a săltat în capul oaselor; ceva de pe piept a lunecat și s-a rostogolit pe pietrele măturate și apoi a căzut în praful cenușiu. A ridicat obiectul. Era brățara cu orbitalul, care, sclipitoare și întreagă, își păstrase ciclul microscopic de zi-noapte. A pus-o într-un buzunar al sacoului. Și-a pipăit părul, sprâncenele și sacoul, nimic nu era pârlit.

Cerul era cenușiu-închis, dar la orizont părea negru. Departe, în lateral, a văzut pe cer un disc violaceu, despre care și-a dat seama că era soarele. S-a ridicat în picioare.

Cenușa negricioasă era acoperită cu funingine de culoarea tușului, care continua să cadă din norii compacți ca o zăpadă în negativ. A călcat pe dalele căzute, îndreptându-se spre marginea balconului. Parapetul se prăbușise, de aceea nu s-a apropiat mai mult.

Peisajul se schimbase. În locul zidului gălbui al mugurilor-de-cenușă care blocaseră priveliștea dincolo de curtină, se vedea

doar solul negru și cafeniu, părând copt, acoperit de crăpături și fisuri lungi și adânci pe care cenușa întunecată și ploaia de funingine nu le umpluseră încă. Pustietatea dezgolită se întindea până la orizont. Firicele subțiri de fum se înălțau din crăpăturile solului, urcând ca niște fantome de copaci, după care vântul le purta mai departe. Piatra curtinei era înnegrită, iar în unele locuri crăpase.

Castelul suferise avarii, arătând ca după un îndelung asediu. Unele turnuri se prăbușiseră, iar multe dintre apartamente, clădiri de birouri și săli adiacente aveau acoperișurile căzute înăuntru, iar ferestrele lor mâncate de flăcări arătau doar goliciunea din interior. Coloane de fum se înălțau lent ca niște catarge sinuoase spre culmea fortăreței ruinate, unde vântul le prindea și le transforma în stindarde.

Gurgeh a dat roată prin balcon, călcând prin stratul nins de funingine, moale și negru, către ferestrele sălii-provă. De sub tălpile lui nu se auzea niciun sunet. Fulgii de funingine l-au făcut să strănute și a simțit că-l ustură ochii. A pătruns în sală.

Pietrele păstraseră încă o căldură uscată; era ca și cum ar fi pătruns într-un cuptor uriaș și întunecat. În interiorul sălii de joc, prin harababura creată de grinzi răsucite și pietre sculptate prăbușite, tabla de joc era deformată, umflată și sfâșiată, iar curcubeul său de culori se transformase în lucruri diforme cenușii și negre, topografia ei echilibrată, cu terenuri înălțate sau joase, arătând absurd din cauza mișcărilor și a prăbușirilor provocate de foc.

Traverse arse și îndoite, precum și găurile din podea și pereți arătau locul în care se aflaseră galeriile spectatorilor. Echipamentele de ecranare care se prăbușiseră din tavanul sălii se topiseră pe jumătate și apoi înghețaseră în mijlocul tablei de Azad, ca o imitație acoperită de bășici a unui munte.

S-a întors pentru a privi spre fereastră, acolo unde rămăsese Nicosar și s-a apropiat de suprafețele scârțâitoare ale tablei distruse. S-a aplecat și a scos un icnet, deoarece prin genunchi l-au săgetat dureri. A întins mâna spre locul în care un vârtej al furtunii de foc făcuse o moviliță de praf la adăpostul unui contrafort interior, exact la marginea tablei de joc, lângă o bucată topită de metal în formă de L, acum înnegrită, care era probabil ce mai rămăsese dintr-o armă.

Cenușa era moale și caldă și, amestecată cu ea, a văzut o

piesă de metal în formă de C. Inelul pe jumătate topit încă avea adâncitura pentru o piatră prețioasă, ca un mic crater necizelat pe margine, dar piatra dispăruse. S-a uitat o vreme la inel, a suflat cenușa de pe el și l-a răsucit între degete. După aceea, a pus inelul înapoi pe grămăjoara de praf. A ezitat, apoi a scos brățara cu Orbitalul din buzunarul sacoului și a depus-o deasupra conului de cenușă, și-a scos de pe degete cele două inele avertizoare de otravă și le-a așezat și pe ele acolo. A adunat puțină cenușă călduță în căușul palmei și a privit-o gânditor.

— Jernau Gurgeh, bună dimineața.

S-a întors și s-a ridicat, vârându-și o mână în buzunarul sacoului ca și cum s-a fi simțit vinovat de ceva. Corpul mic și alb al lui Flere-Imsaho a pătruns în zbor pe fereastră; era foarte curat, mărunțel și ordonat în acel loc sfărâmat și topit. De pe podea din apropierea picioarelor lui Gurgeh, s-a ridicat un lucru minuscul, cenușiu, de mărimea unui deget, care a plutit spre dronă. În corpul imaculat al lui Flere-Imsaho s-a deschis o trapă; microproiectilul a intrat în dronă. O secțiune a mașinii s-a rotit, după care a rămas nemișcată.

— Bună, a spus Gurgeh, pornind spre ea. S-a uitat în jur la sala în ruine, apoi și-a îndreptat privirea spre dronă. Sper c-o să-mi spui ce s-a întâmplat.

— Ia loc undeva, Gurgeh. Îți voi spune.

S-a așezat pe un bloc de piatră căzut de undeva de deasupra ferestrelor. S-a uitat temător spre locul de unde se prăbușise acel bloc.

— Nu-ți face griji, a spus Flere-Imsaho. Ești în siguranță. Am verificat acoperișul.

Gurgeh și-a lăsat mâinile pe genunchi.

— Așadar? a făcut el.

— Toate la vremea lor, a spus Flere-Imsaho. Permite-mi să mă prezint cum se cuvine. Mă numesc Sprant Flere-Imsaho Wu-Handrahen Xato Trabiti și nu sunt dronă-bibliotecar.

Gurgeh a dat din cap. Recunoscuse o parte din nomenclatura care îl impresionase atât de mult pe Nodul Chiark. Nu a spus nimic.

— Dacă aș fi fost dronă-bibliotecar, ai fost mort acum. Chiar dacă ai fi scăpat de Nicosar, ai fi ars de viu câteva minute după aceea.

— Îmi dau seama de asta, a spus Gurgeh. Îți mulțumesc. Glasul i-a sunat plat, forțat și nu din cale afară de recunoscător. Am crezut că te-au distrus, că te-au ucis.

— A fost cât pe ce, a spus drona. Acel foc de artificii a fost real. Cred că Nicosar pusese mâna pe un efector echiv-tec; ceea ce înseamnă – mai bine zis, a însemnat – că imperiul a avut un contact cu o civilizație mai dezvoltată decât a lor. Am scanat rămășițele echipamentului, ar putea fi ceva făcut de Homomda. În orice caz, nava îl va lua la bord pentru o analiză mai amănunțită.

— Și nava unde e? Credeam că mă voi trezi pe ea, nu tot aici.

— A sosit cam la jumătate de oră după ce a lovit Incandescența. Ne-ar fi putut recupera pe amândoi, dar eu am socotit că eram în mai mare siguranță aici. Nu mi-a fost greu să te izolez de foc și să te protejez cu efectorul meu. Nava ne-a trimis câteva drone de rezervă și și-a continuat drumul, după care a frânat și a pornit înapoi. Acum e pe drum și ar trebui să sosească deasupra noastră peste cinci minute. Putem ajunge pe ea cu modulul. Cum îți spuneam, dislocarea poate fi periculoasă.

Gurgeh a scos pe nas un sunet care sugera o încercare de râs. S-a uitat din nou în jur la sala de joc cufundată în semiîntuneric.

— Încă aștept, i-a spus el mașinii.

— Din ordinul lui Nicosar, gărzile imperiale parcă au înnebunit. Au aruncat în aer apeductul, rezervoarele și adăposturile și au ucis toți oamenii pe care i-au găsit. Au încercat chiar să preia comanda asupra *Invincibilului*, nava Marinei. În cursul luptei de la bord, nava s-a prăbușit, a căzut undeva în oceanul de nord. A fost ceva spectaculos, *tsunami*-ul a măturat în calea lui mulți muguri-de-cenușă maturi, dar îndrăznesc a spune că focul va continua. În noaptea dinainte nu existase nicio încercare de asasinare a lui Nicosar; asta a fost o stratagemă ca să țină castelul și jocul sub controlul gărzilor care ar fi făcut orice le-ar fi cerut el.

— Și totuși, de ce? a întrebat Gurgeh cu glas obosit și a lovit cu piciorul o bucată umflată de metal care făcuse parte din tabla de joc. *De ce* le-a ordonat să facă toate astea?

— Le-a spus că era singurul mod de a înfrânge Cultura și de a se salva pe sine. Nu știau că el avea soarta pecetluită, au crezut că avea o șansă de a salva jocul. Probabil că ar fi procedat la fel

chiar dacă ar fi știut adevărul. Erau foarte bine instruiți. În orice caz, au respectat ordinele. Mașina a scos un sunet ca un chicotit. Cei mai mulți dintre ei. Câțiva au lăsat intact adăpostul pe care trebuiau să îl arunce în aer. Prin urmare, nu suntem unici, mai există și alți supraviețuitori. Majoritatea, servitori, Nicosar a avut grijă ca toate persoanele importante să se afle aici. Dronele navei stau cu supraviețuitorii. Îi ținem încuiați până vei pleca în siguranță. Vor avea destule rații de mâncare până când vor fi salvați.

— Continuă.

— Ești convins că poți accepta ceea ce îți voi spune?

— Spune-mi *de ce?* a zis oftând Gurgeh.

— Jernau Gurgeh, ai fost folosit, a spus drona pe un ton aproape nepăsător. Adevărul este că *ai jucat* pentru Cultură, iar Nicosar *a jucat* pentru imperiu. În noaptea dinaintea începerii ultimei partide, i-am spus personal că de fapt erai campionul nostru. În caz că vei câștiga, vom veni peste el, vom distruge imperiul și vom impune ordinea noastră. Dacă ar fi câștigat el, am fi stat departe atâta timp cât mai era el împărat și încă zece Ani Lungi. De aceea a procedat el astfel, își pierduse imperiul. Nu mai avea pentru ce să trăiască, de ce să nu dispară glorios, în flăcări?

— A fost adevărat? a întrebat Gurgeh. I-am fi cucerit?

— Gurgeh, a spus Flere-Imsaho, nu știu. Instrucțiunile pe care le-am primit nu au cuprins informația asta, nici nu aveam nevoie să știu. Nu are importanță, el *a crezut* că acesta era adevărul.

— Ați exercitat o presiune necinstită, a spus Gurgeh, zâmbind trist către mașină. Să-i spui cuiva că joacă pentru o miză atât de mare, chiar în noaptea dinaintea partidei.

— Așa a fost jocul.

— Și mie de ce nu mi-a spus pentru ce jucam?

— Ia ghicește.

— Pariul ar fi căzut, iar noi am fi venit aici oricum, trăgând cu toate armele.

— Corect!

Gurgeh a clătinat din cap, apoi a încercat să îndepărteze un fulg de funingine de pe o mânecă a sacoului întinzându-l.

— Chiar credeați că voi câștiga? a întrebat el drona. Împotriva lui Nicosar? Ați crezut asta înainte ca eu să ajung aici?

— Chiar înainte de a pleca din Chiark, Gurgeh. Imediat ce ai

manifestat interes să pleci. CS-urile căutau de multă vreme pe cineva ca tine. De decenii întregi, în imperiu există toate condițiile necesare pentru a se prăbuși; avea nevoie de un impuls mai puternic, dar asta se putea întâmpla oricând. Sosirea noastră „trăgând cu toate armele” nu e aproape niciodată abordarea corectă. Azad – jocul în sine – trebuia discreditat. El a ținut imperiul în picioare toți acești ani, a fost pivotul, dar tot el a reprezentat cel mai vulnerabil punct al său. Drona a privit cu un gest teatral sala, molozul și fiarele deformate. Lucrurile au evoluat puțin mai dramatic decât ne-am așteptat, trebuie să recunosc asta, dar se pare că toate analizele privind capacitatea ta și slăbiciunile lui Nicosar au fost aproape corecte. Respectul pe care îl am față de acele Minți mărețe care îi folosesc pe unii ca mine și ca tine ca pe niște piese de joc sporește mereu. Mașinile acelea sunt *foarte* inteligente.

— Au știut că voi câștiga? a întrebat Gurgeh, părând dezolat și ținându-și bărbia în podul palmei.

— Gurgeh, nu ai cum să *știi* așa ceva. Dar sigur au socotit că aveai o șansă mare. Mi s-a explicat asta în parte în timpul instruirii mele. Au considerat că erai probabil cel mai bun jucător al Culturii, iar dacă îți stârneau interesul și te implicai, un jucător de Azad nu ar fi putut face multe lucruri ca să te oprească, indiferent cât de mult din viață și-a petrecut practicând acel joc. Și tu ți-ai petrecut toată viața învățând jocuri. Era imposibil ca în Azad să existe vreo regulă, mutare, concept sau idee pe care să nu le fi întâlnit de zece ori în cadrul altor jocuri; acesta le-a adunat pe toate. Indivizii ăștia nu au avut absolut nicio șansă. Nu a fost nevoie decât să stăm cu ochii pe tine și să-ți dăm câte un ghiont în direcția potrivită, la momentele potrivite. Drona s-a înclinat puțin, sugerând o plecăciune. A ta cu tot respectul!

— Toată viața, a spus Gurgeh încet, privind pe lângă dronă, către peisajul tern și mort aflat dincolo de ferestrele înalte. Șaizeci de ani… Și de când știe Cultura despre imperiu?

— Cam de… aha! Te-ai gândit că noi te-am modelat într-un fel. Nu e așa. Dacă am fi apelat la un asemenea subterfugiu, nu am fi avut nevoie de „mercenari” din afară precum Shohobohaum Za pentru a face treburile cu adevărat *murdare*.

— Za? a întrebat Gurgeh.

— Nu e numele lui adevărat și nici nu s-a născut în Cultură. Da, el este ceea ce ai numi un „mercenar”. Și a fost bine așa,

altfel poliția secretă te-ar fi împușcat în apropierea acelui cort. Mai ții minte umila mea persoană care s-a dat la o parte? Tocmai îl ucisesem pe unul dintre atacatorii tăi cu CREW-ul meu, cu raze X de mare putere, ca proiectilul să nu fie înregistrat de camere. Za a frânt gâtul altuia; aflase că s-ar putea să se creeze un incident. Îmi imaginez că peste vreo două zile va conduce probabil o armată de gherilă pe Eä.

Drona s-a legănat puțin în aer.

— Să vedem… ce altceva ți-aș mai putea spune? A, da. Nici *Factorul Limitator* nu este chiar atât de nevinovat precum pare. Cât eram pe *Micul Ticălos,* am scos vechile efectoare, dar numai pentru a instala altele noi. Doar două, în două dintre spațiile din botul navei. Apoi l-am lăsat pe cel gol la vedere și holograme de spații goale în celelalte două locuri.

— Dar am intrat în *toate*! a protestat Gurgeh.

— Ba nu, ai intrat de trei ori în același spațiu. Nava a rotit dispunerea coridoarelor, a influențat antigravitația și a pus două drone să facă unele modificări cât tu treceai de la unul la altul, sau mai curând pe un coridor în sus și apoi în jos, spre același spațiu. Totul pentru mai nimic, atenție, dar dacă am fi avut nevoie de armament greu, el ar fi existat pe navă. Planificarea anticipativă te face să te simți în siguranță, nu crezi?

— A, sigur, a spus Gurgeh, apoi a oftat.

S-a ridicat în picioare și a ieșit pe balcon, unde ninsoarea de funingine cădea constant și tăcut.

— Fiindcă am adus vorba de *Factorul Limitator*, a spus Flere-Imsaho cu glas înveselit, bătrâna depravată a ajuns deasupra noastră. Modulul este pe drum. Te vom duce la bord peste un minut sau două, poți să faci o baie și te schimbi de hainele acelea murdare. Ești gata de plecare?

Gurgeh a coborât privirea spre picioare, și-a scuturat funinginea și cenușa de pe tălpi, frecându-le de dalele de piatră.

— Păi, ce-aș avea de împachetat?

— Adevărat, nu prea multe. Am fost prea ocupat să te protejez de Incandescență, așa că nu m-am mai dus să-ți caut lucrurile. În orice caz, singurul lucru la care ții pare să fie sacoul ăsta vechi și jerpelit. Ai recuperat brățara aceea? Am lăsat-o pe pieptul tău când m-am dus în explorare.

— Da, mulțumesc, a spus Gurgeh, privind peisajul plat și înnegrit care se întindea spre orizontul întunecat. A ridicat ochii.

Eliminând dâre de vapori, modulul a coborât prin plafonul de nori cafenii. Mulțumesc, a repetat el, când modulul a descris un arc de cerc ajungând aproape pe sol, după care a pornit în viteză peste pământul pârjolit spre castel, stârnind în urma lui o dâră înaltă de cenușă și funingine, încetinind și începând să se răsucească. Zgomotul scos de viteza supersonică a plesnit în jurul fortăreței sumbre ca un tunet întârziat. Îți mulțumesc pentru toate.

Modulul s-a întors cu spatele spre castel și a plutit până a ajuns la același nivel cu parapetul balconului. Ușa din spate s-a deschis și a devenit o rampă netedă. Gurgeh a traversat balconul, a pășit pe parapet și apoi a ajuns în interiorul răcoros al mașinii.

Drona l-a urmat și ușa s-a închis.

Modulul a pornit brusc, aspirând o fântână învârtejită de cenușă și funingine în timp ce urca, trecând fulgerător prin norii întunecați de deasupra castelului ca un fulger solid, iar tunetul scos de viteză a răsunat peste câmpie, castel și dealurile scunde din urma sa.

Cenușa s-a așternut la loc, iar funinginea a continuat să cadă încet și moale.

Modulul a revenit câteva minute mai târziu pentru a recupera dronele navei și rămășițele echipamentului efector de origine străină, după care a părăsit castelul pentru ultima oară, înălțându-se spre nava care îl aștepta.

Ceva mai târziu, cele două drone ale navei au eliberat un grup restrâns de supraviețuitori amețiți, majoritatea servitori, soldați, concubine și funcționari, care au ieșit împleticindu-se în noaptea din timpul zilei, descoperind ninsoarea de funingine, gândindu-se la exilul lor temporar în fortăreața cândva măreață și pregătindu-se să își ceară pământul dispărut.

4 Pionul liber

Echilibrându-se domol și aliniindu-se, nava a trecut lent printr-un câmp tensor lung de trei milioane de kilometri, peste un zid din monocristal, apoi a început să coboare plutind prin

atmosfera din ce în ce mai densă a Plăcii. De la înălțimea de cinci sute de kilometri, cele două lespezi gigantice de uscat și mare, cea de deasupra lor fiind din rocă simplă sub nori groși, iar cea de dincolo de ea fiind încă uscat în formare, au apărut clar în aerul nopții.

Dincolo de zidul din cristal, cea mai îndepărtată Placă era foarte nouă; deși era întunecată și goală pentru privirea obișnuită, nava a putut să vadă pe ea radarele mașinilor de teraformare care își transportau încărcăturile de rocă din spațiu. Chiar în timp ce nava urmărea toate acestea, un asteroid uriaș a fost detonat în întuneric, producând o fântână de rocă topită și radiind o lumină roșie care a căzut încet spre noua suprafață ori a fost prinsă și reținută, modelată în vid, după care i s-a permis să se așeze.

Și Placa aflată alături era întunecată și, aproape de partea ei inferioară, având o formă de pâlnie pătrată, o pătură de nori a acoperit-o complet în timp ce starea ei brută era erodată.

Celelalte două plăci erau mult mai vechi și sclipeau de lumini. Chiark se afla la afeliu, Geant și Osmolon erau alb pe negru, insule de zăpadă pe mările întunecate. Bătrâna navă de război s-a cufundat treptat în atmosferă, plutind în josul pantei plate ca o lamă a peretelui Plăcii, spre zona unde începea adevăratul aer, apoi a pornit peste ocean, către uscat.

Strălucind de lumini, o navă maritimă, un transatlantic de pe acel ocean, a semnalizat cu sirenele și a declanșat un joc de artificii în timp ce *Factorul Limitator* a trecut la un kilometru pe deasupra ei. Și nava a salutat folosindu-și efectoarele pentru a produce aurore artificiale, falduri schimbătoare și colorate de lumină în aerul limpede și neclintit de deasupra ei. Apoi cele două nave și-au continuat navigația prin noapte.

Fusese o călătorie de întoarcere lipsită de evenimente. Omul Gurgeh voise să fie stocat imediat, spunând că nu voia să fie trezit în timpul călătoriei; voia somn, odihnă și o perioadă de uitare. Chiar dacă avea echipamentele pregătite pentru acea operațiune, nava insistase ca el să se gândească mai bine. După zece zile, nava cedase, iar omul, care devenise tot mai morocănos în acel interval, a trecut într-un somn fără vise, cu metabolism scăzut.

În acele zile nu jucase niciun joc, abia dacă vorbise, nici măcar nu se deranjase să se îmbrace și își petrecuse mai tot

timpul privind în gol spre pereți. Drona a fost de părere că cel mai bun lucru era probabil să îl adoarmă.

Traversaseră Norul Mic și se întâlniseră cu SGV-ul clasa Limită *Ajunge cu Subtilitatea*, care se întorcea spre galaxia principală. Călătoria spre interior durase mai mult decât cea spre exterior, dar nu fusese nicio grabă. Nava se despărțise de SGV în apropierea marginilor unui braț al galaxiei și coborâse, traversând, prin dreptul stelelor, câmpurilor de praf și nebuloaselor, unde hidrogenul migra și se formau sori în domeniul de spațiu ireal al navei. Găurile erau piloni de energie, de la țesătură până la Grilă.

Cu două zile înainte de a ajunge acasă, nava îl trezise treptat pe Gurgeh.

A continuat să stea așezat și să se uite în gol la pereți; nu a jucat nimic, nu a ținut să afle știri și nici măcar să își rezolve corespondența. La cererea lui, nu fuseseră anunțați prietenii săi, ci doar transmisese o solicitare de permisiune de a se apropia de Nodul Chiark.

Nava a coborât câteva sute de metri și a urmat linia fiordului strecurându-se tăcută printre munții acoperiți de zăpadă, iar corpul ei zvelt a reflectat lumina cenușiu-albastră când a plutit peste apele nemișcate și întunecate. Câțiva oameni aflați pe iahturi sau în casele din apropiere au văzut nava mare care a trecut mută pe deasupra lor și au urmărit-o făcând, în ciuda masivității, manevre delicate între un mal și celălalt, între apă și peticele de nori.

Casa Ikroh era cufundată în întuneric, fără lumini, prinsă în umbra navei lungi de trei sute și cincizeci de metri de deasupra ei.

Gurgeh a aruncat o ultimă privire prin cabina în care dormise – foarte bine – în ultimele două nopți petrecute la bord, apoi a mers încet pe coridor către modul. Flere-Imsaho l-a urmat cu o mică geantă, dorindu-și ca omul să schimbe acel oribil sacou.

L-a condus până în modul și a coborât cu el. Peluza din fața casei întunecate era de un alb pur, neatinsă. Modulul a coborât până la un centimetru de ea, apoi a deschis ușa din spate.

Gurgeh a pășit afară din modul și a ajuns pe peluză. Aerul era proaspăt și parfumat; o claritate tangibilă. Zăpada a scârțâit ascuțit sub tălpile lui. S-a întors spre interiorul iluminat al

modulului. Flere-Imsaho i-a întins geanta. S-a uitat la micuța mașină.

— La revedere, a spus el.

— La revedere, Jernau Gurgeh. Nu cred că ne vom mai întâlni vreodată.

— Așa cred și eu.

S-a retras când ușa a început să se rotească pentru a se închide, apoi aparatul a început să se ridice foarte încet, iar el a făcut câțiva pași cu spatele și a văzut drona peste buza ușii care se ridica și a strigat:

— Încă un lucru. Când Nicosar a tras cu arma aceea și raza s-a reflectat din câmpul-oglindă și l-a lovit a fost o coincidență sau tu ai țintit?

S-a gândit că drona nu îi va răspunde, însă chiar înainte ca ușa să se închidă etanș și dunga de lumină de deasupra ei a dispărut odată cu ridicarea aparatului, a auzit drona zicând:

— Nu vreau să-ți spun.

A rămas pe loc și a urmărit modulul zburând înapoi spre nava în așteptare. A ajuns la ea, a intrat, ușa s-a închis și nava *Factorul Limitator* a devenit neagră, corpul ei fiind o umbră perfectă, mai întunecată decât noaptea. Pe toată lungimea ei s-au aprins lumini care au scris „Rămâi cu bine!” în limba Marain. Apoi a început să se deplaseze, ridicându-se fără niciun sunet spre cer.

Gurgeh a urmărit-o până când luminile scrisului s-au transformat într-un grup de stele în mișcare, după care a coborât privirea spre zăpada cenușiu-albăstruie. Când a ridicat ochii, nava dispăruse.

A rămas acolo o vreme, de parcă ar fi așteptat ceva. După aceea, s-a întors și a traversat peluza albă, îndreptându-se spre casă.

A intrat pe o fereastră. În casă era cald; timp de câteva secunde, a tremurat din cauza hainelor reci, apoi, brusc, s-au aprins luminile.

— Bau! a făcut Yay Meristinoux sărind din spatele canapelei de lângă șemineu.

Chamlis Amalk-ney a apărut din bucătărie aducând o tavă.

— Bună, Jernau. Sper că nu te superi…

Fața palidă și trasă a lui Gurgeh s-a destins într-un zâmbet. Și-a lăsat geanta pe podea și s-a uitat la amândoi: Yay, cu chipul

proaspăt și zâmbind, a sărit de după canapea, iar Chamlis, cu câmpuri roșii-portocalii, a așezat tava pe masa din fața focului care ardea domol. Yay s-a izbit de el, și-a petrecut brațele în jurul lui și, râzând, l-a îmbrățișat. Apoi s-a retras un pas.

— Gurgeh!

— Bună, Yay! a spus el și a strâns-o în brațe.

— Cum îți merge? a întrebat ea îmbrățișându-l din nou. Ești bine? Amândoi am sâcâit Nodul până când ne-a spus că sigur te întorci, dar ai dormit tot timpul călătoriei, așa e? Nici măcar nu mi-ai citit scrisorile.

Gurgeh și-a mutat privirea de la ea.

— Nu. Le am, dar nu le-am… a clătinat din cap și a lăsat ochii în podea. Iartă-mă.

— Nu-i nimic…

Yay l-a bătut ușor pe umăr. A rămas cu un braț petrecut pe după el și l-a tras spre canapea. El s-a așezat și s-a uitat la amândoi. Chamlis a spart stratul umed de rumeguș de pe foc, eliberând flăcările de dedesubt. Yay și-a desfăcut brațele, evidențiindu-și fusta scurtă și vesta.

— M-am schimbat, nu-i așa?

Gurgeh a dat aprobator din cap. Yay arăta la fel de bine și de atrăgătoare ca întotdeauna și ca androgină.

— Tocmai mă schimb înapoi, a spus ea. Peste câteva luni, voi fi din nou ceea ce am fost la început. A, Gurgeh, trebuia să mă vezi ca bărbat; eram răpitor!

— Era insuportabil, a spus Chamlis, turnând niște vin fiert cu mirodenii dintr-un urcior burtos. Yay s-a aruncat pe canapea alături de Gurgeh, îmbrățișându-l și scoțând un sunet gutural. Chamlis le-a înmânat pocalele cu vin aburind.

Recunoscător, Gurgeh a băut.

— Nu mă așteptam să te revăd, i-a spus el lui Yay. Am crezut că ai plecat.

— Am fost plecată. A dat din cap și a sorbit o gură de vin. M-am întors. Vara trecută. Chiark va avea o altă Placă pereche. Am propus niște planuri, iar acum sunt coordonator de echipă pe partea îndepărtată.

— Felicitări. Insule plutitoare?

Yay a rămas surprinsă o clipă, apoi a râs cu gura aproape de cupă.

— Fără insule plutitoare, Gurgeh.

— Însă o mulțime de vulcani, a spus Chamlis pufnind, sugând un firicel de vin dintr-un recipient de mărimea unui degetar.

— Poate unul mic, a spus Yay, dând aprobator din cap. Avea părul mai lung decât își amintea el și negru-albăstrui. La fel de ondulat. Ea l-a împins ușor cu umărul. Mă bucur să te revăd, Gurgeh.

El a strâns-o de mână și s-a uitat la Chamlis.

— Și eu mă bucur că m-am întors, a spus și a tăcut privind buștenii care ardeau în șemineu.

— Toți ne bucurăm că te-ai întors, a spus Chamlis după o vreme. Dar dacă nu te superi, nu arăți prea bine. Am auzit că ai stat în stocare în ultimii doi ani, dar mai e ceva… Ce s-a întâmplat acolo? Am auzit tot felul de povești. Vrei să ne vorbești despre asta?

Privind flăcările săltărețe care înghițeau mormanul de bușteni din șemineu, Gurgeh a ezitat.

Apoi și-a pus paharul pe masă și a început să le explice.

Le-a spus tot ce s-a întâmplat, începând de la primele zile la bordul navei *Factorul Limitator* până la ultimele câteva zile, petrecute tot pe nava ce plecase în mare viteză din Imperiul Azad, care se dezintegra.

Chamlis a rămas tăcută, iar câmpurile ei au trecut treptat prin multe culori. Încetul cu încetul, a devenit tot mai absorbită, a clătinat des din cap, a exclamat uimită de câteva ori și a părut că i se face rău în două rânduri. Între timp, a alimentat focul cu lemne.

Gurgeh a sorbit din vinul călâu.

— Așadar, am dormit tot drumul de întoarcere, până în urmă cu două zile. Iar acum, totul mi se pare… nu știu cum să spun, înghețat. Nu proaspăt, ci… încă nedescompus. Încă neterminat.

A făcut vinul să se rotească în cupă. Umerii i s-au cutremurat slab când a râs fără convingere.

— Ei, în fine.

Apoi a golit cupa.

Chamlis a ridicat urciorul din cenușa din fața focului și i-a umplut cupa cu vin fierbinte.

— Jernau, nici nu-ți închipui ce rău îmi pare, a fost numai greșeala mea. Dacă n-aș fi…

— Ba nu, a spus Gurgeh. Nu a fost vina ta. Singur m-am băgat în treaba asta. Tu m-ai prevenit. Să nu mai vorbești așa, nici nu te gândi că a fost răspunderea altuia decât a mea.

S-a ridicat brusc, s-a apropiat de ferestrele care dădeau spre fiord și a privit în josul pantei peluzei acoperite de zăpadă, până spre copaci și apa întunecată, apoi dincolo de toate acestea, spre munți și luminile caselor împrăștiate pe malul celălalt.

— Știți? a spus el, ca și cum și-ar fi privit propria reflexie în pocal. Ieri am întrebat nava ce au făcut până la urmă cu imperiul, cum aveau să rezolve problema. Mi-a spus că nici măcar nu s-au deranjat. Imperiul s-a destrămat de la sine.

S-a gândit la Hamin, Monenine, Inclate, At-sen, Bermoiya, Za, Olos și Krowo, dar și la fata al cărui nume îl uitase.

A clătinat din cap spre imaginea din luciul vinului.

— În orice caz, s-a sfârșit. S-a întors spre Yay și Chamlis și spre camera caldă. Care mai sunt bârfele pe aici?

I-au povestit despre gemenii lui Hafflis, care deja vorbeau, și despre Boruelal, care plecase pentru câțiva ani cu un SGV, despre Olz Hap, care frânsese inimile câtorva tineri și era mai mult sau mai puțin aclamată/stânjenită/forțată să ocupe postul lui Boruelal, și despre Yay, care zămislise un copil în urmă cu un an – se va întâlni cu mama și copilul probabil în anul următor, când aceștia vor veni într-o vizită prelungită – și despre unul dintre amicii lui Shuro, care fusese într-un joc de luptă în urmă cu doi ani, și despre Ren Myglan, care devenise bărbat, și despre Chamlis, care trudea din greu la textul istoric privind planeta sa preferată, și despre Festivalul de la Tronza din urmă cu doi ani, care s-a terminat dezastruos din cauză că artificiile au explodat în lac și apa acestuia a inundat terasele de pe faleză – doi morți, creieri împrăștiați pe stânci, sute de răniți. Anul trecut, nu se mai întâmplase nimic notabil.

Gurgeh a ascultat toate acestea umblând prin cameră, reobișnuindu-se cu ea. Nimic altceva nu părea să se fi schimbat.

— Cât de multe mi-au scăpat… a început el, apoi a observat o mică plachetă din lemn pe perete și obiectul montat pe ea. A întins mâna, a atins-o și a coborât-o de pe perete.

— A, a spus Chamlis, scoțând un sunet care sugera foarte bine tusea. Sper că nu te deranjează… adică, sper că nu crezi că e prea… irelevant sau lipsit de gust. M-am gândit că…

Gurgeh a zâmbit cu tristețe și a atins suprafețele fără viață

ale corpului celei care fusese cândva drona Mawhrin-Skel. S-a întors din nou spre Yay și Chamlis și s-a apropiat de bătrâna dronă.

— Deloc, dar nu o vreau. O păstrezi tu?

— Da, cu plăcere.

Gurgeh i-a întins micuțul, dar greul trofeu lui Chamlis, care a roșit de plăcere.

— Tu, oroare răzbunătoare, a pufnit Yay.

— Înseamnă mult pentru mine, a spus Chamlis cu sfială, ținând placheta aproape de carcasa ei.

Gurgeh a pus paharul înapoi pe tavă.

Un buștean s-a prăbușit în foc, azvârlind scântei. Gurgeh s-a aplecat și a așezat cu vătraiul celelalte lemne. Apoi a căscat.

Yay și drona au schimbat priviri, apoi Yay a întins un picior și l-a atins pe Gurgeh pe laba piciorului.

— Hai, Jernau, ești obosit. Chamlis trebuie să se ducă acasă și să se asigure că noii lui pești nu s-au înghițit unul pe altul. Te superi dacă rămân?

Surprins, Gurgeh i-a privit chipul zâmbitor și a clătinat din cap.

După plecarea lui Chamlis, Yay și-a lăsat capul pe umărul lui Gurgeh și i-a spus că îi dusese dorul, că cinci ani însemnau mult, iar el îi părea mult mai atrăgător decât atunci când plecase și… dacă voia și dacă nu era prea obosit…

Ea și-a folosit gura, iar pe corpul ei în formare, Gurgeh a trasat mișcări lente, redescoperind senzații pe care aproape că le uitase, mângâindu-i pielea auriu-închis, mângâind dezmugurirea ciudată, aproape comică, a noului ei organ genital, făcând-o să râdă, râzând cu ea și, în momentele îndelungi ale orgasmului, fiind aproape una cu ea, când fiecare celulă tactilă a vibrat ca un singur puls, ca și cum ar fi luat foc.

Cu toate acestea, nu a dormit, iar în timpul nopții s-a ridicat din patul răvășit. S-a dus la ferestre și le-a deschis. Aerul rece al nopții s-a revărsat în cameră. Tremurând, și-a îmbrăcat pantalonii, sacoul și și-a pus pantofii.

Yay s-a mișcat și a scos un sunet slab. El a închis ferestrele și s-a întors lângă pat, ghemuindu-se în întuneric alături de ea. A

tras pilota peste spatele și umerii ei și și-a plimbat degetele prin buclele ei. Ea a sforăit scurt și s-a foit, după care a continuat să respire egal.

El a mers din nou la fereastră și a ieșit repede afară, după care a închis-o fără zgomot.

A rămas pe balconul înzăpezit și a privit copacii întunecați coborând în șiruri neregulate către fiordul negru, sclipitor. Munții de pe malul celălalt licăreau slab, iar deasupra lor, în noaptea friguroasă, petice de lumină se mișcau pe fundalul întunericului, ascunzând câmpurile de stele de pe Plăcile de pe partea îndepărtată. Norii călătoreau încet, dar la Ikroh nu bătea deloc vântul.

A ridicat ochii și a văzut, printre nori, Norii, lumina lor antică abia tremurând în aerul calm și rece. Și-a urmărit aburii respirației, ca un fum umed între el și stelele îndepărtate și și-a vârât mâinile înghețate în buzunarele sacoului ca să și le încălzească. Degetele unei mâini au atins ceva mai moale decât zăpada și le-a scos din buzunar; era puțin praf.

A ridicat privirea de la praf spre stele și imaginea a fost deformată și distorsionată de ceva din ochi, ceva pe care la început l-a luat drept o picătură de ploaie.

Nu, nu e chiar sfârșitul.

Tot eu sunt. Știu că am fost nepoliticos pentru că nu mi-am dezvăluit identitatea, dar poate că ați ghicit. Și cine sunt eu să vă privez de satisfacția de a vă da singuri seama? Adevărat, cine sunt?

Da, am fost acolo, tot timpul. Ei bine, mai mult sau mai puțin tot timpul. Am vegheat, am tras cu urechea, am gândit, am simțit, am așteptat și am făcut așa cum v-am spus (sau am întrebat, ca să respectăm conveniențele). Am fost sigur acolo, personal sau sub forma unuia dintre reprezentanții mei, micii mei spioni.

Sincer vorbind, nu îmi dau seama dacă aș fi dorit ca Gurgeh să afle adevărul sau nu, sunt încă nehotărâtă în privința asta, trebuie să recunosc. În cele din urmă, eu – noi – am lăsat asta în seama șansei.

De exemplu, să presupunem că Nodul Chiark i-ar fi dezvăluit eroului nostru forma exactă a cavității din carcasa care fusese Mawhrin-Skel sau că Gurgeh ar fi deschis acea cutie fără viață și

ar fi văzut singur… ar fi crezut că acea gaură mică, de forma unui disc era o simplă coincidență?

Ori ar fi început să intre la bănuieli?

Nu vom afla niciodată. Dacă citiți acestea, aflați că a murit de mult, că a avut întâlnirea cu drona de dislocare și a fost propulsat spre însăși inima foarte lividă a sistemului, cu cadavrul transformat în plasmă în miezul uriaș în erupție al soarelui Chiarkului, atomii lui risipiți ridicându-se și căzând în vânturile fierbinți și clocotitoare ale acelei impunătoare stele, fiecare particulă migrând vreme de milenii către suprafața focului orbitor, măturat de furtuni, care înghite planete, să fiarbă acolo și astfel să adauge propriile lor părticele de iluminare inutilă către noaptea atotcuprinzătoare…

Ei bine, am început să cam înfloresc lucrurile.

Totuși unei drone bătrâne trebuie să i se îngăduie asemenea divagații din când în când, nu credeți?

Să recapitulez.

Aceasta este o poveste adevărată. Am fost acolo. Când n-am fost și când nu am știut exact ce se petrecea – în mintea lui Gurgeh, de exemplu – recunosc că nu am șovăit să inventez.

Dar rămâne o poveste adevărată.

Credeți că v-aș minți?

A dumneavoastră,

Sprant Flere-Imsaho Wu-Handrahen Xato Trabiti
(„Mawhrin-Skel”)